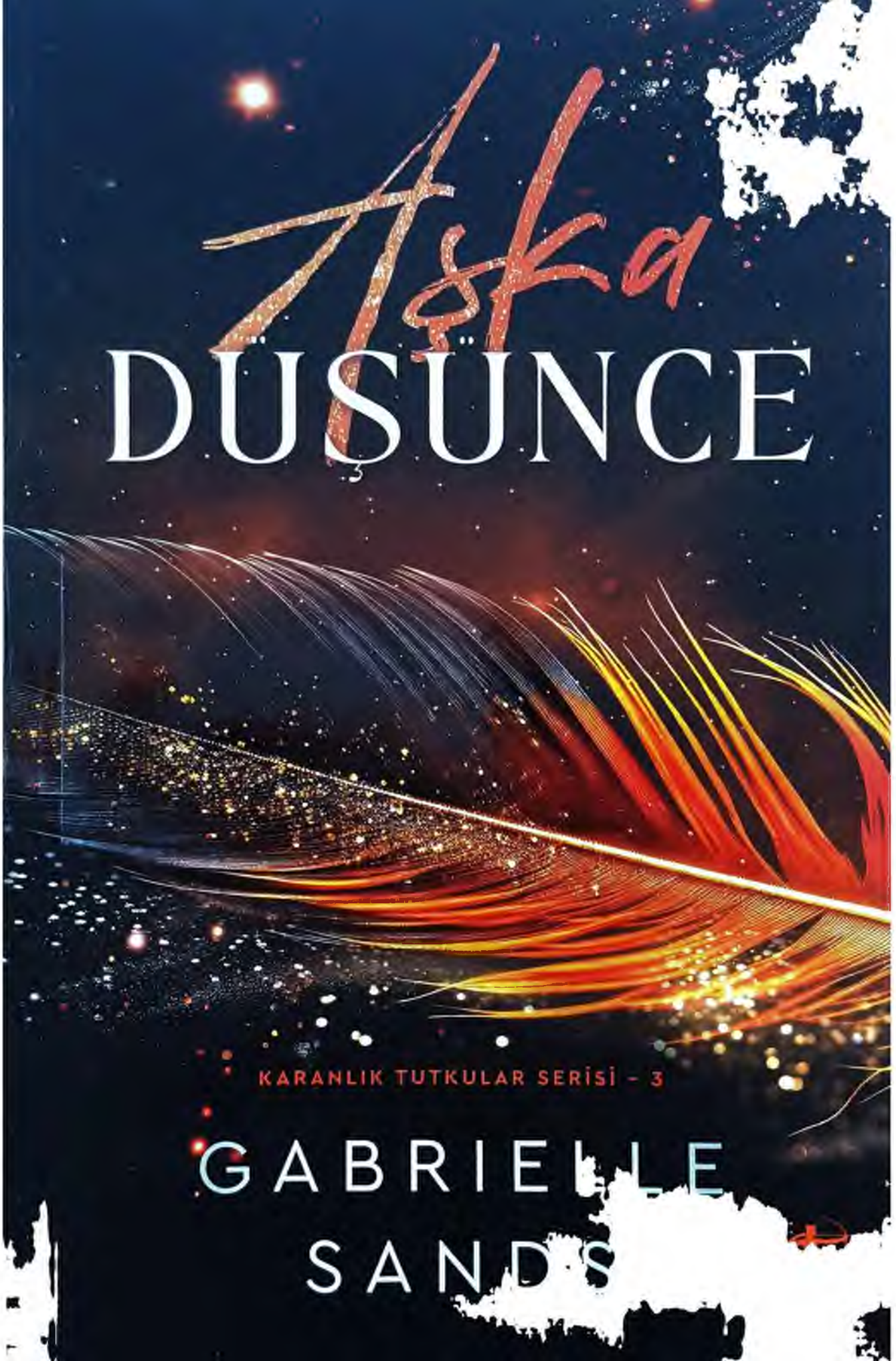

Aşka
DÜŞÜNCE
KARANLIK TUTKULAR SERİSİ - 3
GABRIELLE
SANDS

BİR ADAM BANA *böyle* BAKMAMALIYDI. ÖZELLİKLE BEN *başkasıyla* NİŞANLIYKEN

Karanlık bir dünyanın içine doğmuştum. Hayatım boyunca bana hep itaat etmem gerektiği öğretilmişti. Kaderimse ailemin imzaladığı bir anlaşmadan ibaretti. Sevmediğim bir adamla nişanlıydım. Ve ben... Ailem için bu evliliğe boyun eğmek zorundaydım. Ta ki onu görene kadar...

Ras Sorrentino.

Damiano'nun sağkolu. Sert bakışlarıyla hem korku hem de arzu uyandıran, tek bir dokunuşuyla içimdeki tüm duvarları yıkan adam.

Onunla ilk karşılaştığımda, beni öldürmeye geldiğini sanmıştım. İkinci karşılaşmamızda, ben onu öldürmek istemiştim. Üçüncüsünde ise ablam, onun *don*uyla evlenirken kilisede ona öfkeyle bakmıştım. Ama onun bana bakışı, nişan yüzüğümü eritmek ister gibiydi.

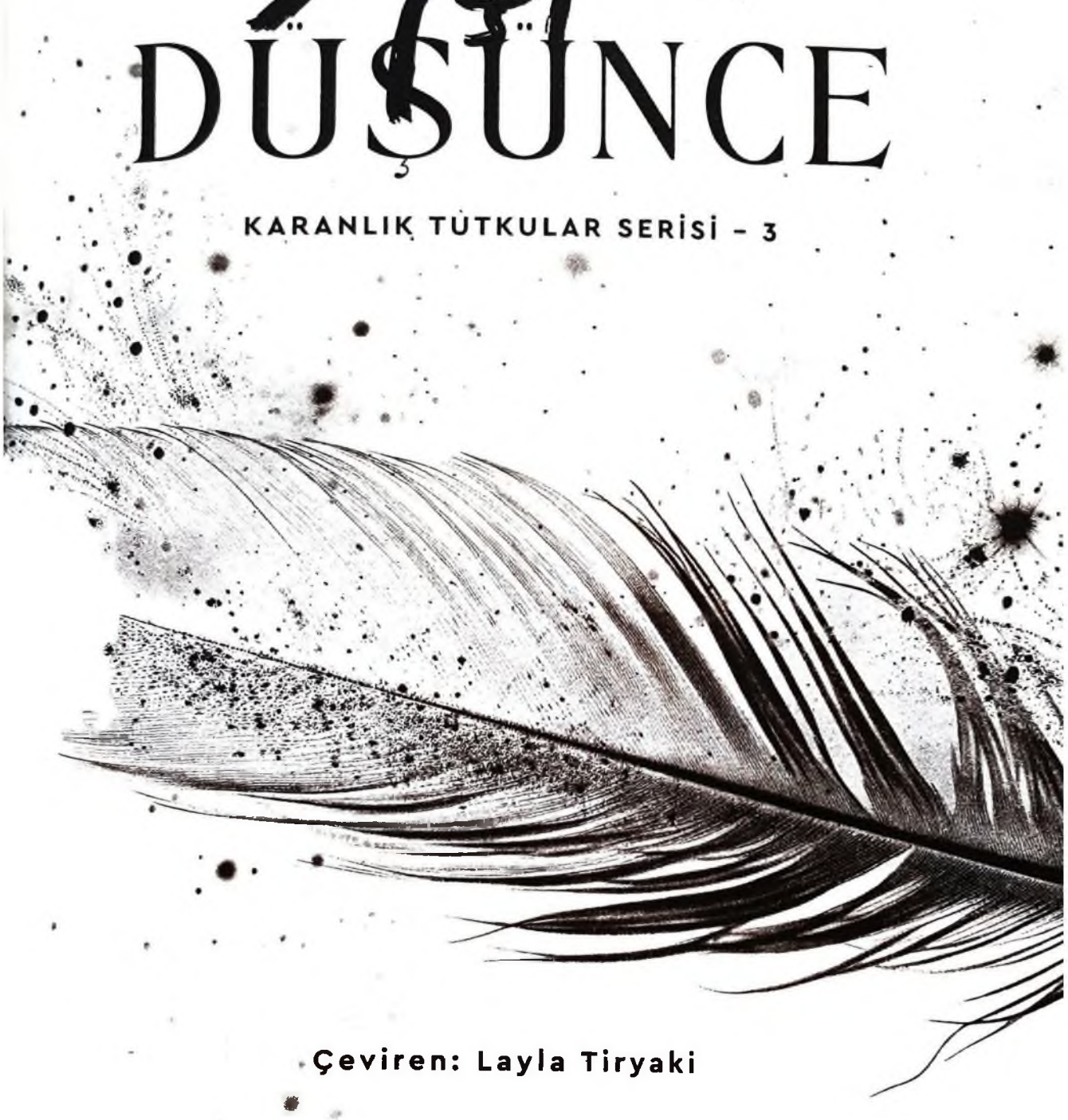
Ondan nefret etsem de bedenim ona her geçen gün biraz daha teslim oluyordu. Aileme karşı bir ihanetti bu. Kalbime geçiremediğim bir söz.

İhanetlerle örülü bu dünyada, tek bir yanlış adım her şeyi yok edebilirdi. Ve ben, kime tutunacağımı iyi seçmek zorundaydım...

GABRIELLE SANDS

Aşka DÜŞÜNCE

KARANLIK TUTKULAR SERİSİ – 3

Çeviren: Layla Tiryaki

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

Ninova

"Çok iyi iş çıkarıyorsun, bebeğim," dendiğinde
dizlerinin bağı çözülen tüm kızlara. **

BÖLÜM 1

GEMMA

Ablamın evine giden sahil yolundaki virajı dönerken parmak uçlarımla limuzinin koltuğunun kol kısmında ritim tutuyordum. Yol boyunca uzanan ağaçların arasından Akdeniz manzarası parıldıyordu. Ağaçların bittiği yerde, aşağıdaki deniz tüm berraklığıyla görünüyordu. Ufuk çizgisine kadar uzanan uçsuz bucaksız mavilik, öğleden sonranın güneşiyle parıldıyordu.

Nefesim kesilmişti.

Cleo daha yakından görebilmek için üzerimden eğilip burnunu cama yapıştırdı. "Bu bir şaka olmalı," diye mırıldandı. Sesi, yıllardır ebeveynlerimize duyurmadan konuşmak için ustaca geliştirdiğimiz o fısıltı tonundaydı. Karşımızda oturuyorlardı ama biz yıllar içinde aramızdaki iletişimi gizli tutma işini mükemmel hâle getirmiştik. "Gem, burası gerçek mi? Şu suya bak!"

"Görüyorum."

"Hayatımda hiç böyle bir mavi görmemiştim. Yani, fotoğraflarda gördüm tabii ama hep filtre zannetmiştim."

Dudaklarıma minik bir tebessüm yerleşti. Cleo ilk kez Amerika'nın dışına çıkmıştı ve heyecanı anlaşılabilirdi.

Derin bir nefes verdiğinde cam buğulandı. "İçine düşüp kaybolabilirim. Hatta bence bir hafta sonra New York'a dönmektense orada boğulmayı tercih ederim."

Ve işte o anda gülümsemem yok oldu.

Küçük kız kardeşim her zamanki gibi dramatikti. Buna alışkındım ama bir hafta boyunca böylesi şeyleri hiç anlamayacak insanların arasında olacaktık ve Cleo'nun yanlış birine yanlış bir şeyi söylemesinin doğuracağı sonuçları şimdiden görebiliyordum.

Ama Cleo'nun umurunda bile değildi.

Ne olacaksa olsun, sözü onun mottosu olabilirdi. Yine de ocak ayında kendini bu konuda aşmıştı.

Brooklynli, *baby face* bir pizza kuryesiyle yatakta basılmıştı. Çocuğun belli ki bizim kim olduğumuzdan haberi yoktu.

O hata muhtemelen ona pahalıya patlamıştı. *Papà* ona ne olduğunu hiç söylemedi.

Gerçek bir skandaldı. New York'un saygın *don*unun on sekiz yaşındaki kızı rezil olmuştu. Bekâreti, hiçbir vasfı olmayan biri tarafından alınmıştı. *Papà* öfkeden köpürmüştü. Öylesine büyük bir öfke patlamasıydı ki adamları bile uzun bir sigara molasına çıkmıştı. *Papà* bağırıp çağırmayı bitirdikten sonra *mamma* Cleo'yu uzaklaştırmıştı. Ben *papà*nın ofisinde kalmıştım ve o derin bakışlarını üzerime diktiğinde kaderimin belirlendiğini anlamıştım.

Aileyi kurtarma sorumluluğu bana geçmişti.

Ailenin evlenmeye uygun son kızı olarak.

Ellerimi pantolonuma sildim. "Sana daha kaç kere bu tarz şeyler hakkında şaka yapma demem gerekiyor?"

Cleo başını iki yana salladı. "Şaka yaptığımı kim söyledi? Vale gibi kaçalım. İşte sana daha az ürkütücü bir seçenek. Serseriler gibi sahilde yaşayabiliriz."

Hâlâ bizi duymadıklarından emin olmak için ebeveynlerimize baktım. Bu yolculukta yanımızda sadece iki koruma vardı ama *papà* kaçmaktan bahsedildiğini duysaydı bir düzine adam daha getirtirdi. Ablam Vale tam olarak bunu yaptığı için bu hassas bir konuydu.

Camın ardındaki masmavi deniz sanki beni çağırıyordu. Burada kalma fikri hiç de fena görünmüyordu ama Cleo'yu cesaretlendirmememem gerektiğini biliyordum.

"Nasıl besleneceğiz?" diye sordum.

Kıvırcık saçından bir tel Cleo'nun yanağına düştü. "Çöpten. Hiç duymuş muydun?"

"Evdeki çöpü bile hiç çıkarmadın, şimdi de başkasının çöpünü mü karıştırmak istiyorsun?"

Cleo parmak uçlarını cama dayadı, bakışları hâlâ sudaydı. "Tam bir oyunbozansın. Eve gitmeyi benden daha çok istiyormuşsun gibi davranma. Yerlerimiz değişseydi ve Rafaele Messero ile nişanlı olan ben olsaydım, şu anda bu kapıyı açıp aşağı atlıyor olurdum."

Nişanlımdan bahsedince boğazım düğümlendi.

Babası geçen yıl kanserden ölünce Rafaele, New York'un yeni *don*u olmuştu. Babam çok mutlu olmuştu. Messero hastalanmadan önce de beni Rafaele'ye ayarlamaya çalışıyordu ve şimdi bir *don*la evleneceğim için bu evlilik daha avantajlı olacaktı.

Yaşadığımız birkaç yüz yüze etkileşime dayanarak Rafaele'nin benimle ilgilendiğini düşünmüyordum ama *papà* bunu bir şekilde gerçekleştirmişti.

Ve tek bir şeyi bana açıkça belirtmişti.

Bu, Garzoloların umutsuzca ihtiyaç duyduğu bir ittifaktı.

"Başka bir klanla savaşa girdiğimizde neler olduğunu gördünüz. Riccilere karşı kazanmış olabiliriz ama bu zafer için büyük bir bedel ödedik."

Üç kuzenimiz, iki amcamız ve yarım düzine adamımız ölmüştü.

Her cenazeye katılmıştım. Ağlayan anne ve eşlere sarılıp teselli etmiştim. Babalarına ve kardeşlerine ne olduğunu anlayamayacak kadar küçük olan şaşkın çocuklara hediyeler vermiştim.

"Düşmanlarımız zayıfladığımızı biliyor. Şehirde yeniden tutunabilmek için son umudumuz sensin."

Ellerimi kucağımda birleştirdim. Ailemin başı dertteydi. Ve babama göre ailemizin geleceği benim ellerimdeydi.

"Rafaele'yi tanımıyorsun," dedim Cleo'ya. Aslında ben de tanımıyordum. Nişanlımla görüşme sayım bir elin parmaklarını geçmezdi.

Cleo yüzünü buruşturdu. "Sağ ol ama almayayım. Kafamın asfaltta parçalanması o duygusuz herifle evlenmekten daha iyidir."

Sırtımdan soğuk bir ürperti geçti. Cleo hep ağzına geleni söylerdi ama bazen biraz olsun durabilmesini diliyordum.

Cleo ne dediğini anlayana kadar birkaç saniye geçti. Sonra bana üzgün bakışlar atarak, "Özür dilerim," dedi.

"Önemli değil." Bu bir yalandı.

Uzun zamandır hiçbir şey yolunda gitmiyordu. Ancak bana tamamen yabancı olan bir adamla evlenme planları yapıp gerçekle yüzleşmeden önce bu hafta benim için bir mola niteliğinde olması gerekiyordu.

On üç yaşında katil olan bir yabancıyla.

Yanlışlıkla kanattığımda parmak etlerimi yolmayı bıraktım.

Yeter artık.

İbiza'dayken bunları düşünmeyeceğime dair kendime söz vermiştim. Ne de olsa kutlama için buradaydık. Bir haftada iki düğün.

Haftanın son düğünü Casalesi'nin yeni *don*u olan Damiano De Rossi ve Vale'nindi. Onlardan iki gün önce de Damiano'nun kız kardeşi Martina De Rossi ile Damiano'nun danışmanı Giorgio "Napoletano" Girardi evlenecekti.

De Rossileri çok tanımıyordum ama Vale, Damiano'nun mükemmel bir eş olduğunu söylüyordu.

Onun adına mutluydum. Gerçekten.

Gerçekten evlenmek istiyorlardı.

Kendi istediğin bir şeyi yapmak güzel olmalıydı.

Cleo camı açıp sıcak ve nemli havayı limuzinin içine doldurdu. Derin bir nefes alıp, "Kokuyu alıyor musun? Bu, özgürlüğün kokusu," dedi.

"Camı kapat," diye çıkıştı *mamma,* ince parmaklarını saçlarının üzerinde gezdirip kabarmasını önlemeye çalışıyordu. Vale ve Damiano'nun evine gittiğimiz için uçakta bir saatini hazırlanmak-

la geçirmişti. Asla kabul etmese de vücudundan gerginlik ve öfke yayılıyordu.

Vale, New York'tan kaçtığından beri ilk defa tüm ailemiz bir arada olacaktı. Yaptığı şey yüzünden ablamı suçlamıyordum, eski kocası ona insanlara işkence ettiren bir canavardı. Hayatta kalmak için yapması gerekeni yapmıştı. Ama o, dünyanın öbür ucunda yeni bir hayata başlarken ben, arkadaşlarımızın ve ailemizin daha önce hiç mücadele etmedikleri kadar mücadele etmelerini izlemek zorunda kalmıştım.

Artık aramızda bir kopukluk vardı. Telefon konuşmalarımızda bile kendini belli eden bir kopukluk. Ne zaman ölen aile üyelerinden bahsetsem Vale ya susuyor ya da konuyu değiştiriyordu.

Acı çektiğini ve bununla böyle baş ettiğini biliyordum. Ama ölenlerin isimleri kafamın içinde dönüp duruyordu.

Carlo. Enzo. Renato. Bruno. Tito.

Cleo oflayıp camı kapattı.

Mamma hâlâ saçlarıyla uğraşırken, "Varmadan önce konuşmamız gerek," dedi. "Bazı kurallar var."

Cleo, "Ne zaman olmadı ki?" diye mırıldandı.

Babam omuzlarını dikleştirip Cleo'yla bana ciddi bir bakış attı. "Damiano De Rossi kız kardeşinizle evlenmek ve böylece ailemize katılmak üzere, ancak bu koşulları göz önünde bulundurursak, bu ona veya adamlarına hemen güveneceğimiz anlamına gelmiyor."

Koşullar, Vale'nin bu sefer kocasını kendisinin seçmiş olmasıydı.

Cleo, "Teknik olarak zaten evliler," diye araya girdi.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Nikâhları hassas bir konuydu çünkü *mamma* ve *papà* davet edilmemişti. Gelmesine izin verilen tek kişi bendim. Eve döndüğümde bana bu konuyla ilgili tek bir soru bile sormamışlardı. Ailemiz, bu olay hiç olmamış gibi davranmaya kararlıydı.

"Ben evlendiler dediğim zaman evli sayılabilirler," diye bağırdı *papà.* "Aklınızı başınıza alın. Çok gerekli olmadıkça adamlarla konuşmayın. Evin dışına çıkmayın. Hiçbir koşul altında ailemizin işleri hakkında konuşmayın."

"Sanki biz çok şey biliyoruz da," diye mırıldandı Cleo.

"Düşündüğünüzden daha fazlasını biliyorsunuz," diye tersledi *papà*. "Boşboğazlık etme, Cleo. New York'taki maskaralıkların yeterince can sıkıcıydı ama burada hiç hoş karşılanmayacak."

Kız kardeşim gözlerini kısarak babamıza hançerleyen bakışlar fırlattı. Artık birbirleriyle neredeyse hiç konuşmuyorlardı. Konuştukları zaman da bir kavga patlak veriyordu.

Papà buruşuk eliyle kravatını düzeltti. "En önemlisi, bizim Garzololar olduğumuzu unutmayın. New York'tan uzakta olsak bile soy adımızın bir ağırlığı var. Kimseye bize hak ettiğimizden daha az saygı göstermesi için bahane vermeyin."

Saygı.

Son bir yıldır bu kelimeden nefret etmeye başlamıştım. Çünkü *papà*nın hâlâ saygı duyulduğundan emin olmak için ne kadar ileri gidebileceğini görmüştüm. *Capo*larından, müttefiklerinden, düşmanlarından...

Bir gün bir odaya girdiğinde insanların ona hürmeten başlarını eğmeyeceğinden korkuyordu. Ama hiçbir zaman bizden, yani ailesinden saygı görmek için bir girişimde bulunmamıştı. Ona göre biz ona zaten saygı duyuyorduk. Bunu doğal karşılıyordu. Bastığı yere bile tapıyorduk. Vale ile olanlardan sonra tapmıyordum. Vale'yi, akıl hastanesine yatırılması gereken bir adama vermenin hata olduğunu kabul etmek yerine kendisi dışında herkesi suçlamıştı. Onun asıl endişesi itibarıydı.

"Sence benim hakkımda ne söylüyorlar? Kızlarımı kontrol edemediğimi söylüyorlar. Üç küçük aptal kızı kontrol edemiyorsam, klanı nasıl yönetebilirim?"

Bu yüzden saygıdan bahsedince gözlerimi devirdim.

*Papà*nın gözleri öfkeyle parladı. Cleo'nun bu tür davranışlarına alışkındı ama benden, yani itaatkâr kızından gördükleri kabul edilemezdi. Bundan hoşlanmıyordu. Hem de hiç hoşlanmıyordu.

Ağzımdan bir özür döküldü ama artık çok geç olduğunu biliyordum. Avuçlarım terlemişti. Limuzin tanıdık bir İspanyol villasına giden yola dönene kadar alev alev yanan gözleri üzerimde kalmıştı.

Cleo heyecanla, "Vale orada," dedi ve daha araba durmadan kapının kolunu çekiştirdi. Araba durur durmaz dışarı fırlayıp ablamızın yanına koşturdu. *Mamma* da hemen onu takip edip babamla beni arabada bıraktı.

Papà, "Kapıları kilitle," diye mırıldandı.

Tişörtüm sırtıma yapışmıştı. Başıma ne geleceğini bilsem de bu olacakları kolaylaştırmıyordu.

Papà elini kaldırıp sert bir tokat attı.

Dişlerim birbirine çarptığında acıyla bağırdım. Acı tüm yanağıma yayılmıştı. Bir an için zaman yavaşladı ve duyabildiğim tek şey kulaklarımdaki tanıdık çınlamaydı.

"Sakın bir daha bana gözlerini devirme," diye tısladığında tükürüğü suratıma geldi.

Titreyen parmaklarımı acıyan yanağıma götürüp kendimi *papà*ya bakmaya zorladım.

Kollarını göğsünde kavuşturmuştu, çenesi seğiriyordu. "Burada nasıl davranman gerektiğini anlıyorsun, değil mi?"

Yavaşça başımı aşağı yukarı salladım.

"Rafaele'nin seçenekleri var. Onları düşünmesini sağlayacak bir şey yapma."

Bir kez daha başımı salladım.

"Aileden daha fazla kimsenin ölmesini istemiyorum. Ernesto en yakın arkadaşlarımdan biriydi. Ve Tito..." Burnunu çekip kafasını eğdi.

Kararlarımın ağırlığını hissetmem için söylemesi gereken şeyleri iyi biliyordu.

Daha fazla Garzolo'yu ölümden kurtarma şansım varken bunu yapmamak beni ne tür bir pislik yapardı?

"Ben de istemem," diye fısıldadım. Boğazım kupkuruydu.

"Güzel." *Papà* kravatını düzeltip, "Hadi gidelim," dedi.

Arabadan indi ama ben oturduğum yerde kalmıştım. Endişe içimi yakıyordu.

Babamın bana vurduğunu annemden başka kimse bilmiyordu.

Kimse bilmemeliydi.

Neden babamın günah keçisi hâline geldiğimi bilmiyordum ama bu çok uzun zaman önce başlamıştı. İlk başta onu kızdırdığımda elimin arkasına cetvelle vururdu. Sonra kemerle. Birkaç yıldır da yüzüme tokat atmaya başlamıştı. Asla çok sık ya da sert vurmazdı ama itaat etmem için beni şoka sokacak kadar sertti.

Bir gece *papà*mm, *capo*larından birine tıpkı onun annesine benzediğimi söylediğini duymuştum.

Papà annesinden nefret ederdi.

Bazen bana vurmadan hemen önce gözleri tuhaflaşıyordu, benim yerime onu gördüğünü düşünüyordum. Genellikle ertesi gün özür dilerdi. Durmayacağını bildiğim için hiçbir şey ifade etmese de her seferinde özrünü kabul ediyordum.

Cleo yerine bana vurması daha iyiydi. Eğer ona el kaldırırsa Cleo da karşılık verirdi. Kim bilir o zaman *papà* onu ne kadar kötü incitirdi? En azından *papà*yı nasıl idare edeceğimi öğrenmiştim. En iyisi çenemi kapatıp kızgınken söylediklerine uymaktı. Onu sakinleştirmenin en hızlı yolu buydu.

Telefonumu bulmak için çantamı karıştırdım. Aynam yoktu, bu yüzden kimse beni görmeden önce yüzümde belirgin bir iz olup olmadığından emin olmak için kameradan kontrol etmem gerekiyordu.

Kamera açıldı.

Rahatlamıştım. Her şey yolunda görünüyordu.

Sonra kapı açıldı, Vale'nin suratını gördüğüm an telefonumu çantama geri attım. "Gem!"

Suratıma bir gülümseme yerleştirdim, arabadan fırlayıp Vale'nin kollarına atladım. Gülüp beni belimden kavradı ve yanağıma öpücükler kondurdu.

"Burada olduğuna inanamıyorum!" diye bağırdı.

Tanıdık kokusu beni rahatlatmıştı. "Tanrım, seni ne kadar özlemişim, Vale."

Ona sıkıca sarıldım. Bir yanım hâlâ yüzüme çok yakından bakarsa ne görebileceği konusunda endişeliydi. Çenemi onun omzuna koyup adamların durduğu yere göz attım.

Papà, Damiano'yla selamlaşıyordu. Dudaklarını büzerek gülümsüyorlardı ve o el sıkışmanın birkaç kemiği kıracak kadar sert olduğundan emindim.

Ablamın kocası Camorra'da güçlü bir klan olan Casalesi'nin *do-*nuydu. Uzun boyluydu, sadece gömlek ve koyu renk pantolon bile giydiğinde göz korkutucu görünüyordu.

Papà sahte bir şekilde kıkırdadı. "Damiano De Rossi. Yakışıklıymışsın. Kızımın sana neden bu kadar düşkün olduğunu şimdi anladım. Kadınları bilirsin, güzel şeyler onları çeker."

Damiano'nun gülümsemesi keskindi. "O zaman karını sana çeken neydi merak ediyorum, Garzolo."

Papà zoraki bir kahkaha attı. New York'ta erkekler birbirleriyle böyle konuşurdu. Şakalar ve bel altı iğnemelerle. Birisi yanlış yere dokunana ve silahlar çekilene kadar her şey güzeldi.

Vale beni dürtüp, "Dur sana bir bakayım," dedi. "Saçların mı uzadı?"

Bir adım geri çekilip saçlarımı sanki ona gösteriyormuşum gibi yüzüme doğru getirdim. "Birazcık. Mesanem patlamak üzere, içeri girebilir miyim?"

"Tabii. Tuvaletin nerede olduğunu biliyorsun."

Koşarak eve girip kapıyı arkamdan kapattım.

İçerisi serindi, klima sonuna kadar açıktı. Yanan yanağıma ve aşırı ısınmış tenime iyi gelmişti.

Havadar, aydınlık odaları geçip son gelişimden hatırladığım tuvalete doğru koştum.

Makyaj masasının üzerinde asılı duran yuvarlak aynaya bakar bakmaz rahatlayarak bir iç çektim. Sağ elmacık kemiğimin üzerinde hafif pembe bir iz vardı. Biri bir şey sorarsa diye şimdiden yarım düzine bahanem hazırdı. Yine de moraracaktı. Tenim çok kolay morarırdı.

En azından en iyi kapatıcımı yanımda getirmiştim. Kızarıklığın üzerine biraz sürdüm. Cleo bunun, buranın havası için çok olacağını söylemişti ama yine de yanıma almıştım. Aslında en son ne zaman her ihtimale karşı yanıma almadığımı hatırlayamıyordum.

Gözlerim karıncalanmaya başlamıştı. Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun. Ağlayamazdım.

Ağlayamazdım çünkü gözlerim kıpkırmızı olurdu ve herkes anlardı.

Herkes iyi olmadığımı anlardı.

Neden babam bunu şimdi yapmak zorundaydı? Neden en azından biz konuevine gidene kadar bekleyememişti?

Burada Cleo'yla aynı odada kalıyorduk. Yanağımdaki izi görmemesi için yatarken uyku maskesi takmam gerekecekti.

İçim hayal kırıklığıyla doldu. Cleo ve Vale gibi ben de *papà*mdan nefret etmeliydim ama vurduğu tek kişi ben olsam da onu hâlâ seviyordum.

Birçok kusuruna rağmen o benim babamdı. Bana okumayı öğreten ve kilisede vaazdan korkup ağladığımda her zaman dizine oturmama izin veren adamdı. Şiddet ve öfkeden ibaret olsaydı onu hor görmek kolay olurdu ama öyle değildi. Bazen bana baktığında bakışlarında bir yumuşaklık belirirdi. "*Sen her zaman çok zekiydin, Gem. Benim küçük kızım. Sen güvenebileceğim tek kızımsın.*"

Bana böyle şeyler söylediğinde eriyordum, elimde değildi. Onun onayı sıcacık bir kucaklaşma gibi hissettiriyordu. Kendimi güvende, sevilen ve istenen biri gibi hissediyordum. Bozuk olan her şeyin düzeltilebileceğini hissettiriyordu.

Makyajımı bitirip ellerimi yıkadım. Boğazımda hafif bir yumru vardı.

Ve geçmeyecekti.

Ama ne olursa olsun bu hafta dik durmalıydım.

Avuçlarımı lavaboya dayayıp düşüncelerimi *papà*dan uzaklaştırmak için nefeslerimi saymaya başladım.

Bir Mississippi.

İki Mississippi.

Üç—

Tuvaletin kapısı hızla açıldı.

İlk düşündüğüm şey annemin neden bu kadar uzun süredir burada olduğumu sorgulamak için gelmesiydi.

Ama o değildi.

Daha da kötüsüydü.

Gözlerim davetsiz misafire, pantolonunun ve gri düğmeli gömleğinin içine sığdırmayı başardığı kaslı cüssesine takıldı.

Yeni tıraş olmuş, saçlarını geriye doğru tarayıp ensesinde bağlamıştı. Gümüş küpesi ışıkta parıldıyordu.

Omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti geçti. Ölmek üzere olduğumu düşünürken de o küpeye baktığımı hatırladım.

Doğruldum ve yüzündeki sırıtışa rağmen onun tehlikeli bir adam olduğunu kendime hatırlattım.

Kötü bir adam.

Ve burada bunu bilen tek kişi ben olabilirdim.

"Hiç kapı çalmak diye bir şey duydun mu, Ras?"

Düzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM 2

RAS

Annem beni bir centilmen olarak yetiştirmişti ama ben hep insan doğasının terbiyeyi alt ettiğinin canlı bir örneği olduğumu düşünmüşümdür. Vahşi yönümü bastırmak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın bunu hiç başaramamıştı.

Çocukken onun saçlarını yolmak istemesine neden olurdum. O sola git derdi, ben ise sağa giderdim. Okulda başım hep belaya girerdi. Beni cezalandırırdı ama müdürden gelen telefonların ardı arkası hiç kesilmezdi. Ve her özel gün için bana zorla giydirdiği o küçük takım elbiseleri giymekten kesinlikle nefret ederdim. Onları hep kirletirdim. Annem beni kulağımdan tutup sürüklerdi ve neden çamurda yuvarlanmış gibi göründüğümü sorardı.

O zamandan beri takım elbise giyme konusunda ilerleme kaydetmiştim ancak düzenli gözüken bir şeye biraz kaos katma dürtüm hiçbir zaman tam olarak ortadan kalkmamıştı. Büyüdüğümde, özellikle de şu anki Casalesi liderinin sağkolu konumumda, kaos yaratmanın güçlü bir araç olduğunu öğrenmiştim. Bu, benim ve Dem'in kıçını birkaç kez kurtarmıştı.

İnsanlar kaosun içine atıldıklarında normal şartlar altında asla yapmayacakları şeyleri yaparlardı. Filtreler kalkar, hayvani taraf devreye girerdi. İnsanlar gerçek arzularını ortaya koyarlardı ve bazen bu arzuların Dem'i ya da kendimi ölü görme korkusuyla çok ilgisi vardı.

Gemma Garzolo'nun bana şu anki bakışını bu kategoriye koyardım.

Kısılmış gözler.

Büzülmüş dudaklar.

Yanaklarında yeni favori rengim olabilecek kızgın pembe bir allık.

"Hiç kapı çalmak diye bir şey duydun mu, Ras?" Elleri kalçalarındaydı, sinirli bakışları ise üzerimde. Bu bakışa daha önceki iki karşılaşmamızdan aşinaydım.

İlki, ablasıyla konuşabilmesi için ona kullan at bir telefon verebilmek amacıyla New York'ta onu bulmakla görevlendirildiğim zamandı. Basit olması gereken bu görev, Gemma'nın onu pilates stüdyosunun soyunma odasında öldürmek için beklediğimi sanması nedeniyle tam bir kaosa dönüşmüştü.

Beni gördüğü an çığlık atmak için ağzını açmıştı ki ona doğru hamle yapıp onu bir dolabın içine tıkmıştım. Valentina'nın emriyle orada olduğumu açıklayacak kadar uzun bir süre avcumla ağzını kapatmıştım. Kıpırdamadan durduğu için sorunun geçtiğini düşünmüştüm ama fena hâlde yanılmıştım.

Elimi çeker çekmez şaşırtıcı derecede keskin dişlerini ön koluma geçirmişti. O fırtınalı gözlerine bakıp, *Kahretsin, bu kadın çok güzel,* diye düşündüğümü hatırlıyordum.

Ardından ufak bir itiş kakış yaşandı. Ona niyetlendiğimden daha sert davranmış olabilirdim çünkü gerçekten böyle bir direniş beklemiyordum ve *jet-lag* olmuştum. Hiçbir şey beni altı saatlik zaman dilimini atlamaktan daha fazla zombi gibi hissettiremezdi.

Uzun lafın kısası, o anda kendimi iyi hissetmiyordum.

Her şeyi yoluna koyduktan ve Gemma kendisine getirdiğim telefonda Vale ile konuşacak kadar sakinleştikten sonra bile benim hakkımdaki düşünceleri değişmiş gibi görünmüyordu.

Bu kadın kesinlikle benden hoşlanmıyordu.

Dürüst olmak gerekirse bu pek iyi hissettirmiyordu.

Ama en iyisi buydu.

Ne de olsa Gemma, aynı zamanda yeni iş ortağımız olan Amerikalı bir *stronzo** ile evlenmek üzereydi ve eğer ilişkimiz son derece sert şakalaşmaların ötesine geçip daha medeni bir hâl alsaydı, onun bekâr olmamasına gerçekten üzülebilirdim.

Hayır, daha önce de yanmıştım. Hem de üçüncü dereceden. Ve neredeyse on yılımı, ne kadar çekici olursa olsun kadınları kendimden uzak tutma konusunda başarılı olmak için harcamıştım.

Avucumu çenemde gezdirdim. "Aslında biliyorum. Mükemmel bir kilit varken buna ihtiyacım olduğunu düşünmemiştim."

"Bu evde bir düzine tuvalet var. İçeri dalmak için bunu mu seçtin?"

Tamam, ben mutfakta mesajlarımı gözden geçirirken onun bu tuvalete girdiğini görmüş olabilirdim. Onu hazırlıksız yakalama fikrine dayanamamıştım.

Onu kızdıracağını bildiğim için sırıttım. "Büyük beyinler hakkında ne derler bilirsin."

Uzun bir iç geçirdi. "Çekil yolumdan seni embesil."

Bunu yapmak yerine avuçlarımı kapının pervazının iki yanma dayayıp ona doğru eğildim. Gözleri şaşkınlıkla açıldı, yüzündeki telaşlı ifadeyle geri geri gitti.

"Gelmezsin diye düşünmüştüm."

"Gelmez miyim? Ablam evleniyor. Senin sinir bozucu varlığın bile beni uzak tutmaya yetmez."

Sırıtışım genişledi. "Ben de seni özledim, Gem."

"Bana Gem deme. Ben de seni, birinin kullanılmış bir prezervatifi özleyeceği kadar özledim."

Homurdandım. Öfkesi ona çok yakışıyordu. Zaten ne yakışmazdı ki?

---

* *İta.* Pislik, şerefsiz. -ed.n.

Çikolata rengi saçları, erik pembesi dudakları ve bakmadığı zamanlarda dikkatle incelediğim yuvarlak, sıkı popo şekli neredeyse hafızama kazınmıştı.

Onu ikinci kez nikâh töreninde görmüştüm ve o, burada olduğu süre boyunca varlığımı görmezden gelmek için elinden geleni yaparken ben tam tersini yapmıştım.

Bir centilmen olmaktan ne kadar uzak olduğumu bir kez daha hatırlamıştım.

Centilmenler, nişanlı kadınlara benim Gemma Garzolo'ya baktığım gibi bakmazlardı.

Bu düşünce beni kendime getirince, "Peki, nişanlın ne zaman geliyor?" diye sordum.

Bakışları karardı. "Vale'nin düğününden bir gün önce. Bunu benim kadar iyi bilmiyormuşsun gibi davranma." Bir tutam saçını kulağının arkasına attığında dikkatim parmağındaki o devasa yüzüğe takıldı. Parlak elmaslarla çevrili, parlak yeşil bir zümrüt.

Uzanıp bileğini kavradım, daha yakından görebilmek için elini kendime doğru çektim.

Sertçe iç çekti. "Sen ne—"

"Messero aile yadigârı mı?" diye bir tahminde bulundum, aptal nişanlısının soyadı dilimde acı bir tat bırakmıştı.

Elini geri çekti. "Evet."

"Biraz şatafatlı."

"Kimse sana fikrini sormadı."

"O nasıl biri, Gem?"

"Sanırım yakında öğreneceksin."

Bu adam hakkında ne düşündüğünü anlamak için yüzünü inceledim ama hiçbir şey belli etmiyordu.

Rafaele Messero'nun New Yorklu beş aile arasındaki en genç *don* olması gerekiyordu, diğer dördünün çok eski olduğu düşünülürse bu pek bir şey ifade etmiyordu. Düğün, iş konuşmak adına onu buraya getirmek için harika bir bahaneydi. Normal hazırlık sürecinin bir

parçası olarak Napoletano ve ben, adam hakkında bulabildiğimiz her şeyi araştırmıştık.

Amerikan standartlarına göre hafife alınmaması gereken bir güç gibi görünüyordu.

Ama biz Casalesiler için o hâlâ dört tekerlekli bisiklete binen bir çocuktu. Onun buraya gelmesini ve Damiano'nun onu gücüyle ezmesini izlemek için sabırsızlanıyordum.

Kapıyı ilk açtığımda lavaboyu can simidiymiş gibi tuttuğunu hatırlayarak, "Burada ne yapıyordun ki?" diye sordum.

"İşiyordum, başka ne yapıyor olabilirim ki?"

Omzumun üzerinden ön kapıya doğru baktım. "Babanın yanında da böyle mi konuşuyorsun?"

"Sen benim babam değilsin."

"Hayır ama bazen bana babacık dedikleri oluyor."

Daha önce bana beni öldürmek ister gibi baktığını düşünmüştüm ama şu anki yüz ifadesinin onunla hiçbir ilgisi yoktu.

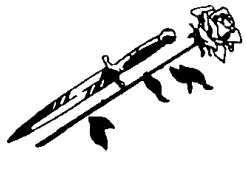
Öğürür gibi bir ses çıkardı. "Cidden, test ettiğin yeni bir tür işkence yöntemi mi bu? Sen seks hayatınla ilgili detayları paylaşırken masum kadınları tuvalette rehin mi tutuyorsun?"

Kollarımı indirip geçmesine izin vermek için kenara çekildiğimde kahkahalar atıyordum.

Tarçın kokusunu havada bırakarak yanımdan geçip gitti.

Gözden kaybolana kadar gözlerimle onu takip ettim. Hırçın kadınları hep sevmişimdir. Hatta zaafım var bile denilebilir. Ve bizim dünyamızda böyle bir kadın nadir bulunurdu.

Avucumu dudaklarımın üzerinde gezdirip kendi kendime kıkırdadım. Evet, Gemma sınırların dışında olabilirdi ama yine de önümüzdeki birkaç gün boyunca onun damarına basmaktan zevk alacaktım.

Garzololarla ilk öğle yemeğimizi birkaç saat sonra denize bakan arka terasta yedik. Biz yemeğin getirilmesini beklerken kız kardeşler Vale ile birlikte manzaraya bakıp iç çekiyorlardı. Garzolo kardeşlerin annesi Pietra, Martina ile birlikte bir kenarda durmuş çiçekleri inceliyordu.

Erkekler oturdular. Dem masanın başına, Napoletano onun iki sandalye soluna, ben de sağma. Stefano Garzolo tam karşımdaki sandalyedeydi.

Dem politikacı rolünü iyi oynuyordu ama Garzolo ile aralarında bir sevgi bağı yoktu. Geçmişleri en hafif tabirle karmaşıktı. Ama Garzolo, Dem'in Casalesi'nin *don*u olma teklifini yaptığı ilk günlerde bize yardım ettiği için artık müttefikimizdi. Ve Garzolo bunu sonuna kadar kullanmaya kararlıydı.

New York gibi statü takıntılı bir piyasada oldukça iyi para getiren İtalyan yapımı lüks taklitleri ona tedarik etmeye başlamıştık bile.

Bana sorarsanız Garzolo, Vale'nin bastığı yere tapıyor olmalıydı. Kızı, evlendirdiği hasta heriften çok daha fazla gücü ve parası olan bir adama terfi etmişti. Onu hayattan daha çok seven bir adama. Garzolo yine de minnettar değildi. Aslında, birkaç dakika önce Damiano'nun ofisinde Vale'den sert bir dille özür dilediğini duymuştum. O da aynı sertlikte kabul etmişti. Onu kim suçlayabilirdi ki? Babası tam bir pislikti.

"Şu anki düzenimizle ilgili birkaç şeyi tartışmak istiyorum," dedi bok herif sandalyesine yaslanarak. "Ama bence bunların çoğu Rafaele gelene kadar beklemeli. Tüm bu olaylardaki rolü düşünüldüğünde o olmadan iş konuşmak saygısızlık olur."

Homurdanma isteğime karşı koydum. Saygısızlık mı? Tanrım, Garzolo gerçekten adamın aletini yalıyordu.

"Babası öldükten sonra hızlı bir yükseliş yaşadı," dedi Dem.

"Yaşlı adam ölmeden önce bile Rafaele örgütün büyük bir kısmını yönetiyordu. Babasının sağlığı bir süredir kötüye gidiyordu," dedi Garzolo.

"Ve belli ki ikiniz iyi anlaşıyorsunuz."

"Rafaele ve Gemma'nın evlenmesiyle birlikte, ileriye dönük olarak iş ilişkilerimizi daha da geliştirmeyi planlıyoruz. Üçümüz arasın-

daki taklit ürün anlaşması bir deneme oldu ve en iyimser beklentilerimizi bile aştı. İkimiz de bu ortaklığa yatırım yaptık."

"Biz de öyle," dedi Dem. "İşimizi her zaman coğrafi olarak çeşitlendirmek istiyoruz. New York'ta güvenebileceğimiz ortaklarımızın olması hoşumuza gidiyor."

Garzolo'nun dudakları hafifçe kıvrıldı. "Aynı şekilde. *Paisan*larla* iş yapmak güzel. Onurlu ve *Omertà*'nın** önemini anlayan adamlarla da. Klanın kontrolünü ele geçirdiğimden beri New York çok değişti ve üzülerek söylüyorum ki bu değişikliklerin hepsi iyi yönde olmadı."

"Endişelenecek bir şey var mı?" diye sordu Dem.

Stefano elini umursamazca salladı. "Hayır, basit sıkıntılar. Fazlası değil."

Dem başını aşağı yukarı salladı. "Peki, Riccilere ne oldu? O tehdit etkisiz hâle getirildi mi?"

Garzolo'nun ifadesi, işlerini çalma planının ortaya çıkmasının ardından savaşa girdiği New York klanından bahsedilince karardı. "İşleri bitti. Rafaele ve ben onları neredeyse sıfıra indirdik. Sahtecilik işini ellerinden almamızla birlikte çırpınmaya başladılar. Son duyduğuma göre Bronx'ta kırıntılar için savaşıyorlarmış."

"Önemli kayıplar verdiğinizi duydum," dedi Napoletano.

"Onlar da verdi."

"Kayıplarınız için üzgünüz," dedi Damiano.

Stefano elini kovuşturur gibi salladı. "Daha hoş şeylerden bahsedelim, olur mu? Kutlanacak iki düğün var ve bir diğeri de yolda."

Napoletano'yla birbirimize baktık. Garzolo'nun Riccilerle olanlar hakkında konuşmak istemediği kesindi. Acaba ne kadar kötü darbe aldığını saklamaya mı çalışıyordu?

Bildiğim kadarıyla bunu Garzolo istemişti. Bütün kavga, Riccilerin Garzolo'nun sahtecilik işlerini onlardan çalmayı planladığı ihbarını alması üzerine başlamıştı.

---

* *İta.* Bizden biri, dost. -ed.n.

** İtalyan mafyası ile bağlantılı bir sessizlik kodudur; suç örgütlerine karşı yetkililerle iş birliği yapmamayı, adalete başvurmamayı ve herhangi bir suç veya yasa dışı faaliyet hakkında bilgi vermemeyi şart koşar. -ed.n.

Garzolo başarmıştı. Ama görünüşe göre ailesi bedel ödemişti.

Omzumun üzerinden Gemma'nın durduğu yere baktım. Ne zaman etrafımda olsa tam olarak ne yaptığını öğrenmek için açıklanamaz bir ihtiyaç hissediyordum.

Yaklaşan evliliği hakkında ne hissettiğini merak ediyordum. Vale bana, Gemma buradayken her şeyi incelemek istediğini, kız kardeşinin ilgisini çekmeyen bir şeye zorlanmadığından emin olmak istediğini söylemişti. Gerçek şuydu ki Gemma bir şeye zorlansa bile Garzololarla ilişkimizi bozmadan yapabileceğimiz pek bir şey yoktu. En önemli müttefiklerimiz değillerdi ama Dem'in Casalesi nüfuzunu tüm dünyaya yayma planının kilit bir parçasıydılar.

Hizmetliler ellerinde meze ve ekmek tepsileriyle belirdiğinde kadınlar bunu masada bize katılmaları için bir işaret olarak aldılar.

Erkekler sayıca azdı. Üç Garzolo kız kardeş ve anneleri, ayrıca Damiano'nun küçük kız kardeşi Mari vardı. Napoletano'nun solunda oturuyordu ve nişanlısının yanağına öpücük kondurdu. Dürüst olmak gerekirse bu ikilinin bir çift olduğuna hâlâ inanamıyordum. Aralarındaki yaş farkına rağmen Napoletano hep çok çekingendi, Mari ise olabildiğince rahat biriydi. Sanırım Mari, güneş gibi ışığıyla onun buzlarını eritmişti.

Mari onu izlediğimi fark edince sırıtıp dil çıkardı. Kıkırdadım. Bu kız benim için hep bir kardeş gibiydi ve kesinlikle öyle davranıyordu.

Bir garson bize ekmek servisi yapmak için geldiğinde iki büyük parça istedim. Ekmeğe bayılıyordum. Hayatın en büyük zevklerinden biriydi.

Garson Gemma'nın yanına gittiğinde Gemma sepete baktı. Valizinden kıyafetlerini çıkarmış, gözlerini her zamankinden daha fazla öne çıkaran açık mavi bir elbise giymişti.

Kahretsin. Çok güzeldi. Aletim ağzındayken daha da güzel görünürdü.

Bakışları bana kaydığında göz kırptım.

Kızarıp başka tarafa baktı, ekmeklerden birini işaret etti.

"Onu yememelisin, Gemma," dedi annesi. "Eğer düğünün için seçtiğimiz elbiseye sığmak istiyorsan yememelisin."

Az önce duyduklarımı sindirmem biraz zaman aldı.

Ne oluyor lan?

Bu çok kabaydı. Gözleri olan herkes Gemma'nın zaten oldukça zayıf olduğunu görebilirdi. Annesi ya kendi güvensizliklerini ona yansıtıyordu ya da direkt kaltağın tekiydi.

Gemma'nın karşılık vermesini görmek için dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim.

Ama vermedi. Onun yerine, hafifçe sindi ve elini tekrar kucağına koydu. "Haklısın."

Öfke, içime bir sel gibi aktı.

Damiano, "Domates salatasını uzatsana," dediğinde hafif bir trans hâlinde dediğini yaptım. Bir şeyler cidden yolunda gitmiyordu çünkü ben bu kadar kaba bir şey söyleseydim Gemma kafamı koparırdı. Ama annesine sadece boyun mu eğiyordu?

"Düğün hazırlıkları nasıl gidiyor?" diye sordu Mari Gemma'ya, birkaç saniye önce tanık olduğum konuşmadan habersiz. Benden başka kimsenin fark ettiğini sanmıyordum çünkü kimse benim gibi Gemma'yı incelemiyordu.

Belki de bu, durmam gerektiğine dair bir işarettir.

Gemma Mari'ye inandırıcı olmayan bir şekilde gülümsedi. "Hallediyoruz. New York'a döndüğümüzde yapacak çok işim var."

"Büyük bir düğün mü olacak?"

"Yaklaşık beş yüz kişilik."

Mari'nin gözleri kocaman açıldı. "Aman Tanrım. O kadar insanı tanıdığıma bile emin değilim."

"İkimizin de çok kalabalık aileleri var. Görünüşe göre Rafaele kendi tarafındaki herkesi davet etmeye kararlı."

Garzolo konuşmaya kulak kabartarak, "Messero gelenekçi biri," dedi. "Bu yönünü seviyorum. Pek çok İtalyan, Amerika'ya gelmeden önce değer verdiğim gelenekleri bırakır ama onlar öyle değil."

Bunun gidişatından şimdiden hoşlanmadığım için, "Ne tür gelenekler bunlar?" diye sordum. Casalesi klanında, hatta daha geniş anlamda Camorra'da, kadınlar her zaman Cosa Nostra'dakinden çok daha fazla fırsata sahipti. Eğer bir kişi bir bölgeyi yönetebileceğini ve bunu yaparken iyi para kazanabileceğini kanıtlayabilirse, bacaklarının arasında ne olduğu çok az kişinin umurunda olurdu.

Garzolo sonunda beni görmeye değer buldu. Onun kadar büyük bir egosu olan bir adamın bu işte bu kadar uzun süre kalabilmesi şaşırtıcıydı. Bu genellikle, erken ölüme giden bir bilet olurdu.

"Kadınların yanlarında kimse olmadan bir yere gitmelerine izin verilmiyor. Elbette güvenlikleri için. Gemma'nın yanında her zaman en az iki koruma olacak."

Tamam, bu o kadar da mantıksız değildi. Bir *don*un eşi olarak her zaman korunması gerekirdi.

"Kadınlarının araba kullanmasını sevmiyorlar, bu yüzden yanında bir de şoför olacak."

Diğer konuşmalar kesilmişti, şimdi herkes Garzolo'yu dinliyordu.

"Ve düğün gecesi çarşafları düğünden sonraki gün sergilenecek." Kıkırdıyordu. "Bana sorarsanız bu biraz aptalca ama adanmışlıklarını takdir etmek gerek."

Gemma'nın yüzü yeşilin hafif bir tonuna dönmüştü ama içindeki ateş, sönmeyeceğinden çok emin olduğum o ateş, dışarıdan görünmüyordu.

Valentina'nın gözleri öfkeyle parıldadı. "Bu çok iğrenç."

"Bu onların aile geleneği."

"Bu aşağılık olmadığı anlamına gelmez. Başka ne var? Gemma'nın bakire olduğunu doğrulayacak bir doktor falan mı istediler?"

"Vale," diye yavlardı Gemma ama babası ona aldırış etmedi.

En büyük kızına dişlerini gösterircesine dudak büktü. "Bunun gerekli olmayacağına dair onu temin ettim. Cleo'nun aksine Gemma'nın itibarı söz konusu değil."

Vale'nin bakışları kısıldı. "Ama sordu yani?"

"Kız kardeşinin evliliği seni hiç ilgilendirmez."

Dem'in sinirlenmeye başladığını hissediyordum. "Karımın yanında ses tonuna dikkat et," diye uyardı Dem Garzolo'yu.

Vale, "Gemma'nın şartları ne olacak?" diye diretti. "Bu konuda söz hakkı var mı?"

Garzolo Vale'ye boş boş bakıp güldü. "Bu işlerin nasıl yapıldığını gerçekten unuttun mu? Kız kardeşlerinin aksine Gemma hâlâ görevlerini hatırlıyor—"

Gemma babasının sözünü kesip, "Lütfen başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?" diye bağırdı. "Benimkinden önce olacak iki düğün var. Elbette konuşulacak bir sürü başka konu vardır."

"Katılıyorum," dedi Damiano, gözleri Garzolo ile öfkeli karısı arasında gidip geliyordu. Birkaç saniye boyunca masayı garip bir sessizlik kapladı ama sonra Mari Pietra'ya bir şey söyledi ve gerginlik azaldı.

Yemeğin geri kalanı olaysız geçmişti. Gemma zar zor yemek yemişti. Zar zor konuşmuştu.

Ve onu cidden yanlış anlayıp anlamadığımı merak etmeye başlıyordum.

BÖLÜM 3

GEMMA

Öğle yemeğinden sonra Cleo doğruca havuza giderken *mamma, papà* ve ben konukevine döndük. Ön kapı arkamızdan kapanır kapanmaz *papà* elimden tutup beni merdivenlerden yukarı, kendisinin ve annemin yatak odasına sürükledi.

Annem yüz ifadesi gergin bir şekilde bizi izliyordu. O böyleydi. Sessiz. Kontrollü. Babamdan korktuğu için mi yoksa onun yöntemlerini kabul ettiği için mi ona boyun eğdiğini asla anlayamıyordum.

Bu noktada bunun gerçekten önemli olduğundan emin değildim. Sonuç aynıydı.

Bu sefer *papà* bana daha sert vurdu. "Bir daha asla sözümü kesme."

Darbesi beni yere düşürdüğünde sağ kalçam sert fayans zemine çarptı. Çığlığımı yutup bacağımdan yayılan acı azalmaya başlayana kadar içimden saydım. *Papà* beni yerden kabaca kaldırana kadar bakışlarımla yerde koşan küçük bir karıncayı takip ettim.

Öğle yemeğinde sözünü kesmenin sonuçları olacağını biliyordum ama Vale'yle kavga edip eve erken dönmemize neden olmasına izin veremezdim. Ablamın düğününde kara bir leke bırakmanın sorum-

lusu olmak istemiyordum. Ağlamamak için kendimi zor tutarken ağzıma metalik bir tat geldi.

Babam bana dik dik bakıyor, burun delikleri sert nefeslerle genişliyordu. "Anlıyor musun?"

"Evet." Arkasındaki kapıya bakarak nefes verdim.

"Bunu yapmaktan hoşlandığımı mı sanıyorsun?"

Yere baktım. "Hayır."

"Bunu senin iyiliğin için yapıyorum, Gemma. Sence Rafaele cümlesini bitirene kadar çenesini tutamayan bir eş ister mi?"

Başımı iki yana salladım.

"Mükemmel olmalısın. Onunla başının derde girmesini istemiyorum, anladın mı?" Parmaklarıyla çenemi kaldırarak beni ona bakmaya zorladı. Haklı bir öfkeyle doluydu. "Senin evliliğin Vale'ninki gibi bir karmaşa olmayacak. O deneyimden ders aldım. Ablanla ilgili hatalar yaptım. İşler yolunda gitmemeye başladığında daha erken müdahale etmeliydim. Seninle her şey farklı olacak çünkü Rafaele gibi bir adamın senden ne beklediğini tam olarak anlamanı sağlayacağım."

"Peki bu nasıl bir adam?" Cevabı duymaya hazır olduğumdan emin olmasam da sordum.

Papà elimi bırakıp duruşunu dikleştirdi. "İşimizde talepkâr ama adildir. Evliliğinizde de aynı şekilde olacağını tahmin ediyorum. Aile hayatına dair felsefesi hakkında konuşma fırsatımız oldu ve benimkiyle yakından örtüşüyor. Onun hizmetinde olmalısın. Her zaman. Hayattaki amacın onun hayatını olabildiğince kolaylaştırmak ve onu memnun etmek olacak. Bunun ne anlama geldiğini öğren, o da sana hak ettiğin saygıyı gösterecektir."

Babamın daha genç bir versiyonuyla evleniyordum.

Yüzümün düşmesini engellemek için elimden geleni yaptım. "Tamam." İki omzumu da sıvazladı. "Bu hafta onunla daha fazla konuşma şansın olacak. Zamanla onu takdir edeceğinden ve seveceğinden hiç şüphem yok."

Bu çok iddialıydı. Hayatta kalmayı başarırsam mutlu olacaktım. Odadan çıkıp üstümü başımı toparlamak için doğruca tuvalete gittim.

Ben bunun için yetiştirilmiştim. Ailemizdeki tüm kızlar öyleydi. Görücü usulü evlilikler ailemizde nesiller boyunca bir gelenek olmuştu ve genellikle işe yaramıştı. Neredeyse hiç boşanma haberi duyulmamıştı. Aklıma gelen sadece iki tane boşanma vardı ve aslında onlar aşk evliliğiydi. Anne tarafından iki uzak teyzem, âşık oldukları adamlarla evlenmek için aileyi terk etmişti ancak birkaç yıl sonra geri dönüp tekrar aileye kabul edilmek için yalvarmışlardı. Onların hikâyeleri hep ibretlik hikâyeler olarak anlatılırdı. Vale'ye kadar bir aşk evliliğinin yürümesi ihtimalini hiç düşünmemiştim.

Sanırım onun durumunda bunu söylemek için çok erkendi.

Vale ve Damiano belli ki birbirlerine âşık olmuşlardı ama aşkları sürecek miydi? Ailesi onu desteklemezken bir *don*la evlenmenin getirdiği zorluklara dayanabilecekler miydi? *Mamma* bile Nona'ya, teyzelerimize ve amcalarımıza güvenmek zorunda kalmıştı ve *papà* ile bazı zor dönemleri atlatmıştı.

Onlar artık Vale için yoktu. O burada yapayalnızdı.

İçimden bir ürperti geçti. Vale'nin neden kaçtığını anlıyordum ama bunu nasıl yaptığını bir türlü anlayamıyordum.

O her zaman mükemmel bir ablaydı. Büyürken annem, Vale'yi olmam gereken bir ideal hâline getirmişti. Asla onun kadar iyi olamamıştım. Asla onun kadar güzel olamamıştım. Onunla rekabet hâlindeydim ama bu tek taraflıydı ve belki de bu yüzden aramız hiçbir zaman bozulmamıştı.

Sadece almam gereken her onay kırıntısına aç olmamı sağlamıştı. Yansımam bana bakıyordu. Bu kapatıcı bir ödülü hak ediyordu. Neredeyse hiç dağılmamıştı. Bu gece yıkadığımda ne göreceğim diye endişelenmenin anlamı yoktu.

"Gemma?"

Başımı kapıya doğru çevirdim. Gelen Vale'ydi. *Papà*nın müstakbel kocam hakkındaki yorumlarını sorgulamadan geçiştirmeyeceğini bilmeliydim.

Dışarı çıktığımda yatağın kenarında oturuyordu ve kızgın olduğunu görebiliyordum. Ne olacağını biliyordum, bu yüzden önden konuşmaya karar verdim.

"Bak, tuhaf göründüğünü biliyorum."

"Tuhaf mı? Gem, kulağa korkunç geliyor. Çarşafları mı sergileyecekler? Tanrım, bu çok aşağılayıcı."

"İyi olacağım." Bana sorarsanız, az önce yediğimiz yemek çok daha aşağılayıcıydı. *Papà*nın yaklaşan evliliğimin tüm mahrem ayrıntılarını herkesin önünde açıklamasına gerek yoktu.

Özellikle de Ras'ın.

Dudaklarımı büzdüm. O kendini beğenmiş puşt herhâlde kıvrandığımı görünce çok sevinmiştir. Beni rahatsız etmekten hoşlanıyor gibi görünüyordu.

"Hayır—"

"Vale, bu gelenek neden beni aşağılıyor?" diye sordum yanına otururken. "Aksine, bu lanet şeyi görmekte ısrar eden insanlar için daha aşağılayıcı, sence de öyle değil mi?"

Sözlerim bir an duraksamasına neden oldu. "Tabii ki öyle. Ama eminim senin için de hoş bir şey olmayacaktır."

"Endişe listemde oldukça alt sıralarda."

"Endişelerin neler? Bunlardan herhangi birini babamıza dile getirdin mi? Dinledi mi? İşler değişti, Gem. Bunu biliyorsun, değil mi? Benimle olanlardan sonra kiminle evleneceğin konusunda söz sahibi olmalısın."

"Ailemizde işlerin nasıl yürüdüğünü gerçekten unutmuşsun."

Gözleri parladı. "Artık elimde bir koz olduğunu anlamıyor musun? Damiano—"

"Damiano hiçbir şey yapamaz. O dünyanın öbür ucunda bir *don*."

"Babamla bir anlaşmaları va—"

Bu kez, alaycı bir ses çıkardım. "Gerçekten yeni kocanın benim için önemli bir anlaşmayı riske atacağını mı düşünüyorsun?" Buna inanıyorsa hayal görüyor demekti. Damiano kararlarını Vale de dâhil olmak üzere herhangi birinin duygusal kaprislerine göre verseydi *don* olamazdı.

"Sözümü kesmeyi bırakıp beni dinler misin? Bırak Damiano'yu ben halledeyim. Bana ne istediğini söylersen sana yardım edebilirim."

Vale anlamıyordu. Neyin tehlikede olduğunu bilmiyordu.

Nişanı iptal etmek herkesi otobüsün altına atmak olurdu. *Papà* ve Rafaele arasındaki ittifak bozulursa Garzololar hedef hâline gelirdi.

Tek bildiğim, Rafaele'nin bizi bizzat yok etmeye karar verebileceğiydi.

Hayır, bundan kurtuluş yoktu.

"Benim istediğim onunla evlenmek. Ailemiz için iyi olacak."

Vale'nin yüzü düştü. "Benim evliliğim de aile için iyiydi. En azından babam öyle söylemişti. Bak nasıl sonuçlandı."

"O farklıydı," dedim. "Aileden bahsetmişken seni özlüyorlar, biliyorsun. Nona burada olmak istiyordu ama uçuş onun için çok zor olacaktı. Teyzelerimiz de onları her gördüğümde seni soruyor. Onları aramalısın."

Önerim masumdu ama şaşırdığını görebiliyordum. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup pencereye doğru baktı. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Önemi yok. Sadece senin sesini duymak istiyorlar."

Başını iki yana salladı, bakışları dışarıdaki ışıltılı denize sabitlenmişti.

"Onlara kızgın mısın?"

"Başlarda öyleydim." Ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü, tül perdeyi kenara itti. "Ama artık değilim. Şimdi ne hissettiğimi bilmiyorum."

"Lazaro'nun sana ne yaptırdığı hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Hiçbirimizin yoktu."

Vale ellerini arkasında birleştirdi. "Ne yazık ki duygular nadiren mantıklıdır. Ama dediğim gibi onlara kızgın değilim. Aksine, utanıyorum."

Ayağa kalkıp ona doğru ilerledim. "Neden?"

"Riccilerle olanlardan sonra uzun zaman önce arayıp baş sağlığı dilemeliydim ama yapamadım. Ben ve Lazaro hakkında soracakları sorular... Bu konuşmaları yapmak istemedim. Hâlâ da istemiyorum. New York'taki hayatıma temiz bir ara vermek istemem bencillik ama istediğim bu."

Göğsümde bir şeyler çatırdadı.

Anlıyordum.

Ama ben de o eski hayatın bir parçasıydım.

Benden de mi uzaklaşmak istiyordu?

Parmak uçlarımla omzuna dokundum. Bana döndü. "Keşke babam nişanı iptal etse ve Cleo'yla ikinizin bana taşınmanıza izin verse."

Karanlık bir odada yanan tek bir kibrit gibi bir umut parıldadı.

Ve sonra kayboldu.

"Bunun olmasına asla izin vermeyeceğini biliyorsun."

Vale'nin gülümsemesi hüzünlüydü. "Biliyorum. Sadece benim başıma gelenlerin sizin de başınıza gelmesini istemiyorum. Eğer olursa bununla yaşayabileceğimi sanmıyorum."

"Olmayacak." Ellerini kavradım. "Bak, yardım etmeye çalışmanı takdir ediyorum ama benim için endişelenmene gerek yok. Babamın seçtiği biriyle evleneceğimi hep biliyordum. Ben buna hazırım. Endişelerim eve döndüğümde halledemeyeceğim şeyler değil. Buraya tüm zamanımı kendi düğünüm hakkında konuşarak geçirmek için gelmedim. Bu hafta hakkında konuşalım lütfen."

Omuzları gevşedi ama gözlerinde bunun, son konuşma olmayacağını söyleyen bir bakış vardı. "Pekâlâ, bu hafta hakkında konuşalım."

Bana programı gösterdi. Çok doluydu. Yarın akşam sadece ailelerin katılacağı bir kokteyl, ertesi gün Martina ve Giorgio'nun düğünü vardı. İki gün sonra sıra Vale ve Dem'deydi. Vale konuştukça daha da heyecanlanıyordu. Gözlerinde bir parıltı vardı. New York'ta bizimle yaşarken onu hiç böyle görmemiştim.

Her şeyi anlatmayı bitirdiğinde ona, "Mutlu görünüyorsun," dedim.

Kocaman bir nişan yüzüğü ve kaçışından kalma alyansın takılı olduğu eline baktı. "Evliyim. Zaten evli olduğumuzu biliyorum ama yine de tüm bu insanların şahitliğinde bunu yapmak özel hissettiriyor. Vince bile geliyor. Onu yıllardır görmemiştim."

Ağabeyimiz Vince yaklaşık beş yıldır İsviçre'de yaşıyordu. New York'a nadiren gelir, geldiğinde de fazla kalmazdı.

Gülümsedim. "Onu görmek güzel olacak. Kaç misafir gelecek?"

"Mari ve Giorgio için yaklaşık yüz kişi katılacak. Bizimkiler için birkaç kişi daha olacak."

Bu listeye nişanlım ve onun danışmanı da dâhildi. Vale'nin düğününden bir gün önce geleceklerdi.

"Herhangi bir konuda yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Pek sayılmaz. Organizatörler ilgileniyor. Ama uyup uymadığından emin olmak için elbiseni denemelisin. Ana evdeki odamda."

Ayağa kalkıp bana elini uzattı. "Unutmadan önce bunu şimdi yapalım. Terzinin ayarlamaları yapmak için zamana ihtiyacı var."

Yatak odasından çıkıp merdivenlerden inerken onu takip ettim. Mutfağın önünden geçerken, cezbedici bir koku adımlarımı yavaşlattı.

"Tanrım, bu cennet gibi. Biri ekmek mi yapmış?"

Vale de kokladı. "Öyle kokuyor."

Elini bırakıp birkaç adım atarak kemerli girişten içeri baktım.

Tezgâhın üzerinde, annemin yememe izin vermediği o lezzetli görünen ekmeklerle dolu bir sepet duruyordu.

Vale, "Geliyor musun?" diye seslendi.

"Evet." Bir anlık tereddütten sonra bir tane kapıp bir parça kopardım ve ağzıma attım.

Hâlâ sıcaktı. O kadar güzeldi ki düğün öncesi diyetimi bozduğum için suçluluk hissetmiyordum bile. Hangi personel bunları bırakmaya karar verdiyse resmen en sevdiğim kişi olmuştu.

Konukevinden çıkıp ana villaya doğru ilerlerken hava nemliydi; hafif esinti, arazinin kenarındaki büyük kayalara çarpan dalgaların kokusunu taşıyordu. Sıcaklık tenime nüfuz ediyordu. Düştüğümden

beri kalçam hâlâ ağrıyordu ama belli etmemek için elimden geleni yapıyordum.

Evlerin arasındaki taş patikada yürürken yakındaki bir ağacın dallarında vızıldayan birkaç kırmızı sinek kuşu gördüm. İçlerinden biri bir çiçeğin içine uzun gagasını daldırmıştı.

Burası çok güzeldi. *Keşke bir haftadan daha uzun süre kalabilseydik,* diye geçirdim içimden.

Doğrudan oturma odasına açılan yan kapıdan geçerken bu düşüncemi dile getirmek üzereydim ki kanepeye yayılmış adamı gördüğümde kelimelerim uçup gitti.

Ras. Yatar vaziyette, bronz tenli kolunu başının altında koymuş, diğer koluyla da telefonunu tutuyordu. Bir şeyler yazıyordu, kaşlarının arasında hafif bir çizgi oluşmuştu.

Bakışlarım kaslarının üzerinde gezindi. Öğle yemeğinde tişört giymişti ama şimdi vücuduna oturan siyah bir tişört giyiyordu.

"Revolvr'a gideceğini sanıyordum?" diye sordu Vale. Revolvr, Damiano'nun adadaki kulüplerinden biriydi.

Ras başını kaldırdı, bakışları hemen bana kilitlendi. "Evet, gitmek üzereyim. Bazı işleri halletmem gerekiyordu. Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?"

"Gemma'nın elbisesini denemesi gerekiyor, üzerine olup olmadığını görmek için."

Ayağa kalktı, hâlâ bana bakıyordu. "Fikrimi soracak olursanız ben müsaitim." Dudaklarında bir gülümseme belirdi ama bu gülümsemesinin ardında her zamankinden daha karanlık bir şey vardı.

Bir meydan okuma.

Sanki bir şeyi çözmemi bekliyordu.

Başka tarafa baktım.

Her ne ise umurumda değildi.

Ve fikirlerini kıçına sokabilirdi. Zaten uğraşacak çok şeyim vardı. "Biz hallederiz," diye karşılık verdim. Merdivenlere doğru ilerlerken ona bakmadım.

Vale ve Dem'in yatak odasına girdiğimizde, "Ras bütün hafta buralarda olacak mı?" diye sordum.

"Muhtemelen," deyip gömme dolabın içinde kayboldu.

"Harika," diye mırıldandım kendi kendime.

Birkaç dakika sonra Vale elinde beyaz bir elbise poşetiyle dolaptan çıkıp poşeti bana uzattı. "Ondan neden hiç hoşlanmıyorsun? Onunla pek de ideal olmayan koşullarda tanıştığını anlıyorum ama şimdiye kadar bunu geride bırakmışsındır diye düşünmüştüm."

İdeal olmayan koşullar mı? Ras boş bir soyunma odasında bana saldırmıştı ve kullanması gerekenden çok daha fazla güç kullanarak beni tartaklamıştı. Ödümü koparmıştı. Gerçekten ölmek üzere olduğumu sanmıştım. Ve bunun için özür bile dilememişti.

Komik bir şakaymış gibi davranmıştı.

Vale'nin kalçamda oluşması muhtemel morluğu görmesini riske atmak istemediğim için elbiseyi banyoya götürdüm. "Ona güvenmiyorum."

Vale, "Damiano'ya sadık olmaktan başka bir şey yapmadı," diye seslendi.

Poşeti kancaya asıp fermuarı çekiştirdim. Damiano'ya sadık olabilirdi ama bunun benimle ne ilgisi vardı?

Buraya son gelişimde şahit olduğum sahne zihnimde dolaşıyordu, anısı sanki dün yaşanmış gibi tazeydi. Damiano ve Ras'ın ofisteki konuşmalarına kulak misafiri olmuştum. Daha doğrusu Damiano, Ras'ın benim ve ailem hakkında konuşmasını dinliyordu. Birkaç tahtamın çatlak olduğu konusunda şaka yapmıştı, bu beni incitmemişti ancak daha sonra söylediği şey o zamandan beri aklımdaydı.

"Sahte mal anlaşmasında sözünü tutmana gerek yok, Dem. Garzolo pisliğin teki. Ondan istediğimizi aldıktan sonra onunla ilişkimizi kesmeliyiz. Onun çırpınışını izlemek eğlenceli olacak."

Bu bana onun hakkında bilmem gereken her şeyi söylüyordu. Ras bir yılandı. Sözünün hiçbir anlamı yoktu. Enişte min farklı olması iyi bir şeydi. Sağkolunu azarladığını ve *papà*ma söz verdiğini söylediğini duymuştum.

Ras da alay etmişti.

Şimdi bile bunu düşünmek beni kızdırıyordu. Sırf gülmek için ailemi otobüsün altına atmaya hazırdı.

Onunla hiçbir şey yapmak istemiyordum.

Çabucak elbisemi giyip dışarı çıktım. "Çok kaba biri."

Vale kaşlarını çattı. "Kaba mı? Sana ne zaman kaba davrandı ki?"

"Sürekli. Benimle konuşurken yüzünde hep alaycı bir gülümseme oluyor."

Vale arkamdan gelip arkadaki bir düzine kadar düğmeyi iliklemeye başladı. "Bence çok fazla anlam yüklüyorsun. Ras kaba saba biri olabilir ama iyi niyetlidir."

Elbiseyi düzeltip aynada kendimi inceledim.

Tam olmuştu.

Ras'ın söylediklerini Vale'ye anlatmalı mıydım?

Hayır, bir anlamı yoktu. Muhtemelen umursamayacaktı bile. Ailemize değil, buradaki yeni hayatına odaklandığı çok açıktı.

New York'u geride bırakarak temiz bir sayfa açmak istediğini söylemişti.

Ama ben? Oradan asla kurtulamayacaktım.

BÖLÜM 4

GEMMA

Ertesi gün kokteyl saat dörtte başladı. Evin arkasında, suya bakan özenle biçilmiş çimlerin üzerindeydik. Rüzgâr, tuzlu deniz kokusunu etrafa yayıyordu. Bir garson, elinde kanepe dolu bir tepsiyle yanımdan geçerken üzerinde jambon olan küçük bir parça ekmek çaldım.

Açlıktan ölüyordum.

Bu sabah kahvaltıda annem sadece bir kâse meyve yememe izin vermişti. Gelinliğimi bir beden küçük olduğunu bile bile seçmişti, şimdi de kilomu kontrol ediyordu. Bu tür şeyleri daha önce lise mezuniyet balomda da yapmıştı. Hiçbir zaman daha az yorucu olmuyordu.

"O jet skide çıplak bir adam mı var?"

Ağzımdaki lokmayı çiğnemem yavaşladı. "Ne?"

Cleo şampanyasından bir yudum alıp denizi işaret etti. "Tam şurada. Sanırım şu Ras denen adam."

Arkamı dönerken neredeyse şarabımı dökecektim. O olamazdı.

Güneş yüzünden gözlerimi kıstım, *Keşke bu kadar aydınlık olmasaydı da daha iyi görebilseydim,* diye düşündüm. Ardından jet ski döndü ve gerçekten o olduğunu gördüm.

"Aman Tanrım."

Ras dalgalanan suyu yararak ilerliyordu, uzun saçlarından birkaç tel her zamanki topuzundan dışarı çıkmıştı. Bir şey görülemeyecek kadar uzaktaydı ama üzerinde kıyafet olmadığı belliydi.

İlk şokumu atlattıktan sonra bedenimi bir sıcaklık bastı.

"Eğlenceli görünüyor." Cleo çıtır bir şeyi çok gürültülü bir şekilde çiğniyordu. "Hazır buradayken denemeliyiz."

Herkesin önünde çırılçıplak soyunursam ailem sinir krizi geçirirdi. Bu, itibarımı sorgulatırdı ve bu, Rafaele'ye bekâretimle ilgili verdiğim tüm o sözleri anlamsız kılacak türden bir ahlaksızlık olurdu.

Ağzıma safra tadı geldi.

Çıplak bir jet ski sürüşünün heyecanı, yaşlı bir bunağın iddia ettiğim kadar saf olup olmadığımı doğrulamak için vajinamı kurcalamasına kesinlikle değmezdi.

Vale önümüzde belirdi. Hoş, yeşil bir elbise giyiyordu. Hafif bir makyaj yapmıştı ve Damiano'nun abartılı bir hediyesi olduğuna emin olduğum ışıltılı elmas bir kolye takmıştı.

"İşte buradasın. Vince'i gördün mü? Korumalar ben hazırlanırken geldiğini söylediler."

"Babam onu götürmeden önce bir anlığına gördük." Cleo uzanıp bir parmağını kolyenin üzerinde gezdirdi. Işıltılı şeylere karşı zaafı vardı. "Güzelmiş."

"Teşekkürler. Ne zaman dönerler acaba?"

Tam olarak onları dinlediğim söylenemezdi. Bakışlarım açıklanamaz bir nedenle denize doğru kayıyordu. Birisi orada çırılçıplak dolanıyordu.

Vale nereye baktığımı görmek için döndü. Sonra da güldü. "Tipik."

"Bu bütün İbizalılara özgü bir şey mi yoksa sadece Ras'a mı?"

"İkisine de. İbiza hakkında erken öğrendiğim bir şey varsa o da buradaki insanların kıyafetlerini çıkarmaktan çekinmedikleridir. Sana Damiano'nun beni Dalt Vila'ya götürdüğü zamanı anlatayım..."

Jet ski dönüp yaklaşırken hemen pişman olduğum bir şey yaptım ve kıçına baktım. Tam önümdeydi.

Ve... Oldukça güzeldi.

Gözlerime güvenebilirsem oldukça bronz ve dolgundu.

Dudağımı ısırdım.

Kendime bile itiraf etmekten gerçekten nefret etsem de Ras, yeterince zaman verildiğinde her kadını baştan çıkarabilecek türden bir adam izlenimi veriyordu. Onda son derece çekici bir şeyler vardı. Kaşlarının şekli, ağzının sol tarafındaki kıvrım, iri vücudunun kendinden emin bir şekilde duruşu. Fiziksel olarak güçlü olduğu aşikârdı ama erkeklerin arzuladığı ve elde etmek için spor salonunda uzun saatler harcadığı ideal ölçülerde değildi. O vücuda zorunluluktan sahip olmuş gibi görünüyordu. Yapılması gereken şeyleri yaparak.

Onunla ilgili bundan nefret ediyordum. Ağzını hiç açmamış ya da kötü karakterini göstermemiş olsaydı, onu sokakta yürürken görüp yakışıklı olduğunu düşünebileceğim gerçeğinden nefret ediyordum.

Bunu ona itiraf etmektense denize atlayıp boğulmayı tercih ederdim.

Bir kez daha döndüğünde gözlerimi kaçırdım. Kokteylimi yudumlayıp ablamın anlattığı hikâyeye başımı sallayarak eşlik ettim.

Tekrar dönüp denize bakmadan önce biraz zaman geçmişti. Ama yeniden baktığımda da jet ski çoktan gitmişti.

Arkamda birisi belirdi. O olduğunu biliyordum. Tabii ki orada değilmiş gibi davrandım, sohbete katıldığında ona hızlıca bir bakış attım. Aceleyle giyinmişti, gömleğinin düğmelerinin yarısı ilikliydi ve kaslı göğsünü açıkta bırakıyordu. Saçlarından sırtına sular damlıyordu. Az önce bütün partiyi dağıttığından tamamen habersiz görünüyordu.

Umursamazlığı beni rahatsız etmişti. Vale, Cleo'ya bir şey göstermek için telefonunu çıkardığı anda, "Gösteri yaptın," dedim Ras'a.

Hiç vakit kaybetmeden, "Hoşuna gitti mi?" diye sordu.

"İştahım kaçtı."

Kıkırdadı. "Açlıktan ölüyorum. Denizde olmak beni hep acıktırıyor."

Acıktığını söyleme şekli yanaklarımın kızarmasına neden olmuştu.

Ne demek istediğini vurgulamak istercesine önünden geçen garsonun tepsisinden bir tane keçi peynirli kanepe kaptı. "Bunu denemelisin. Hâlâ vaktin var."

"Beni soymak istediğin konusunda daha ince davranmayı deneyebilirsin."

Gözleri parladı. "Kıyafetlerini çıkarman gerektiğini hiç söylemedim. Ama kadınlar üzerinde böyle bir etkim var."

Gözlerimi öyle bir devirdim ki bir an gözlerimin öyle kalmasından korktum. "Benim üzerimdeki tek etkin hazımsızlık."

Derin kahkahası hiç de nahoş değildi, karnımın alt kısmında bir şeylerin kıpırdanmasına neden oldu.

Başımı hafifçe iki yana salladım. Sıcak hava, alkol ve neredeyse boş olan midem belli ki bazı beyin sinyallerini karıştırıyordu çünkü Ras ile ilgili hiçbir şeyi hoş bulmamın imkânı yoktu. Gitme zamanının geldiğine karar vererek yanından geçmek için hamle yaptım ama kolumu tutarak beni durdurdu.

"Söylesene, neden benim yanımda dilin bu kadar keskinleşiyor da ailenin yanında ağzını bıçak açmıyor?"

Sırtımdan bir ürperti geçti. Neden bana dokunuyordu? Bana dokunmamalıydı. Gergin bir şekilde Vale ve Cleo'ya baktım ama ikisi de sonunda aramıza dönen Vince'e selam vermek için uzaklaşmışlardı. Annemler ise uzakta Damiano ile sohbet ediyorlardı.

Bakışlarım Ras'ınkilerle buluştu. Koyu ela renkli gözlerinde benekler olduğunu fark ettim. "Neden umursuyorsun ki?"

Beni sıkıca kavrayıp kendine daha da yaklaştırdı. Gözümü korkutmak için miydi yoksa konuştuklarımızı kimsenin duymadığından emin mi olmak istiyordu bilemiyordum ama ilkinden şüpheleniyordum.

Dokunuşu kolumu yakıyordu. "İnsanların seni itip kakmasına izin verirsen, bunu yapmaya devam ederler, Gem."

İçimde bir öfke alevlendi. Dirseğimi çekiştirdim ama beni bırakmadı. "Kimse sana istemeden tavsiye vermenin kabalık olduğunu öğretmedi mi?"

"O dersi kaçırmış olmalıyım." Kalın kaşlarından birini kaldırdı. "Ne var? Annen seni düğün gününde zayıf ve güzel olasın diye mi bir çeşit diyete sokuyor yoksa kaçacak gücün olmadığından emin olmak için mi?"

"Neden kaçayım ki?" diye hırladım. "Bilesin diye söylüyorum, Rafaele ile evlenmek için sabırsızlanıyorum."

Güldü. "Ya tabii. Onun için uysal ve itaatkâr mı olacaksın? Dün öğle yemeğinde ikna edici bir performans sergiledin."

"*Papá* görmeden çek elini üzerimden," diye kızdım. İçimde yavaş yavaş kaynayan paniği maskelemeye çalışıyordum. Tokat yemeye devam edemezdim. Ekstra kapatıcımın bile bir sınırı vardı.

Ras kolumu bırakıp inceleyen gözlerle beni süzdü. Bu hiç hoşuma gitmemişti.

"Anlamaya çalıştığım şey şu," dedi kısık bir sesle. "Senin hangi versiyonun gerçek Gemma?"

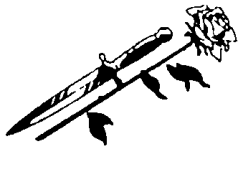
Donup kalmıştım. Sorusu içimde çıngıraklı bir yılan gibi alarma geçmişti. Dudaklarımı büzüp bu tedirgin edici histen uzaklaşmaya çalıştım. "Ne demek istediğini anlamıyorum ve bu konuşmanın süresi doldu."

Tepkisi beklediğim gibi olmadı. Gözlerinde bir şeyler alevlendi, kalın parmağını bana doğrulttu. "Şuradaki o ateş gerçek mi? Yoksa olmadığın biri gibi mi davranıyorsun?"

Dişlerimi sıktım. "Güle güle." Arkamı dönüp ondan ve lanet olası sorularından uzaklaşmak için çaresizce çimlerin üzerinden yürüdüm.

Çünkü dürüst olmam gerekirse çok doğru bir şey söylemişti. Ateşin gerçek olup olmadığını ben de bilmiyordum.

Tek bildiğim, onunla tanıştıktan sonra ortaya çıktığıydı.

Partide kanepeleri aşırıp dolaşırken neden Ras'ın yanında hiçbir şey saklamadığımı düşündüm.

Sanırım bunun nedeni, hakkımda ne düşündüğünün hiçbir önemi olmamasıydı.

Benden nefret edebilirdi. Benim bir sürtük olduğumu düşünebilirdi. Ya da kafadan gidik olduğumu.

Umurumda değildi. Benim onun hakkındaki düşüncelerim çok daha kötüydü.

New York'ta insanlara ne söylediğim konusunda her zaman dikkatli olmak zorunda kalmıştım. Aileden birine söylediğim herhangi bir şeyin aileme geri dönme olasılığının yüksek olduğunu uzun zaman önce fark etmiştim.

Ama Ras? *Papá*ya gidip nasıl konuştuğumu anlatmayacağı kesindi.

Yani evet. Aklımdan geçen her şeyi söyleyebilmek özgür hissettiriyordu.

Özgür hissettirmeyen şey ise bunu bana onun söylemesiydi.

Denize bakan bir banka oturup ağzıma bir karides attım.

"Gem."

Tanıdık bir erkek sesi duyunca arkamı döndüm. Bu Vince'ti.

Elinde bir bardak viskiyle yanıma otururken biraz bozulmuş görünüyodu. Pahalı parfümünün kokusunu alabiliyordum. Her zaman güzel kokardı.

"Iıı, merhaba? Bana sarılmayacak mısın?" Onu aylardır görmemiştim.

"Selam vermeye gelmedin," dedi soğukkanlılıkla.

İç çektim. "Özür dilerim, Majesteleri." Ağabeyim bazılarının zor bir kişilik olarak adlandırabileceği tipte biriydi.

Evde birlikte yaşarken çalışanlarımıza korku salardı. Mükemmeliyetçi ve biraz da... Şöyle diyelim, tatlı hizmetçimiz Lydia'nın bile ona pislik dediğini duymuştum.

Bir kolumu beline dolayıp yanağından öptüm. Bir süre sonra o da bana sarıldı.

İsteksizce, "Güzel görünüyorsun," dedi.

Sırıttım. Sevgi sözcükleri Vince'in alışkın olduğu şeyler değildi ama kız kardeşleri için deniyordu. "Teşekkür ederim. Sen de çok şık görünüyorsun."

Batan güneş, şık kravat iğnesinden yansıyordu. Kusursuz yüzünü inceledim. Keskin hatlı, tapılası bir kemik yapısı vardı. Kaşları kalkıktı. Çocukluğundan beri bu sert ifadeyi takınıyordu ama şimdi yetişkin bir adam olduğu için, ciddi ifadesinin altında daha ölümcül bir şeyler vardı.

Acaba İsviçre'de ellerini kirletmek zorunda kalmış mıydı, yoksa yasa dışı faaliyetlerini para sızdırmakla sınırlayarak üstünlük kompleksini mi besliyordu?

Vince de ailemizdeki her erkek gibi şiddete meyilliydi ama bunun beraberinde getirdiği karmaşadan hiç hoşlanmazdı.

New York'tan ayrılmasının nedenlerinden biri de buydu.

Papà, Vince'in aşağı gördüğü bir pozisyon olan infazcı olarak başlayarak örgütte yükselmesini istemişti. Böylece ağabeyim farklı bir kariyer planı yapmıştı. *Papà*nın banka hesaplarından birine girip babamız gibi davranarak Garzolo servetine yatırım yapmaya başlamıştı. Yakalanmadan önce beş milyon doların üzerinde işlem yapmıştı.

Planları kâr getirdiği için şanslıydı. *Papà* çok öfkeliydi ama yeni bakiyeleri görünce sakinleşmişti.

Vince bu sayede yurt dışına gidip yatırımlarımızı büyütmeye devam etmek iiçin *papá*dan izni almıştı.

Başparmağını saatinin kadranında gezdirdi. "Herkesi bir arada görmek güzel. Vale mutlu görünüyor."

"Tabii ki mutlu. Âşık."

"Âşık olmak için iyi bir adam seçmiş. *Papá*nın onu eve sürüklemesini engelleyecek kadar güçlü biri."

"Sanki onun planladığı bir şeymiş gibi konuşuyorsun."

Omuz silkti. "Öyle olmadığını kim söyledi?"

"Ciddi olamazsın."

"Bak, kendine daha iyi bir hayat kurmak için yapması gerekeni yaptığı için akıllı biri."

"Ah. Elbette. Sen de öyle yaptın." Vince gittiğinde yirmi yaşındaydı ve bu beş yıl önceydi. Okyanus ötesinde kendi krallığını kurmuştu. New York'taki aile işini devralma zamanı geldiğinde orayı kime devredeceğini merak ediyordum.

Papá artık yaşlanıyordu ve Vince onun halefiydi. Sonunda, finans becerileri bile onu uzak tutmak için yeterli bir bahane olmayacaktı.

Vince'in dönüp ailenin başına geçtiği gün güzel bir gün olacaktı. Eğer o yönetimde olsaydı, Riccilerle olan savaşın çok farklı sonuçlanabileceğine inanıyordum. *Papá* sert bir adamdı. İncelikten yoksundu.

Vince ise tam tersiydi. Entrikacı ve ezber bozan bir düşünürdü. Şiddet onun için hep son çareydi.

Tekrar omuz silkti. "Bir an bile pişman olmadım. *Papá*nın nefesi ensemdeyken asla yaşayamazdım."

"Bazılarımız birkaç yıllığına ortadan kaybolma lüksüne sahip değil."

Şimdi dikkati bendeydi. "Sana sahip olduğu için çok şanslı, Gem. Çok şanslı. Üç bencil çocuk ve bir özverili kız yetiştirdi."

"Vale bencil değil. Başta ona söylenileni yaptı."

"Ve şimdi de sen aynısını yapıyorsun," dedi bakışları bana döndüğünde.

"Bunu sana açıklamak zorunda değilim. İşlerin ne kadar kötüye gidebileceğini biliyorsun."

Vince cenazeler için dönmüştü. Yüzünde o acımasız ifadeyle *papá*nın yanında durmuştu. Kaybettiğimiz kuzenimiz Tito onun yakın arkadaşıydı. Birlikte büyümüşlerdi.

"Hep bir şeyleri düzeltmeyi kendine görev edinmişsindir."

"Öyle mi?"

"Ben gittikten sonra yıllarca her cumartesi sabahı beni arayıp ne zaman döneceğimi sorduğunu unuttun mu?"

"Sadece merak ediyordum."

"*Papá*nın gururundan yapamadığı şeyi yapıyordun. Bunu yapmanı o mu istemişti? Hep merak etmişimdir."

"Hayır."

Vince'in dudakları bilmiş bir sırıtışla kıvrıldı. "Bunu sadece onun övgüsünü kazanmak için yaptın. Beni eve dönmeye ikna etmeyi başarsaydın, sana övgüler yağdırırdı."

Yanaklarım kızarmıştı. Utanmıştım çünkü doğruydu. O zamanlar babamın onayını kazanmak için her şeyi yapardım.

Ama artık büyümüştüm. En azından büyüdüğümü düşünmek hoşuma gidiyordu.

Rafaele ile evlenmemin nedeni babam bana ne kadar iyi bir kız olduğumu söylemesi değildi. Bu ondan çok daha büyük bir şeydi.

Bunu ailem için yapıyordum.

Saçımın bir telini kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Her neyse."

Kıs kıs güldü. "Her neyse, bana müstakbel kocandan bahset. Vale şimdiden ondan nefret ediyor gibi görünüyor."

"Sakın beni onunla evlenmek zorunda olmadığıma ikna etmeye çalışacağını söyleme."

"Seni hiçbir konuda ikna etmeyeceğim. Vale ile aynı fikirde değilim. Rafaele ile evlenmelisin."

"Onu ne kadar iyi tanıyorsun?"

"*Papá* ile çalışmaya başladıktan sonra birkaç kez görüştük. Şöhretine rağmen karısına kötü davranacak biri olduğunu sanmıyorum. Etrafa sordum. Etrafında kadınlar vardı ve hiç şikâyet duymadım."

"Benim için onu araştırdın mı?"

"Kız kardeşimi tek başına bırakacağımı mı sanıyorsun? Tabii ki onu araştırdım."

Kalbimi yumuşatan bir sıcaklık sarmıştı içimi. Bana göz kulak olması çok hoştu.

Vince ellerinin üzerine yaslandı. "Vale'ye boş vermesini söyledim. Beni dinleyeceğinden emin değilim. O artık aşk evliliklerinden hoşlanıyor."

"Onlar hakkında ne düşünüyorsun?"

"Ben olsam buna bel bağlamazdım. Aşk kaybolur. Öngörülemez. *Papá*, Vale'nin eski kocası olayında batırdı ama tek bir kötü olaya dayanarak tüm görücü usulü evlilik sistemini reddedemezsin."

"Peki ya sen? Eş aramaya başladın mı?"

Küçümser gibi elini salladı. "Acelemiz yok."

"Bundan emin değilim. Uzun bir kriter listesi göz önüne alındığında, erken başlamak isteyebilirsin."

"Ukala. Listem o kadar da uzun değil. Sadece birkaç bariz şey var."

"Ne gibi?"

"Etrafta çok dolaşacağı için güzel görünen biri olmalı," dedi. "Beni terapistine dönüştürmeye çalışmayacak, yükü olmayan biri."

"Büyüleyici."

"İlişkiyi ilk sıraya koymalı. Tam sadakat. Tam güven. Bu olmadan yürümez. Beni sırtımdan bıçaklamak isteyen yeterince insan var. Karım onlardan biri olamaz."

Aslında kulağa çok mantıksız gelmiyordu. "Yani ona sadık kalacak mısın?"

Bana boş boş baktı. "Ne?"

"Sana sadık olmasını ve güvenmesini istiyorsun. Sen ona sadık olacak mısın? Babamın yaptığı gibi etrafta yatıp kalkacak mısın?"

"Yatıp kalkmanın gerçek sadakatle bir ilgisi yok. Tabii ki karım yanımda kadınlar olduğunu bilecek. Bunu kabul edip yoluna devam etmeli."

Gözlerimi devirdim. "Bu tür şeyler kadınların kocalarını bıçaklamak istemesine neden oluyor."

"Bir çift elmas küpe ve Maldivler'e yapılacak bir gezinin düzeltemeyeceği bir şey yoktur." Vince viskisinin son yudumunu da içip ayağa kalktı. "Akşam yemeği başlamak üzere." Boş şarap kadehime baktı. "Bunlardan kaç tane içtin?"

"Yeterince değil."

Ayağa kalktığımda önümdeki ufuk sallandı. Tamam, belki de bir bardak önce durmalıydım.

"Hadi gel." Vince bana kolunu uzattı. "Yani Rafaele'nin sadık olmasını mı bekliyorsun?"

Kaşlarımı çattım. Bunu hiç düşünmemiştim. Bu fikir prensip olarak tatsızdı ama müstakbel kocamın başka bir kadınla birlikte olması düşüncesi...

Bir duygunun yüzeye çıkmasını bekledim.

Ama hiçbir şey yoktu.

"O kadarını düşünmedim," dedim Vince'e. "Sadece iyi anlaşacağımızı umuyorum."

"Ailemizle bu kadar uzun süre geçinebildiysen herkesle geçinebilirsin."

Gözlerimi devirdim. Bu doğru değildi. Buna en iyi örnek Ras'tı.

Onunla anlaşabileceğim hiçbir durum, hiçbir olası senaryo yoktu.

BÖLÜM 5

RAS

"Nasıl gidiyoruz?" diye sordum Dem'in mülkünün kapısında duran iki korumaya. Mari'nin düğün törenine yaklaşık bir saat vardı ve herkesin gözünü dört açtığından emin olmak için son bir tur atıyordum.

Bugünlerde hâlâ dikkatli davranıyorduk. Dem'in yeni liderimiz olduğu herkes tarafından kabul edilmişti ama bir *don*un, düşmanının olmadığı tek an öldüğü zamandı. Bu iki düğünü hiçbir şeyin mahvetmemesini sağlamak benim görevimdi ve bunu ciddiye alıyordum. Birkaç gün önce güvenlik önlemlerini arttırmıştık, daha fazla kamera ekleyip güvenlik ekibine daha fazla adam koymuştuk.

"Her şey yolunda," dedi yaşlı koruma çakısıyla bir elmayı soyarken. "Partinin tadını çıkar, patron."

"Bir şey çıkarsa mesaj at." Kafamı güvenlik kulübesine sokup her ihtimale karşı kameraları hızlıca taradım.

Mari bunun tadını çıkarmayı hak ediyordu. Zavallı kız son zamanlarda çok şey yaşamıştı.

Hepimiz gibi.

Klanın tepesine çıkmak çok zaman almıştı ama şimdi buradaydık, her ne kadar hâlâ alışmaya çalışsam da manzara çok güzeldi.

Dem ve ben on yıldan fazla bir süredir eski *don* olan o orospu çocuğu Sal'ın yönetiminde İbiza'da sürgündeydik. Cenazesine gitseydim mezarına tükürürdüm. Bizimle uzun süre uğraşmıştı ama layığını bulmuştu.

Şimdi Dem hak ettiği yerdeydi.

Dem'le geçmişimiz çok eskiye dayanıyordu. Onun ve Mari'nin ebeveynleri öldüğünde benim ailemin yanma gelmişlerdi. Hep birbirimizin etrafındaydık ancak liseden mezun olduktan birkaç yıl sonra yakın arkadaş olmuştuk.

Hayatımı birine tek kelimeyle anlatmam gerekseydi, bu "beklenmedik" olurdu. Casalesi'deki yüksek rütbeli bir ailede doğmuştum, babam *don*un güvenip saydığı bir bölge *capo*suydu. Herkes bana bir gün babamın yerine geçeceğimi söylerdi. İnsanların beklentileri, büyürken odadaki tüm havayı emen, yaşayan, nefes alan bir şey gibiydi.

Lisede Nunzio denen pislikle tanışmamın beni etkilemesine şaşmamalıydı. Her hafta sizden iki kat büyük ve kan davası güden bir çocuktan dayak yiyorsanız kaderinizde liderlik olduğuna nasıl inanabilirsiniz ki?

Bakışlarım kolumdaki yara izine çevrildi. Bunca yıl sonra bile bu yaranın nasıl oluştuğunu ve bunu kimin yaptığını hatırlayınca göğsümde sinir bozucu bir sızı hissediyordum.

Gömleğimin kolunu yara izinin üzerine çekiştirip eve doğru yürümeye başladım.

Şu anda sahip olduğum her şeyi Dem'e borçluydum.

Nunzio ve Sara ile olanlardan sonra beni o karanlık yerden çekip çıkarmıştı. Sevdiğiniz kadının sizi, yıllarca hayatını cehenneme çeviren adam için terk etmesi gibisi yoktur.

Eğer Dem, ona yardım etmem için peşimden koşmasaydı, sonum ne olurdu bilmiyordum. Ama o benden vazgeçmeyi reddetmişti. Bana uğruna yaşayabileceğim bir şey vermişti.

Şimdi onun için her şeyi yapardım.

Düğün töreni tatlıydı. Mari mutluluktan parlıyordu, Napoletano ise gerçekten gülümsüyordu. Gülümseme onda garip duruyordu.

Öpüştüklerinde herkes alkışladı ve gündüz vakti bir tür havai fişek patlayarak gökyüzünde renkli desenler oluşturdu. Havai fişeklerin batan güneşin fonunda kayboluşunu izlerken her şey olması gerektiği gibiydi.

Herkes yerinden kalktığında nihayet Gemma'yı gördüm.

Nefesim kesildi.

Mavi ipek elbisesi içinde rüya gibi görünüyordu. Kumaşın vücuduna yapışma şekli, bana o kusursuz Roma heykellerini hatırlatmıştı. Her açıdan saatlerce bakmak istediğiniz türdeki heykelleri.

Cleo'yla birlikte bara doğru yürüyordu, o mükemmel kıçı her adımda sallanıyordu.

Büyüleyiciydi.

Kendime gelmek için başımı sallayıp elimi saçlarımda gezdirdim.

Ondan ne istediğimi bile bilmiyordum.

Hiçbir şey. O nişanlı.

Hayır, bu doğru değildi. *Bir şeyler* öğrenmek istiyordum.

O çözmem gereken bir bulmacaydı. Sonra onu rahat bırakacaktım.

Ayaklarım beni çimenlerin üzerinde onların durduğu tarafa doğru götürdü. Gemma yaklaştığımı fark edince gözleri bir an için kocaman açıldı. Cleo'nun dirseğini mi çekiştiriyordu? İçimdeki avcı sırıttı. Benden o kadar kolay kurtulamayacaktı.

Gölgemi üzerlerine düşürmeden hemen önce Cleo'nun, "Neden beni çekiştiriyorsun?" diye sorduğunu duydum.

"Bir yere mi gidiyorsun?"

Gemma'nın bakışları vücudumda gezindikten sonra yüzüme sabitlendi. "Evet, biz de tam gölge bir yer bulmaya gidiyorduk. İzninle."

Yolunu kesip kravatımı çekiştirdim.

"Sıcak, değil mi?"

Yanakları kızardı. "Sen—"

"İşte buradasın!" diye seslendi arkamdan tanıdık bir ses.

Cazzo. *

Annemin beni kollarının arasına alması için tam zamanında arkamı döndüm. Her iki yanağıma da öpücükler kondurdu.

"Tören başlamadan önce neredeydin?"

"Çalışıyordum."

"Çok fazla çalışıyorsun. Bunlar kim?"

"Gemma ve Cleo Garzolo," dedim. "Valentina'nın kız kardeşleri."

"Ben Avena Sorrentino," dedi annem. "Cassio'nun annesiyim."

Merda. ** Annem ona attığım bakışları görmezden geldi. Onu her gördüğümde artık kimsenin bana böyle hitap etmediğini hatırlatmak zorunda kalıyordum.

On yıl sonra buna alışır sanmıştım.

Gemma kaşlarını çattı. "Affedersiniz, onu tanıdığımı sanmıyorum."

Annem güldü. "Bence tanıştın." Beni işaret etti.

Gemma'nın gözleri bağlantıyı kurmaya çalışırken kocaman açılmıştı. "Siz Ras'ın annesi misiniz?"

Sanki bir annem olduğu fikrini anlamak imkânsızmış gibi söylemişti bunu. Muhtemelen cehennemin derinliklerinde yaratıldığımı falan düşünüyordu.

"Çocuklarınız olduğunda aptal lakaplara takılmadıklarından emin olun," diye öğüt verdi annem. "Cassio çok güzel bir isim ama o bu ismi kullanmıyor. Ve Ras gerçek bir isim bile değil, biz onu sadece—"

"Anne."

Bana bir bakış fırlattı. Daha önce sayısız kez gördüğüm bir bakıştı bu ve benim için istediği her şeyi bir kenara attığımı haykırıyordu. Eskiden bunu bana yüksek sesle söylerdi ama artık söylemiyordu. *Don*umuzun patron yardımcısı olduğumdan beri. Birçok erkeğin uğruna cinayet işleyeceği bir pozisyondu. Saygı gerektiren bir pozisyondu. Ama yine de ailemin benim için istediği bu değildi. Babamla bir-

* *İta.* Kahretsin. -ed.n.

** *İta.* Siktir. -ed.n.

likte çalışmamı, ailemizin işlerinin yönetimini devralmamı ve bunu harika bir şeye dönüştürmemi istemişlerdi.

Bunun yerine umursadığım tek iş Dem'inki olmuştu.

Başkalarının hedeflerine ulaşmasına yardımcı olmak, kendi hedeflerim üzerine çok fazla düşünmekten daha kolaydı.

Vale ortaya çıkıp Gemma ve Cleo'yu uzaklaştırırken annem de ben uzaklaşmak için bir bahane bulana kadar kuzenlerimizle ilgili bir dramdan bahsetti.

Ana yemek masasına herkesten önce gidip yer kartlarındaki isimleri taradım.

Gemma ve ben zıt uçlardaydık.

Sikerim böyle işi. O kadar uzakta olursa onu nasıl izleyebilirdim ki?

Onun kartını alıp tam karşımdakiyle değiştirdim.

Birkaç dakika sonra diğer konuklarla birlikte gelip oturacağı yeri aradı. Birbirimize ne kadar yakın olduğumuzu fark ettiğinde bakışları bana kaydı ve yüz ifadesinde heyecanlandığına dair bir şey gördüm.

Sırıttım. Bu eğlenceli bir akşam yemeği olacaktı.

Servis görevlisi gelip şarap ikram ederken Gemma beni görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu.

Benim için sorun değildi. Ona bakmak bile heyecan vericiydi, özellikle de *böyle* göründüğünde.

Pırıltılı bir kolye teninde parıldıyordu, sanki jolyesiyle dikkatimi göğüslerinin arasına çekmek için onu takmıştı. Elbisesinin boyun kısmı, kışkırtıcı göğüs dekoltesini gösterecek kadar derindi. Yürüyen bir dikkat dağıtıcıydı. Bu elbise bir uyarıyla birlikte gelmeliydi.

Kadehimi aldım. O da aynısını yaptı. Bakışlarım, onun parmaklarının kadehin sapına dolanışına takıldı ve o parmakların başka bir şeye dolanmış hâlini düşününce boynum gömleğimin altında ısındı.

"Bakmayı keser misin?" diye tısladı.

Neyden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi gözlerimi kırpıştırdım. "Sadece dalmışım," dedim.

"Başka birine doğru dal."

"Tam karşımda oturuyorsun. Kişisel olarak algılama." Yanaklarını kızartacak kadar onu kızdırmayı umarak sırıttım.

İşe yarıyordu çünkü ne zaman yaramamıştı ki? Gemma'yı kızdırmak için çok çabalamama gerek yoktu. Sadece varlığım bile bunu yapmaya yetiyordu.

Başını iki yana salladı. "Bu isim de neyin nesi?"

"Ne?"

"Ras. Adın Cassio ise neden insanlar sana Ras diye sesleniyor?"

Bu beklemediğim bir soruydu.

Kanım donmuştu. Anılar, onları sakladığım karanlık köşelerden içeri sızıyordu.

"Sen bir aptalsın, Cassio. Nunzio yaptığın şey için seni öldürecek."

"Boş ver."

Peşini bırakmıyordu. "Anlamı ne?"

Annem neden bundan bahsetmişti ki?

Ras, Camorra sisteminde daha yüksek rütbeli bir patrona hesap veren biri için kullanılan bir terimdi.

"Sen artık Cassio değilsin. Sen Ras'sın. Benim Ras'ım. Ve şu andan itibaren sana ne söylersem onu yapacaksın."

Bu sözleri söylerken Nunzio'nun yüzünü hâlâ görebiliyordum. Çok kızgındı, bana bunu ödetmeye çok kararlıydı.

Onun ailesi benimkiler gibi değildi. Komşu mahallede oturuyorlardı ve babası babamın fabrikalarından birinde alt düzey yönetici olarak çalışıyordu.

Dürüst insanlardı, işlerini dürüst yapıyorlardı.

Birikimlerini Nunzio'ya on altıncı yaş günü hediyesi olarak bir motosiklet almak için kullanmışlardı ve bir gün okula motosikletle geldiğinde herkes hayretler içinde kalmıştı.

Peki ya ben?

İlk aklıma gelen onu çalmak olmuştu. Sadece bir şaka olarak.

Yapabileceğimi kanıtlamak için.

Fark etmediğim şey, bunun Nunzio için komik olmayacağıydı.

Benim iki katım büyüklüğündeydi ve on altı yaşındaki birine göre acayip güçlüydü.

Motosikleti alıp kaza yapanın ben olduğumu öğrendiğinde arkadaşlarıma, yaptığımın bedelini üç kat fazlasıyla ödeyeceğimi söylemişti.

Uff.

Ömür boyu sürecek bir düşman edinmiştim.

Bana ne kadar zayıf ve değersiz olduğumu göstermeyi kendine görev edinmişti. Yardım için aileme koşamayacak kadar gururlu olduğumu biliyordu. Mezun olduğumuzda biteceğini düşünmüştüm ama beni mahvetmeye gelince asla doymuyor gibiydi.

En azından sevdiğim kadını çalmayı başarana kadar.

"Eski bir lakap," dedim ayağa kalkarak. Bu konu hakkında konuşmak istemiyordum.

Gemma'nın bakışları vücudumda gezindi, gözlerinde şaşkın bir ifade vardı.

Bardağıma uzanıp şarabımı bitirdim. Hoşuma gitmemişti. Çok tatlıydı. Damiano'nun mahzeninden en sevdiğim kırmızı şaraptan bir şişe alacaktım.

Gitmek için aptalca bir bahaneydi ama siktir et.

Eve doğru ilerledim, Gemma'nın bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum.

BÖLÜM 6

RAS

Evin yan kapısını arkamdan kapatır kapatmaz derin bir nefes aldım.

Hayatımın hiç düşünmemeyi tercih ettiğim bir bölümü varsa o da lise yıllarımdı. Otuz yaşındaydım. Şimdiye kadar hepsini atlatmış olmalıydım ama anılar beni hâlâ rahatsız ediyordu.

Şarap mahzenine vardığımda ceketimi çıkardım. Bu lanet şeyleri hiç sevmezdim. Ne zaman böyle giyinsem kendimi daralmış hissediyordum ama ne yapabilirdim ki? Durum bunu gerektiriyordu.

En az on dakikamı tek bir kelimeye bile dikkat etmeden etiketleri okuyarak geçirdim. Burası serindi, şarabı korumak için en uygun sıcaklıktaydı. Sonunda rastgele bir şişede karar kılıp mutfağa geri döndüm.

Kapıdan içeri adımımı atar atmaz sesler gelmeye başladı. "Bak, sana söylemeye çalıştığım şey, bir seçeneğin olduğu."

"Vale, yeter." Gemma'nın sesi gergindi.

Ses çıkarmamaya dikkat ederek şişeyi tezgâhın üzerine koyup nerede olduklarını anlamaya çalıştım.

Muhtemelen koridorun sonundalardı.

"Bu konuyu sürekli gündeme getirerek durumu daha da kötüleştiriyorsun. Rafaele ile evleniyorum. Karar verildi ve benim için sorun yok."

"Ama onu tanımıyorsun bile."

"Ne olmuş yani? Hayatım boyunca beklediğim şey buydu."

"Bu onu doğru ya da normal yapmaz."

"Biz normal değiliz. Güçlü olmak için normali feda ettik."

"Biz bir şey yapmadık. Babamız yaptı."

"Sanki bir şey anlatıyormuş gibi konuşuyorsun. Biz bir aileyiz. Berbat, dağılmış bir aile olabiliriz ama yine de bir aileyiz. Babam evliliğimin ailemizin hayatta kalması için önemli olduğunu açıkça belirtti."

Bu çok ilginç.

Ben bu evliliğin Garzolo'nun Rafaele'ye duyduğu aşk yüzünden olduğunu sanıyordum. Zaten birlikte iş yapıyorlardı.

Garzolo yalan söylemiyorsa tabii. New York'ta işler göründüğü kadar istikrarlı değilse o zaman bu ittifak genişlemeden çok hayatta kalmakla ilgili olabilirdi.

Valentina ofladı. "Anlamıyorum. Beni Lazaro'yla evlendirerek bana ne yaptıklarını öğrendikten sonra bu kadar körü körüne sadık olmazsın sanıyordum."

"Sana yaptıkları korkunç bir hataydı. Şimdi ikisi de bunu kabul ediyor. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Babam bunu kabul etti çünkü Damiano onu buna zorladı. Benden dişlerini sıkarak özür diledi."

"Gurur yapıyor ama içten içe yaptığının yanlış olduğunu biliyor. Ve annem geceleri yatak odasında ağlıyor. Bir keresinde yanına gittim ve bana seni o duruma soktuğu için kendini asla affetmeyeceğini söyledi."

"Ona inanmıyorum. Olanlardan şüpheleniyordu, en azından genel hatlarıyla. Lazaro'nun akli dengesinin yerinde olmadığını biliyordu. Ona ayrıntıları anlatmaya çalıştığımda beni dinlemedi."

"*Papá*ya hiç karşı gelmediğini biliyorsun. Herhangi bir şeyi nasıl değiştireceğini bilmiyordu."

"Tanrım, Gem! Onları asla affetmeyeceğim, tamam mı? Annem için üzülüyorum, gerçekten ama bu olaydaki rolü için onu affetmeme yetecek kadar değil."

"Tamam. Fikrini değiştirmeye çalışmayacağım. Şimdi aynı nezaketi yaklaşan evliliğim konusunda da göster."

Valentina iç geçirdi. "Bir zamanlar bir Messero ile evlenmeyi kabul etmezdin."

"Belki o zamandan beri büyümüşümdür. Tito öldüğünde ben oradaydım. Sen değildin. Kuzenimizi kan kaybından ölmek üzereyken evimize getirdiler ve son nefesini verirken elini tuttum. Zayıflığın ailemize neler yapabileceğini, düşmanlarımızın ağızlarını nasıl köpürttüğünü gördüm. Rafaele'yle evliliğim böyle şeylerin bir daha yaşanmamasını sağlayacak. O yüzden kes şunu, tamam mı? Ben kararımdan memnunum. Beni bu konuda kötü hissettirmeye çalışmana ihtiyacım yok."

Kaşlarımı çattım. Yani Gemma aileyi kurtardığını düşünüyordu. Peki neyden? Garzolo onu bu evliliğe ikna etmek için hayali bir tehdit mi uydurmuştu? Yoksa başı gerçekten belada mıydı?

Her iki durumda da Garzolo birimize yalan söylüyordu.

"Öyle bir şey yapmaya çalışmıyorum," dedi Vale.

"Öyle hissettiriyor. Şimdi lütfen yemeğe dönebilir miyiz? Kocan senin için endişelenecek."

"Seninki de endişelenecek mi?"

Uzun bir sessizlik oldu ve sonra ayak sesleri duyuldu. Sırtımı buzdolabına yaslayıp geçmelerini bekledim ama bir dakika sonra Gemma karanlık mutfağa girdi.

Adanın yanında durdu, kendini sabitlemek istercesine avuçlarını tezgâha bastırdı. Omuzları çökmüş, başını eğmişti.

Uzakta bir yerde bir kapı açıldı. Vale dışarı çıkıyor olmalıydı.

Artık sadece ikimiz vardık.

Garzolo ile çalıştığımızı düşünürsek bunu görmezden gelemezdim.

New York'ta her şeyin yolunda gittiği konusunda yalan söylüyorsa ve Gemma bir şeyler biliyorsa bunu ondan öğrenmeliydim.

Gölgeden çıktım.

Kıyafetlerimin hışırtısını duyduğunda arkasını döndü. Karşısındakinin ben olduğumu görünce yüz ifadesi teslimiyetten öfkeye dönüştü. "Gizlice bizi mi dinliyordun?"

Mutfak adasına doğru yürüyüp sepetten bir şeftali aldım. "Senin böyle bir kahraman olduğunu düşünmemiştim, Gem."

Meyveden bir ısırık almamı izledi. "Neyden bahsettiğini bilmiyorum."

Çenemdeki bir damla suyu elimin tersiyle sildim. "Babanın tüm düşmanlarından kurtulduğunu sanıyordum. Şimdi kimden korkuyor?"

"Tabii, ailemin tüm işlerini sana anlatayım."

Onu inceledim. Vücut dili kibirli ses tonuyla uyuşmuyordu. Gözleri ileri geri gidip geliyordu, sanki bana doğrudan bakamıyormuş gibiydi.

Bir bok bildiği yoktu.

"Şunu açıklığa kavuşturalım." Adanın etrafında dolandım. "Gerçek bir tehdit olup olmadığını ya da babanın sadece paranoyakça davranıp davranmadığını bile bilmiyor musun?"

Zayıflık algılandı. Riccileri gönderdikten sonra New York'ta kim, neden Garzolo'nun zayıf olduğunu düşünecekti ki? Gerçek rakamlar düşündüğümüzden daha yüksek olabilirdi... Konuyu açtığımızda Garzolo'nun ne kadar tuhaf davrandığını düşünürsek bu mümkündü.

Ama eğer gerçekten bu kadar zayıfsa Messero neden onunla yatağa giriyordu?

Kafamda bir sürü soru vardı ama hiçbirinin cevabı yoktu.

Gemma ona yaklaşmamı engellemek için hareketlerimi tekrarlıyordu. "Gerçekten babamın işiyle ilgili her ayrıntıyı benimle paylaştığını mı düşünüyorsun? Hem neden umursuyorsun ki?"

"Sorma zahmetine girdin mi hiç?"

Yüz ifadesi belirsizlikle parıldadı.

Cazzo.

Tenimde bir kaşıntı başlamıştı. Onu böyle itaatkâr küçük bir prenses olarak görmek beni çok kızdırmıştı. Babasına körü körüne inanarak Rafaele'yle evlenmeye razı mıydı?

Hâlâ adanın etrafında bir saatin iki ibresi gibi hareket ediyorduk. Şeftalimden son ısırığı alıp çekirdeği granit yüzeye bıraktım.

Gemma ona baktı.

O daha ne olduğunu anlamadan ellerimi tezgâha sabitleyip kendimi adanın üzerine attım.

Tam önüne geçtim. "Ne—"

"Sanırım şimdi anladım."

Yan tarafa geçmeye çalışıyordu ama kollarımla onu engelledim.

Kaçmasına izin vermeyeceğimi anladığında öfkeli bakışları yüzüme yöneldi. "Neyi?"

Ona bu kadar yakın olmak bile aletime kan hücum etmesine neden oluyordu.

Kızgınlığım kaynayan bir hayal kırıklığına dönüştü. "Kızgın ve mutsuzsun. Geleceğini feda ediyorsun ve ne için feda ettiğini bile bilmiyorsun."

Gözleri karardı ama meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Hiçbir şey bilmiyorsun."

"Gerçekte nasıl hissettiğini kimseye gösteremiyorsun, değil mi? Babanın hatırı için mükemmelmiş gibi davranmakla çok meşgulsün. Bu yüzden tüm öfkeni bastırıyorsun ve sonra da hıncını benden çıkarıyorsun."

Her iki bileğimi de kavrayıp ellerimi tezgâhın üzerinden itmeye çalıştı. "Senden gerçekten hoşlanmıyor olmamın mümkün olmadığını mı düşünüyorsun?"

Ağzından saçılan zehir ikna ediciydi ama bunu hak etmek için yeterince şey yapmamıştım.

Haklı olduğumu biliyordu.

Bileklerimi bükerek onu zahmetsizce silkeledim.

Elleri tekrar yanlarına düştü.

Titriyorlardı.

"Ellerine bak," diye emrettim.

Baktı. Ne gördüğümü anlayınca derin bir nefes alıp ellerini yumruk yaptı.

"Bu işe yaramaz." O kadar yakındım ki parfümünün çiçeksi kokusunu alabiliyordum. Ellerimi narin bileklerine dolayıp yumruklarını karnıma bastırdım.

"Bırak beni."

"Senin kum torban olacağım. Vur bana."

Benden uzaklaştı, muhtemelen tezgâhın içinden geçebilmeyi diliyordu. Dolgun dudaklarını araladı. "Bunu yapmayacağım."

"Neden yapmayacakmışsın? Tanıştığımızdan beri senin için hep öyle oldum."

Bakışlarımı vücudundan aşağıya indirdim. Derin nefeslerle göğsü inip kalkıyordu. İpek elbisesinin içinden meme uçlarının dış hatları görünüyordu ve aletim pantolonumun fermuarını zorlayarak kabarıyordu.

O kadar güzeldi ki canımı acıtıyordu.

Ona biraz yer açmak için ufak bir adım geri attım ama yumruklarını karnıma bastırmaya devam ettim. "Hadi, Gem. Benden hoşlanmadığını söylemiştin. Yoksa yalan mı söyledin?"

Görünüşe göre bunu düşünmemi gerçekten istemiyordu çünkü sağ bileğini tuttuğum yerden çekip bana yumruk attı.

Omurgamdan aşağıya bir heyecan yayıldı. Onun o sahte, mükemmel hâlini sevmiyordum. Ben bunu seviyordum. Beni diken üstünde tutan hâlini.

Kıkırdadım. "Hepsi bu mu?"

Bana dik dik baktı; dişleri sıkılı, çenesi gergindi.

"Tekniğin biraz— Oof."

Bir yumruk daha atarak sözümü kesti, bu sefer fark edilir derecede daha sertti.

"Hâlâ pek iyi değ—"

İki tane daha yumruk atmıştı, ben de darbeleri yumuşatmak için karın kaslarımı sıktım. Farkı hissettiğinde gözleri bir an için kocaman oldu. Sinirli bir ses çıkarıp bana gerçekten vurdu.

"İşte böyle." Elini tutup yerinde tuttum. Sonra aramıza doğru kaldırdım.

Sabit durdu.

"Gördün mü? Bazen içini dökmelisin. İstediğini yapmak iyi hissettirir. Bunu daha sık denemelisin."

"Siktir git," diye tısladı.

Öfke. Çok fazla öfke.

Ama bahse girerim Messero için uysal ve tatlı olacaktı.

İçimde bir tiksinti hissi oluştu ve işte o zaman yapmamam gereken bir şeyi yaptım.

Sadece istediğimi yapmak konusunda kendi tavsiyeme uydum. Aramızdaki boşluğu kapattım. Kendimi ona bastırıp onu tezgâha yasladım.

Gözleri açıldı. "Ras—"

Avucumla çenesini kavrayıp yüzünü yukarı kaldırdım. "Ailenin isteklerine boyun eğmekte bu kadar iyi olduğuna göre bakalım benimkine ne kadar iyi boyun eğeceksin?"

Nefes nefese kalmıştı, pembe dudakları aralanmıştı.

Eğildim ve onu öptüm.

Benim yanımda her zaman çok sertti, bu yüzden bir an için dudaklarının yumuşaklığı beni şaşırtmıştı. Benimkine mükemmel bir şekilde uyuyorlardı. Diğer elimi ensesinde dolayıp onu kendime doğru çektim ve ben doyana kadar öpüşmeyi kesmemesi için onu sabit tuttum.

Dilimle dudaklarını zorlayarak ağzının sıcaklığına temas ettim. Bir ses çıkardı. Boğuk bir inilti. Belki de boğuk bir protesto.

Siktir, bunu gerçekten yapmamalıydım. Ama onca birikimden, onca gerilimden sonra bu, baş döndürücü bir rahatlamaydı. Ağzının içini yalayıp tadını doyasıya aldım. Dudakları o tatlı şarabın kalıntılarıyla doluydu ama tadı mükemmeldi. Enfesti.

Birbirimize uyuyorduk. Onun küçük bedeni benimkine yaslandı, göğüslerini göğsüme bastırdı, meme uçları yeterince sert—

"Siktir!"

Geriye doğru sendeledim, görüşümde siyah noktalar belirdi ve kasıklarımda bir acı hissettim.

Taşaklarıma tekme atmıştı.

Acıya rağmen sırıttım. Evet, bunu hak etmiştim.

"Aklını mı kaçırdın sen?"

Sorusu yüzümdeki gülümsemeyi sildi. Aslında, ses tonuydu.

Paniklemişti. Korkmuştu.

Eğildiğim yerden ona baktım. Şu anda mutfağın diğer tarafındaydı.

Loş ışıkta bile gözlerinin parladığını, çenesinin titrediğini görebiliyordum.

Cazzo.

Zonklayan acıya rağmen kendimi doğrulmaya zorladım. Karnımda hoş olmayan bir düşme hissi vardı, belki de çok ileri gittiğimin gecikmiş bir farkındalığıydı.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?" Gemma dudaklarını yavaşça sildi, tiksindiğini belli ediyordu.

Mideme bir ağrı girdi. Kızgındı.

Burun delikleri genişledi. "*Papá* az önce yaptığın şeyi görseydi bana ne olurdu biliyor musun?" Başını öfkeyle iki yana sallıyordu. "Bilmem gerekirdi. Sen ortaya çıkar çıkmaz bu mutfağı terk etmeliydim."

Bu aramızda bir oyundu, değil mi? Onu öpmüştüm. O da bana tekme atmıştı.

Ödeşmiştik. Ama o öyle düşünmüyor gibiydi. "Gemma—"

Yumruğunu tezgâha vurdu, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Bu, hayatımın en zor dönemi. Bu hâlimle zar zor idare ediyorum. Ve sen gelip beni eğlencen hâline getirmeye karar veriyorsun. Bu hâlimle başa çıkmam gereken yeterince sorunum var. Yoksa bunun benim için eğlenceli olduğunu mu düşünüyorsun? İnsanların, evlendiğim ailenin ne kadar çılgın olduğunu konuşmalarını duymak? Bu onlar için bir şaka malzemesi ama bunun komik bir tarafı yok. Bu benim lanet hayatım. Benim hayatıma gülüyorlar. Bana."

Kanım çekilmişti.

Hay sikeyim. Onu incitmiştim.

Şimdi panikleyen bendim. "Kimse sana gülmüyor."

"Sen gülüyorsun. Bunu gizlemeye çalışma zahmetine bile girmiyorsun. Ya benimle alay ediyorsun ya da beni bir laboratuvar hayvanıymışım gibi incelemeye çalışıyorsun. Beni rahat bırak. Bunu kendim için yapmıyorum. Bunu ailem için yapıyorum. Sadakatten dolayı. Sadakatin ne demek olduğunu biliyor musun?"

"Elbette biliyoru—"

"Damiano'ya sadıksın. Sana bir şeyin önemli olduğunu, bunu yapmanın senin için kritik olduğunu söylese yapar mıydın?"

Yapardım. Onun emirlerini uygulamak benim işimdi. Ama sorular sorardım. Bir açıklama isterdim.

Ya cevap vermeyi reddederse?

Buz kesmiştim. Gemma'yı benimle aynı şeyi yaptığı için eleştirmiş miydim?

Cevabımı bekliyordu, yumruğu hâlâ granit tezgâhtaydı.

Zar zor yutkundum. "Evet."

"Bu doğru," diye tersledi. "Onun için her şeyi yaparsın. Ben de bunu ailem için yapıyorum." Elini yana bıraktı ve gözlerini kırpmadan bana baktı. "Tanrı'ya şükretmelisin ki sadakatin, asla bedenini bir başkasına satmanı gerektirmeyecek. Damiano senden asla bir yabancının seni evine götürüp yıllarca çocuklarını doğurmanı istemeyecek."

Ağzımda asit gibi acı bir tat vardı. Bu hayata doğan kadınlar için bu böyledi ama nedense Gemma'nın bunu söylediğini duymak beni şok etmişti.

İğrenç bir şeydi. İstemediği biriyle aile kurmaya zorlandığı düşüncesi... Sevmediği biriyle. Vücudu ona ait değildi, tam olarak değildi.

Terazinin kefeleri hiçbir zaman dengeli olmamıştı ama tüm bunların adaletsizliği hiç bu kadar keskin gözükmemişti.

"Sonuçta bunun için buradayız, biliyorsun. Üremek için. Bizim dünyamızda benim en büyük başarım, yeni nesil erkekleri doğurmak

olacak. Beni bekleyen şey bu. Özgürlüğümün son birkaç haftasında ihtiyacım olan son şey, ne kadar zavallı olduğumu düşündüğünüzü yüzüme vurmanız." Sesi kısıldı. "Bırak da burada geçirdiğim zamanın tadını çıkarayım, lanet olsun. Son birkaç mutluluk kırıntısını benden çalmanıza gerek yok."

Yumruklarımı sıktım. Gözünden süzülen tek bir damla yaşı izledim. Bu beni kahretmişti.

Ben bir pisliktim. Gerçek bir pislik.

Aramızdaki mesafeyi aşıp ona sarılma dürtüsüne karşı savaştım. Benim tesellimi istemiyordu. En azından buna saygı duyabilirdim.

Beni nasıl dümdüz ettiğini görüyor olmalıydı. Beni ayakkabısının altındaki çamura nasıl dönüştürdüğünü.

Daha önce benden korktuysa bile artık korkmuyordu. Adanın etrafında yürüyüp parmağıyla göğsümü işaret etti.

"Kız kardeşimi kandırmış olabilirsin Ras ama beni asla kandıramazsın. Seni olduğun gibi görüyorum."

"Nasıl görüyorsun?"

Parmağının ucu gömleğime, tam göğüs kaslarımın arasına bastırdı. "Onuru olmayan bir vahşi. Damiano'ya sadık olabilirsin ama diğer herkes bir eğlence malzemesi. Sırf biraz eğlenmek için birinin hayatını mahvedecek türden bir pisliksin."

Nunzio'nun sesi kafamın içinde yankılanıyordu. "*Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun? Ailemin bunun için ne kadar çok çalıştığını biliyor musun?*"

Kafamı sallayarak anıları savuşturdum.

Geri çekildi. "Bana bir daha dokunmayacaksın. Anladın mı?"

Ve sonra, ben daha nasıl cevap vereceğimi düşünemeden arkasını dönüp mutfaktan çıktı.

BÖLÜM 7

GEMMA

Ertesi sabah uyandığımda, Ras'ın dudaklarının sert baskısını, dilini ve beni tezgâha yasladığı andaki vücudunun ağırlığını hâlâ hissedebiliyordum.

Beni öpmesinden önce çok kızgındım. Sorduğu ve cevaplayamadığım sorulardan dolayı çok sinirlenmiştim.

Ama beni öptüğünde garip bir şey olmuştu.

Tüm korkum ve öfkem kaybolmuş ve yerini sıcak bir şey almış, tenimin üzerinden kayarak bacaklarımın arasına yerleşmişti. Kısa bir süre sonra aklım başıma geldiğinde onu tekmelemiştim.

Yorganı başımın üzerine çekip yastığa doğru inledim.

Mantıklı bir açıklaması vardı.

O pislik beni öperken ne yaptığını gerçekten bilen ilk erkekti.

Daha önce sadece iki kişiyi öpmüştüm. Onlar da yetişkin birer erkek değil, çocuktu. Benim yaşımdalardı. Bilgisiz ve tatlıydılar. Kısa öpüşme seanslarımız yalnızca noterde sıra beklemek kadar heyecan vericiydi.

Ras'la olanın daha sarsıcı olmasına şaşmamalıydı.

Aç gözlerini, seni aptal. Gerçeğe dönme zamanı.

Yorganı yüzümden çeker çekmez pişman olmuştum.

Çok aydınlıktı.

Mutfaktaki fiyaskodan sonra yemeğe koşmuş ve tüm sorunlarımı şarapla boğmaya karar vermiştim.

Lezzetli, meyveli İspanyol şarabı. Garson derdimi anlamış ve kadehimi hiç boş bırakmamıştı. *Mamma* ve *papá* başka bir masada oturdukları için beni durduracak kimse yoktu.

Şarap ne kadar iyi olursa olsun ertesi sabah ağızda asit tadı bırakması çok kötüydü.

Yatakta doğrulup ağrıyan başımı avuçlarımın arasına aldım.

Ras da benden bir süre sonra masaya dönmüştü ama o sırada dans pisti dolmaya başlamıştı ve ben, onun kıçı koltuğuna değmeden oradan uzaklaşmıştım.

Dürüst olmak gerekirse orada oturmadığıma sevinmeliydi. Vücudumdaki yüksek alkol miktarıyla ona söyleyebileceğim daha çok şey vardı.

Ondan nefret ediyordum.

Çok iyi öpüşüyor olabilirdi ama ciddi sorunları vardı.

Biri bizi basmış olsaydı neler olabileceğini hayal bile etmek istemiyordum.

Ya ailem başka bir adamla öpüştüğümü duysaydı? Ras'la öpüştüğümü?

Ürperdim. Beni zorlamış olması bile önemli olmazdı. Babam beni cezalandırmadan önce bir açıklama yapmamı beklemezdi. Muhtemelen hepimizi eve geri götürür, Rafaele'ye buraya gelmemesini söyler ve bunu Damiano'nun başına kakardı.

Avuçlarımı gözlerime bastırdım. Şu anda dönmek çok kolay olurdu ama dönmeyecektim. Ras'ın bu haftayı benim için daha fazla mahvetmesine izin vermeyecektim.

Cleo hâlâ odanın öbür ucunda horluyordu ama ben ağzımdaki acı tattan kurtulmak için kendimi zorla yataktan kaldırdım.

Akşamdan kalma zihnim düşüncelerimi başka yerlere saptırıyordu.

Ağzımı çalkalayıp dişlerimi fırçalarken Ras'ın vücudunun nasıl hissettirdiğini düşündüm. Her yeri sert kaslardan oluşuyordu. Bir fırın gibi etrafına ısı yayıyordu. Karın kasları tuğla yığını gibiydi. Sanırım ona yumruk attığımda elimi ondan daha çok incitmiştim. Karşılık olarak *of* bile dememişti.

Duşa girdim.

Acaba Ras, ona yumruk atmak yerine elimi gömleğinin içine sokup tırnaklarımı o karın kaslarının üzerinde gezdirseydim ve parmaklarımı pantolonunun içine daldırsaydım ne yapardı?

Tanrım, sadece yüzündeki aptal ifadeyi görmek için bile buna değerdi. Beni çözdüğünü sanması ne kadar sinir bozucuydu? Beni çok az tanıyordu.

Ve görünüşe göre ben de onu sandığımdan daha az tanıyordum.

Cassio. Neden gerçek adı yerine Ras'ı kullanıyordu? Onun hakkında bir şeyler araştırmam gerektiğini hissediyordum. Bilgi güçtü. Bana bu kadar çok soru sormayı seven biri olmasına rağmen benimkilerden birine bile cevap vermeye hiç hevesli görünmüyordu.

Soğuk su tenime çarptı. Titriyordum ama sıcak suyu açmadım. Akşamdan kalma hâlimden kurtulmalıydım, bu yüzden soğuk suyun beni ıslatmasına, saçlarıma sızmasına izin verip kafamı dağıtmaısnı umdum.

Öyle de oldu.

Sıcak zemine bastığımda aklımda tek bir düşünce vardı. Önemli olan tek düşünce.

Ras bir belaydı ve burada geçirdiğim süre boyunca ondan uzak durmak için elimden gelen her şeyi yapacaktım. Ne isterse onu yapmaktan bahsetmek onun için yeterince kolaydı. O benim hayatımı yaşamamıştı. Uzun zamandır bu cennette, patron yerine koyduğu arkadaşıyla ve sonsuz berrak sularda jet ski üzerinde çıplak gezmesine izin veren bir kültürde yaşıyordu.

Beni, oynatabileceği bir kukla gibi görmüştü. Ama bu bir oyun değildi. Sözlü atışmalarımız hoşuma gitmiş miydi? Elbette. Ama bana ne kadar serseri mayın olduğunu gösterdikten sonra bunu yapamazdım.

Morluklarım, Ras'ın benimle uğraşmasına neden izin veremeyeceğimin bir başka hatırlatıcısıydı. *Papáya* bana vurması için daha fazla sebep vermeyecektim. Yanağımdaki çirkin kahverengi-yeşil lekeyi kapatmak için on dakika harcadım, süngeri cildime o kadar sert bastırdım ki acıyla irkildim.

Banyodan çıktığımda Cleo'nun yatağı boştu.

Yatak örtüsünün dağınıklığını görünce kaşlarımı çattım. Cleo'nun yatağı hep kavga sonrası gibi görünürdü.

Dün gece benden daha az içmişti ama dans pistinde biraz kabadayılık yapacak kadar sarhoştu. *Papá* ve *mamma* yemekten erken ayrılmışlardı, Vince'e bize göz kulak olmasını söylemişlerdi.

Ama o, böyle bir şey yapmak yerine akşamını yaşlı adamlarla puro içerek geçirmişti.

Komodinden bir şişe su alıp telefonumu kontrol ettim. Cleo'dan ses seda yoktu ama Nona'dan bir mesaj vardı.

Fotoğraf göndereceğine söz vermiştin, *cara mia.**

Ona birkaç fotoğraf gönderdikten sonra beyaz keten bir gömlek ve kot pantolon giyip dışarı çıktım. Cleo'nun ortadan kaybolması asla iyiye işaret değildi.

Ön kapıdan içeri adımımı atar atmaz güneş tenimi ısıttı. İki koruma beni İspanyolca selamladı ve Cleo'yu sorduğumda içlerinden biri kötü bir İngilizceyle, onu arazide dolaşırken gördüğünü söyledi.

Onu, şu anda gelgitin gizlediği küçük özel bir plajın üzerinde uzanan uçurumun kenarında dururken buldum. Üzerinde İBİZA yazan büyük boy bir tişört giymişti. Bunu ne zaman almıştı? Ve altında da kısa bir şort vardı. Chanel çantalarından birini omzuna asmıştı, kıyafetinin geri kalanıyla çok uyumsuz görünüyordu. Saçlarını taramaya zahmet bile etmemişti, bu yüzden saçları siyah bir hale gibi başının etrafında dalgalanıyordu.

* *İta.* Canım. -ed.n.

Tipik Cleo.

Yanına doğru gittim. "Burası güzel bir yer."

Burnunu çekti. "Evet, öyle. Harika bir uçurum."

Bir martı başımızın üzerinden süzüldü.

"Kendimi aşağı atmayı düşünüyorum."

Bakışlarım suratına kaydı. "Ne diyosun, Cleo?"

Çenesi gerildi, ellerini yumruk yapmıştı. "Beni rahat bırakmıyor."

"*Mamma* mı? *Papá* ile hâlâ uyuduğunu sanıyordum."

"Bütün bu yolculuk boyunca beni deli etti. O fikir beyan etmeden hiçbir şey yapamıyormuşum gibi geliyor. Sürekli tepemde. Ne zaman telefonumu çıkarsam, ne yaptığımı görmek istiyor. Dün gece bana giydirdiği elbiseyi gördün mü?" Kolunu uzatarak ön kolundaki kırmızı lekeleri gösterdi. "Her yerim kaşınıyordu."

Elbisenin kaşındırabilecek bir sürü danteli vardı. "Üzgünüm, Cleo."

İç çekti. "Artık Vale ve sen eşleştiğiniz için tüm dikkatini bana çevirdi. Gem, bununla başa çıkamıyorum. Benden ne istediğini bile bilmiyorum. Sanki gözünün önünde olmamamla başa çıkamıyor ama etrafımda olmaya da dayanamıyor."

Dudaklarımı ısırdım. *Mamma*nın endişesi gittikçe kötüleşiyordu. Vale'yle yaşadığı sorun, en azından onun gözünde, *mamma*nın en büyük başarısızlığıydı. Bu onu dengesizleştirmişti. Özellikle Cleo söz konusu olduğunda aşırı tetikte bekliyordu.

"Bu onun için zor bir dönem."

"Yapma." Cleo'nun sesi sertleşti. "Onun için bahaneler üretme."

"Empati yapmaya çalışıyorum. Hepimiz için zor bir yıl oldu."

Cleo umursamaz bir ses çıkarıp uçurumun üzerinden baktı.

Kalp atışlarım hızlanmıştı.

İçgüdüsel olarak uzanıp dirseğini tuttum. Ufak bir adım geri attığında bile bırakmadım.

"Bu şekilde daha ne kadar devam edebilirim bilmiyorum, Gem. Bazen neredeyse sapkın bir kıskançlık hissediyorum." Başını yana çevirip bana baktı. "Yakında hapishane gibi evimizden çıkıp ko-

canın yanına taşınacaksın. Ya ben? Kaçış şansım yok. Görünürde bir son yok. Rafaele'nin berbat biri olduğunu biliyorum ama annem gibi etrafta dolanmayacağına eminim. Yapacak daha iyi işleri olacaktır."

"Bunu umut edebiliriz," dedim temkinli bir şekilde. "Ne yani, şimdi de evlenmek mi istiyorsun? Uzun zamandır senin için seçtikleri kimseyle evlenmeyeceğini söylüyordun."

Yüzünü buruşturdu. "Ne istediğimi bilmiyorum. Uçurum fikri de bu yüzden ortaya çıktı."

Yavaşça onu kenardan daha uzağa çektim. Kolunu tuttuğum yere bakıp neşesiz bir kahkaha attı. "Sakin ol. Şaka yapıyorum. Sayılır. Ama ondan uzak durmazsam bu konuda ciddileşebilirim." Gökyüzüne baktı. "Gerçekten bir molaya ihtiyacım var," diye mırıldandı kuşlara doğru. "Beni idare edebilir misin?"

İçimi bir tereddüt kapladı. Yemin ederim, kız kardeşimden bu cümleyi her duyduğumda kenara bir kuruş atsaydım, *papà*dan daha zengin olurdum. "Nasıl idare edecekmişim?"

"Yürüyüşe çıkacağım. Geldiğimizden beri bu arazinin etrafında onlarca kez döndüm. Manzara değişikliğine ihtiyacım var." Dönüp bana beklenti dolu bir bakış attı.

"Cleo, yabancı bir ülkedeyiz. Burası güvenli değil."

"Burası bir ada. Çok uzağa gidebileceğimi sanmıyorum," dedi ve tuttuğum kolunu çekiştirdi.

O uzaklaşmadan önce itiraz etme şansım bile olmadı.

"Cleo!" İçimi bir panik kapladı. Ona yetişmek için koştum. "Dur bakalım. Daha kabul etmedim."

"Ama kabul edeceksin, değil mi?" dedi gözlerini kocaman açarak yalvarırcasına. "Gem, ben ciddiyim."

O uçurumun kenarında dururkenki görüntüsü gözlerimin önüne geldi.

Bir iç çekip onun daracık kıyafetini inceledim. "Telefonun yanında mı?"

Çantasını gösterdi. "Burada. Bir şey olursa ararım."

"Korumalarımız nerede?" Bu tür şeylerin olmasını engellemek için onlar buradaydı.

"Ben evden çıkarken mutfakta uyukluyorlardı."

Papá öğrenirse çok kızacaktı.

"Damiano'nun korumaları da var," dedim.

Homurdandı. "Lütfen, o adamlar işe yaramaz. İçeri girenleri izliyorlar, dışarı çıkanları değil. Bir saat içinde döneceğim."

Onun zıplayan buklelerini izlerken inledim.

Lanet olsun. İyi olacak mıydı?

New York'ta Cleo'nun kendi başının çaresine bakabileceği konusunda hiç endişelenmiyordum. Şaşırtıcı derecede yer yön bulma zekâsı vardı. Ama New York'ta değildik, o yüzden belki de onunla gitmeliydim. Gerçi birileri ikimizi de bulamazsa alarma geçilirdi.

Burada kalsam iyi olurdu.

Parmaklarımı saçlarımda gezdirip etrafıma baktım. Cleo'nun nereye gittiğini sorarsa *mamma*ya ne diyecektim? Evdeyken bir bahane listem vardı. Saunaya gitti. Spor salonuna gitti. Alışveriş merkezinde bir şey unuttu.

Burada hiçbir şeyim yoktu.

Gitmesine izin verdiğimi öğrenirlerse çok kızarlardı. *Papá*nın ne yapacağını merak etmeme gerek yoktu. Bugünlerde bana el kaldırmak için fazla bahaneye ihtiyacı yoktu.

O dönene kadar kimseye gözükmemeliydim.

Evin etrafındaki patikadan sık çalılıklardan oluşan bir koruya doğru ilerledim. Orada denize bakan bir bank vardı. Cleo dönene kadar saklanabileceğim bir yerdi.

Oturup terli avuçlarımı kot pantolonuma sildim. Yorgunluk göz kapaklarımı ağırlaştırıyordu.

Dün gece çok fazla içmiştim. Alkolü boğazımdan aşağı Ras dökmemişti ama yine de bunun için onu suçluyordum. Sanki beynime girmek için bir büyü kitabı keşfetmiş gibiydi. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onun sözlerini aklımdan çıkaramıyordum.

"Geleceğini feda ediyorsun ve ne için feda ettiğini bile bilmiyorsun."

Anlamıyordu. Ras'ın, ailemin memlekette ne tür bir sıkıntı içinde olduğundan haberi yoktu.

Benim var mıydı?

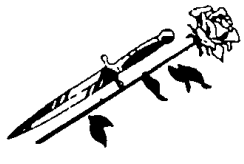
Dudağımı kemirdim. Diğer aileler her an bize karşı harekete geçebilirdi. Harekete geçmemelerinin tek sebebi Messerolarla güçlerimizi birleştirdiğimizi bilmeleriydi.

Kafamın içindeki küçük bir ses, *Riccilere yaptıklarınızdan sonra diğer aileler sizinle uğraşmak konusunda iki kez düşünmezler mi?* diye sordu.

Bu bir noktada doğru olabilirdi ama şu an değildi. O savaş için çok para harcamıştık ve hiç rezervimiz kalmamıştı. *Papá* bu yüzden korkuyordu. Rafaele ile bu ittifaka ihtiyacı vardı.

Tanrım, başım çatlıyordu. Şu an hiçbir şey düşünmek istemiyordum.

Banka uzanıp kolumu yüzüme koydum. Kestirecektim.

Telefonum arka cebimde çaldığında kendime geldim. Sanki sadece beş dakikadır uyuyormuşum gibi gelmişti. Ekrana bakınca annemden gelen bir mesaj olduğunu gördüm.

Rafalele gelmek üzere. Neredesin?

Gözlerimi ovuşturdum. Telefondaki saate göre neredeyse bir saattir uyuyordum.

Kahretsin!

Cleo'ya mesaj atarken kalp atışlarım hızlandı.

Cleo, neredesin?

Mesajımı görmedi.

Bir dakika geçti. İki dakika.

İnledim. Cevap vermesini bekleyecek zamanım yoktu.

Cleo dönene kadar ailemden uzak durma planım buraya kadarmış.

Anneme hemen mesaj atıp onlarla ana evin ön kapısında buluşacağımı bildirdim. Babam nişanlımı sıcak bir şekilde karşılamamı çok önemsiyordu.

Onlarla aynı anda vardım. Annem gömleğimdeki hayali kırışıklıkları düzeltmek için yanıma geldi.

Papá kravatını düzeltti. "Nerelerdeydin?"

"Evin etrafında dolaşıyordum."

"Kardeşin nerede?"

"Bilmiyorum. Sanırım havuzda olabilir," diye yalan söyledim.

Annemin gözleri kısıldı. Anlamış mıydı?

Garaj yolunun sonundaki kapı kayarak açılmaya başladı ve bir an sonra siyah bir araba kapıdan içeri girdi.

*Mamma*nın dikkati benden ona kaydı, araba tam önümüzde durduğunda rahat bir nefes aldım. Şoför kapıyı açmak için yanımıza geldi. Dışarı çıkan ilk adam Nero'ydu, Rafaele'nin danışmanı. Rafaele'nin ünü Nero'nunkiyle iç içe geçmiş durumdaydı. İkisi de aynı dönemde ünlenmişlerdi ve Nero, Rafaele'nin etrafında dönen efsanelerin çoğunda yardımcı bir rol oynuyordu.

Bu ilk karşılaşmamız değildi ama her karşılaşmamızda gözlerimi ovuşturma isteğime direnmek zorunda kalıyordum. Nero... İri yarıydı, bir defans oyuncusu gibi yapılıydı. Rafaele'den bile uzundu, ki o da 1.80'in üzerindeydi. Hep siyah giyinirdi. Nero'nun lakabı bundan daha uygun olamazdı: Ölüm Meleği. Ustalıkla dikilmiş takım elbisesi bile vücudundaki kasları gizleyemiyordu. Zarif bir şekilde dikilip bize sırıttı.

"Güneşin tadını çıkarıyor musunuz, Bay Garzolo?" dedi o hınzır gülümsemesiyle. "Buradayken bronzlaşmayı umuyorum."

El sıkıştılar, Nero birkaç şaka yapıp herkesi rahatlatmak için bir şeyler söyledi. Cazibesi bile korkutucuydu. Ne zaman şaka yaptığını ve ne zaman ciddi olduğunu asla bilemiyordunuz. Boynunuzu bükerken sizi güldürmeye çalışacak bir tipe benziyordu.

Sonra dikkatini bana yöneltti, elimi tutup bir öpücük kondurdu. "Gemma. Her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim."

Sırada Rafaele vardı.

Yutkundum. Nişanlım fiziksel olarak Nero kadar korkutucu değildi ama üzerinde belirgin bir tehlike havası vardı. Belki de bir panter gibi yavaş ve temkinli hareket etmesindendi. Ya da şartlar ne olursa olsun bakışlarını buz gibi soğuk tutabilmesinden kaynaklanıyordu.

O bakışlar bana çevrildiğinde ürperdim.

Rafaele kimseyi selamlamadı. Onun yerine arkasını dönüp arabanın içine uzandı, belli ki bir şey unutmuştu.

Garip, boğuk bir ses duydum.

Cleo'nun ağzının bantla kapatıldığını gördüğümde ağzım açık kalmıştı.

Herkesin nefesi kesilmişti.

"Bunu yolun kenarında dolanırken bulduk," dedi Rafaele onu dirseğinden tutup dışarı çekerken soğuk bir sesle. Elleri arkadan bağlanmıştı.

Cleo'nun ayakları yere değdiği anda, kolunu adamın elinden kurtardı ve ağzındaki banda doğru çığlık attı.

Rafaele onu omzundan tutarak sabitledi, büyük avucunu omzuna sardı ve bandı bir hamlede çekti.

Canı acısa bile Cleo belli etmedi. Gözleri alev alev yanıyordu. "Yürüyüşe çıkmıştım, seni pislik. Senin haydudun," kafasını Nero'ya doğru salladı. "Beni mağara adamı gibi yoldan aldı."

Bir rüzgâr tişörtünü hafifçe kaldırıp göbeğinin bir kısmını açıkta bıraktığında Rafaele'nin bakışlarının bir anlığına Cleo'nun göbeğine kaydığına yemin edebilirdim. Sonra gözümü kırptım ve Rafaele'nin bakışları tekrar kızın yüzündeydi. Soğuktu. Çok soğuk.

Nero kıkırdadı. "Seni kibarca içeri davet ettik. Sen reddedince Rafe seni getirmemi istedi."

Rafaele bakışlarını Cleo'dan ayırıp *papáya* çevirdi. "Onu neredeyse eziyorduk."

Doğrudan *papáya* hitap etmesi onu şokun sersemliğinden çıkarmışa benziyordu. Burun delikleri aldığı derin nefesle genişledi. "Arazinin dışına çıkmamalıydı."

Cleo, Rafaele'ye dişlerini gösterdi. "Şu lanet plastiği bileklerimden çıkar. Hemen. Hemen şimdi."

İrkildim. Çok hoştu. Müstakbel kocam yanında plastik kelepçe ve bantla seyahat ediyor gibi görünüyordu. Her ihtimale karşı.

Rafaele bir çakı çıkarıp Cleo'ya yaklaştı.

Nefesimi tutmuş izliyordum. Nişanlım son derece tehlikeli bir adamdı ve kız kardeşimin yakınında elinde bıçakla bulunmasının kötü bir fikir olduğunu düşünmeden edemiyordum.

Ama plastiği hızla kesmekten başka bir şey yapmadı.

Cleo serbest kalır kalmaz ona saldırdı. "Bunu bir daha yaparsan pişman olursun."

"Cleo!" Haykırdım, özellikle de Rafaele'nin bakışları kararduğında, onun hayatı için biraz daha fazla endişelenmiştim.

Hemen yanma gidip Cleo'yu yanıma çektim. Kokusunu aldığımda gözlerim büyüdü.

Likör gibi kokuyordu.

Aptal.

Çantasının içine bir şişe saklamış olmalıydı. Daha öğlen bile olmamıştı ve yol kenarında yürürken sarhoş olmaya mı karar vermişti?

Dehşete kapılmıştım. Gitmesine asla izin vermemeliydim.

Dehşete düşmüş bakışlarım Rafaele'ye doğru kaydı. Cleo'yu ailemize gammazlayacak mıydı? Arabada birlikteyken kokuyu almamış olmasına imkân yoktu.

Nişanlım babamı selamlamaya gitti. El sıkışmalarını izlerken zar zor nefes alıyordum.

Rafaele, *mammaya* selam vermeye gitmeden önce sadece birkaç kelime konuşmuştu, dualarım kabul olmuştu. *Mamma,* Cleo'nun davranışı için bir dizi özür mırıldandı. Rafaele sadece başını salladı ve sonra yanıma geldi. Cleo'yu arkamdan iterek onu Rafaele'nin görüş

alanından çıkarmaya çalıştım. Kız kardeşim şu anda bile onu kışkırtacak kadar deliydi.

Rafaele her zamanki soğukkanlı tavrıyla beni inceledi. Bana baktığında beni gerçekten görüp görmediğinden asla emin olamıyordum.

Rafaele'ye göre ben sadece bir kontratta yazılı bir isimden ibarettim, başka bir şey değildim.

Nero'nun yaptığı gibi elimi tutmadı, bana dokunmadı.

Sadece başıyla selamlayıp, "Merhaba, Gemma," dedi.

BÖLÜM 8

RAS

On yıldır İbiza'da yaşayan biri olarak söyleyebilirim ki geçen gece boktandı.

Bütün gece Gemma'nın gözyaşlarıyla dolu yüzünün görüntüsü aklımdan çıkmamıştı. Ben yemeğe döner dönmez sanki beni görmeye dayanamıyormuş gibi yerinden kalkmıştı. Bir süre, peşinden gidip üzgün olduğumu söylemekle onu rahat bırakmak arasında gidip gelmiştim. Sonunda ikincisini seçmiştim.

Gecesinin geri kalanını mahvetme riskini almak istememiştim. Burada geçirdiği zamanın tadını çıkarmaya çalışıyordu. Buraya umutlu ve heyecanlı bir şekilde geldikten sonra herkesin nişanını yüzüne vurması düşüncesi göğsümü ağrıtmıştı.

Partiden erken ayrıldım, Dem'in misafir odalarından birinde kıyafetlerim hâlâ üzerimdeyken bir yatakta sızmış ve rüyamda korkunç şeyler görmüştüm.

Şimdi, sabahın geç saatleriydi ve Messero daha yeni gelmişti.

Kafasına bir kurşun sıkmaktan hoşlanacağımı düşündüğüm için görüşmemiz iyiye işaret değildi ama hislerimi bir kenara bırakmalıydım çünkü Dem bana güveniyordu.

Garzolo ile olan bu anlaşma önemliydi. İlk kez Amerikalılarla çalışıyorduk. Camorra'nın etkisi tüm Avrupa'ya yayılmış durumdaydı ama son yıllarda hiçbir klan ABD'ye girmeyi başaramamıştı. Damiano ve ben bu ortaklığı yürütebilirsek onun liderimiz olarak konumunu sağlamlaştırmak için uzun bir yol kat etmiş olacaktık.

Her ne kadar nefret etsem de Garzolo ve Messero'nun bizim üzerimizde kozları vardı. Bu işi yürütmek istiyorduk ama çok hevesli görünmemeye de dikkat etmeliydik.

Bizim onlara ihtiyacımız olduğundan daha çok onların bize ihtiyacı olduğunu düşündürmeliydik. Muhtemelen doğruydu da zaten.

Dolaptan yedek bir takım elbise çıkarıp giydim ve aşağı indim. Neyse ki Messero ve ekibi bizimle kalmıyordu. On beş dakika uzaklıktaki beş yıldızlı bir otelde kalıyorlardı ve sadece iki gün için buradalardı.

Onun yanında iki gün idare edebiliridm.

Oturma odasında Dem ve Garzolo iki adamla konuşuyorlardı.

Biri boz ayı büyüklüğündeydi. Diğer adam uzun boylu ve zayıftı, keskin yüz hatları ve göz göze geldiğimizde içimi delip geçen soğuk bakışları vardı.

"Ras, bu Rafaele Messero," dedi Damiano. "Bu da onun sağkolu, Nero De Luca."

El sıkıştık. Messero benden biraz daha kısa boyluydu ama onda, yüksek rütbeli olduğunu bilen bir adamın öz güveni vardı. Kimse onu bir piyade askeriyle karıştırmazdı.

Silahım kılıfında ağırlaştı.

Gerçekten aptalca bir şey yapmadan önce çenemi sıkıp geri çekildim.

Dem hepimizi dışarıda gezdirdi. Güzel bir gündü, yüzmek için mükemmeldi. Gemma'yı havuz kenarında ya da bahçede bir yerlerde görmeyi umarak etrafa bakındım ama onu bulamadım.

Nero dudaklarında bir sırıtışla bana yanaştı. "Sonunda İbiza'ya gelebildik ama patronunun kulüplerini görmek için hiç vaktimiz yok. Çok yazık oldu."

Her zaman odadaki en uzun adam olmaya alışmış biri olarak tepeden bakılmak biraz rahatsız ediciydi.

Ama bu boyutta olmanın dezavantajları da vardı.

Çarpılabilecek çok alan vardı.

"Her zaman bekleriz," dedim.

"Bu çok cömertçe. Sen ve De Rossi bu ada imparatorluğunu birlikte mi kurdunuz? Burada izole durumdaydınız. Bunu nasıl başardınız?"

Dem, Garzolo ve Messero önümüzdeydi, konuşmalarını tam olarak duyamayacağımız kadar uzaktalardı ama Messero'nun ağzını çoğunlukla kapalı tuttuğunu görebiliyorum.

Belki de söyleyecek akıllıca bir şeyi olmadığı içindi.

Nero'nun zaten iki kişiye yetecek kadar konuştuğunu hissediyordum.

"Adım adım. Biz geldiğimizde klanımızın zaten iki kulübü vardı ama çok kötü yönetiliyorlardı. Damiano devraldı, kazanmalarını sağladı ve sonra kârı tekrar işe yatırım yapmak için kullandı."

"Buraya çiçeği burnunda bir *capo* olarak gelmesi ve bölgeyi bu kadar geliştirmesi etkileyici. Sen de geldiğinizde mi *capo* oldun?"

"Hayır. Napoli'deyken tam olarak bu yolda değildim." Günlerimi ve gecelerimi karanlık dairemde içerek, Sara'yı düşünerek ve Nunzio'nun ölmüş olmasını dileyerek geçirmekle meşguldüm. "Bunu hak etmem birkaç yılımı aldı. Casalesi'de kan bağı seni sadece yarışa sokar ama klana seçilmek için kendini göstermen ve kazanman gerekir. Damiano toplantıya çağırdığında yirmi üç yaşındaydım."

"Hımm." Nero küçük metal bir sigara kutusu çıkarıp bana bir tane uzattı. "Biz bunu farklı yapıyoruz. Bizim için kabul görmek, kendini tek çıkış yolu olan bir durumda bulduğunda, zor olanı yapabilecek güce sahip olduğunu göstermek anlamına geliyor."

Ailen için öldürme isteği ve yeteneği.

Sigarayı yakmak için bir an durduk.

Çakmağımı yakarken ona, "Geleneklerinizi ciddiye alıyorsunuz," dedim. "On yıllar önce bizim için de böyle yapılırdı."

"Gelenekler Messerolar için önemlidir."

Sigaradan bir fırt çektim. "Bizim için bu belirli kriterler yeterli olmadı. Sahip olduğumuz tek şey savaşçılar olsaydı klanımız bugün olduğu gibi olmazdı. Bunlardan yeterince var. Kaba kuvvetten çok daha nadir görülen bir şey olan iş zekâsına da sahip olduğunuzu göstermelisiniz."

Nero hakaretime gülüp geçti ve bir duman üfledi. "O zaman ünlü Casalesi ile çalışacağım için daha da heyecanlıyım. Eminim Garzolo size ortaklığımızı genişletme konusunu konuşmak için burada olduğumuzu söylemiştir. De Rossi'nin düğününe katılmaktan mutluluk duyuyoruz."

"Damiano'nun kulüplerinden birindeki kadar olmasa da iyi bir parti olacağının garantisini verebilirim."

"İyi bir partiye bayılırım. Bir dahaki sefere New York'a geldiğinde, mutlaka beni bul. İyiliğinin karşılığını veririm."

Lafı dolandırıyordu ama dost canlısı dev rolüne kanmamıştım. Bu adam zeki olmasaydı sağkol olamazdı.

Tetikte olmalıydım.

"Tabii. Gerçi yakın zamanda orada olacağımı sanmıyorum. Burada ve İtalya'da işler yoğun."

"Tabii ki. Rafe'nin babasının ölümünden sonra ailenin başına geçmesinin nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum. İlerleyen aylarda yapılacak çok iş vardı."

"Normal bir adamdan bir *don*a dönüşmek büyük bir iş olmalı. Damiano on yıldır *capo*luk yapıyor, yani klanımızın saygısını kazanmak için çok zamanı oldu."

Manzarayı seyretmek için uçurumun kenarında durduk. Messero'nun elleri cebindeydi, yüzünde nötr bir ifade vardı. Onu ölçüp biçmek için bu fırsatı değerlendirdim. Yüz hatları keskindi. Duruşunda akbabayı andıran bir şeyler vardı.

Nero sigarasından bir nefes çekti. "Pek sayılmaz. Rafaele hayatı boyunca bu iş için hazırlandı. Herkesin saygısını uzun zaman önce kazandı. Ne de olsa on üç yaşında bu işe girdi."

Kahretsin, çok gençmiş.

Napoletano'nun bir süre önce bizimle paylaştığı dosyayı düşündüm. İçinde Messero'nun bilinen tüm suçları, iş anlaşmaları, ittifakları ve *düşmanları* vardı.

Son bölüm neredeyse boştu.

Messero çoğunu öldürmüştü.

Bir saat sonra altımız Dem'in ofisindeki deri koltuklara ve kanepeye yayıldık. Herkese viski ikram ettim, Napoletano hariç hepsi kabul etti. Turdan sonra bize katılmıştı ve bu toplantı için Mari'den uzak durması istendiğinde gözlerinde bir öfke belirmişti. Bütün gün yatak odalarından çıkmamışlardı ve Napoletano'nun gömleğinin yakası, kalın boynundaki morlukları tam olarak kapatamıyordu. İçeri ilk girdiğimizde Dem fark etmiş ve Napoletano'ya pis bir bakış atmıştı. Yine de bir şey söylememesi gerektiğini iyi biliyordu. Mari onun kız kardeşi olabilirdi ama artık Napoletano'nun karısıydı.

"O zaman başlayalım mı?" İçkiler doldurulduktan sonra Nero hemen lafa girdi. Bakışları Dem'in üzerindeydi. "İkinci teslimat, anlaştığımızın çok altındaydı."

Dem ayak bileğini bacağına koyup sandalyesine yerleşti, son derece rahat görünüyordu. "Dört aydan kısa bir süre önce kontrolü ele aldım. Sahte mallar için oluşturduğumuz yeni tedarik rotasındaki pürüzleri hâlâ çözmeye çalışıyoruz."

"İşe yarıyor mu?" diye sordu Nero.

Sinirden ensem karıncalanıyordu. Şu lanet ses tonu. "Sana rapor vermiyoruz, o yüzden bizimle kendi ekibinmişiz gibi konuşmayı kes."

Nero ellerini havaya kaldırdı. "Aklımın ucundan bile geçmedi. Sorun yok beyler. Burada iyi bir şey yakaladık ve para akışını sağlamak her ikimizin de çıkarına."

"Kesinlikle," dedi Damiano, bakışları Garzolo'ya kaydı. "Önümüzdeki altı ay içinde ne kadar ürün taşıyabilirsiniz?"

Garzolo içkisinden bir yudum alıp Messero'ya baktı. "Bu Rafaele'ye sorulacak bir soru."

Bunu aklıma not aldım. İlginçti. Yani dağıtımın çoğunu Messero'nun ekibi mi yapıyordu? Garzolo'nun bu işteki rolü neydi o zaman? New York'ta Messero'yla işleri yarı yarıya paylaştıklarını varsayarak hareket ediyorduk.

Messero cevap vermekte yavaş davrandı. Belli ki hiç acelesi yoktu. "Doğu Yakası'nda hevesli müşteri kitlesine sahip bir perakendeci ağımız var. İlk ay bize bir milyon değerinde mal gönderdiniz. Bunun beş katını satabiliriz."

Kafamda hesap yaparken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Şartlarımıza göre bu operasyon, ayda iki buçuk milyon getirebilirdi. Tanrım. Masraflardan sonra bize her ay iki milyon kâr kalırdı.

Bu beklediğimizden daha büyük bir fırsattı.

Dem de bana aynı şekilde düşündüğünü belirten bir bakış attı. "Üretimi önümüzdeki ay artırabiliriz," dedi.

Messero viskisini yudumlayıp, "Ne kadar?" diye sordu.

"Ayakkabı, çanta ve aksesuarları da içeren üç milyon değerinde birinci sınıf deri ürün."

"Kaliteli mi?"

"Gerçeğinden ayırt edilemez. Orijinallik sertifikalarını da taklit ediyoruz," dedim. "Arada sırada butiklere birilerini gönderip orijinallik kontrolü istiyoruz. Nadiren başarısız oluyorlar. Daha iyi bir kopya bulamazsınız. En üst düzey Çin fabrikaları bile bizimkilerin yanına yaklaşamaz. Fabrika müdürlerimizden bazıları geçmişte gerçek markalar için çalıştı, bu yüzden tam olarak ne yapacaklarını biliyorlar."

Nero'nun kaşları kalktı. "Etkileyici."

Damiano, "Üç milyon sorun olmaz ama beş milyona ulaşmak için yeni bir fabrika inşa etmemiz gerekecek," dedi. "Bu bizim açımızdan büyük bir yatırım. Bu adımı atmadan önce şartlar konusunda daha rahat olmak ve garantileri tartışmak isteriz."

"Aile olmak üzereyiz," dedi Nero sırıtarak. "Başka nasıl bir garantiye ihtiyacınız var?"

Damiano bardağının kenarından ona baktı. "Henüz aile değiliz. Belki de Rafaele ve Gemma resmen evlenene kadar beklemeliyiz."

Duruşum dikleşti.

Gemma'yı aklımdan çıkarma konusunda gayet iyiydim ama şimdi her şey bir akıntıyla geri geliyordu.

Dudaklarının benimkilere değdiği ânı unutabileceğimi asla düşünmüyordum.

Hay sikeyim. Hâlâ ondan özür dilemem gerekiyordu.

Onu öpmek bir hataydı.

Asıl büyük hata, ona saplanıp kalmama izin vermiş olmamdı.

Evet, çok güzeldi. Ondan çılgınca etkileniyordum. Koşullar farklı olsaydı bu çekimle ilgili bir şeyler yapmayı çok isterdim ama bana dağıtılan kartlarda bu yoktu.

O nişanlıydı.

Belli ki benden nefret ediyordu.

Piçlik yapmayı bırakıp onu rahat bırakmalıydım.

Sanki benim çözmem gereken bir sorunmuş gibi onun için endişelenmeyi de bırakmalıydım. Bu pislikle evlenmek zorunda olması berbat bir şeydi ama o bir yetişkindi.

Yardıma ihtiyacı varsa Vale'ye danışabilirdi. Aksi takdirde, kendi hayat seçimlerinden sorumluydu. Rafaele bakışlarını bana dikmişti, sanki bir yanı nişanlısını düşündüğümü sezmiş gibiydi.

Kaşlarımı çattım. "Düğün ne zaman?"

"Yakında," diye hızla cevapladı Garzolo.

Damiano, "Tarih belirlendi mi?" diye sordu.

Rafaele bardağını yumuşak bir çınlamayla sehpanın üzerine bıraktı. "Martın altısı."

Bundan yaklaşık beş hafta sonra. İçimde bir ağırlık hissettim ama aldırmadım.

Damiano, "O zaman şimdilik üç milyonda anlaşalım ve düğünden sonra beş milyonla nasıl rahat edebileceğimizi tartışalım," dedi.

Nero içkisini bitirdi. "Orada görüşeceğiz, değil mi? Karınızın kız kardeşinin düğününü kaçırmak isteyeceğini sanmıyorum."

"Bunu hayal bile edemeyiz," dedi Dem.

Kadehi elimde sıktım. Harika. Sadece harika. Bu benim de gideceğim anlamına geliyordu. Gemma'nın bu piçle mihrapta yürüdüğünü görmek kesinlikle istediğim bir şey değildi.

"Görünüşe göre her şeyi hallettik," dedi Nero. "Konuşmamız gereken başka bir şey var mı? Bizi cennete getirdin De Rossi. Hiçbir şey beni, buranın tadını çıkaracağım birkaç saatten daha mutlu edemez."

"Peki ya diğer aile?" diye sordu Napoletano.

Herkes dönüp ona baktı. Köşede durup hepimizi izlemesine rağmen Messero'dan bile daha sessizdi.

"Daha önce New York'ta sahtecilik yapan aile," dedi. "Onların bölgesini ele geçirmenden memnun olduklarını sanmıyorum."

"Birkaç gün önce hepinize Riccilerin işinin bittiğini söylememiş miydim?" diye tersledi Garzolo.

Şüphe omurgamı yakıp geçiyordu. Bu konu Garzolo'yu gerçekten kızdırıyordu.

İçkisini bitirip bardağı masaya çarptı. "O lanet aile kuduz köpekler gibi. Uyutulmaları gerekiyor. Ama artık Rafaele'yle güçlerimizi birleştirdiğimiz söylentisi yayıldığına göre aptalca bir şey yapmaya kalkışmayacaklardır."

"Sadece yardımcı olmak istiyoruz," diye teklif ettim. "Bizden herhangi bir yardıma ihtiyacın olursa söylersin, değil mi Garzolo?"

Gözlerini bana dikti. "Yardım mı? Yardıma ihtiyacı olan bir adama mı benziyorum? New York'a gelip orada işleri nasıl yürüttüğümü görmek ister misin? İstediğin zaman gelebilirsin."

Ona ters ters baktım. "Bu teklifini kabul edeceğimden emin olabilirsin."

Toplantıyı bu şekilde bitirmemek için el sıkışarak toplantıyı sonlandırdık.

Misafirlerimiz ayrıldıktan sonra Dem'e döndüm. "Pekâlâ, burada neler oluyor? Garzolo'nun bu anlaşmadaki tek değeri Messero ile aramızda aracılık yapmaksa, neden onu aradan çıkarmadığımızı anlamıyorum."

"Çünkü o artık aileden biri." Damiano avucunu çenesinin üzerinde gezdirdi. "Belki de Messero ile Gemma arasındaki evliliği ayarlamasının nedeni budur."

"Messero aptal değil," dedi Napoletano. "Geçmişte Garzolo'nun sahip olduğu tek şey Sal'dı ve şimdi de seninle olan bağlantısı. Sadece bunlar olsaydı, Messero bu evliliği kabul etmezdi. Hayır, Garzolo'nun elinde başka bir şey olmalı. Rafaele Messero'nun istediği bir şey."

Kanepenin etrafından dolanıp ucuna oturdu. "Dün gece Gemma'nın Vale ile konuşmasına kulak misafiri oldum. Garzolo'nun bu ittifaka gerçekten ihtiyacı varmış gibi konuştu. Sanki o olmadan zayıfmış gibi."

O konuşmaya ben de kulak misafiri olduğumdan yüz ifademi nötr tutmak için çaba sarf ettim.

Napoletano daha sonra Gemma ve beni mutfakta görmüş müydü?

Göz göze geldik ama gördüğünü belli edecek bir tepki vermedi.

"Bu mümkün,"diye mırıldandı Damiano. "Bildiklerimizi gözden geçirelim. Garzolo ve Messero başlangıçta bir araya geldi çünkü Ricciler New York'ta çok güçleniyordu. Ricciler sahte mal tedarikini benden önce Sal'dan almak istediler ama Garzolo devreye girdi ve Sal'ı kendisiyle anlaşma yapmaya ikna etmeye çalıştı. Ricciler bunu öğrenince Garzolo'ya karşı saldırıya geçtiler."

"Muhtemelen Messero'ya karşı da," diye ekledim.

"Doğru. Yani bu ittifak Messero ve Garzolo'nun ortak bir düşmana sahip olmasından doğdu."

"Garzolo'nun söylediklerine göre şimdi etkisiz hâle getirilmiş gibi görünüyor."

Napoletano, "Rafaele ile Gemma arasındaki evlilik gerçekleşmezse Ricciler yeniden saldırmaya karar verebilir," dedi.

"Garzolo yok edildiklerini söylemişti. Verdikleri zarar konusunda yalan mı söylüyor?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Bu mümkün. Bu, Garzolo'nun neden şu anda Messero'ya yalakalık yaptığını da açıklar. Ama Messero'nun amacı belirsiz. Adam aracıdan başka bir şey değilse

neden Garzolo'yu korumak için imza atsın ki? Hiçbir rol oynamıyor. Messero'nun yerinde olsaydım, evliliği iptal eder, Dem ile anlaşmayı sadece ikisi arasında yapmak için pazarlık eder ve Ricci ile Garzolo'nun kendi aralarında kavga etmelerine izin verirdim. Birbirlerini yok etme ihtimalleri yüksek ve Messero bu işten kazançlı çıkar."

"New York'ta neler olduğunu bilmiyoruz. Belki Messero işinin diğer kısımlarında sorunlar yaşıyordur."

Napoletano, "Bu hoşuma gitmiyor," dedi. "Bir şeyleri kaçırıyormuşuz gibi hissediyorum. Büyük bir şeyleri."

Damiano derin bir nefes verdi. "Bununla ilgilenmemize gerek var mı? Bize zamanında ödeme yaptıkları sürece, onların bölgesinde ne olduğu umurumda değil."

Napoletano başını iki yana salladı. "New York'ta sorunlar çıkarsa, bu anlaşma biter. Ortaklarımızla işlerin yolunda gittiğinden emin olmak bizim yararımıza. Ayda beş milyona ulaşırsak, payımız kâr hanemize yüzde on daha ekleyecektir. Bu hiç de önemsiz değil."

Damiano parmak uçlarını kolçakta gezdirdi. "Seni anlıyorum. Onların tarafında neler olduğu hakkında daha fazla bilgi alabilir misin?"

"Bazı bağlantılarım var ama bu biraz zaman alacak. Ve o zaman bile ihtiyacımız olan detayları almak için ailelere yeterince yakın olup olmadıklarından emin değilim."

Dem ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü. "Nasıl ilerleyeceğimi düşünmem gerekiyor," dedi sonunda.

Arkadaşımı inceledim. Yüksek sesle söylemesek bile hepimiz bu işin başka bir boyutu olduğunu biliyorduk. Vale'nin kız kardeşlerinin kaderi babalarınınkiyle içten içe bağlantılıydı.

Ve Vale, Stefano'ya sırtını dönmeye fazlasıyla istekli olsa da kardeşleri bu süreçte ikincil hasar hâline gelirse Dem'i asla affetmezdi.

BÖLÜM 9

GEMMA

Ertesi gün Vale'nin düğünü için katedrale girerken Rafaele'nin kolu elimin altında sabitti.

Teknik olarak baş nedimeydim ama Vale törenden önce bana herhangi bir görev vermemişti, bu yüzden babam Rafaele'nin beni evden almasını ayarlamıştı.

Buraya rahatsız edici bir sessizlik içinde gelmiştik.

En azından benim için rahatsız ediciydi. Rafaele hiç rahatsız olmamış gibiydi.

Nişanlımın korkutucu varlığı yerine zarif dekora odaklanarak sinirlerimi kontrol altında tutmaya çalışıyordum.

Dokuma sepetler tavana asılmıştı, kenarlarından narin beyaz ve mor çiçekler sarkıyordu. Lavanta kokusu tüm mekânı sarıyordu. Katedralin girişinden sunağa kadar lila renkli bir halı uzanıyordu. Rahip siyah bir cüppe giymiş, elinde İncil'le duruyordu.

Rafaele beni ailemin ve Cleo'nun çoktan oturmuş olduğu ön sıraya götürüyordu. Cleo nişanlımı küçümsediğini saklamıyordu, somurtmuştu.

Dün kız kardeşim ona, akla gelebilecek her türlü ismi takmıştı. Eğer Rafaele, onu bulduğunda ne kadar sarhoş olduğunu herkese söyleseydi başının çok daha fazla derde girebileceğini ona hatırlatmak zorunda kalmıştım.

Çok kızmıştım. Odamıza gider gitmez onu duşa sürüklemiş *mamma* ona bağırmak için geldiğinde Cleo alkol kokusundan arınmış ve ayılmayı başarmıştı. Çağrılana kadar odamızda kalmamız söylenmişti.

Gözüm kapıda, babamın içeri dalmasını beklemiştim. Meğer o, Damiano ve Rafaele'nin bir toplantısına katılmıştı ve nihayet döndüğünde şaşırtıcı derecede iyi bir ruh hâli içindeydi.

Paçayı ucuz kurtarmıştık.

Şikâyet etmiyordum. Buraya geldiğimden beri tek şansım bu olmuştu.

Oturduk. Rafaele Cleo'ya üstünkörü bir bakış attı, bunun onu rahatsız ettiğini biliyordum. Yüzleşmek için can atıyordu. Cleo'ya uyarıcı bir bakış attım. Burnunu kırıştırıp sunağa doğru döndü.

Hafifçe gevşeyip oturduğum yerde rahat etmeye çalıştım.

Rafaele'nin platin kol düğmesi, vitray pencerelerden süzülen ışığa karşı göz kırpıyordu. Üzerinde *RM* harfleri kazılıydı.

Bu iki harf bana yakında kendi baş harflerimin de değişeceğini hatırlatmıştı.

Midemde hoş olmayan bir şeyler kıpırdandı. Sabahtan beri böyleydim. Umarım öğle yemeğinde yediğim balık yüzünden değildi. Tadı biraz kötüydü.

Oturduğum yerden dönüp diğer konukları gözden geçirdim. En az yüz kişi vardı ve çoğunu tanımıyordum. Vale bana Damiano'nun tüm *capo*ları ve onların yakın ailelerini davet ettiğini, ayrıca rahmetli anne babasına yakın olan adamları da çağırdığını söylemişti. Görünüşe göre bazıları düğünün Vale ve Damiano'nun yılın büyük bir bölümünde yaşadıkları İtalya yerine İspanya'da yapılmasını sorun etmişti ancak Vale, düğünün yerinin böyle çok daha güvenli olduğunu açıklamıştı. Adada özel ordusu olan tek kişi Damiano'ydu.

Boynuma bir karıncalanma hissi yayıldı. Biri beni izliyordu.

Ras'ın koridorda yürüdüğünü görmek için tam zamanında döndüm, annesi de yanındaydı.

Gözlerimiz buluştuğunda nefesim kesildi.

Çok iyi görünüyordu.

Takım elbisesi tam bir şaheserdi, vücudunun geniş ve güçlü hatlarını vurgulamak için biçilmiş kaftandı. Beyaz gömleğinin yakasındaki düğmeler açıktı ve teniyle kontrast oluşturarak bronz tenini öne çıkarıyordu.

Ancak kıyafetleri üzerine ne kadar mükemmel otururbut otursun bu kadar derli toplu görünmesinde rahatsız edici bir şeyler vardı. İnsanlara, onun sivil olduğunu düşündürmek için yapılmış bir kılık değiştirme gibiydi, oysa kesinlikle sivil olmadığını biliyordum.

Diğer kadın konuklardan birkaçı ona bakmak için döndü. Biri onun adını fısıldadı.

Ras, annesiyle birlikte koridorun karşısındaki sıraya geçti ve kendi yerine oturmadan önce annesinin oturmasına yardım etti. Kadın ona bir şey söylüyordu ama o, kadına bakmadan cevap veriyordu.

Bakışları utanmadan benim üzerimdeydi.

Yanaklarım kızardı.

Öpüştüğümüzden beri konuşmamıştık, ki ben de tam olarak bunu istiyordum. Onunla yalnız kalmak tekrar riske girebileceğim bir şey değildi, özellikle de Rafaele buradayken. Ras çok öngörülemezdi, başımı belaya sokması çok muhtemeldi.

Bana, beni gerçekte tanıdığından çok daha iyi tanıyormuş gibi bakıyordu. Sanki bakışları yüzümdeki kalın makyaj tabakasını delip geçebilir ve solmakta olan morluğu görebilirmiş gibiydi.

"Sanırım şimdi anladım. Kızgın ve mutsuzsun. Gerçekten nasıl hissettiğini kimseye gösteremiyorsun, değil mi?"

"Burası çok sıcak, değil mi?" Nero arkamızdaki sıraya oturdu, ani gelişi beni sıçratmıştı. Sırıtıp ceketinin düğmelerini açtı. Sıra ona kıyasla komik derecede küçüktü. Bir çocuğun oyun evinde oturan bir yetişkin gibi görünüyordu. Dizleri bizim oturduğumuz yerin ar-

kasına çarpıyordu. "Bizim otelde de klima bozuk. Eriyorum. Bana düğün yemeğinin serin bir yerde yapılacağını söyle."

Ona hafifçe gülümsedim. Müstakbel kocamın sağkolu bana hep dostça davranmıştı ama ona güvenmiyordum. Sürekli olarak insanları cazibesiyle etkisiz hâle getirmeye çalıştığını hissediyordum. Belki de tüm sırlarını ona vermeleri için onları bu şekilde kandırıyordu.

"Damiano'nun sahildeki restoranlarından birinde," dedim. "Şansımız varsa biraz esinti olabilir. Ama zaten yediden sonra hava soğuyacak."

Saatini kontrol edip bir ıslık çaldı. "Üç saat var. Hay sikeyim." Kafasını tekrar yukarı kaldırdığında, gözleri neşeyle parlıyordu, sırıtışı genişledi. "Ne oldu Cleo?"

"Kesinlikle hiçbir şey," diye hırladı kız kardeşim medeni olmak için hiçbir çaba sarf etmeden.

"Bugün başka gezinti planın var mı?"

Cleo ofladı. "Öyle bir planım olsaydı, sen ve patronun bunu söyleyeceğim son insanlar olurdunuz."

Rafaele'den garip bir ses çıktı. Neredeyse bastırılmış bir kıkırdamaya benziyordu.

Nişanlıma baktım. Yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyordu. Sanki dünyanın en ilginç şeyiymiş gibi kilisenin önünü inceliyordu.

Ama o sesi duymayı beklemiyordum. Nero değildi ve annemle babam Cleo'nun söyledikleriyle eğlenme noktasını çoktan geçmişlerdi.

Rafaele'den gelmiş olmalıydı.

Tuhaftı. Espri anlayışı olduğunu düşünmemiştim.

"Git, Gemma. Başlamak üzereler," dedi *mamma* dirseğiyle beni dürterek.

Damiano mihraba adım attığı an ayağa kalktım. Onun diğer tarafında Ras duruyordu.

Gözlerimiz kilitlendi ve göğsümün içinde bir sıcaklık yayıldı. Ona hâlâ kızgın olmalıydım.

Yaylı çalgılar dörtlüsü çalmaya başladı. Herkes kilisenin arka tarafına döndü, gelini görmek için sabırsızlanıyorlardı.

Vale koridorun sonunda ipek şifon bir gelinlikle belirdi beline tam oturan glinliğin kabarık etekleri yerlere kadar uzanıyordu. Eteğinin kenarları inciler ve beyaz çiçeklerle süslüydü. Mükemmel görünüyordu.

Damiano'ya doğru tek başına yürüyordu, başı dik ve gözleri ışıl ışıldı, bakışlarını sevdiği adamdan ayırmıyordu. Kendinden emin bir rahatlıkla yürüyordu. Acaba diğer konuklar *papá*nın yanında olmadığını fark etmişler miydi?

Bize göre mesaj açıktı. *Papá*ya ihtiyacı yoktu. İhtiyacı olan her şeye zaten sahipti.

Tören bittikten sonra parti elbiselerimizi giyip düğün yemeğinin yapılacağı Damiano'nun restoranına gittik. Herkes yerini aldı. Ras'ın benim masamda olmadığını görünce rahatlamıştım. Nero ve Rafaele vardı ama onlar masanın diğer tarafında, benim sohbet etmeye çalışmama gerek kalmayacak kadar uzakta oturuyorlardı.

Bir kadının melodik şarkısı havayı doldurdu. Masalardaki özenli süslemelerdeki mumlar titreşti. Garsonlar tek bir bardağın bile boş olmadığından emin olmak için etrafımızda dönüyorlardı.

Cleo kulağıma eğildi. "Merak ediyordum da, sence Nero'nun aleti ne kadar büyüktür?"

Şampanyam soluk boruma kaçtı. Ben öksürük krizimi atlatmaya çalışırken Cleo yardımsever bir şekilde sırtımı sıvazlıyordu. Geçene kadar gözlerim sulandı.

"Pardon?"

Şarap bardağını dudaklarına götürdü. "Yani, on-on beş santimetre falan olmalı, değil mi? Vücudu orantılıysa, penisi de öyle olmal—"

"Cleo! Adam burada!"

Öfkem karşısında dudaklarını büzüp Nero'nun karşımızda oturduğu yere umursamaz bir bakış attı.

"Bizi duyamaz," dedi Cleo. "Seninle işi bittikten sonra muhtemelen yürüyemeyeceksin."

Yanaklarım kızarmıştı. "Sana ne oldu böyle? Bir gün önce bileklerini plastik kelepçeyle bağlayan ve ağzını bantlayan adamın o olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

Gözlerini devirdi. "Öncelikle, hafızam gayet iyi, teşekkürler. İkincisi, onu Nero yapmadı. Sadece beni arabaya taşıdı. Gerisini nişanlın yaptı. Bu arada, bak kim bakıyor?"

Rafaele'ye kaçamak bir bakış attım. "Evet, sana bakıyor," diye tısladım. "Muhtemelen seni duydu."

Kız kardeşimin dudaklarına bir sırıtış yayıldı. "Tanrı korusun, onun yerine sağkolunun aletinden bahsederek egosunu zedeledim. Rafaele'ye baksana. Odun gibi. O yakışıklı yüzüne rağmen içimden bir ses kimsenin onun yatağına atlamak için acele etmediğini söylüyor. Bir kadını orgazma ulaştıramaz."

Kolunu çekiştirdim. "Bahsettiğin kişinin müstakbel kocam olduğunu hatırlatmama gerek var mı?" Sesim kesik kesik çıkıyordu.

Yüz ifadesi ekşidi. "Doğru. Özür dilerim." Bakışları elime kaydı ve hayranlıkla baktı. "En azından sana verdiği yüzük çok güzel."

"Evet."

Sesimdeki coşku eksikliğini fark edip homurdandı. "Nefret ediyorsun, değil mi?"

Yüzük benim tarzım değildi. Annemin her zaman ucuz göründüğünü söylediği türden zarif mücevherleri severdim. Devasa zümrüdü gördüğünde çok heyecanlanmıştı.

"Sanırım biraz farklı zevklerimiz var," diye itiraf ettim.

Kız kardeşim beni dikkatle inceledi. "Onu istemiyorsun."

Hayal kırıklığımı gizleyemedim. "Bunu yapma işte, Cleo. Bunları Vale'den yeterince duymadığımı mı sanıyorsun?"

"Bunu duymaya devam ediyorsun çünkü doğru. Rafaele ile evlenmek istemiyorsun. Bu çok açık."

"Hepiniz asıl noktayı kaçırıyorsunuz. Benim ne istediğimin bir önemi yok."

Cleo'nun dudakları takındığı acıma ifadesiyle büzüldü. "Bunu ne zaman içselleştirdin Gem? Bu şekilde düşünmen gerçekten üzücü."

Ellerim kucağımda yumruk oldu. Tanrım, bu konuşmalardan çok sıkılmıştım. "Hayır, üzücü olan ne biliyor musun? Büyük resmi gö-

remiyor olman. Evliliğim ailemizi güçlendirecek. Hani şu Vale'yle alay ettiğiniz aptalca şey. Neler yaşadıklarımızı unuttun mu? Tito gitti. Amcalarımız gitti. Bunun tekrar yaşanmaması için bir fedakârlık yapmam gerekiyorsa yaparım."

"Tanrım, Gemma. Tıpkı annem gibi konuşuyorsun. Her zaman babamın pisliğini temizlemeye yardım ediyorsun."

Öfkem içimde kaynıyordu. "Bunun babamla bir ilgisi yok."

"*Papá*, Rafaele'yle yatağa girmeyi bu kadar çok istiyorsa, belki de onunla kendisi evlenmeli," diye tersledi Cleo. "Onun yerine, kefaletini ödemen için seni tutuyor."

"Bu. Onunla. İlgili. Değil," diye homurdandım. "Bunu onun için yapmıyorum. Bunu, sokakta kanlar içinde yatan torunları için endişelenmek zorunda olan Nona için yapıyorum. Bunu Lia Teyze için yapıyorum. Daniela Teyze'nin dört oğlu var. Kendinden başka kimseyi umursamıyor musun?"

Cleo'nun yüzü kızardı. "Ne kadar asilsin Gemma. Tüm bu adamların bunun içine girmeyi *seçtikleri* hiç aklına geldi mi? Kendilerini neyin içine soktuklarını biliyorlardı."

Güldüm. "Dürüst olmak gerekirse Cleo, hayal dünyasında yaşamayı bırakmanın zamanı geldi. Hepimiz bu hayatın içine doğduk. Bu konuda hiçbir şey yapamayız, o yüzden neden bunu kabullenmeyi denemiyorsun?"

"Vale kabul etmedi."

"Bak neler oldu," restoranı işaret ettim. "Lanet olası bir *don*la evli. New York'u terk etmiş olabilir ama bizim dünyamızı asla terk edemedi. Çok az kişi terk edebiliyor. Bu kadar yeter, tamam mı?"

Sözlerimi bitirdiğimde Cleo'nun gözleri parlıyordu. Oturduğu yerden fırladı, peçetesini masaya fırlattı ve hışımla banyoya doğru gitti.

Akdeniz'in sakin sularına bakıp derin bir nefes aldım. Midem sancıyordu. Sanırım o balık kesinlikle bana iyi gelmemişti.

Cleo döndüğünde konuşmadık. Sonraki iki saat boyunca düzinelerce yemek geldi ve Damiano'nun *capo*ları sayısız kez kadeh kaldırdı.

İtalyancayı akıcı bilmediğim için hızlı tempolu konuşmalar arka plan gürültüsüne dönüşmüştü.

Yemeğimi didikledim ama hiçbirinden fazla yiyemedim.

Karnımda sürekli bir ağrı vardı. Havanın şimdiye kadar soğumuş olması gerekirdi ama ben hâlâ çok sıcak hissediyordum.

Zaman zaman kilisede yaşadığım hissi yaşıyordum. Sanki biri beni izliyormuş gibiydi. O olduğunu anlamak için Ras'a doğru bakmama gerek yoktu. Neden sürekli bana baktığını anlamıyordum. Kendimi savunmasız hissettiriyordu.

Karnım bir kaya gibi sertti. Çantamdan bir hap çıkarıp cesur bir yüz ifadesi takındım çünkü elimdeki tek seçenek buydu. Bu düğün için buraya gelmiştik. Annem yemeği erken terk etmeme asla izin vermezdi.

Arkamda birini hissettiğimde biraz su yudumluyordum.

"Bu dansı bana lütfeder misin?"

Rafaele'nin sesini duyunca sırtımdan aşağı soğuk bir ürperti geçti. Kendimi gülümsemeye zorladım ve uzattığı elini tuttum. "Elbette."

Birkaç çiftin çoktan dans etmeye başladığı dans pistine vardığımızda başım ağrıyordu.

Rafaele sağ ellerimizi birbirine kenetleyip diğer elini belime yerleştirdi. Dokunuşu bile soğuktu. İlgisizdi.

O an, ona benimle neden evlendiğini hiç sormadığımı fark ettim.

Rafaele'de babamın istediği bir şey vardı ama anlaşmaları her ikisine de bir fayda sağlamalıydı, değil mi? Rafaele'nin bundan çıkarı neydi?

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Nişanlımın ağır bakışları tenimde gezindi. "Tabii ki."

"Neden benimle evleniyorsun?"

Şarkının ritmi hızlandı ama Rafaele'nin hareketleri yavaş ve sabitti. Her şeyi kendi hızında yapan bir adam olduğunu fark etmiştim. Kimseyi ve hiçbir şeyi takmıyordu.

"Bir eşe ihtiyacım var."

"Anlıyorum. Ama neden ben? Eminim seçebileceğin bir sürü başka aday vardır."

Kaşlarının arasında tek bir çizgi belirdi. Müstakbel kocamın ifadesini anlamlandıramadığım için ilk içgüdüm bunun öfkeli bir bakış olduğunu düşünmek oldu ama sonra gözlerinde sadece şaşkınlık olabilecek bir ifade belirdi.

"Baban sana söylemedi mi?" diye sordu, sesi kısıktı.

Şimdi şaşırma sırası bendeydi. "Neyi söylemedi mi?"

Nedendir bilinmez, Rafaele'nin bakışları birkaç adım ötedeki masada oturan Vince'e kaydı. İfadesinde karanlık bir şey belirdi. Kalbime endişe dolu bir ağrı saplanmasına neden olan bir şey.

"Babana sormalısın. Bunu söylemek bana düşmez."

Gözlerimi kırpıştırdım. Düşüncelerim kafamın içinde çeşitli yollarda dörtnala koşmaya başlamıştı. *Papá* ona ne vadetmişti? Büyük bir şeye benziyordu. "T-Tamam."

Biz dönerken oda da çok uzunmuş gibi gelen bir süre boyunca döndü. Rafaele'nin elini sıkıca kavradım, baş dönmeme karşı bir dayanak olarak onu kullanıyordum ama o, bu hareketi başka bir şey sanmış olmalıydı. Kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti.

"Babanla konuşacağım. Bu evlilik bir iş anlaşması ve sen de bunun bir parçası olduğun için şartları bilmelisin."

Beni rahatlatmaya çalıştığını anlayabiliyordum ama sözleri tam tersi bir etki yaratmıştı. Paniklemiştim. *Papá* beni ne için kullanmıştı?

"Dans edebilir miyiz?" Sert bir ses düşüncelerimi yarıp geçti.

Rafaele'nin dikkati arkamdaki birine kaydı. Bir an sonra hiçbir uyarıda bulunmadan beni bıraktı.

Tökezledim ancak yeni bir çift elin vücuduma yerleştiğini hissettim. Sıcak ve büyüklerdi, belimi sarmaladılar.

Bakışlarımı kaldırdım.

Ras, karanlık bakışlarını bana çevirmeden önce Rafaele'ye derince gülümsedi.

Ras'a ters ters bakmadan önce Rafaele'nin gitmesini bekledim. "Ne yapıyorsun?"

Kravatını çıkarmıştı ve gömleğinin üst iki düğmesini açmıştı.

Beyaz kumaşın açıkta bıraktığı kısımda koyu renk kılları görünüyordu.

"Konuşmak istedim."

"Konuşacak bir şeyimiz yok."

"Peki ya özür dilemek istediğimi söylersem?"

Ellerimi omuzlarında gezdirdim, ne kadar sert ve kaslı olduklarına dikkat etmemeye çalışıyordum. Bu sadece kendimi sabitlemek içindi. Bacaklarım jöle gibiydi. "Herhangi bir vicdan belirtisi göstermediğin için yalan söylediğini varsayardım," diye karşılık verdim.

Yüz ifadesi sertleşti. "Biliyor musun, seninle konuşmak son derece zor."

"Bu da neden denemekte ısrar ettiğin sorusunu akla getiriyor."

"Evet," dedi kabaca. "Ben de aynı şeyi merak edip duruyorum."

Mide bulantısına karşı savaşarak derin bir nefes aldım. Tanrım, bende bir sorun vardı. "Herhangi bir tahminin var mı?"

Ras sesini alçalttı. "Seni öptüğüm için özür dilerim."

Soruma cevap vermediğini fark ettim. "Özrün kabul edilmedi."

Omuzları avuçlarımın altında sertleşti.

"New York'ta olanlar için de özür dilerim."

"Öyle mi? Neredeyse altı ay oldu."

"Geç olsun güç olmasın, değil mi?"

Başımı iki yana salladım. "Eğer yarım yamalak özürlerinin aramızdaki ilişkiyi düzeltmeye yeteceğini sanıyorsan, korkarım ki çok yanılıyorsun."

Ras'ın rengi attı. "Cidden, benimle sorunun ne?"

"Seninle sorunum mu? Daha önce başkalarına duyduğum öfkeyi sana yönelttiğim sonucuna varmamış mıydın?"

Yüzümü inceledi. "Bu sonucu tekrar gözden geçiriyorum."

İçimde beni olduğum yerde donduran keskin bir acı hissettim. "Kahretsin." Boğazım daraldı ve ağzıma asit tadı geldi.

Ras'ın bakışları endişeyle parladı. "Hey, iyi misin?"

Parmaklarım destek için omuzlarını sıktı. Neredeyse ona asılı duruyordum. Bu aptal şarkı ne zaman bitecekti? Ondan uzaklaşıp oturmam gerekiyordu ama onu bırakır bırakmaz yere yığılacağımdan korkuyordum.

Avucuyla boynumu tutup tısladı. "*Cazzo*. Yanıyorsun."

"İyiyim ben."

Gözleri kısıldı. "Cehennem gibisin. Gel hadi."

İtiraz edemeyecek kadar güçsüzdüm. Beni en yakın sandalyeye götürdü, başka birinin su bardağını uzattığında gözlerinde garip bir endişe vardı. Bana doğru eğildi. "Ne oldu?"

Bir yudum aldım, irkilip bardağı geri bıraktım. "Midem bulanıyor. Başım dönüyor."

Ayağa kalkıp etrafına bakındı. "Cleo nerede?"

"Bilmiyorum." Dans pisti şu anda doluydu. Muhtemelen oralarda bir yerdeydi. "Şu anda konuşmuyoruz."

Bir kolunu kolumun altından geçirip sırtıma doladı. "Seni eve götürüyorum."

Onu itmeye çalıştım ama başaramadım. "Sakın buna cüret etme."

"Uzanman gerek."

"Kız kardeşimin düğününü öylece terk edemem. Annem beni öldürür."

"Sanırım annen yüz kişinin önünde kusmamanı tercih ederdi."

Kalkmama yardım etti, beni tek koluyla zahmetsizce kaldırdı. Birinin bizi durdurmasını bekledim. Nereye gittiğimizi sormasını. Ama herkes saatlerdir içiyordu ve biz restorandan çıkıp Ras'ın arabasına doğru ilerlerken kimse bize dikkat etmedi.

Yolcu tarafına geçmeme yardım etti. Başımı koltuk başlığına yaslayıp nefesime odaklandım. Avuçlarımı koltuğun derisine bastırdım. Bu güzel bir arabaydı. Ras'ın olsa bile içine kusmak istemezdim.

Diğer kapı açıldı ve Ras bindi. Üzerime uzandı, emniyet kemerimi takarken kokusu uzun bir süre üstümde kaldı.

"Vanilya. Çikolata. Yanmış odun," diye mırıldandım, kendimi kusma isteğinden uzaklaştırmaya çalışarak.

Bana derin bir endişeyle baktı. Aptalca uzun kirpikleri sayabileceğim kadar yakınımdaydı. "Halüsinasyon mu görüyorsun?"

"Belki," diye mırıldandım. Ona sadece nasıl koktuğunu söylediğimi itiraf edecek değildim.

Uzaklaştı, eli hafifçe belimi okşadı. "Sadece on dakika uzaklıktayız. Dayan, tamam mı?"

"Hı hı." Parmaklarım emniyet kemerini kavradı, dar tarafı avucuma batıyordu.

Araba hareket etmeye başladı. "Müzik açmamı ister misin?"

Başımı iki yana salladım.

"Konuşmak ister misin?"

"Sadece sür."

"Tamam." Sesi sabırlıydı. Benimle böyle konuşması çok garipti, sesinde alaycı bir ton yoktu.

Yol engebeliydi. Öyle olduğunu biliyordum çünkü katedraldeki törenden sonra restorana gitmeden önce üstümüzü değiştirmek için eve dönmüştük. Ras dikkatli sürüyordu ama yine de birkaç dakikada bir araba zıplıyordu ve avucumu ağzıma bastırmak zorunda kalıyordum.

"Aman Tanrım," diye inledim.

"Kenara çekeceğim."

"Hayır, sadece beni eve götür."

Eve vardığımızda ter içinde kalmıştım ve sırtım deri koltuğa yapışmıştı. Ras arabayı misafir evinin önüne çekip arabadan fırladı ve yanımda belirdi.

"Tamam, tuttum seni," dedi ve kolunu bir kez daha bana doladı. Acınası bir şekilde inledim ve beni evin içine, Cleo ile paylaştığım yatak odasına kadar taşımasına izin verdim.

Banyoya açılan kapıya doğru ilerledim. "Neye ihtiyacın var?" diye seslendi arkamdan.

Avucumu kapının pervazına vurup omzumun üzerinden ona baktım. "Hiçbir şey. Yeterince şey yaptın."

Kaşlarını çattı. "Doktora ihtiyacın var."

"Hayır. Gitmeni istiyorum." Şu anda ihtiyacım olan son şey Ras'ın beni kusarken izlemesiydi.

Bana hafif yaralı bir bakış attı.

"Güle güle, Ras."

Banyoya girip kapıyı kilitledim.

Duzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM 10

RAS

Gemma'nın yatağının kenarına oturduğumda yataktan ufak bir gıcırtı sesi geldi, sanki bana burada olmamam gerektiğini söylemeye çalışıyordu.

Çok yazık. Hiçbir yere gitmiyordum. Banyodan yatağına giderken bayılma ihtimali çok yüksekti. Gemma benden istediği kadar nefret edebilirdi ama bizim bölgemizde olduğu sürece onun iyiliği benim sorumluluğumdaydı.

Ateşinin yükseldiğini daha önce fark etmeliydim. Belki de bu yüzden ben özür dilemeye çalışırken bana hiç fırsat vermemişti.

Kendimi böyle mi avutuyorum?

Mutfaktaki öpücük çizgiyi aşmıştı. Her gün bir pislik olduğumu kabul etmezdim ama bundan kaçış yoktu. Bunu yapmamalıydım.

O haklıydı. Eğer biri bizi görseydi, bu ciddi sonuçlar doğururdu. Dem çok rahatsız olurdu. Garzolo ile olan ılımlı ilişkimiz riske girebilirdi.

Daha iyi düşünmeliydim.

Ama mutfaktaki o dakikalarda kendimi unutmuştum.

Vale ile evliliğini haklı çıkarmasını dinlemek içimdeki karanlık bir şeyi tetiklemişti.

Hatırası bile tenimde bir kaşınma hissi uyandırıyordu. Ailesi hakkında konuşmasında çok yanlış bir şeyler vardı.

Vale'ye yaptıklarından sonra bile hâlâ onların saçmalıklarına inanıyor muydu?

Bu beni hasta ediyordu.

Gemma'nın zeki olduğunu sanırdım. Fikir sahibi. Cesur.

Ama o konuşmayı dinlediğimde hiçbiri mantıklı gelmemişti. İnatçıydı ve Garzolo'nun tiyatrosunda kendi rolünü oynamakta o kadar ısrarcıydı ki onu yanlış anladığım hissinden kurtulamıyordum.

Sanki tüm bu maskeleri etrafındakilere göre değiştiriyordu.

Hepsinin altında kim olduğunu öğrenmek istiyordum. Ama onu zorla öpmem yanlıştı.

Sonrasında nasıl iğrenmiş göründüğünü hatırlayınca göğsüm sıkıştı. Benim neyim vardı böyle? Bunu daha önce bir kadına hiç yapmamıştım. Gemma'yla tanışana kadar bunu yapmak aklıma bile gelmemişti, ki Gemma'nın beni sinir etme konusunda eşsiz bir yeteneği olduğunu fark etmeye başlıyordum.

Şiddetli bir öğürme sesi kapıda yankılandı.

Cazzo. Kulağa korkunç geliyordu.

Kalkıp mutfaktan ilk yardım çantasını almak için aşağıya indim. Eğer haplar işe yaramazsa ona bir doktor çağıracaktım. Bu işi şansa bırakmayacaktım. Onunla şimdi ilgilenmenin beni onun gözünde kurtarmayacağını biliyordum ama gereksiz yere acı çekmesine de izin vermeyecektim.

Elimde haplarla yatak odasına geri döndüm. Dem ve Napoletano'ya hızlı bir mesaj göndererek Gemma'yı eve götürmek için partiden ayrıldığımı çünkü kendisini iyi hissetmediğini bildirirken banyodan musluk sesi geliyordu. Bir süre düşündükten sonra ne kadar hasta olduğundan bahsetmemeye karar verdim. Dem ve Vale gecelerinin tadını çıkarmayı hak ediyorlardı. Ayrıca durumla ben ilgileniyordum.

Tam gönder tuşuna bastığımda kapı açıldı.

Gemma mavi pijamalarını giyip dışarı çıktı ve benim hâlâ burada olduğumu fark edince yorgun gözleri kısıldı. "Ras, ne yapıyorsun? Sana gitmeni söylemiştim."

Cildinde gri bir ton vardı ve avucunu sıkıca karnına bastırıyordu. Göğsümde bir şeyler sıkıştı. Perişan görünüyordu.

"Sen bu hâldeyken seni bırakmayacağım," dedim. "İşte, al bunu." Ayağa kalkıp ona hap şişesini verdim.

Elimden kaptığı gibi yatağa uzandı. "Bunları içersem gidecek misin?"

"Muhtemelen. Al, biraz su."

İki pembe hapı ağzına atışını ve ardından su şişesinden küçük bir yudum alışını izledim. Yüzünü buruşturdu, burnu sevimli bir şekilde kırıştı. "Şu anda suyun tadı bile iğrenç."

"Bir yerlerden mikrop kapmış olmalısın."

Şişeyi bana geri verdi ve inleyerek ayağa kalktı. "Sanırım. Daha önceki balıklardan biri de olabilir."

"Otur yerine. Resmen sallanıyorsun."

Tabii ki beni dinlemedi. Bunun yerine yatağı aramızda bir bariyer olarak kullanmak istercesine yatağın etrafında dolandı.

Midesi gürültülü bir şekilde gurulduyordu. Yüzünü buruşturup yatak direklerinden birini tuttu. "Cidden, neden hâlâ buradasın? Acı çekmemi izlemekten zevk mi alıyorsun?"

Sözleri beni delip geçmişti. "Tabii ki hayır."

"Bırak da dinleneyim, lütfen."

"Uzan, ben de seni rahat bırakayım."

Bana şüpheli bir bakış attı. Bakışlarına karşılık verdiğimde, yüz ifadesinde korkuya benzer bir şey parıldadı.

Karnıma bir ağrı girmişti. Bana güvenmiyordu. Yaptığım şeyden sonra bu şaşırtıcı mıydı?

"Gemma, öpücük bir hataydı," dedim alçak bir sesle. "Özür dilerim."

"Zaten özür diledin."

"Bir daha yapmayacağıma söz veriyorum."

"Sana inanmıyorum."

"Gerçekten o kadar mı yalancı olduğumu düşünüyorsun?"

Gözleri kısıldı. "Evet."

"Neden?" diye sordum öfkeyle. Ona hiç yalan söylememiştim.

"Ras, senden çoktan gitmeni istedim. Ailem döndüğünde bu odada olmamalısın, yoksa başım büyük belaya girer. Seninle konuşmak istemiyorum. Seni görmek istemiyorum. Beni buraya getirdiğin için teşekkürler. Şimdi, Tanrı aşkına, git."

Tabii ya. Biri beni burada onunla yakalarsa nasıl görüneceğinden endişeleniyordu. Ben kan bağı olmayan bir adamdım. Partiden yalnız ayrılmamız yeterince kötüydü. Eğer onun odasında fark edilirsem sik kafalı nişanlısı hiç mutlu olmayacaktı.

Her şeye rağmen o kurşunu kafasına sıkmak için ani ve mantıksız bir dürtü hissettim. Neyse ki o ve Nero sabahın köründe gidiyorlardı.

"Cleo'yu aramamı ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Bırak keyfine baksın. Ben iyi olacağım."

Kapıya doğru bir adım attım. "Pekâlâ. Ben ana evde olacağım. Bir şeye ihtiyacın olursa sabit hattan ara."

"Güle güle."

Kapıyı kapatır kapatmaz derin bir nefes aldım ve alnımı ahşap yüzeye bastırdım.

İşte bu kadardı.

Ertesi sabah herkesten önce kalktım. Kalkmaktan kastım, Dem'in oturma odasındaki kanepede uzanmak ve omurgamın ortasındaki ağrıdan dolayı yüzümü buruşturmaktı. Yerimi büyük bir titizlikle seçmiştim. Buradaki pencereden konukevini izleyebiliyordum. Gemma'yı oraya bıraktıktan yaklaşık bir saat sonra Garzololar gelmişti.

Ve ancak ön kapıdan girdiklerini gördükten sonra nihayet biraz uyumak için kendime izin vermiştim.

Benimle hiçbir şey yapmak istemeyen bir kadın için çok çaba sarf etmiştim ama bir şey onu unutmamı engellemişti. Şimdi, aynı şey beni konukevindeki durumu kontrol etmek için kapıdan dışarı gönderiyordu.

Stefano Garzolo tarafından durdurulmadan önce giriş kapısına kadar gelmiştim. Güzel, ondan Gemma'nın durumuyla ilgili bilgi alabilirdim.

"Gemma nas—"

"Dün gece kızımı eve götürmek için kimden izin aldın?" diye araya girdi, gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Dans pistinin her yerine kusmak üzereydi. Bariz olan şeyi yapmak için izin almak öncelikli bir şey gibi görünmüyordu."

Sanki Gemma'yı nişanlısının önünde becerdiğimi itiraf etmişim gibi bana ters ters baktı.

Onun sorunu neydi? Ne kadar hasta olduğunu görmek için onu hiç kontrol etmiş miydi?

"O nasıl?" Onu mutfağa kadar takip ederken sordum.

"Berbat." Cebinden bir sigara çıkardı ve tezgâhtan bir çakmak aldı. "Otuz dakika önce doktor çağırdık."

Nabzım hızlandı. "Ne oldu?"

"Bütün gece kustu. Cleo kusmuğunda kan gördüğünü söyledi."

Adımlarım dondu.

Garzolo sigarasından bir nefes çekti. "Yarın gidiyoruz ve uçuşumuzu ertelememizin imkânı yok."

Deli miydi bu adam? Kızı hastayken neden uçuşundan bahsediyordu?

"Kan kusmak ciddi bir şeydir."

Garzolo *espresso* makinesine doğru yürüyüp kendine bir tane yapmaya başladı. "Sadece Cleo gördü ve o da genelde olayları abartır. Muhtemelen önemli bir şey değildir. Şehirde toplantılarım var, bu yüzden doktor biz inene kadar ona bu boktan şeyi kontrol altına alacak bir şeyler verse iyi olur."

Ellerimi iki yanımda yumruk yaptım. "Şu anda yanında biri var mı?"

"Cleo'dan böyle bir felaket beklerdim ama Gemma'dan beklemezdim. Bu lanet olası kızlar. Her şey birbiri ardına geliyor."

Gemma'nın şu anda yalnız olduğu düşüncesi dayanılır gibi değildi. "Garzolo, yanında biri var mı, yoksa Valentina'yı mı çağırayım?"

Sert ses tonumu fark ederek bana baktı ve kaşlarını çattı. "Sen kim olduğunu sanıyorsun lan?"

Sikerim böyle işi. Topuklarımın üzerinde dönüp oradan çıktım ve Dem'in yatak odasının kapısını çalana kadar durmadım.

Vale birkaç dakika sonra kapıyı açınca içim rahatladı, çoktan giyinmişti. Yüz ifademi görünce yüzü düştü. "Neler oluyor?"

"Gemma hasta. Gidip onu kontrol etmelisin."

"Ne? Ne oldu?"

"Dün gece kendini iyi hissetmemeye başladı. Onu eve götürdüm. Çok kustu ve şimdi de kan kusuyor olabileceğini söylüyorlar. Az önce babanla konuştum ve onunla ilgilenen biri var mı bilmiyorum."

Vale başını iki yana salladı, dudakları kararlı bir çizgi hâlinde inceldi. Beni geçip gitti. "Ben gidiyorum. Duştan çıktığında Dem'e söyle."

Yatak odalarında bir sürü bavul vardı. Kahretsin, bugün balayına gidiyorlardı. Onları beş saat içinde havaalanına götürmem gerekiyordu. Saatime baktım.

Dem dışarı çıktığında odalarında volta atıyordum.

Kaşları çatıldı. "Alınma ama burada görmeyi umduğum kişi sen değildin. Karım nerede?"

"Gemma'ya bakmaya gitti." Kısaca onu bilgilendirdim. "Babası bu konuda tam bir pislik gibi davranıyor," dedim. "Gemma'nın durumundan çok toplantılarıyla ilgileniyor."

Dem'in ifadesi sertleşti. "Bu hiç şaşırtıcı değil. Stefano her zaman bir pislik olmuştur."

"Özür dilerim. Bunun güne başlamak için ideal bir haber olmadığını biliyorum."

"Gemma'yla ilgilenmek için ne gerekiyorsa yapacağız. Vale kız kardeşi için endişelenirse tatilimizden keyif almaz."

"Bırakayım da giyin. Aşağıda görüşürüz."

Mutfağa gidip kendime bir *espresso* yaptım ve Gemma için doğru olanı yapmazsa Garzolo'nun yüzünü nasıl dağıtacağımı hayal ederken kahvemi yudumladım. *Onu da toplantılarını da sikeyim.* Kızı iyileşene kadar beklemeye zahmet edemiyorsa eve kendi başına uçabilirdi.

Bir süre sonra Vale mutfağa daldı. Solgun görünüyordu. Bir an sonra Dem arkasında belirdi ve kolunu tuttu. Dem, "Neler oluyor?" diye sordu.

Vale ona döndü. "Gemma'nın durumu iyi değil. Ateşi var, su bile içemiyor." Kollarını koruyucu bir şekilde kendine sardı, endişesi gözlerinden okunuyordu.

Boş *espresso* fincanımı keskin bir sesle tabağa çarptım. "Sorunun ne olduğunu bulabildiler mi?"

"Doktor bunun kötü bir gıda zehirlenmesi olduğunu düşünüyor. Şimdilik gıdasız kalmaması için serum takıyor ve midesi için de bazı haplar verdi. Fazlasıyla dinlenmeye ihtiyacı var. Doktor ateşi düşene kadar kesinlikle seyahate çıkmamasını söyledi. Babam bu durumdan hiç memnun değil."

"Aman ne üzücü," diye homurdandım.

"Ben de aynen öyle dedim." Vale lavaboya doğru yürüyüp kendine bir bardak su doldurdu. "Eğer doktor uçmaması gerektiğini söylüyorsa uçağa binmesine izin vermem. Ve başka bir şey daha var."

Dem yanıma geldi, ellerini mermer tezgâha dayadı, kaşlarını çatmıştı. "Neymiş o?"

Vale, yüzünü bize dönmeden önce suyundan bir yudum aldı. En son ne zaman bu kadar endişeli göründüğünü hatırlamıyordum.

Hay sikeyim. Bundan sonra söyleyeceklerinin hoşuma gitmeyeceğini hissediyordum.

"Gemma tam doktor çıkarken uyuyakaldı. Yüzündeki makyajını sildiğimde yanağında bir morluk olduğunu fark ettim."

Kulaklarım uğulduyordu. "Morluk mu? Ne morluğu?"

"Bilmiyorum. Cleo'ya sordum ama bir şey bilmediğini söyledi. Gemma'nın pilateste kendini sakatlamış olabileceğini söyledi." Vale bakışlarını bizden kaçırdı, yere baktı. "Cleo şimdiye kadar fark etmediğini söyledi."

"Bu nasıl mümkün olabilir? Aynı yatak odasında kalıyorlardı."

"Belki Gemma makyajla kapatmıştır."

"Yani saklıyor..." İçimdeki ani öfkeyi kontrol altında tutmaya çalışarak bir adım daha yaklaştım. Gözlerim kararmıştı. "Valentina. Baban—"

Bakışlarıma karşılık verdi. "Babamın pek çok hatası var ama bize karşı asla şiddet uygulamadı. Böyle bir şey yapacağını sanmıyorum."

Yapmaz mıydı? Gördüğüm kadarıyla Garzolo kızları söz konusu olduğunda pek de ahlaklı değildi.

"Önemli bir şey olmayabilir," diye mırıldandı Valentina ama buna inanmadığını biliyordum. "Ciddi bir şey olsaydı Gemma bana bir şey söylerdi."

Söyler miydi? Bundan gerçekten şüpheliydim.

Görünüşe göre Dem de benimle aynı fikirdeydi. Tezgâhın etrafından dolandı, yüzü taş gibiydi. "Bana, onun hakkında endişelenmeni istemediğini söylediğini belirtmiştin. Böyle bir konuda gerçekten dürüst olur mu?"

Vale yüzünü buruşturdu. "Bilmiyorum. Artık hiçbir şey bilmiyormuşum gibi hissediyorum."

"Bu işin aslını öğrenmek için bir plana ihtiyacımız var," dedim.

"Benim bir fikrim var," dedi Vale, bakışları Dem'den bana kaydı. "Ama muhtemelen bundan hoşlanmayacaksın."

"Dinleyelim bakalım," dedi Dem.

"Babama, doktor seyahat izni verene kadar Gemma'nın gitmesine izin vermeyeceğimizi söyledim. Bir tartışmaya girdik. Toplantılarını kaçırmasının mümkün olmadığını ve annemle Cleo'nun New York'a dönmeleri gerektiğini, çünkü babamın Cleo'ya ayarlamak istediği biriyle buluşacaklarını söyledi. Bu durumda hepsinin gidebileceğini ve Gemma'yla bizim ilgileneceğimizi söyledim. Ras'ın ona göz kulak

olmasını ve doktor iyileştiğini söylediğinde Ras'ın onu New York'a geri götürmesini önerdim."

Damarlarımdaki kan akışı yavaşlamıştı. "Ne?"

"Mükemmel değil. Ama..." Sözünü yarıda kesti, umut dolu gözlerle Dem'le bana baktı.

"Kontrolü bize veriyor," diye mırıldandı Dem, başını çoktan sallayarak. "Bu iyi bir şey."

Avuçlarımı yukarı kaldırdım. "Bekle, Gemma'nın bu fikirden haberi var mı?"

"Hayır, henüz yok. Geride kalıp ona göz kulak olacağımı söyledim ama strese girdi. Onun iyiliği için balayımı kaçırırsam beni asla affetmeyeceğini söyledi. İyileşmesi konusunda herhangi bir şüphe olsaydı, kalmakta ısrar ederdim ama doktor birkaç gün içinde iyi olacağından emin. Ona iyi bakacağını biliyorum, Ras."

Ağzımdan kuru bir kahkaha kaçtı. "İnan bana, balayım kaçırmanı hiç istemem ama bu fikrin imkânsız. Garzolo bunu asla kabul etmeyecektir." Gemma'dan bahsetmiyordum bile. Onun sorumluluğunun bana bırakıldığını duysa küplere binerdi. "Gemma'yı getirdiğimde haddimi aştığımı düşündü. Onu sadece restorandan eve getirdim, Tanrı aşkına. Başka seçenekler de yok değil. Onunla birlikte bırakabileceği korumaları var."

Vale başını iki yana salladı. "O korumalar işe yaramaz olduklarını kanıtladılar. Cleo'nun onlardan ne kadar kolay kaçabildiğine bak. Gemma'yı beceriksiz birinin gözetimine bırakamam. Ya da ona vurabilecek birinin."

Suçlu korumalarından biri olabilir miydi? Yumruklarımı sıktım.

"Garzolo'ya başka seçeneği olmadığını açıkça söyleyeceğim," dedi Dem. "Sen benim sağkolumsun ve bu iş için seni görevlendirmem, konuyu ne kadar ciddiye aldığımı gösteriyor. Bizim yemeklerimiz yüzünden rahatsızlanmış olmalı, değil mi? Bu bizim sorumluluğumuz. Garzolo buna saygı duymalı, özellikle de anlaşmamız genişletmenin eşiğindeyken bizi gücendirmek istemiyorsa. Balayımızda karımın endişelenmesine izin vermeyeceğim."

Bir adım geri çekilip patronuma baktım. Koşullar göz önüne alındığında bile bu aşırıydı. Tabii...

Damiano elini omzuma koydu ve gözlerimin içine baktı. "Gemma kendini daha iyi hissettiğinde, onu New York'a geri götür ve birkaç hafta orada kal."

Lanet olsun. Bunun olmasından korkuyordum. "Peki oradayken ne yapmamı istiyorsun?"

"Garzolo'nun ne sakladığını ve Rafaele'nin neden onunla çalıştığını öğrenmeliyiz. Eğer anlaşmamız bozulursa aptal gibi görüneceğiz. Bu biraz araştırma yapmak ve Gemma'ya göz kulak olmak için mükemmel bir fırsat."

"Ona nasıl göz kulak olacakmışım?"

Dem sırıttı. "Garzolo'dan seni ağırlamasını isteyeceğim. Hayır diyemez. Biz kuzeniz, yani sen de artık onun ailesisin. Uzaktan ama yine de öyle sayılır. Kızını ona geri getirdikten sonra seni bir otele göndermesi son derece kaba bir davranış olur. Ona Amerikalı ortaklarımızı daha iyi tanımak istediğimizi söyleyeceğim, böylece ilişkimizi genişletme konusunda rahat olabiliriz."

Vale bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyor gibi görünüyordu. Yüzü rahatlayarak yumuşadı. "New York'ta ona göz kulak olacak biri olursa kendimi çok daha iyi hissedeceğim. Belki o morluk gerçekten pilatestendir ama onunla New York'a gidersen neler olup bittiğini öğrenebilirsin." Telefonuna baktı. "Cleo az önce bana mesaj attı. Oraya geri dönmem gerekiyor. Neye karar verdiğinizi bana bildirin."

Ve Vale gittiğinde ben de mutfağa gitmek için Dem'den uzaklaştım. Bunu kabullenmek çok zordu. New York'a gittiğimde Dem'in istediklerini nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Orada tek başıma olacaktım. Dem'le birlikte pek çok çılgın plan yapmıştık ama gösteriyi yöneten hep o olmuştu.

"Peki sen ne düşünüyorsun?"

Belirsizliğin rahatsızlık verici hissi tenimi kaşındırıyordu. Ama ne söylemem gerekiyordu?

Başarısız olacağımdan nasıl endişelendiğim hakkında sızlansa mıydım? Artık *don*un lanet olası sağkoluydum. Reddetmek bir seçenek değildi. Dem'in gözlerinde, gerekeni yapacağım konusunda bana tamamen güvendiğini gösteren o kararlı bakış varken olmazdı.

Onu hiç hayal kırıklığına uğratmamıştım ve şimdi de uğratmayacaktım.

Dem yüzümdeki ifadeden kararımı anlamış olmalıydı çünkü sırıtıyordu. "Garzolo toplantılarımızdan birinde işleri nasıl yürüttüğünü görmen için seni davet etmemiş miydi?"

Kuru bir kahkaha attım. "Evet, davet etti." Teklifini kabul etmekte bu kadar acele edeceğimizi düşünmediğinden emindim.

"Artık davetini geri alamaz."

Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim. "Sanırım haklısın."

"O zaman anlaştık," dedi Dem.

"Siktir. Pekâlâ. Sanırım New York'a gidiyorum."

Dem yanıma gelip sırtımı sıvazladı. "Güzel. Sadece bir şeyi unutma, Ras."

"Neyi?"

"Gemma'nın yanında dikkatli ol."

O kadar belli mi ediyordum? Birdenbire kıllanarak çok savunmacı davrandım. "Bu da ne demek şimdi?"

Dem'in bakışları beni delip geçiyordu. "Ona nasıl baktığını gördüm. Unutma ki o aynı zamanda iş ortağımız olan *don*la nişanlı. Yalnız kalırsan, New York'ta bir sürü başka güzel kadın var. Sana güveniyorum ve dikkatini toplamanı istiyorum."

İçime ağır bir yük oturdu. Dem'in bunu söyleme ihtiyacı hissetmesi bile bir sorundu. Tabii ki kontrolümü kaybetmeyecektim.

"Ne yaptığımı biliyorum," dedim Dem'e.

Ama onu mu yoksa kendimi mi rahatlatmaya çalıştığımdan emin değildim.

BÖLÜM 11

GEMMA

Beyaz seramik klozete şiddetle kusarken tuvaletin kenarlarına tutundum. Tenim ürperiyor ve her yerim ağrıyordu. Bir şekilde hem sıcaktan kavruluyordum hem de üşüyordum.

Vücudumun tüm çabalarına rağmen neredeyse hiçbir şey çıkmıyordu. Biri saçımı tutuyordu. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Birkaç dakika önce uyanmıştım, midem bulanmıştı ve yataktan banyoya doğru uçmuştum. Bırakın etrafımdakileri, saati bile fark edecek zamanım yoktu.

Muhtemelen Cleo'ydu. Annem olsaydı bu kadar sessiz olmazdı. Ne zaman hasta olsam, bunun benim hatam olduğunu söylemeyi ihmal etmezdi.

Tüm vücudum titrerken dizlerim soğuk fayans zemine acıyla değiyordu. Daha önce de bu pozisyonda olduğuma dair belli belirsiz bir anı canlandı kafamda. Kas hafızası gibiydi.

Bugün günlerden neydi?

Zaman algım allak bullak olmuştu. Vale'nin düğünü bir hafta önce de olabilirdi, dün de.

Tekrar öğürdüm.

Hayır, dündü. Etrafımın tam olarak farkında olmayabilirim ama banyoyu tanıyordum. Hâlâ konukevindeydim, yani henüz gitme vakti gelmemişti.

Etrafımda ıslak bir havlu belirdi. Onu alıp ağzımı silerken havlunun salatalık gibi koktuğunu fark ettim.

"Çok güzel," diye mırıldandım Cleo'ya, kıçımın üzerine oturup başımı dizlerimin arasına koydum. "Bana Ritz'deki spayı hatırlattı."

"New York'a gittiğimde beni oraya götürmen gerekecek."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bu bir erkek sesiydi. Ve herhangi bir erkek değildi.

Ras'tı.

Halüsinasyon görüyor olmalıydım. Ölüyor muydum? Çoktan ölmüş müydüm? Cehenneme gitmiş olmalıydım.

Bu temelde adaletsiz görünüyordu. Aileme bakınca paçayı sıyıracağımı düşünmemiştim ama bu kadar sert bir ceza alacağımı da düşünmemiştim.

Bir hıçkırık kaçtı içimden. Bu benim cezam mıydı? Sonsuza kadar kusarken—

"Pekâlâ, pekâlâ. Anladım. Oraya kendim giderim, sorun değil."

Sıcak bir avuç sırtımı sıvazladı ve rahatlatıcı daireler çizmeye başladı.

Gözlerimi kırpıştırdım, kirpiklerimden bir damla yaş döküldü.

"Bu gerçek hayat mı?" diye sordum çekinerek.

"Başka ne olabilir ki?"

Dişlerimi alt dudağıma geçirdim. "Cehennem." Durum böyle olmak için yeterince sıcaktı.

Uzun bir duraklama ve ardından kısık bir kıkırdama geldi. "Benim hakkımda gerçekten çok şey düşünüyorsun."

Çaba sarf ederek alnımı dizlerimden kaldırdım ve omzumun üzerinden bakmak için boynumu büktüm.

Ras bana bakıyordu. Çömelmişti, bir kolu sol dizinin üzerinde dengede dururken diğeri sırtımı sıvazlıyordu.

Şaşkın bir inilti çıkardım. "Anlamıyorum."

Elini indirdi. "Gel hadi. Seni temizleyip yatağına geri götürelim."

Onu itmek için bir fırsat yakaladıysam da bunu kaçırdım. Gözlerimi kırpmam bile yavaşlamıştı.

Kollarını koltuk altlarımdan geçirdi ve beni bir bez bebek gibi sert göğsüne doğru çekti.

"Tanrım, hâlâ yanıyorsun," diye mırıldandı beni odaya geri götürürken. Ayaklarımı onunkilerin üzerine koyup ikimizi birden yürütmesini istiyordum ama bunu yapma dürtüsüne direndim.

Şu anda gerçekten acınacak hâldeyim.

Bakışlarım yatak odasını taradı. "Cleo nerede?" Yatağı dağınıktı ama üzerinde Britney'nin yüzünün olduğu kocaman tişört orada değildi. Bavulu neredeydi?

"Burada değil."

"Vale'yi çağır."

"O da burada değil."

Beni çevirdi ve yatağın kenarına oturdu. Bana dokunuşu sert ama nazikti.

Bakışlarıyla buluştuğumda panikle sırtımdan aşağı bir ürperti inmesine neden olan bir ciddiyet oldu. "Ne oldu? Onlar iyi mi?"

"Vale ve Dem balayına gittiler."

New York'a dönmemiz gereken gün gidiyorlardı.

"Ne zaman?"

"Dün."

İçimde tuhaf bir şüphe oluşmaya başlamıştı. "Peki ya ailem?"

"Onlar da dün gittiler."

"Beni burada bıraktılar."

İmkânı yok.

Bırakmazlardı.

Ras iç geçirdi ve önümde çömeldi. Avuçlarını güven verici bir şekilde dizlerimin üzerine koydu. "Benimlesin, Gem."

Çenem titremeye başladı. Duygularımı içimde tutmaya çalışmam gerektiğini biliyordum ama bedenim o kadar gergindi ki bunu yapamıyordum. "Beni terk mi ettiler?"

Ras'ın bakışları beni incelerken yumuşaktı. "Babanın... Kaçıramayacağı önemli toplantıları varmış."

"Peki ya Cleo?"

Papá gitse bile beni burada bırakıp gitmezdi.

"Cleo'nun bir adamla buluşması gerekiyormuş."

"Hangi adamla?"

"Anladığım kadarıyla evlilik için bir aday."

Bununla ilgili bir anım var mı diye beynimi yokladım. Ah. Ludovico, *papá*nın yakın zamanda terfi ettirdiği kibirli *capo*. Yıllardır Cleo'nun etrafında dolanıyordu. Cleo onu bir kez karnını deşmekle tehdit etmişti.

Evet, *mamma*nın buraya gelirken onunla buluşmakla ilgili bir şeyler söylediğini hayal meyal hatırlıyordum. Ama bu buluşma gerçekten o kadar önemli miydi ki bensiz gitmeyi tercih etmişlerdi?

Bir hıçkırık kaçtı ağzımdan.

"Hey, iyi olacaksın." Ras avuçlarıyla dizlerimi sıktı. "Söz veriyorum, seni iyileştireceğim, tamam mı?" Ayağa kalktı, bir süre sonra elinde bir mendille geri geldi. "Gidip ilaçlarını getireyim. Onları hemen içmelisin."

Kendimi yatağa atıp yastığa doğru ağlamadan önce onun odadan çıkmasını bekledi.

Çok güçsüzdüm.

Çok acı çekiyordum.

Ve ailem beni terk etmişti, beni Ras'la baş başa bırakmışlardı. Ras babam için çalışmıyordu bile. Babam buna nasıl izin vermişti?

Birkaç dakika sonra gözyaşlarım durdu ve korkuyla yatak örtüsünü tutarak doğruldum. Bunun *papá*mın fikri olmasına imkân yoktu. Sayıklıyor olsam bile beni o uçağa sürüklerdi, bu da birinin onu bunu yapmaktan alıkoyduğu anlamına geliyordu.

Vale ve Dem.

"Aman Tanrım."

Ras odaya tekrar girmek için o ânı seçmişti. Bana küçük beyaz bir hap ve bir bardak soğuk su uzattı.

Hapa şöyle bir baktım. "Nedir bu?"

"Ateşini düşürmek için bir şey."

Ben şüpheyle bakınca Ras dilini şaklattı. "Tanrı aşkına, Gemma. Sana ne vereceğimi sanıyorsun?"

"Siyanür."

"Daha iyi hissettiğini gördüğüme sevindim," diye mırıldandı. "Seni öldürmek isteseydim bilincin yerine gelmeden önce bunu yapmak için birçok fırsatım olurdu."

Haklıydı. Hapı yuttum, ardından biraz daha su içtim.

"*Papá*nın beni burada bırakması için ne yaptın?"

"Doktorun emri."

"Bana yalan söyleme." *Papá* bir doktorun gitmemi engellemesine izin vermezdi.

Ras'ın çenesi seğirdi. "Babana seyahat edemeyecek kadar hasta olduğunu ve bir tıp uzmanı tarafından onay verilene kadar mülkten çıkmana izin vermeyeceğimizi söyledik."

"Peki *papá* da bunu kabul mü etti?"

"Bu bir pazarlık değildi."

Ellerimle başımı kavradım. "Hayır, hayır, hayır. Boku yedim. *Papá* çok kızacak. New York'a döndüğümde bunun bir bedeli olacak."

Tanrım, annemden duyacağım konuşmayı hayal bile edemiyordum. Kendimi bu hâle getirerek ailemi zor durumda bırakmak, hayattaki en büyük hatalarım listesinde üst sıralarda yer alacaktı. *Papá* da Vale ve Dem'in ona ne yapması gerektiğini söylemesine neden olduğum için hiç mutlu olmayacaktı.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin!

Ras bir şey söylemeyince kafamı kaldırıp ona baktım. Elini çenesinin üzerinde gezdiriyordu ve bana öyle anlamlı bir bakış attı ki midem bulandı.

"New York'a döndüğümüzde demek istiyorsun," dedi sonunda alçak bir sesle.

"Ne?"

"Seni geri götüreceğim. Ve sanırım bir süre daha kalacağım."

Gecenin bir yarısı uyandım, karanlık o kadar yoğundu ki ben uyurken dünyadaki tüm ışığın kalıcı olarak söndürülüp söndürülmediğini sorguladım. Ellerimi yatağın üzerinde gezdirdim. Terden yapış yapış olmuşlardı. Ne aradığımı bile bilmiyordum ama bulamayınca ağlamaya başladım.

Yatağın kenarı çöktü ve aniden bir çift kol etrafımı sardı. "Şşşt, iyisin."

Biri sırtımı okşuyordu. "Kusman mı gerekiyor?"

"Hayır. Korkuyorum. Çok karanlık—"

Bir ışık yandı. Işığın hızla açılması karşısında o kadar şok olmuştum ki nefesim kesildi.

İyiydik. Her şey yolundaydı.

"Nefes al, Gemma." Sıcak avuçlar omuzlarımı sıktı. "Sadece hastalıktan kâbus gördün." Elini alnıma koydu. "Hâlâ biraz ateşin var. Ama en azından eskisi gibi yanmıyorsun."

O derin, hoş ses. Bu sesi tanıyordum. Ben... Sanırım bu sesi seviyordum.

Bana kimin yardım ettiğini anlamaya çalışırken kafamın içindeki garip, karışık düşünceler arka planda kaldı.

Sıcak, ela bir bakışla karşılaştığımda bir *dejavu* hissine kapıldım.

"Ras," diye fısıldadım.

Alaycı şekilde güldü. "Ah, demek sonunda beni üçüncü seferde tanıdın."

"Üçüncü sefer mi? Ne?"

"Üçüncü kez bu kadar telaşlı uyanıyorsun." Pijama üstümü düzeltti ve saçlarımı geriye attı. Her şey çok tanıdıktı. Aynı şeyi daha önce de yapmıştı.

Panikle bir nefes aldım.

"Sakin ol." Elinde bir bardak su belirdi. "İç şunu."

Talimatlarını yerine getirmemi izlerken ben de onu izledim.

Onu ilk kez saçları açık hâlde görüyordum ve çok güzeldi. Koyu çikolata rengi saçları yumuşak dalgalar hâlinde omuzlarının hemen üzerinden sarkıyordu. Parmaklarını saçlarında gezdirdiğinde içimden göründüğü kadar yumuşak olup olmadığını anlamak için aynı şeyi yapmak gelmişti.

Aniden boşalan bardağa baktım. "Ben mi içtim?"

Dudakları nazik bir gülümsemeyle kıvrıldı. Sevimli hayvanlara ve küçük çocuklara gülümsenen türdendi. "Aferin sana."

Kafam karışmıştı. Kafam çok karışıktı. Hep böyle mi gülümserdi, yoksa bu yeni miydi? Hayır, yeniydi. Daha önce bana gülümsediğinde hiç böyle olmamıştı.

Hıçkırdım. "Ah, hayır."

Yeniden yüzümdeki saçları kenara çekti. "Ne?" diye sordu usulca.

"Hıçkırmaktan nefret ederim."

"Ah." Dudaklarında farklı bir gülümseme belirdi, kendini tutmaya çalışıyordu. "Can sıkıcı bir şey."

"Hıçkırırken doğru düzgün konuşamamaktan nefret ediyorum."

"Konuşmak zorunda değiliz. Tabii bana gerçekten söylemek istediğin bir şey yoksa."

Bir dahaki sefere saçımı geriye çekmek için elini kaldırdığında elini kavradım ve açık avucunu yüzümün yan tarafına bastırdım.

Yüz hatlarında neşeli bir ifade belirdi ama elini hareket ettirmedi.

Ben de onun yaptığını yapıp elimle yanağını kavradığımda hiç kıpırdamadı.

Elimi saçlarının arasına sokup parmaklarımı saçlarında gezdirirken tek bir nefes bile aldığını hissetmedim.

Aldığım zevkten gözlerim kapandı. "Çok...Yu-muşak..."

Titredi.

O başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde ileri geri gezdirirken ben parmaklarımı saçlarının arasında dolaştırıyordum. Muhtemelen saçlarına bir sürü düğüm atıyordum ama beni durdurmuyordu. Güzel saçlarına ne istersem yapmama izin veriyordu.

"Gem?"

"Hımm?"

Elini yanağımda hafifçe gezdiriyordu.

"Bunu sana kim yaptı?"

Neden bahsediyordu bu? Bilmem gereken... Gözlerim kapanmak üzereydi.

Hıçkırdım ve elimi geri çektim. Bir hâlsizlik vücuduma yayıldı, göz kapaklarımı çekiştiriyor, beni aşağı çekiyordu...

"Seni tekrar yatıralım. Uykuya dalıyorsun."

Eller omuzlarımda belirdi, bir yastık kaybolup tekrar ortaya çıktı ve sonra beni yatırdı.

"Buraya nasıl geldim ben?" diye mırıldandım.

"Benim de aklım almıyor." Dudakları kulağıma değdi. "Ben de aynı lanet şeyi merak ediyorum."

BÖLÜM 12

GEMMA

Derin bir nefes alışımla göz kapaklarım açıldı. Rüyamın kalıntıları kafamın içinde geziniyordu; fantastik, saçma sapan şeylerin birbirinden kopuk görüntüleri zihnimde dönüyordu. Pencereden yeni bir günün başlangıcını ve denizin parıltısını gördüm. Sanırım şafak söküyordu.

Yumuşak bir horlama sesi odanın içinde dolaşıyordu.

Gözlerimi Cleo'nun yatağına çevirdim ve orada yatan, gölgeler içinde gizlenmiş iri bir adam gördüm.

Vücudum kaskatı kesildi.

Bir saniye.

Eee, o rüyalar... Onlar... Onlar...

AMAN TANRIM.

Yatak başlığına doğru kaydım.

Ras'ın bileği yataktan aşağı doğru düştü. İnce çizgili siyah bir pantolon ve beyaz bir atlet giymişti. Ceketi ve gömleği yatağın yanındaki sandalyenin üzerine dikkatsizce atılmıştı.

Bir saniye, o pantolonu hatırlıyordum.

Onu Vale'nin düğününde giymişti.

Korku, endişe ve utancın tarif edilemez bir karışımı midemin tam merkezine yerleşti.

Sanırım yine kusacaktım çünkü Ras'ın düğün gecesinden beri benimle ilgileniyor olması mümkün değildi.

Vücudum ter içinde kalmıştı. Yorganı üzerimden çekip attım, kıçımın üzerinde döndüm ve ayağımı dengesizce yere koydum ama diğeriyle yarı yolda durdum.

Ne giyiyordum ben böyle?

Kesinlikle daha önce giydiğim bir şey değildi. Ras'ın üstümde düzelttiği mavi pijamaları hatırlıyordum. Bunun bir rüya olduğunu sanıyordum ama bu noktada, tüm "rüyalarımın" muhtemelen kâbus gibi bir gerçekliğin parçası olduğunu kabul etmeye hazırdım.

Biri kıyafetlerimi değiştirmişti ve odadaki diğer tek kişi en olası şüpheliydi.

Bir sıcaklık yavaş bir dalga hâlinde göğsüme yayıldı.

İçimdeki bu karmaşaya bir de savunmasızlığı ekleyelim, olur mu?

New York'tan yanımda getirdiğim pembe tişörtün yakasını geri çektim ve sütyenimin hâlâ üzerimde olduğunu fark edince rahat bir nefes aldım. Ras'ın o kocaman elleriyle bedenimi tuttuğu, bir tişörtü kafamdan çekiştirdiği, nasırlı başparmağıyla sütyenimin dantelini düzelttiği anlar gözümün önüne gelince ağzım kurudu.

Bakışlarım hemşireme geri döndü. Korumama mı demeliydim? Bakıcıma mı?

Çıplak ayak parmaklarım pelüş halıya gömüldü.

Ras bunca zamandır benimle ilgileniyordu. Tek başına.

Hem de ailem birkaç gün daha kalma zahmetine bile katlanamazken.

Kalbim daraldı.

Benden hoşlanmıyordu bile.

Sadece işini yapıyordu. O da şu durumda eve tek parça hâlinde dönmemi sağlamak gibi görünüyordu.

Her şey yavaş yavaş aklıma geliyordu. Beni New York'a geri götüreceğini ve bir süre de orada kalmayı planladığını söylediğinde sanırım bir an için kendimden geçmiştim.

Bu aslında kafamdaki karmaşanın geri kalanını tetiklemiş olabilirdi.

Gözlerimi ovuşturdum. Tüm bunların nasıl olduğunu hâlâ anlayamıyordum.

Ras New York'ta ne yapacaktı?

Tek başına mı gidiyordu? Orada bizden başka tanıdığı var mıydı? Ve açıkçası, burada ya da İtalya'da yapacak daha iyi şeyleri yok muydu?

Parmaklarımı saçlarımda gezdirmeye çalıştım ama bir düğüme takıldılar.

Düğümler. Düğüm olmuş saçlar.

Ras'ın saçı olabilecek yumuşak bir şeye dokunduğuma dair bulanık bir anı nihayet beni ayağa kaldırdı.

Duş almaya ihtiyacım vardı.

Çaresizce. Sadece vücudumda kurumuş olan kat kat ter yüzünden değildi.

Duşa ihtiyacım vardı çünkü düşmanımın yanında en savunmasız, en dengesiz hâlimde olduğumu gösteren o aşağılayıcı bilgiden arınabilecektim.

Bakışlarım odanın diğer tarafındaki adama kaydı.

Gözlerinin altında torbalar vardı ve yorgun bir karmaşa gibi görünüyordu ama yine de inkâr edilemez, tartışılamaz bir şekilde muhteşemdi.

Eğer düşmanım buysa, belki de dönüp arkadaşlarıma bir kez daha bakmalıyım.

Avuçlarımı karnımın üzerinde gezdirdim, bu düşünce karşısında inanılmaz şaşırmıştım.

Sesi beni durdurduğunda banyoya sadece bir adım kalmıştı. "Hey."

Dudaklarımı birbirine kenetledim. İşte başlıyorduk.

Ama ben korkak değildim, bu yüzden yüzümü ona döndüm. "Merhaba."

Ras esneyip Cleo'nun yatağına oturdu. "Nasıl hissediyorsun?"

Kafam karışık.

Saçlarını bağlamak için başının arkasına uzanırken bakışlarım kol kaslarının şekilli hatlarında gezindi.

"Üzerimden kamyon geçmiş ve ölümden dönmüş gibiyim."

Başını yan masaya doğru eğmeden önce gözleri vücudumda gezindi. "Ateşini kontrol et."

Yanına gidip termometreyi aldım ve ekrana bakmadan önce iki bip sesi çıkarmasını bekledim. "Doksan sekiz."

Ras kaşlarını çattı. "Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. celsius değerini oku."

"Otuz altı nokta sekiz."

Başını aşağı yukarı doğru salladı, yüzü pencerenin diğer tarafından gelen güneş tarafından aydınlatılıyordu. "Güzel." Elini çenesine sürttü ve yine esnedi, sinirli görünmüyordu.

Sanki benimle aynı odada uyanması son derece normalmiş gibi davranıyordu.

Dişlerimi sıktım, bu durumun saçmalığına ilk hangimizin dikkat çekeceğini görmek için bekledim.

Onun yerine Ras, "Aç mısın?" diye sordu.

Gözlerimi kırpıştırdım. Sıra dışı bir şey olmamış gibi mi davranacaktık?

Tamam, bunu kabul edebilirdim. "Hayır. Ben duş alacağım. Belki sen de aynısını yapmalısın."

"İhtiyacım varmış gibi göründüğümü mü söylüyorsun?" Aptalca yakışıklı yüzüne yumuşak bir sırıtış yerleştirerek kaşlarını çattı.

Kelime bulmakta zorlandığım için cevap vermediğimde, sessiz bir kahkaha attı. "Muhtemelen öyle. Sen kalkana kadar seni bırakmak istemedim."

Ah Tanrım.

Dişlerimle alt dudağımı çekiştirdim ve başka tarafa baktım. Gerçekten de bunca zamandır buradaydı.

Sonra bir şey hatırladım. "Kıyafetlerimi... Sen mi değiştirdin?

"Ah, demek fark ettin." Ayağa kalkıp ceketini ve gömleğini aldı.

Yanaklarım kızarmıştı. "Ras—"

"Terden sırılsıklam olmuştun," dedi tokasını düzeltirken. Kaşlarının altından bana baktı. "O şekilde uyumana izin veremezdim. Bu kâbusları daha da kötüleştirirdi."

Ne diyeceğimi bilemiyordum bu yüzden ağzımdan çıkan tek şey gergin bir "Ah," oldu.

Beni inceledi, ela gözleri temkinli bir şekilde parıldıyordu. Sesi alçaldı. "Mecburdum. Çabuk davrandım."

Sert elleri çıplak tenimi okşuyor, tişörtümü göğüslerimin üzerinden geçiriyordu. Dantelli sütyenimi gördüğünde gözleri kararmıştı.

"Hoşuna gitti mi?" diye nefes alıp sayıklıyordum.

Başparmağını omzumdaki askının altından geçirmiş ama sonra bir iç çekip elini geri çekmişti. "Bunu giy."

Gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım, yüzüm yanıyordu.

Bu bir rüya değildi.

İçimi bir umutsuzluk kaplamıştı, bu hissin tek amacı bizi daha güvenli bir alana geri götürmekti.

O alan her neresiyse kesinlikle burası değildi. Bu odada değildi. Bu anılarda hiç değildi.

"Şimdi de bir centilmen olabileceğine inanmamı mı istiyorsun?" diye sordum.

Sanki duvarlar nefes alıyordu.

Odanın havası ağırlaşmıştı.

Ras'ın gözleri acıyla parladıktan sonra Ras bana, içimi kavurucu bir utançla dolduran alaycı bir bakış attı.

Böyle daha iyi, değil mi? dedi kafamdaki ses.

"Sen hasta ve bayginken senden faydalanacağımı mı sanıyorsun?" Çenesi kasıldı. "İnanılmazsın, biliyor musun?"

Senin için yaptıklarına böyle mi teşekkür ediyorsun?

Karyola direğine yaslandım. Hayır, bu doğru değildi. Özür dilemeliydim.

"Doktor ateşin düştüğünde sorun olmayacağını söylemişti. Uçuşumuzu ayarlayacağım." Odayı sarsak adımlarla geçti, siniri bir bulut gibi kafasının üzerinde dolanıyordu. "Kendini hazırla. Bugün yola çıkacağız."

"Ras—"

Kapı arkasından kapandı.

Gözlerimi sıkıca kapattım.

Tamam, bunu hak etmiştim.

Adamın gömleğinin bir yerinde muhtemelen benim kusmuğum vardı ve daha üstünü değiştirmeye fırsat bulamamıştı ve ben ona bir pislik gibi davranıyordum.

Bunu düzeltmem gerekecekti.

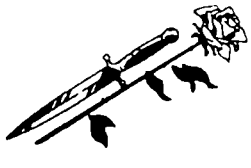
Bunu da o hiç bitmeyen listeme ekledim.

Ama duş almam bitene kadar beklemesi gerekecekti. Banyoya doğru ilerledim. Yukarıdaki tavan penceresinden gelen bir ışık şeridi alanı ikiye bölüyordu. İçeri girip aynaya döndüm.

Ağzımdan derin bri nefes verdim.

Makyajım gitmişti.

Ve sol yanağımda solmakta olan bir morluk vardı.

Beş saat sonra duş almış, temiz bir kot şort ve düğmeli bir bluz giymiştim. Eşyalarım Ras'ın arabasının bagajındaydı.

Evin garaj yolundan çıkarken, "Havaalanına gitmeden önce daireme kısa bir uğramamız gerekiyor," dedi huysuzca. Arkamızda iki koruma kapıyı kapatıp bize el salladı.

Güneşliği indirdim ve küçük aynadan yansımamı kontrol ettim. Ras görmüş olması gereken çürükten bahsetmemişti ve bu beni endişelendiriyordu. Demek istediğim, birkaç saat önce makyajla

özenle kapatana kadar çok belli oluyordu. Neden nasıl olduğunu sormamıştı?

Yoksa sormuş muydu?

Böyle bir şeye izin vermeyecek bir tipe benziyordu.

İpin ucunu kaçırmadan önce bir başka bulanık anı kısa süreliğine su yüzüne çıktı.

Dudaklarımı birbirine kenetledim. Son birkaç gün içinde neler olduğuna dair sadece anlık bilgilere sahip olmak çok sinir bozucuydu.

Ras öğrenir öğrenmez Vale'ye morluktan bahsederdi. Daha önce nasıl olduğumu kontrol etmek için Vale bana mesaj atmıştı ama bundan hiç bahsetmemişti.

Bu çok garipti.

Koltuğumda kaydım. Olanlar hakkında kararlarını çoktan vermişler miydi? Bu kötü olurdu. Hem de çok kötü. Her şeyi açıklığa kavuşturmalıydım ama bu konuyu açarsam daha büyük bir mesele gibi görünmesine neden olabilirdim.

Vale, *papá*nın bana vurduğunu öğrenirse bunun geri dönüşü olmazdı. Ailemiz dağılırdı. Hayal bile edemeyeceğim yansımaları olan bir iç savaş çıkardı.

Her şey ne zaman bu kadar karmaşık, bu kadar dağınık bir hâle gelmişti?

Güneşliği büyük bir gürültüyle kapattım ve yanımdaki adama baktım.

"Kaç dakika kaldı?"

"Çok değil. On dakika."

Bana çok kızgındı. Beni yatak odasından almaya geldiğinden beri hep ters cevaplar veriyor ve benimle hiç göz teması kurmuyordu. Bu beni rahatsız ediyordu.

Hem de çok.

"Ras? "

Sessizlik.

"Ras? "

Çenesi gerildi ama hiçbir şey söylemedi. "Ra—"

"Ne var?!"

"Bak, özür dilerim."

"Ne için?"

Ağzımı açıp kapattım, bunu nasıl ifade edeceğimi bilemiyordum. "Söylediklerim için. En kötüsünü düşündüğüm için."

"Sorun değil Gemma. Mari'nin düğününün olduğu gece benim hakkımda ne düşündüğünü zaten açıkça belirtmiştin."

İrkildim. "Evet ama o zamandan beri işler değişti."

"Öyle mi?"

"Yapmak zorunda olmadığın—"

"Ah ama yaptım. Ben sadece işimi yapıyordum."

"Neden başka birinden bana göz kulak olmasını istemedin? Çalışanlardan birini?"

"Ağladın. Ve ben gittikten beş dakika sonra ağlayarak uyandın. Teselli edilemez durumdaydın. Personel beni geri çağırdı. Seni sakinleştirmem yarım saatimi aldı."

Bu sözler karşısında nutkum tutulmuştu.

Az önce bana söylediklerini sindirmeye çalışırken alt dudağım utanç verici bir şekilde titriyordu. Ben ağlarken yarım saat boyunca beni teselli etmek zorunda mı kalmıştı? Zihinsel olarak beş yaşındaki bir çocuğa mı dönmüştüm?

Benim neyim vardı böyle?

"Yalnız kalmak istemediğini söyleyip duruyordun."

Ağzımı acı bir tat kapladı.

Yalnız olmaktan nefret ediyordum. Bu beni korkutuyordu.

Nedeninden bile emin değildim. Muhtemelen çocukluğumdan kalma hatırlayamadığım bir olaydı. Çocukluğuma dair çok fazla net anım yoktu.

Korkularımdan birini yaşarken Ras beni en ön sıradan izlemişti.

Ama sadece izlemekle kalmamıştı.

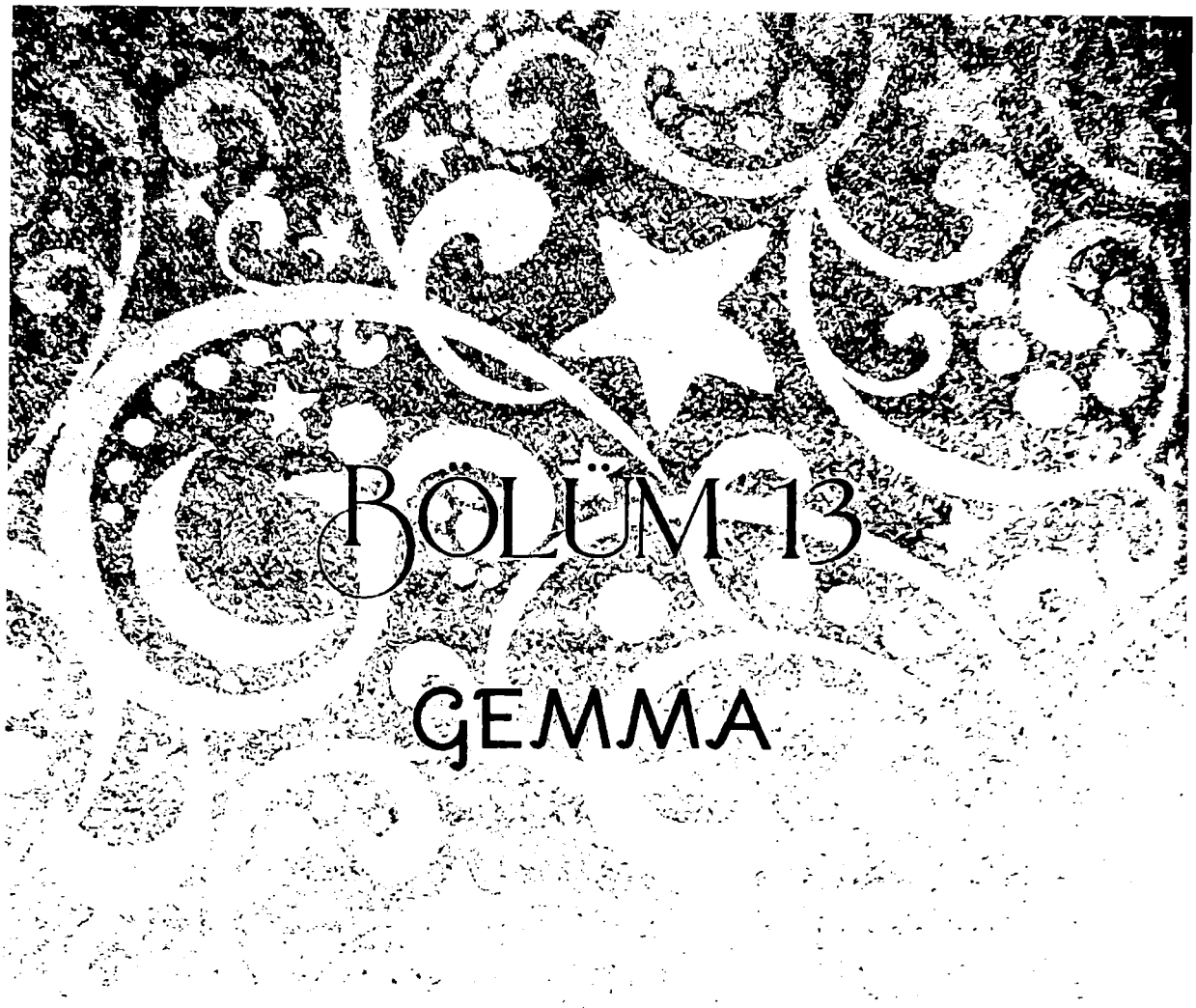
İki gün boyunca yanımdan ayrılmayarak bana yardım etmişti ve her şeyi hatırlayamasam da yeteri kadarını hatırlıyordum.

Tenime nazik dokunuşunu. Korktuğumda söylediği yatıştırıcı sözlerini.

Tanıdık kokusunu.

Bir farkındalıkla ellerimi yüzümde gezdirdim.

Artık bu adamdan nefret etmiyordum.

BÖLÜM 13

GEMMA

"Gemma?"

Gözlerimi kırpıştırarak transtan çıktım. Ras arabanın kapısını açmış, elini uzatmış bir şekilde dikiliyordu ve yüzünde sorgulayıcı bir ifade vardı. Muhtemelen aklımdan neler geçtiğini merak ediyordu. Keşke bilseydi.

"Geldik."

Bir yer altı otoparkında olduğumuz gerçeğini idrak etmem birkaç dakikamı aldı.

"Ah."

Ona elimi uzattım ve nazik bir tutuşla arabadan inmem için yeterli olacak kadar süre boyunca elimi tuttu. Tenim zonkluyordu ve tüylerim diken diken olmuşu.

"Hadi. Sadece bir dakika sürecek."

Elimi uzatıp arkasından gittim.

Otoparkta yürürken kır saçlı ve yaka kartlı bir adamın yanından geçtik. Ras'ı görünce yüzünde bir gülümseme belirdi ve ona el salladı. Dostane bir tavırla İspanyolca birkaç kelime konuştular ve Ras

adamın söylediği bir şeye güldü. Gözlerinin kenarları kırışmıştı ve tüm yüzü aydınlandı.

Bu... Çarpıcıydı.

Kalbim göğsümün içinde tepiniyordu.

Yüce Tanrım. Neyim vardı benim böyle? Ras'ın yakışıklı olduğu gerçeği hiçbir zaman gözümden kaçmamıştı ama bunu her zaman görmezden gelmeyi başarmıştım. Genellikle onun bu yanının üzerinde pek durmuyordum.

Son birkaç gün, bu durumu yıkmış olmalıydı.

"Geliyor musun?"

Ras'ın kaşlarını kaldırıp bana baktığını görmek için başımı kaldırdım. "Evet."

Asansörlere vardığımızda Ras önce benim binmemi işaret etti. Üzerinde A yazan düğmeye basıp yanıma geldi.

"A ne anlama geliyor?"

"*Ático*."

"O da ne demek? Çatı katı mı?"

"Evet."

"Havalıymış. Çok misafirin oluyor mu?"

"Eskiden olurdu."

Asansör yavaş ilerleyerek bana aramızdaki garipliğin tadını çıkarmak için bolca zaman veriyordu. Artık ondan nefret etmiyor olabilirdim ama Ras aramıza net bir çizgi çekmeye niyetli gibi görünüyordu.

Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama ona sataşmayı özlüyordum.

Bu soğuk kayıtsızlıktan çok daha iyi hissettiriyordu.

Ras'ın kol kasları koluma değdi. Kokusu küçük alanı dolduruyordu.

Vanilya. Çikolata. Yanmış odun.

Karnıma bir ağrı saplandı. Neden bu kadar güzel kokmak zorundaydı?

Bluzumun uçlarını parmaklarımla yuvarladım ve ona yandan bir bakış attım.

Bana bakmıyordu. Asansör kapısına odaklanmış durumdaydı ve boynunda kalın bir damar atıyordu.

Bluzumu bırakıp yanlışlıkla kolumu tekrar onunkine sürttüğümde çenesi gerildi.

Ding.

Kapı açıldı ve ikimiz de aynı anda harekete geçtik.

Ve çarpıştık.

"Kahretsin—"

"Özür dilerim—"

O büyük avuçlar omuzlarımı sarıp beni sabitledi. Göz göze geldik. Gözlerinde farklı bir şey vardı ve hızla gözlerini kaçırdı.

"Devam et." Sırtıma hafif bir dokunuşla beni ileri itti.

Doğrudan onun evine girdiğimizde başım döndü.

Ağzım açık kalmıştı. Daire tüm katı kaplıyordu ama beni etkileyen genişliği değildi. Beni etkileyen şey manzarasıydı.

Tavandan yere kadar cam pencerelerin diğer tarafında Akdeniz uzanıyordu ve adanın kıyıları nazik bir kol gibi etrafını sarıyordu.

Amerikan mutfaklı salonda yürüdüm ve bir pencerenin önünde durdum. Hemen aşağıda bisikletlilerin ve yayaların dükkânlar arasında dolaştığı uzun bir yol vardı. Açık hava restoranları bölgeyi dolduruyor ve bira içip güneşlenen gençlerden oluşan birkaç grubun bulunduğu dar bir plaj vardı. Bir adam kız arkadaşının fotoğraflarını çekerken kız da dergi mankeni gibi pozlar veriyordu.

Arkamı döndüğümde Ras'ın mutfak lavabosunda ellerini yıkadığını gördüm. "Uçuşumuzdan önce bir şeyler yemelisin," dedi bana bakarak.

"Aç değilim."

Ellerini kareli bir mutfak havlusunda kuruladıktan sonra buzdolabını açtı ve içi yiyecek dolu gibi görünen bir poşet çıkardı.

İçindekileri hızla tezgâhın üzerine dizdi.

Meyve, granola, yoğurt, kraker ve bir paket jelibon. Gerçek olanlardandı, annemin ara sıra marketten almama izin verdiği şekersiz olanlardan değildi.

"Bir şey seç."

Tezgâha doğru yürüyüp jelibonları aldım.

"Teşekkürler."

Gözleri kısıldı. "Gemma."

"Ne? Bir şey seçmemi söyledin, ben de seçtim."

Jelibon ayıcıkları elimden aldı. "Bunları alabilirsin ama besin değeri olan bir şeyler yedikten sonra. Hastalık yüzünden çok fazla besin kaybettin."

"İş tanımın gerçekten bu kadar geniş mi?"

Dilini üst dudağında gezdirdi, çekmeceyi açıp içinden bir kaşık alırken başını salladı. "Evet, ne yazık ki her türlü olağan dışı senaryoyu kapsıyor."

Bir kutu şeftalili yoğurt aldı.

En sevdiğim.

Sonra kaşığı ve yoğurdu bana uzattı. "Ye şunu."

Göz göze geldiğimizde bana bakışına dayanamadım.

Soğuk ve mesafeliydi.

Daha önceki alışmaya başladığım sıcaklıktan hiçbir iz yoktu.

Onu sevmeye başlamıştım.

Ve geri istiyordum.

Bunun olması için ne yapmam gerekiyordu? Zaten özür dilemiştim.

Hayal kırıklığı içimde kabardı. Kollarımı göğsümde kavuşturup başımı iki yana salladım.

"Şeftali sevmiyor musun?"

"Şeftaliyi severim ama dediğim gibi aç değilim."

Yoğurdu ve kaşığı tezgâha geri koymadan önce sessizlikle beni izledi. Sonra elleriyle belimi kavradı ve beni kaldırıp tezgâhın üzerine oturttu, çıplak kalçalarım serin kuvarsın üzerinde kaydı.

"Hey!"

"Bunun için vaktimiz yok," diye homurdandı. Yoğurdu açtı ve bir kaşığı ağzıma doğru getirdi. "Aç ağzını."

Yana kaymaya çalışsam da avcunu kalçama koyarak beni durdurdu. Sıcaklık tenime yayılmıştı ve nabzım tekliyordu. Dudaklarımı dişlerimin üzerine geçirip başımı iki yana salladım.

Ras bana bıkkınlıkla baktı. "Gemma."

Kaşığı dudaklarıma değdirdiğinde çenemi yukarı kaldırınca kaşıktaki yoğurt döküldü. Tişörtünde açık turuncu bir yoğurt lekesi olduğunu görünce gözlerim kocaman açıldı. Bakışlarına öfkenin sızdığı bir an yaşandı. Endişelenmeliydim ama bunun yerine tek hissettiğim buz duvarını aşmanın verdiği heyecandı.

Bu ona yakışmıyordu.

Kaşığı yavaşça tezgâhın üzerine koydu ve avucunu pürüzsüz yüzeye dayadı, başparmağı kazara çıplak kalçamın yan tarafına değmişti. Yaklaştı ama bacaklarım ona engel oluyordu, daha da yaklaşabilmek için bacaklarımı iki yana açmaya zorladı. Başım onun yakınlığından dönüyordu ve aramızdaki birkaç santim elektrikle doluydu.

"Nişanlın senin ne kadar vahşi olduğunu bilseydi, parasını geri isterdi," diye homurdandı. Yüzü o kadar yakındı ki sağ yanağındaki küçük yara izini seçebiliyordum. "Kendine itaatkâr bir eş aldığını sanıyor, oysa gerçekte aldığı şey bir çocuk."

Nefesimi tuttum, onu biraz daha burada tutacak bir yanıt arıyordum. "Sanırım düğün gecemizde onun için hoş bir sürpriz olacak."

Hemen söylediğim şeyden pişman olmuştum çünkü ifadesi ölümcül bir hâl almıştı.

Arkamdaki yoğurda uzandı ve "Vahşi bir hayvan gibi davranmakta ısrar edersen ben de sana öyle davranırım," dedi.

Parmağını kabın içine daldırıp dudaklarıma götürdü ve diğer eliyle çenemi sıkarak ağzımı açmaya zorladı.

Parmağını ağzımın içine soktu.

Bacaklarımın arasına yerleşmek için yavaşça yanaşmadan önce boynunda şiddetli bir nabız attı. Şeftali tadı ile başka bir şey dilimdeki tat tomurcuklarımın üzerinde köpürdü, düşünmeden ağzımı Ras'ın parmağının etrafına kapatıp emdim.

Vücudu hafifçe titredi, beni izlerken bakışları eridi. Başımı geri çektim ve parmağının ucunu ağzımdan çıkarken hızlıca yaladım.

Elini yanına indirdi ve uzun bir süre hiçbir şey yapmadı, bu sırada sinirlerim gerilmişti.

Sadece ikimiz de işin içindeysek çizgiyi aşmıyormuşuz gibi davranabilirdik. Şu anda bunu belirtirse, utançtan ölme ihtimalim vardı.

Dişlerimi alt dudağıma geçirdim. "Ben—"

Cümlemi bitirmeme izin vermedi. Bir sonraki kelimeyi söylememe izin vermeden hızla hareket etti ve şeftali aromalı parmağını tekrar ağzıma soktu.

Parmağındaki yoğurdu emerken oda dönüyor ve kararıyordu.

Ağzından hızlı bir nefes çıktı, vücudu gözle görülür şekilde kasılmıştı.

"*Stronzo! Stronzo!*"

Aniden tiz bir ses bizi ayırdı. Parmağını ağzımdan çekti ve ben tezgâhtan inerken bir adım geri çekildi.

Uzun bir süre birbirimize baktık. Sonunda, "Bu da ne böyle?" diye sordum.

"Bu Churro," dedi Ras benden uzaklaşıp. Pantolonunu mu düzeltiyordu o?

Kalbim heyecanla hızlı atıyordu.

"Papağanım," diye ekledi.

Zihnim yetişmekte zorlanıyordu. "Neyin?"

"Papağanım," dedi mutfakta sesin geldiği yere doğru ilerlerken. Ben de onu takip ettim. "Neden bir papağanın var?"

"Evcil hayvanım." Üstüne baktı ve "Yeni bir tişört giymem lazım," diye mırıldandı.

Ras'ın bir eliyle tişörtünün arkasını kavrayıp başının üzerinden çekişini ve başka bir odada kaybolmadan önce bronzlaşmış, kaslı sırtını izledim.

Yutkunup onu takip etmeye devam ettim.

Oda, onun yatak odası gibi görünüyordu Panjurlar neredeyse tamamen çekilmişti, odayı gölgeler içinde bırakıyordu.

Ras çekmeceden bir tişört alıp üzerine geçirdi. "Churro aydınlıktan hoşlanmıyor, o yüzden onu burada tutuyorum," diye açıkladı başıyla büyük bir kuş kafesinin bulunduğu odanın köşesini işaret ederek.

Etrafıma bakındım, hâlâ son birkaç dakikanın etkisindeydim. Modern görünümlü bir karyola ile büyük bir yatak, yanında bir yığın kitap bulunan deri bir koltuk ve bir çalışma masası vardı.

Ras panjurları biraz kaldırdı ve odanın grileri birden mavinin tonlarına büründü.

Yaklaşıp kuş kafesine baktım. Bir sürü merdivenle birbirine bağlanan birden fazla katı vardı parmaklıklardan oyuncaklar ve yemlikler sarkıyordu. İçeride, ön kolum büyüklüğündeki yeşil ve sarı bir papağan tek turuncu gözüyle bana bakıyordu.

"*Güzel kız! Güzel kız!*"

"Bunu her kadına söyler," dedi Ras. "kafana girmesine izin verme."

Ona ters ters baktım. "Neden içimde yalan söylediğine dair bir his var? Aksini kanıtlayan bir delil görene kadar özel olduğumu düşüneceğim, çok teşekkür ederim."

Ras'ın dudakları kıpırdandı. Parmaklıklardan birine vurdu ve papağan zıplayarak parmağını gagaladı. Yüzüne yumuşak bir ifade yayılmıştı. "O küçük bir kazanova."

"Çok fazla sorum var." Ras gibi bir adamın ne tür bir evcil hayvanı olacağını tahmin etmem gerekseydi, papağan ilk on olasılık arasına bile giremezdi.

"Eminim." Sesinde o tanıdık alaycı tını vardı.

"Ne zamandır seninle?"

"Yaklaşık üç yıldır. Mari için bir hediye olması gerekiyordu ama Dem onunla birlikte yaşamayı kesinlikle reddetti." Ras oyuncaklardan birini şıngırdattı. "Ufaklığı sevdim ve onu geri vermek istemedim. O bir Amazon papağanı. Elli, altmış yıl yaşarlar ve gerçekten akıllıdırlar."

Papağan sarı kafasını eğdi. "*Siktir git!*"

"Ve sen ona sadece küfür etmeyi ve kadınlara iltifat etmeyi mi öğrettin?"

Ras bana baktı, dudaklarında alaycı bir sırıtış vardı. "En kritik beceriler bunlar, sence de öyle değil mi?"

Gözlerimi devirdim ama gülümsüyordum.

Ras kolundaki saati kontrol etti. "Toplanmam lazım. Churro sana eşlik edecek. Birkaç dakika içinde biri onu alacak."

Gömme dolabın içinde kayboldu, ben de dikkatimi papağana verip birkaç dakika kafesine vurarak ve oyuncaklarını şıngırdatarak onunla oynadım. Mutlu küçük ciyaklamalar çıkarıyordu. Yemliğe zıplayıp onu gagalamaya başladığında huzur içinde yemesine izin verdim ve Ras'ın odasını incelemeye devam ettim.

Bir erkeğin alanında olmanın son derece samimi bir yanı vardı.

Özellikle de yatak odasında.

Özellikle de parmaklarını ağzıma soktuktan sonra.

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Burada olmaktan hoşlanıyordum ama hoşlanmamalıydım. Yatak odasında olmak isteyeceğim tek erkek nişanlım olmalıydı.

Tanrım, bana neler oluyordu? Ras'a tamamen ilgi duymaya başlamıştım.

Oda onun gibi kokuyordu. Bir çekmeceye doğru yürüdüm ve dağılmış eşyaları inceledim. İçinde süslü metal bir kutu ve içinde mücevherlerinin olduğu deri bir kutu vardı. Yüzüklerinden birini parmağıma geçirdim.

Ras'ın parmak ölçüsü benimkinin neredeyse iki katıydı.

İnce siyah bir defteri açmak üzereyken kendimi durdurdum. Ne yapıyordum ben böyle?

Avuçlarımı kollarımda gezdirdim, aniden kendimi garip hissetmiştim ve oturma odasına geri döndüm.

Bakışlarım yarısı boş yoğurt kabına takılınca vücudumu bir sıcaklık bastı.

Bir ses dikkatimi ön kapıya çekti, tam zamanında kapının açıldığını ve bir kadının çıktığını gördüm.

Durdum. "Merhaba?"

Kadın beni fark etmişti. Minicik bir etekle karın bölgesini ve bronz tenini ortaya çıkaran bir bluz giyiyordu. Sarı saçları, şekillendirmesi yıllar süren dolgun, iri bukleler hâlinde göğsünün üzerine dökülüyordü.

Kaskatı kesilmiştim. Kimdi bu kadın?

Kadın beni hızlıca inceledi ve kırmızı dudaklarında keskin bir gülümseme belirdi. "Merhaba. Ras burada mı? Churro'yu almaya geldim."

"Evet. Yatak odasında." Arkamdaki kapıyı işaret ettim.

"Nerede olduğunu biliyorum. Daha önce de gelmiştim."

Bunu bildiğimden emin olma ihtiyacı hissettiği için sinirlenmiştim. "Pardon, siz kimsiniz?"

"Isabella," dedi elini uzatıp bana doğru yürürken. "Ve sen de New York'a götürülmesi gereken hasta kız olmalısın."

Ras beni böyle mi tarif etmişti? Ona sertçe gülümsedim. "Benim."

"Biraz kötü görünüyorsun." Burnunu kırıştırdı. "Bulaşıcı değil, değil mi?"

Tutuşum ezici bir hâl aldı. "Sanırım yakında öğreneceksin."

Elini geri çekti, bana kaşlarını çattı ve yatak odasında gözden kayboldu.

Ras'ın sesini duydum, derin ve kalındı. Selamlaştılar ve ben konuşmalarını bölmek istemediğim için onları duymamaya çalıştım. Ama sonra onun kahkahasını duyunca elimde olmadan köşeden bakıp onları görmeye çalıştım.

Ras'a yakın duruyordu, eli Ras'ın göğsündeydi ve içimde hoş olmayan bir şeylerin sızladığını hissettim.

Bakışlarımı kaçırdım. Bu beni ilgilendirmezdi.

Yine de birkaç dakika sonra Ras bir elinde küçük bir kafeste Churro'yu, diğerinde deri bir spor çantasını taşıyarak oturma odasına geldiğinde rahatlamıştım.

"*Güzel kız! Güzel kız!*" Churro Isabella'ya ciyak ciyak bağırıyordu. Burnumu kırıştırdım. Hain.

Ras bana baktı. "Hazır mısın, Şeftalicik?"

Bu lakap o kadar beklenmedikti ki bir an için konuşamadım. Gözlerimi kırpıştırdım. "Evet."

"Seni özleyeceğim," diye mırıldandı Isabella, parmak uçlarını Ras'ın kol kaslarının üzerinde gezdirirken. "Döner dönmez bana haber vereceksin, değil mi?"

Ras neşeli bakışlarını benden ayırıp ona dönerek başıyla onayladı.

"Elbette. Onu geride bırakmaktan nefret ettiğimi biliyorsun."

Kadının yüzü düştü. Belli ki beklediği yanıt bu değildi ama hemen kendini toparladı. "Ona iyi bakacağım." Parmak uçlarında yükelip Ras'ın kulağına doğru eğildi. "Ve döndüğünde, sana da iyi bakacağım," diye fısıldadı her kelimesini duyabileceğim kadar yüksek sesle.

Yanaklarım kızarmıştı. Takılıyorlar mıydı?

Ras, Isabella'ya hafifçe gülümsedi ve Churro'nun kafesini ona uzattı. "Teşekkürler Bella. Bir şey olursa mesaj at."

Birlikte asansöre doğru ilerlerken garip bir grup oluşturmuştuk.

Isabella aşağı inerken İspanyolca'ya geçip Ras'a bir şeyler fısıldadı, ben ise tüm bunlardan rahatsız olmak için iyi bir neden bulmaya çalıştım.

Ama hiçbir şey bulamadım.

Nişanlı olan bendim.

Mutfaktaki sahne birden bambaşka bir renge bürünmüştü.

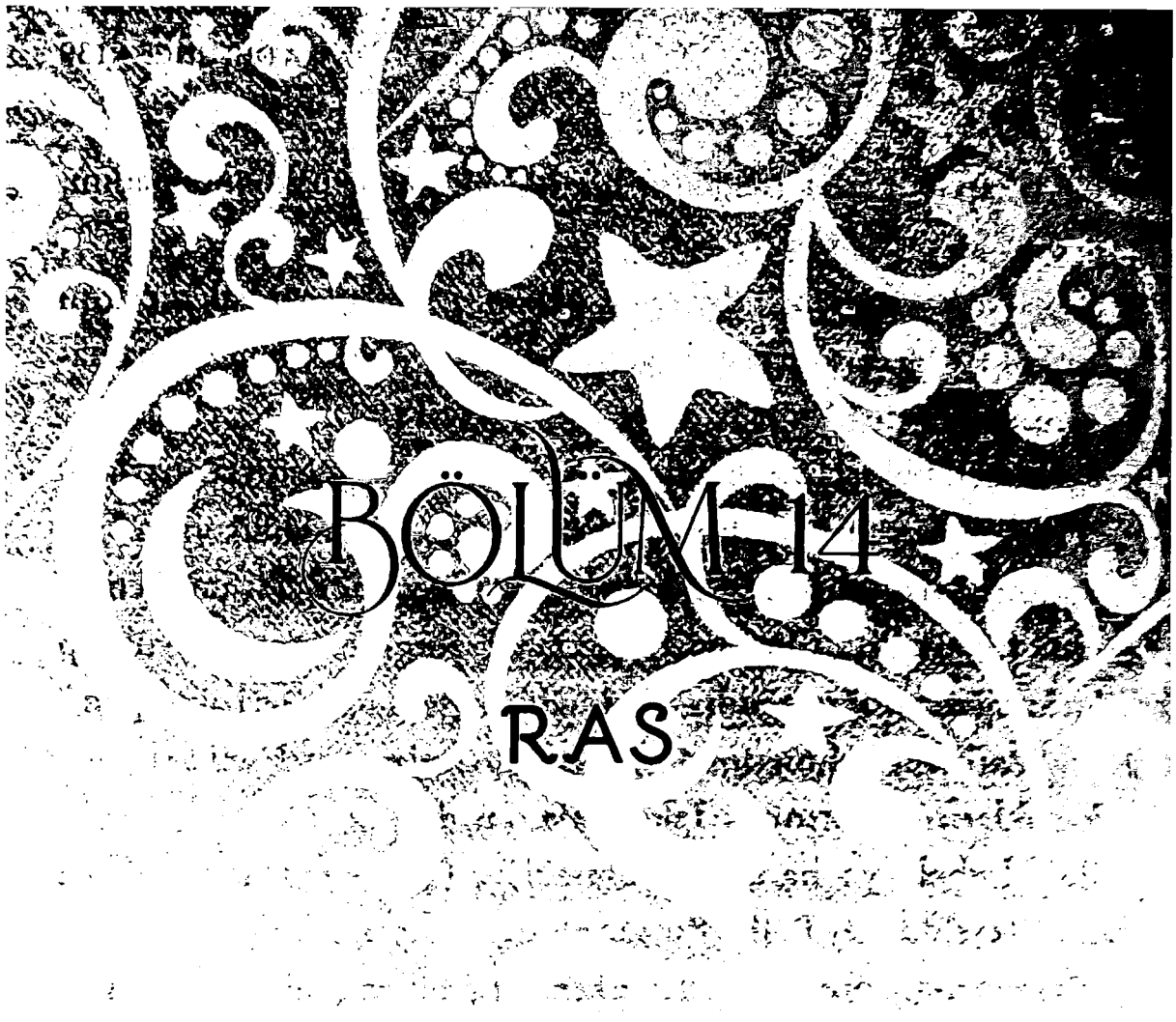
Deliriyor olmalıydım. Onunla ne yapıyordum ben?

Ras Isabella'ya hızlıca veda ettikten sonra arabaya bindik. Ras arabayı çalıştırırken, "İyi misin?" diye sordu.

"Kız arkadaşın olduğunu hiç söylememiştin."

"O sadece arkadaşım."

Ona ürkek bir bakış attım ve daha fazla sorgulamamaya karar verdim. Bunun bir anlamı yoktu. Son yetmiş iki saatin kafa karıştırıcı olaylarını korkunç derecede hasta olmama bağlayabilirdim. New York'a vardığımızda onu zar zor göreceğime emindim.

BÖLÜM 14

RAS

Damiano'nun uçağı gece yarısı JFK Havalimanı'ndaki özel bir piste indi.

Gemma omzumda uyuyordu, koyu kahverengi hatta neredeyse siyah saçları tişörtümün üzerine yayılmıştı ve kokusu burnumdaydı. Beni tahrik etmek için genellikle bundan daha fazlası gerekirdi ama işte bu durumdaydım, son bir saattir ereksiyon hâlindeydim.

Mutfakta olanların da bununla bir ilgisi olabilirdi.

Dirseğimi kolçağa dayadım ve o ânı dayanılmaz ayrıntılarıyla hatırlarken yumruğumu dudaklarıma bastırdım.

Hay sikeyim.

O ateşli küçük dudakların parmağımı emdiğini görmek bana kendimi unutturmaya yetmişti. Eğer Churro olmasaydı, eminim onu tezgâhın üzerine yatırmış, ağzımı bacaklarının arasına, dilimi de onun derinliklerine gömmüş olurdum.

Ki bu da gerçekten aptalca olurdu.

Ama ne yazık ki çok aptalca şeyler yapma geçmişim vardı.

Özellikle de bu şeyler Gemma Garzolo'ya benziyorsa.

Bir parçam hastayken onunla ilgilenmenin içimdeki cazibeyi yok edeceğini düşünmüştü ama aksine daha da güçlendirmişti.

Onunla geçirdiğim o iki gün içimde bir şeyleri sarsmıştı. Onu başka bir gözle görmemi sağlamıştı.

Onu bu kadar korkmuş ve savunmasız görmek kalbimi sızlatmıştı.

Tuvalette kusarken ya da kâbuslarından korkuyla uyanıp nefes nefese kaldığında numara yapmıyordu. Tüm sertliği eriyip gitmişti ve ben onun acısını dindirmekten başka bir şey istemiyordum.

Başımı hafifçe iki yana salladım.

İbiza'dayken nişanlı olduğunu unutmak kolay olabilirdi ama New York'ta bu gerçekten kaçmak mümkün olmayacaktı.

Gemma'yla aramızda her ne halt oluyorsa, Damiano'nun bana verdiği Garzolo ve Messero'nun bizden ne sakladığını bulma görevine engel olmasına izin veremezdim. Her şeyi çok dikkatli yapmalıydım. Garzolo buraya onların faaliyetlerini daha iyi anlamak için geldiğimi düşünüyordu. En azından Dem ona böyle söylemişti. Ayrıca birlikte iş yapmak için başka fırsatlar aradığımı söylemişti.

Bu diplomatik bir görevdi.

Pilot anons yaparak alana gittiğimizi bildirdi ve Gemma kıpırdandı.

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Neden beni ittirmedin?"

Çünkü senin orada olmanı seviyorum.

Onun yerine, "Önemli değil," dedim.

Uçaktan inip belgelerimizi sefil bakışlı bir görevliye gösterdikten sonra bagajlarımızı taradıkları alana doğru ilerledik.

Etrafına bakınıyordu, ifadesi gergindi. İbiza'da olanlardan pişmanlık duyduğu için mi, yoksa başka bir şey yüzünden miydi, karar veremiyordum.

Bavullarımızı aldıktan sonra, "Eve döndüğün için mutlu musun?" diye sordum.

Yanıtı gönülsüzce bir omuz silkme oldu. Ailesi hakkında gözlemlediklerime bakılırsa özellikle mutlu bir ev hayatları olduğundan şüpheliydim.

Onu İbiza'da bırakmaları çok boktandı. Sadece üç gün sürmüş olabilirdi ama o kız cehennemi yaşamıştı. İçimde garip bir şekilde korumacı bir şeyler devreye girdi. Yüzündeki morluğa bakmak çok zordu.

Ve zor derken beni cinayete itiyordu.

Kim ona el kaldırmıştı? Vale babaları olamaz demişti ama başka kim olabilirdi ki? Garzolo kendisi yapmadıysa bile onun emriyle birisi yapmış olabilirdi.

Belki de ölüm arzusuyla yanıp tutuşan bir adam ortalıkta dolaşıyordu.

Neyse, önemli değildi. Kim olduğunu bulacak ve bunu onlara ödetecektim. Artık ben buradaydım ve kimse onun kılına bile zarar veremezdi.

Çıkışa doğru yürürken bana, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Doğru ya. Onlarla kaldığımı bilmiyordu. Sırıttım.

"Birkaç oda öteye sanırım."

Adımları yavaşladı. "Bizim evde mi kalacaksın?"

"Aile dışında başka nerede kalabilirim ki?"

Gözleri irileşti ve endişelendi. "Sen benim ailem değilsin."

"Ben Dem'in kuzeniyim. O da senin enişten. Biz aileyiz, Şeftalicik."

Gerçi ona yapmak istediğim şey kesinlikle aileye uygun bir şey değildi.

Eli bileğimi yakaladı. "*Papá* bizimle kalmana izin mi verdi?"

Bakışlarım bana dokunduğu yere döndü. Hemen bıraktı ve yanaklarına bir kızarıklık yayıldı. "Özür dilerim. Sadece şok oldum."

Bana dokunduğun için asla özür dilemek zorunda değilsin. Kelimeler dilimin ucuna kadar geldi ama onları yuttum "Merak etme. Biliyor."

Garzolo'nun şoförü siyah bir arabayla dışarıda bizi bekliyordu. Bana kendisini Armando Vitale olarak tanıtmıştı. Gemma onu tanıyor gibi görünüyordu ama selamlaşmalarına ve yüzündeki temkinli ifadeye bakılırsa çok da yakın değillerdi. Herhangi bir korku belirtisi aradım ama bulamadım.

Yine de ondan hoşlanmamıştım. Belli bir nedeni yoktu. Sadece enerjisi yüzünden.

Armando, "Baban düğüne kadar senin koruman olacağımı bilmeni istedi," dedi Sanırım İbiza'ya getirdikleri iki adam, kızlara göz kulak olmak yerine Damiano'nun şarap koleksiyonundan içmeye daha fazla zaman harcadıkları için kovulmuşlardı.

"Ne kadar süredir Garzolo için çalışıyorsun?" diye sordum.

"Yaklaşık bir yıldır," dedi çakmak için ceplerini yoklarken.

Bir yıl mı? Bu çok uzun bir süre değildi. Başarılı olmasına imkân yoktu. Tahmin etmem gerekirse son birkaç yılını her ne yapıyorsa başarısızlıkla geçirmiş ve işe alınmak için yalvarmış işe yaramaz bir kuzendi.

Manhattan'a vardığımızda saat geç olmasına rağmen arabalar yavaş akan trafikte sıkışıp kalmışlardı. Sanki işler daha hızlı ilerleyecekmiş gibi herkes birbirine korna çalıyordu.

Avucumu sakalımın üzerinde gezdirdim. Sakalımı kesmek için çok geç kalmıştım. "Burası tam bir hayvanat bahçesi."

"Burada çok zaman geçirdin mi?" diye sordu Gemma.

"Hayır. Sadece birkaç kısa yolculuk."

"Yani kimseyi tanımıyorsun?"

"Birkaç tanıdığım var." Aslında sadece bir taneydi. Girit'te küçük bir köyde Cosa Nostra'nın kendi versiyonunu yöneten bir Yunan'la, Kal Parasyris'le bir toplantı ayarlamıştım. Zoriana? Zoniana? O yerin adını hep yanlış hatırlıyordum. Kal yıllardır silah tedarikçilerimizden biriydi ve kuzeni Orrin Petraki de burada, Brooklyn'de "Yunan Ekibi" dedikleri şeyi yönetiyordu. Kal onu büyük bir göldeki küçük bir balık gibi göstermişti ama Yunanlar hakkında bir şey biliyorsam, o da onların üçkâğıtçı olduğuydu. Orrin'den, Garzolo'nun ne işler çevirdiğini anlamama yardım etmesini isteyecektim.

Dem'in bana verdiği görevi yerine getirmek için bir plan yapma konusunda ancak bu kadar ilerleyebilmiştim. Fazla bir şey değildi ama hiç yoktan iyidir.

Gemma başka soru sormadı. Yolun geri kalanında pencereden dışarı baktı, teni solgundu.

Araba durduğunda "İyi misin?" diye sordum. Artık New Jersey'deydik, Hudson Nehri'nin hemen kıyısındaki bir mahallede. Sokaklar sık dallı çıplak ağaçlar ve kalın çamlarla kaplıydı. Burası yazın güzel görünüyor olmalıydı.

"Sadece yorgunum," dedi ama yalan söylüyordu. Uçaktan indiğimizde tüm tavrı değişmişti. Nasıl olduysa sinmişti, kaygısı yüzünden okunuyordu.

Bu beni duraksattı.

Arabadan çıktığımızda— *Lanet olsun.* Dışarısı dondurucu derecede soğuktu.

Ceketime daha sıkı sarındım. Lanet olası şubat. Burada olmak için mümkün olan en kötü ay bu olmalıydı.

Önümdeki kırmızı tuğlalı eve bakarken nefeslerim buğulu hâlde çıkıyordu. Devasa bir yapıydı, kemerli pencereleriyle üç katlıydı. Geleneksel bir görünümü vardı. Sağ tarafta en az altı arabaya yetecek büyüklükte ayrı bir garaj, sol tarafta ise bir tenis kortu vardı.

Rüzgâr hızlanıyor ve içime bir ürperti yayıyordu. "Aman Tanrım."

"Alışık değil misin?"

Yanımda duran Gemma'ya baktım. Evin önündeki lambaların ışığı pembe yanaklarını aydınlatıyordu. Sadece kapüşonlu giymesine rağmen bu havayla benden çok daha iyi başa çıkıyor gibi görünüyordu.

Takırdayan dişlerimin arasından "İçeri girebilir miyiz?" diye sordum.

Gözleri eğlenceli bir parıltıyla titreşti. "Ne kadar da bebeksin."

"Daha çok, bir gün bebek sahibi olmak istiyorum ve taşaklarım burada donarsa bunu yapamam."

Cevabım karşısında bir kahkaha attı. "Gel hadi. Anahtar bende."

İçeri girer girmez rahatlayarak iç çektim. Çok daha iyiydi. Merkezi ısıtma için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Çatırdayan şömineli geniş bir oturma odasına açılan büyük bir antrede durduk. Sağ tarafta ikinci kata çıkan bir merdiven, sol tarafta ise mutfak vardı.

Armando arkamızdan gelip duvara iliştirilmiş küçük bir dolabı açtı. İçinde anahtarların asılı olduğu bir dizi kanca vardı. Arabasının anahtarlarını boş bir tanesine astı ve dolabı kapattı.

Gemma'nın annesi gölgelerin arasından çıktığında yaklaşık dört adım atmıştık. Uzun bir sabahlığa sarınmıştı ve saçlarını arkadan örmüştü. Yeni hastalanmış kızını kucaklamak için yanına koşacağını sanıyordum ama onun yerine Gemma'ya sadece eleştirel bir bakış attı.

Gemma'nın nefes alışını duydum. "Anne."

Pietra Gemma'yı bir süre inceledikten sonra yanağına zarif bir öpücük kondurdu. "Berbat görünüyorsun."

"Uzun bir yolculuktu."

"Baban seninle konuşmak istiyor."

Gemma'nın omuzları gerildi. "Gerçekten çok yorgunum. Yarına kadar bekleyemez mi?"

Pietra başını iki yana salladı. "Git, Gemma. Sabahtan beri seni bekliyor."

Dişlerimi gıcırdattım. Gemma'nın bacakları ağırlığını zar zor taşıyordu ve hastalığı yüzünden hâlâ hâlsizdi.

"*Mamma*, lütfen."

Normal bir anne olsa geri çekilirdi ama Pietra'nın normal olmaktan çok uzak olduğunu anlamaya başlıyordum. Kadın tartışmak için o lanet ağzını açtığında ben devreye girdim.

"Bayan Garzolo, doktor Gemma'ya önümüzdeki birkaç gün dinlenmesini söyledi. Saat biri geçti. Uzanıp biraz dinlenmesi gerekiyor."

Her iki kadın da bana bakıyordu; biri ihtiyatlı bir şekilde minnettardı, diğeri ise sinirliydi.

Pietra'nın ne düşündüğünü anlamak için zihnini okumaya gerek yoktu. Onun evindeyim ve burada kuralları ben koymuyordum. Ama gözlerimi ona dikip bu düşünceyi dile getirmesi için ona meydan okudum.

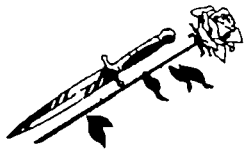
Nerede olduğumuz umurumda değildi. Gemma'nın iyiliği benim önceliğimdi ve annesinin bir kaltak gibi davranmasına izin vermeyecektim.

Pietra sonunda, "Yarın ilk iş görüşürsün. Odana git Gemma," dedi. Gözlerini bana dikmişti. "Seninle şimdi konuşacak."

Boktan misafirperverlikleri hakkında bir yorum yapmak istiyordum, neredeyse on beş saattir yoldaydık ama bir şey söylemek yerine yutkundum. Beni kollarını açarak karşılamayacağını biliyordum.

Gemma benimle kısa bir süre göz göze geldi, neredeyse özür diler gibi bakıyordu.

Omuz silktim. Özür dilemesini gerektirecek bir şey yoktu. Pietra'nın onu takip etmemi işaret etmesinden ve beni götürmesinden önce Gemma'ya iyi geceler deme fırsatım olmadı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve kesinlikle tavsiye edilen sekiz saatlik bir uyku uyumadığımı anlamak için saate bakmama gerek yoktu.

Siktiğimin *jet-lagi*. Neden şimdiye kadar bunun için hap geliştirmemişlerdi ki?

Doğrulduğumda inledim. Duvardaki saat yatağımla birbirimizi toplam üç saattir tanıdığımızı gösteriyordu.

Saat sabahın beşiydi.

Garzolo'nun ofisine vardıktan sonra beni bir saat boyunca orada tuttuğunda uyuyakalacağımı sanmıştım. Konuşma aslında benim gerçekten neden burada olduğumu anlamaya çalışmasıydı. Dem'in ona daha önce söylediği şeyi üç kez tekrarlamıştım. Sadece operasyonlarına bir göz atacağımızı ve daha fazla şey üzerinde iş birliği yapma fırsatı olup olmadığını göreceğimizi söylemiştim.

Sonunda benden alacağının bu kadar olduğunu kabul etmiş ve gitmeme izin vermişti.

Yataktan kalkıp hızlı bir duş aldıktan sonra en sıcak tutan giysilerimi, yani bir şekilde yanıma almayı akıl ettiğim gri İtalyan yün takımımı giydim. Aslında, muhtemelen sahip olduğum en sıcak tutan şey buydu. İbiza'da ve Güney İtalya'da yaşamak için sağlam bir kış gardırobuna ihtiyacım yoktu.

Bunun başka yolu yoktu, yakında alışveriş yapmam gerekecekti, yoksa yavaş yavaş hipotermiye yenik düşecektim.

Muhtemelen bu, Garzolo'nun hoşuna giderdi.

Alışveriş yapmaktan nefret ederdim ama o herifin yüzündeki gülümsemeyi azaltacaksa alışveriş yapmaya hazırdım.

Öncelikle, çözmem gereken daha acil bir sorun vardı. Gemma evde yokken ona nasıl göz kulak olacağımı bulmalıydım. Onun yanında olmalıydım. Ne de olsa Vale'ye o morluğun arkasındaki gerçek hikâyeyi bulacağıma söz vermiştim.

En basit seçenek Garzolo'yu bir şekilde ben buradayken onun koruması ve şoförü olmama ikna etmekti.

Sorun şuydu ki zaten öyle biri vardı.

Armando Vitale.

Yani birinci adım o pislikten kurtulmaktı. İkinci adım ise Garzolo'yu, bu iş için doğru adam olduğuma nasıl ikna edeceğimi bulmaktı.

Yatak odamdan çıktım ve evin içinde biraz dolaştım, düzeni çözmeye çalışıyordum. Bunu, yeni bir yerde kaldığım her seferde yapardım. En son isteyeceğim şey, başımın belaya girmesi ve tüm çıkışların nerede olduğunu bilmemekti.

Her şeyi inceledikten sonra bir *espresso* içmek için mutfağa gittim.

Kahve makinesinin çekirdekleri öğütmesini beklerken tezgâhtan bir gazete aldım. Bir manşet gözüme çarptı. *ABD Başsavcısı Organize Suçlarla Mücadeleye Devam Edeceğine Söz Verdi.*

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. İster İtalya'da ister Amerika Birleşik Devletleri'nde olsun, bu tür şeyler için hep söz verirlerdi. Bizim oralarda ise nadiren işe yarardı. Seçilmiş yetkililerin çoğu bi-

zim elimizin altındayken bu nasıl olabilirdi ki? Her yıl bunun için bütçe ayırıyorduk.

Kahve makinesinin yanına dizilmiş küçük fincanlardan birini alıp *espresso*yu yapmaya koyuldum. Hazır olduğunda da içmek için odama gittim.

Yatak odamda kemerli büyük bir pencere vardı. Diğer taraf hâlâ çok karanlıktı, yukarıdaki yıldızları görebiliyordum. Pencere kenarında durmuş, Garzolo'nun ön tarafa park ettiği arabaları seçmeye çalışıyordum ki bir telefon ekranının parıltısı gözüme çarptı.

Gözlerimi kıstım. Az önce evin yan kapısından biri mi çıkmıştı? Kim olduğunu görmek zordu ama vücut şekli ve boyu bir erkek olduğunu gösteriyordu. Garzolo olamayacak kadar uzundu.

Kahretsin, bu Vitale'ydi.

Ne giyiyordu? Kışlık mont olmadığı kesindi. Durun bir dakika. Koşuya çıkacakmış gibi giyinmişti. Aklıma gelen iyi bir fikirle içimde bir ürperti hissettim.

Ne yöne gittiğini görene kadar bekledim ve sonra bir kez daha yatak odamdan çıkıp antreye gelene kadar evin içinde sessizce ilerledim.

Vitale'nin dün gece anahtarlarını koyduğunu gördüğüm dolabı açıp arabanın anahtarını çıkardım.

Dışarı adımımı atar atmaz dondurucu soğuk yüzüme çarptı. Çenem titriyordu, aceleyle lanet arabaya gittim.

Bu hava tam bir kâbustu. İnsanlar burada nasıl hayatta kalıyordu?

Vitale'yi bulmam uzun sürmedi. Sırıttım. Reflektörleri olan bir kıyafet bile giymemişti. Karanlıkta koşarken yapılması gereken en akıllıca şeyin bu olduğunu bilmiyor muydu?

Gaza bastım. Yaklaştığımı duyacak diye endişelenmiştim ama adamın umurunda değildi. Muhtemelen müzik dinliyordu.

Her şey bir senfoni gibi gerçekleşmişti.

Araba ona çarptı. Bir çığlık attı, ön camın üzerinden uçtu ve sonra vücudu donuk bir gümbürtüyle yere çakıldı.

Arabadan inip onu kontrol etmeye gittim. Bayılmıştı ama nabzı düzenli atıyordu. Bir süre yürüyemeyebilirdi ama iyileşecekti.

Bu yaptığım en kötü şey değildi. Omzunu sıvazlayıp arabaya geri döndüm.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

Bu yolculuk iyi başlamıştı.

Evin geri kalanı uyanmadan bir saat önce Garzolo'nun evine vardım.

Ninova

BÖLÜM 15

GEMMA

Ras'la döndükten sonraki sabah, kendimi yorgun ve hâlsiz hissederek uyandım.

Dün gece annemden beni sorguya çekmesini bekliyordum ama sadece ateşimi ölçüp Ras'ın benim yanımda uslu durup durmadığını sorduktan sonra yatmama izin vermişti.

Ona uslu olduğuna dair güvence vermiştim. Aslında yalan söyleyerek sadece birkaç kez beni kontrol etmek zorunda kaldığını söylemiştim ama ellerinin tenimdeki hissi beni hâlâ ürpertiyordu.

Sanırım ona karşı bir çekim hissediyordum. Mutfağında olanların, neden vücudumun her yerine sıcak dalgalar gönderdiğini açıklayan tek şey buydu.

Birkaç ateşli gün içinde ondan nefret ederken nasıl olmuştu da *böyle* hissetmeye başlamıştım?

O hâlâ Martina'nın düğününde benden bir öpücük çalan ukala mafya üyesiydi. O zaman ondan etkilenmemiştim, değil mi?

Dudağımı ısırdım. O zaman bile beni öptüğünde bir şeyler hissetmiştim.

Elimi kaşlarımın üzerinde gezdirdim. Ras'a olan hislerim üzerine kafa yormanın bir anlamı yoktu. Ben nişanlı bir kadındım, o ise muhtemelen en kısa zamanda buradan gidecek geçici bir misafirdi. Ayrıca, düğünden önceki programım çok yoğundu. Çoğunlukla evin dışında olacaktım, bu yüzden onu neredeyse hiç görmeyecektim.

Artık New York'a döndüğüme göre yakın geleceğim kara bir bulut gibi üzerimde dolaşıyordu. Bakışlarım duvarda asılı takvime ve kırmızı kalemle daire içine alınmış tarihe kaydı. Evli bir kadın olmama beş hafta kalmıştı.

Duş almaya ve giyinmeye gittim. Saçımı tararken Cleo odama daldı ve bana nasıl hissettiğime dair milyonlarca soru sordu. Ona daha iyi olduğumu söyledim ve kahvaltı için aşağıya indik.

Yemek salonuna girer girmez tuhaf bir atmosfer olduğunu fark ettim. Ailem çoktan Ras'la oturmaya başlamıştı. Ben içeri girdiğimde Ras'ın bakışları bana kaydı ama hemen *papá*ya geri döndü.

"Çevrede hiç kamera var mı?" diye sordu.

"Sokaklarda yok. Onları yıllar önce kaldırtmıştık," diye homurdandı *papà* kahvesinden bir yudum alırken. "Salak herif zifiri karanlıkta koyu renk kıyafetler giyiyormuş."

Yerime otururken, "Neyden bahsediyorsunuz?" diye sordum.

"Bir araba kazası olmuş," dedi annem yüz ifadesi gergin bir hâlde. "Bu sabah biri Armando'yu ezmiş."

Gözlerim kocaman açıldı. "Ne? O iyi mi?"

"Dört kırık kaburga, bir kırık bacak ve beyin sarsıntısı," diye alay etti *papá*.

"Sürücü kimmiş?"

"Vurup kaçmış."

Kaşlarımı çattım. Bu çok garipti. Mahallemiz olabildiğince güvenliydi.

Mamma başını iki yana salladı. "Nelsonların çocuklarından biri olduğuna bahse girerim. İçlerinden birinin uyuşturucu sorunu olduğunu söylüyorlar."

"Bunu araştıracağım," dedi *papà*. "Ama bu arada Armando en azından birkaç hafta iş göremeyecek, zamanlama daha kötü olamazdı. Bu ay sekiz adamım sınırın öbür tarafında Meksikalılara bağlı ve biliyorsun bu bizim yoğun sezonumuz." Dikkatini bana çevirdi. "Joe'dan seni gezdirmesini istemek zorunda kalacağım."

Cleo inledi. "Joe yarı kör. Ayrıca ehliyeti elinden alınmamış mıydı?"

"Hava aydınlık olduğu sürece sorun yok," dedi *papá* ama *mamma* kaşlarını çattı.

"Cleo haklı Stefano. Yaptığı son kaza güpegündüz oldu. Bunu riske atmak istemiyorum."

"Gemma'yı sen götürüp getir o zaman," diye tersledi *papá*.

*Mamma*nın gözleri kocasına dikildi. "Gemma'nın programı Cleo ile yaptığım işlerle çakışıyor. Onun dersleri önemli."

Kahvemden bir yudum aldım. *Mamma*, Cleo bekâretinin kaybetmesine rağmen onu uygun göstermek için elinden geleni yapıyordu.

Cleo bana anlamlı bir bakış atarak, "Gemma evlenene kadar dersleri erteleyebiliriz," dedi. "Benim için sakıncası yok."

Mamma yumurtasının kabuğunu kırdı. "Tabii ki sakıncası yok. Piyano çalışın berbat Cleo, sofra adabın da öyle."

Kız kardeşimin tabağına baktım. Kruvasanından kopardığı parçalar masa örtüsüne saçılmıştı.

"En azından bir hanımefendi olduğunu gösterene kadar tek bir dersi bile kaçırmayacaksın. Özellikle de Ludovico'nun önünde beni tamamen utandırdıktan sonra."

Ras boğazını temizlediğinde orada ne olduğunu daha sonra sormak için aklımın bir köşesine yazdım. "Gemma'yı ben bırakabilirim. Ben buradayken programım esnek."

Gözlerim ona kaydı. *Hayatta olmaz.* İhtiyacım olan son şey onunla arabada yalnız saatler geçirerek kafamı daha fazla karıştırmaktı.

Boğazımı temizledim. "Bu gerçekten—"

"Bu çok cömert bir teklif," diye araya girdi *papá*. "Ama sen bizim misafirimizsin. Seni bu şekilde çalıştıramam."

"Saçmalık," dedi Ras. "Günde sadece birkaç saat olacak. Dem ve Vale bana Gemma'nın iyileşmesi için elimden gelen her şeyi yapmamı söylediler ve dürüst olmak gerekirse sanırım hâlâ tam iyileşmedi."

Ona ters ters baktım, gözlerim gayet iyi olduğumu söylüyordu.

Cleo, "Biraz solgun görünüyor," dedi.

Sinirim tepeme çıkmıştı. Cleo bana yardım ettiğini mi düşünüyordu? Muhtemelen. Benimle onun arasında ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ras gülümseyip bir parça kruvasanı ağzına attı.

"*Papà*—" Tekrar denemek için ağzımı açmıştım ki...

"Şehirde rahatça araba kullanabilecek misin?" diye sordu *papá* Ras'a, beni görmezden gelerek.

Ras başını salladı. "Çocuk oyuncağı. Güven bana, onu güvende tutacağım."

"Anlaştık o zaman." *Papá* bana dönmeden önce Ras'a hafifçe gülümsedi. Yüzündeki ifadeden kararının kesin olduğunu anlamıştım. "Programını Ras'la paylaş, Gemma."

Hayal kırıklığı içimde kaynıyordu. Benim fikrim tamamen önemsiz miydi? Götürülecek kişi bendim. Ama yemek masasında tartışmaya başlarsam ne olacağını biliyordum. Babam beni susturacaktı ve şoförüm olarak Ras'a mahkûm kalacaktım.

Masa örtüsünün altında yumruklarımı sıktım. "Yarın özel bir alışveriş randevum var. Muhtemelen çok sıkıcı olacak ve uzun sürecek."

Ras'ın bakışları parladı. "Mükemmel. Kıyafet stoklamam lazım. Kutup iklimine göre hazırlanmadım."

Hımm. Ne tesadüf.

"Randevu saat kaçta?" diye sordu.

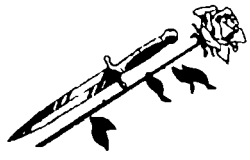
"Öğlen. Manhattan'da."

Ras masanın üzerine uzanıp bir kâse yoğurt seçmek için biraz zaman harcadı.

Sonunda bir tanesine karar verdiğinde, sıcaklık yavaş bir dalga hâlinde göğsümde yayıldı.

Şeftali.

Yoğurdun ambalajını açarken çaktırmadan bana baktı, gözlerinin içindeki hınzırlık parıltısı olmasa ifadesi masumdu. "Trafiğe yakalanmamak için on birde yola çıkalım."

Ertesi gün, tam on birde ön kapıdan dışarı adımımı attım. Ras çoktan arabanın içinde bekliyordu ve beni görünce zıplayarak yolcu kapısını açtı.

Dişlerimi sıktım. Bir yanım geç kalmasını umuyordu çünkü böylece dakikliği konusunda babama şikâyet edip Kör Joe'yu şoförüm olarak almakta ısrar edebilirdim.

Evet, önümüzdeki birkaç haftayı Ras'ın yörüngesinde geçirmektense bir araba kazasını göze almayı tercih ederdim.

Korkuyordum. Onun yanında aptalca bir şey yapmaktan korkuyordum.

Çekim gücünün aşka dönüşmesinden ve önümüzdeki beş haftayı olacağından daha da zor hâle getirmesinden korkuyordum.

Ras'a karşı önceki hoşnutsuzluğumdan ne kadar faydalanmaya çalışırsam çalışayım, bunu yapamıyordum.

Beni sağlığıma kavuşturmak için günlerini harcadıktan sonra olmazdı. Ve mutfağında olanlardan sonra...

Dün gece rüyamda onu görmüştüm. Bir yataktaydık ve ben ateşler içindeydim, sırtımı ona dayamıştım. Soğuk bir el bezini boynumda gezdiriyor ve sonra göğsümün üzerine koyuyordu. Rüyanın o anında üzerimde kıyafet olmadığını fark etmiştim. Bez göğüslerimin arasından, karnımın üzerine ve oradan da aşağıya doğru kayıyordu. Bacaklarım o kadar hassastı ki inlemekten kendimi alamamıştım. Dudaklarını boynumun kenarına bastırdı ve tanıdık bir sesle, "Benim için ıslandın mı, Şeftalicik?" diye sordu.

O anda uyandım, tahrik olmuştum, terlemiştim ve umutsuzca boşalmaya ihtiyaç duyuyordum.

Daha önce bir erkeği hiç böyle arzulamamıştım ve aklımın bir köşesinde suçluluk duygusu belirmişti. Ne de olsa birkaç hafta sonra başka biriyle evlenmek üzere nişanlıydım. Rafaele'yi sevmesem de başka bir adamla ilgili seks hayalleri kurmak yine de yanlış geliyordu.

Yutkunup Ras'a baktım. Uzun saçları ensesinde düzgünce toplanmıştı ve sakallarını kesmişti. Bizi navigasyonu takip ederek mahallenin dışına çıkarırken bronzlaşmış elleri direksiyonda esniyordu. Taktığı yüzüklerden biri yatak odasında denediğim yüzüktü. Bunun farkına varmak içimde bir şeylerin uğuldamasına neden oldu.

"Ras, burada gerçekten ne yapıyorsun?" diye sordum sinirli bir ton kullanmayı engelleyemeyerek. "Bana şoförlük yapmak için bu kadar zaman harcadığına göre işin her ne ise o kadar da önemli değil sanırım."

"Bunu bana sormanı baban mı söyledi?"

"Hayır." Kaşlarımı çattım. "Neden söylesin ki?"

"Amerikalı ortaklarımızı biraz daha yakından tanımak için diplomatik bir görevle burada olduğumu söylediğimde bana inanmadı."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Damiano, Messero ve Garzolo klanları ile düşündüğümüz gibi büyük bir anlaşma yapmayı taahhüt ettiğinde, ikisinin de söz verdiklerini yerine getirebileceklerinden emin olmayı ister."

Bu cümle kulağa prova edilmiş gibi geliyordu ama mantıklıydı. Yine de *papá*nın bundan neden hoşlanmadığını anlayabiliyordum.

Eğer Ras bunun için buradaysa, neden beni gezdirmek için gönüllü olmaya bu kadar hevesliydi?

Bu işte bir terslik vardı.

Yüzümdeki morlukla bir ilgisi olduğuna dair bir his vardı içimde. Vale hâlâ bu konuyu açmamıştı ve ablamı tanırdım. Böyle bir şeyin peşini asla bırakmazdı.

Ras da bana göz kulak olmak için mi buradaydı?

Sanırım Vale ondan bunu yapmasını istemişti ve ben bunun için minnettar olmalıydım. Ras evimizde kalırken babam bana vuracak kadar aptal değildi.

Şimdilik güvendeydim.

Ama yeni bir tehdit vardı. Sürücü koltuğundaki adamın oluşturduğu bir tehdit.

Belki de kendime onun tüm kusurlarını hatırlatmalıydım böylelikle bu aşkı daha tomurcuk hâlindeyken durdurabilirdim.

O kibirli ve utanmazdı.

Soğuğa dayanamıyordu. Bu konuda tam bir bebek gibiydi. Dün gece ne kadar sefil göründüğünü düşününce dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

Onu inceledim. Şu anda bile havaya uygun giyinmemişti. Üzerinde yün bir takım elbise vardı ama ceketi yoktu. Arabanın kaloriferleri sonuna kadar açıktı. Gerçekten de New York kışına göre hazırlanmamıştı.

Başka ne kusuru vardı? Onu bir şeyden rahatsız olurken hiç görmüş müydüm?

Kafamda bir anı canlandı. "Bana lakabını nasıl aldığını anlat."

Kaşlarının çatılışından bunun ağzımdan çıkmasını beklemediğini anlamıştım.

"Neden?" diye sordu şüpheyle.

"Sadece merak ediyorum. Ras'ın bir anlamı var mı?"

Şerit değiştirdi. "Sistemde, hâlâ daha yüksek rütbeli bir patrona rapor veren otorite sahibi biri anlamına geliyor."

Bu mantıklıydı. Ne de olsa Damiano'ya rapor veriyordu. "Yani bunu sana Dem mi verdi?"

Koltuğunda kaydı. "Hayır, on altı yaşımdan beri bana böyle derler."

"Nasıl yani?"

Arabanın içindeki ruh hâlinde ufak bir değişim oldu. Yüzü sertleşmişti ve o an rahatsız edici bir konuya girdiğimi hissettim.

Sonunda cevap vermeden önce bir süre tereddüt etti.

"Sınıfımdaki bir çocuk taktı," dedi alçak bir sesle. "Anlaşamıyorduk. Yapmamam gereken bir şey yapmıştım ve bu aramızda bir savaş başlattı. Beni aşağılamak için bana bu lakabı taktı."

Beklediğim her neyse, bu değildi. Tırnaklarımı avuçlarımın yumuşak etine geçirdim. "Ona ne yaptın?"

"Yeni motosikletini çaldım ve çarptım. Ailesi babamın işinde çalışıyordu ve onu satın almak için yıllarca para biriktirmişlerdi. Kötü bir şeydi," diye itiraf etti. "Ve Nunzio bunun bedelini ödediğimden emin oldu."

"Seni dövdü mü?"

Ras sanki çok daha fazlası varmış gibi bir kahkaha attı. "Evet."

Bakışlarımı onun güçlü ve kaslı vücudunda gezdirdim. "Bunu hayal etmekte zorlanıyorum."

"O zamanlar böyle görünmüyordum. Sıska bir çocuktum. Bölge şefinin oğlu olarak babama her şeyi anlatabilir ve Nunzio'nun icabına bakmasını sağlayabilirdim ama bu, durumu kendi başıma halledemeyeceğimi kabul etmek olurdu. Bunun için fazla gururluydum. Bu yüzden mezuniyetimizin olduğu gece bana son darbeyi vurmaya karar verene kadar yaklaşık iki yıl boyunca dayaklarına katlandım."

Ses tonuyla içimdeki buzlar erimişti. Bunun ardından korkunç bir şey gelecekti. "Ne yaptı?"

Boğazını temizledi. "Okulumuzun arkasındaki oyun alanında o, bileklerimi kesmeye çalışırken arkadaşları beni tuttu. Yavaşça kan kaybından ölmemi istediler, böylece öldüğümü hissedecektim. Neredeyse başarıyorlardı ama sonra öğretmenlerden biri sigara içmek için dışarı çıktı ve onları gördü."

Mağazanın otoparkına girdiğimizde korkudan boğazım düğümlenmişti. Ras'a bakmak için döndüm. Yüzünde maske vardı sanki. Ne düşündüğüne ya da hissettiğine dair hiçbir ipucu yoktu.

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Ölebilirdi.

Bu olay uzun zaman önce gerçekleşmiş olsa bile onu rahatlatma ihtiyacıyla göğsüm sıkıştı. Bunun ne kadar travmatik olduğunu hayal bile edemiyordum. Bir hayvanı tutar gibi hareket etmesi engellendikten sonra bileklerinin kesilmesi...

Midem bulanmaya başlamıştı. "Ras, çok üzgünüm."

Arabayı park ederken hiçbir şey söylemedi. Kontağı kapattığında uzanıp elimi bileğine koydum.

Donup kalmıştı. Tenine dokunduğum yere baktı.

Yavaşça kolunu kendime doğru çektim. Kolunun altından koyu renkli bir mürekkep görünüyordu. Bileğinin tam ortasında yaklaşık beş santim uzunluğunda ince bir yara izi vardı. Dövmeler yara iziyle bir kez bile kesişmeden etrafını sarıyordu. Sanki göze çarpması için özen göstermiş gibi duruyordu.

"Neden üstünü kapamadın?"

"Bunu hatırlamak istiyorum."

Başparmağımı yara izinin üzerinde gezdirdiğimde karşılık olarak titredi. Yavaşça, göz göze gelmek için kafamı kaldırdım. "Bana onu öldürdüğünü söyle."

Gözlerinin içinde bir ateş yandı. Elini geri çekti. "Henüz değil."

BÖLÜM 16

GEMMA

Mağazaya doğru yürürken Ras'ın hikâyesi kafamda tekrar tekrar dönüp duruyordu.

Bana son derece kişisel bir konuda güvendiğini fark ettiğimde kalbim sıkıştı. Lakabıyla ilgili soruyu sorduğumda bir kusur arıyordum. Onun yerine kendimi bir güç bulmuş gibi hissediyordum. Onun gibi erkekler zayıflıklarını göstermekten hoşlanmazlardı. Aslında zayıf noktaları yokmuş gibi davranmayı severlerdi. Ama her nasılsa Ras'ın kendi zayıflığını kucakladığını görmek, onu gözümde daha da etkileyici kılmıştı.

Yürüyen merdivenlerden indiğimizde insanların bize baktığını fark ettim. İki yaşlı kadın durup birbirleriyle fısıldaştı, gözleri Ras'ın üzerindeydi.

Ras fark edince kaşlarını çattı. "Yüzümde bir şey mi var?"

Dudağımı ısırdım, ona fazla yakışıklı olduğunu nasıl açıklayabilirdim? İbiza'da diğer bronzlaşmış İspanyolların ve İtalyanların arasına daha az dikkat çekiyordu ama burada direkt göze çarpıyordu.

Bir grup liseli kız gözlerinden kalpler saçarak yanımızdan geçti ve Ras onlara gülümseyince kıkırdamaya başladılar.

Durup omzunun üzerinden şaşkın bir ifadeyle onlara baktıktan sonra bana döndü. "Cidden, var mı?"

"Hayır, yüzünde bir şey yok. Sen sadece..." Ona doğru bir el salladım.

"Ne?"

Yeleğini çekiştirdim. "Senin yakışıklı olduğunu düşünüyorlar. Bronz tenin, uzun saçların ve dövmelerinle çok egzotiksin."

Farkındalık yüz hatlarına yayıldı ve sonra dudakları kendinden memnun bir sırıtışla kıvrıldı. "Biliyor musun, New York'u daha çok sevmeye başladım."

Gözlerimi devirip tekrar yürümeye başladım. "Hiçbir şey söylememeliydim. Egonun daha fazla yükseltilmeye ihtiyacı yok."

Hızla bana yetişti. "Söylesene, görünüşüm hakkında ne düşünüyorsun?"

Yüzüm kızarırken bile, "İltifat mı bekliyorsun?" diye sordum. Benimle flört mü ediyordu?

"Sen bana benim hakkımda ne düşündüğünü söyle, ben de sana senin hakkında ne düşündüğümü söyleyeyim."

O anda iç çamaşırı reyonunun önünden geçiyorduk. "Önce sen başla."

"Bayan Garzolo!"

Durdum. *Hayır, o olmasın lütfen. Mamma* bugün Melanie'nin bana yardım edeceğini söylemişti. Ama sağa doğru bir bakış attığımda mağazada Benjamin'in çalıştığını gördüm.

Midem bulanmaya başladı.

Kırk küsur yaşındaki bu adam beni hep ürkütmüştü. İki ay önce ben üzerimi değiştirirken soyunma odasına girip bana kıyafetlerim konusunda "yardım" etmeye çalıştığında içimdeki his doğrulanmıştı. Olay çıkarmamıştım çünkü *mamma*nın, *papà*ya söylemesini istememiştim. Çünkü *papá* adamlarından birini Benjamin'in üzerine salabilirdi. Ya da daha büyük olasılıkla olayı benim üzerime yıkmanın bir yolunu bulurdu. Bu yüzden anneme yeni bir satış danışmanıyla

çalışmak istediğimi söylemiştim. Çeviri esnasında bir şeyler ters gitmiş olmalıydı.

Benjamin'in aşırı güçlü parfümünü bir kilometre öteden almıştım ve sarılmak için yaklaştığında dik durmaya çalıştım.

Tam sarılacakken Ras aramıza girdi.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu Ras, sesi bir bıçak kadar keskindi. Ras'ın arkasından ona baktım.

Benjamin Ras'a doğru gözlerini kırpıştırdı, şaşırmış görünüyordu. "Ah merhaba." Aralarına biraz daha mesafe koyup geriledi. "Ben Bayan Garzolo'nun satış danışmanıyım. Benjamin Scott." Bir anlık tereddütten sonra elini uzattı.

Ras adamın elini sıktı.

Benjamin, Ras elini tutunca yüzünü buruşturdu ve solgunlaştı.

"Ben Ras. Sana Ben diyebilir miyim?"

"Benjamini tercih ede—"

"Ben, ben de Bayan Garzolo'nun arkadaşıyım. Bu randevu için ona eşlik ediyorum."

"Anlıyorum," diye mırıldandı Benjamin elini çekerken. Parmakları birbirine yapışmış görünüyordu. "Size özel alışveriş alanını göstereyim."

Ras'ın eli sırtımdaydı, sert ve sahipleniciydi. Karnımda bir şeyler hissettim. Gideceğimiz yere doğru yürürken eli hâlâ oradaydı.

Benjamin omzunun üzerinden bize bakıyordu. "Denemek istediğiniz özel bir elbise olduğunu biliyorum, Bayan Garzolo. O yüzden onu sizin için hazırladım. Ayrıca hoşunuza gideceğini düşündüğüm birkaç parça daha getirdim."

"Teşekkür ederim," dedim sertçe.

Özel soyunma odalarına geldik. "Her şeyin hazır olduğundan emin olmak için bana bir dakika verin. Burada bekleyebilirsiniz." Benjamin bekleme alanındaki kanepeleri işaret etti ve bir kapıdan geçerek gözden kayboldu.

Ras kaşlarını çatarak ona doğru baktı. "Bu adamı tanıyor musun?"

Oturduğumda elini çekti. Bunun bu kadar farkında olmam yüzümün kızarmasına neden olmuştu. "Bana daha önce birkaç kez yardım etmişti. Ama bugün başka biri olmasını istemiştim."

Ela gözleri tekrar bana döndü ve beni dikkatle inceledi. "Ondan hoşlanmıyorsun."

İfademden beni anlamak bu kadar kolay mıydı? Ras vücut dilinden iyi anlıyor olmalıydı. Sanırım bu onun işinde olması gereken kullanışlı bir beceriydi.

"Neden?" diye üsteledi kanepede yanıma otururken.

Herhangi bir soruna neden olmak istemiyordum. Benjamin sürüngenin tekiydi ve amiri tarafından azarlanmayı hak ediyordu ama gerçek bir çeteyi onun üzerine salmak istemiyordum.

O kimseyi öldürmemişti. Sadece çaktırmadan ellemeye çalışmıştı. Elbisemi alıp buradan gitmeliydim.

"Önemli değil. Sadece bir kadını tercih ederim."

Ras başını iki yana salladı. "Nedenini söyle."

Son derece ciddi bir şekilde odaklanmıştı. Onu nasıl vazgeçirecektim? "Bana garip bir enerji veriyor."

Ras bir kolunu arkama atıp döndü, göğsü omzuma değiyordu. Bu adamın kişisel alan kavramı yoktu. "Bana ne olduğunu anlatmazsan, en kötüsünü düşüneceğim," derken yüzü benden birkaç santim uzaktaydı.

Gözlerimi kırpıştırıp ona baktım. Onu hiç bu kadar ciddi görmemiştim. Bir sıcaklık dalgası içime doğru yayıldı. Neyim vardı benim böyle?

Benjamin yeniden ortaya çıktı. "Pekâlâ, hepimiz hazırız—"

"Birkaç dakikaya daha ihtiyacımız var, Ben. Sakıncası var mı?"

Ras'ı dirseğimle dürttüm. Ne yapıyordu? Ortak bir bekleme alanındaydık ve o sanki burası bizim kişisel toplantı odamızmış gibi davranıyordu. Adam yavaşça kapıdan geri çekilene kadar Ras, Benjamin'e dik dik baktı.

"Sorun değil."

"Ras, bu—"

Daha da yaklaşarak sırtımı kanepeye yasladı ve çenemi parmaklarının arasına aldı. "O. Herif. Ne. Yaptı." Nane kokulu nefesi yanaklarımı okşadı.

Yutkundum, gözlerinde hâlâ bunu unutabileceğine dair bir işaret arıyordum.

Peşini bırakmayacaktı. Ben ona bir cevap verene kadar beni burada tutacaktı.

Çenemdeki elini çekerek, "Peki," dedim. Canımı yakmıyordu sadece onun bana dokunması vücudumun her yerini titretiyordu. "Geçen sefer üstümü değiştirirken soyunma kabinine daldı."

Ras'ın gözleri karardı. "Bilerek mi?"

"Evet. Kıçımı elledi, tamam mı? Elbisemi giymeme yardım ediyormuş gibi davranmaya çalıştı ama ben o kadar saf değilim."

Ras'ın çenesi gerildi. Bana korkunç bir şekilde gülümsedi ve yanağımı okşadı. "O kadar da zor değilmiş, değil mi?"

"Ras, büyük bir—"

Çoktan kalkmış, Benjamin'in geçtiği kapıya doğru sinsice ilerliyordu.

Ayağa fırladım. "Ras, yapma—"

Kapı âdeta uçarak açıldı. Ras onu görüş alanımdan çıkarmadan önce Benjamin'in paniklemiş yüzünü gördüm.

"Efendim?" Benjamin ciyakladı, sesi korkmuşa gibiydi. "Sorun ne—"

Ras onu boynundan tutup geriye doğru ittiğinde adam duvara çarptı.

"Kahretsin," diye mırıldandım, arkalarından koşup kapıyı çekerek kapattım. Tanığa ihtiyacımız yoktu.

"Yanlış kıza bulaştın, Ben," diye hırladı Ras.

Parmaklarını Benjamin'in ciyaklamasına yetecek kadar gevşetmişti, "Ne yaptım ki? Ben hiçbir şey yapmadım! Bu bir yanlış anlaşıl—"

"Bayan Garzolo bana, buraya son gelişinde ona uygunsuz bir şekilde dokunduğunu söyledi."

"Dokunmadım!"

"Bayan Garzolo'nun yalancı olduğunu mu söylüyorsun?"

Benjamin'in gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibiydi. "Hayır, tabii ki hayır."

"Onu bu kabinlerden birinde üstünü değiştirirken sıkıştırdığını söyledi. Sen mi, yoksa o mu yalan söylüyor?"

"B-B-Ben—" Benjamin'in umutsuz bakışları üzerime çevrildi. "Bayan Garzolo, özür dilerim!"

Ras, adamın karnına yumruk attı.

Benjamin acı içinde inliyordu. Ellerimle yüzümü kapattım. Bunu izlemek çok zordu ama nedense durdurmak için acele etmiyordum. Kalbim göğsümün içinde çarpıyordu.

Ras beni savunuyordu.

"Lütfen, efendim—"

Parmaklarımı aralayıp boşluklardan baktım.

Ras onu kaldırıp tekrar duvara çarptı. "Biliyor musun, eskiden olsa bunun için elini keserdik."

Benjamin hüngür hüngür ağlıyordu. "Elimi kesmeyin. Lütfen, elim olmaz!"

"Sorun değil. Mantıklı bir adam olabilirim."

Ras, Benjamin'in taşaklarına sertçe vurup onu yere fırlattı.

Benjamin acı içinde çığlık atıyordu, yerde bir karides gibi kıvrılmıştı.

"Eğer ona bir saniyeden uzun süre bakarsan sadece elini kesmekle kalmam. Her uzvunu keserim. Seni bir kütük hâline getiririm. Beni anlıyor musun?" Ras'ın sesinde neşeden eser kalmamıştı. Sert ve soğuktu, bu tehdidi yerine getirip getirmeyeceği konusunda hiçbir şüpheye yer bırakmıyordu.

Bir anda buz kesmiştim. Ras'ın sıradan bir adam olmadığını, Casalesi'nin korkulan ikinci patronu olduğunu unutmuştum.

Ayakkabısının ucuyla Benjamin'in suratını kaldırdı. "Söyle."

"Evet! Anladım."

"Yeter," diye bağırdım.

Tanrım, neredeyse Benjamin için üzülecektim. Neredeyse. Ama tam olarak değil.

Bu bana göre değildi. Şiddetten hoşlanmazdım. Özellikle de benim yüzümden kaynaklanan şiddetten. Öyleyse neden bu gösteriden garip bir şekilde heyecan duyuyordum?

Kendimi kadife kanepeye bıraktım. En son ne zaman birinin benim bu kadar savunduğunu hatırlamıyordum. Bunu, yaşananların aileme karşı bir saygısızlık olduğunu düşündüğü için değil beni etkilediği için yapmıştı.

O bunu benim için yapmıştı.

Ras kollarını kavuşturup burnunun ucuyla Benjamin'in kıvranırken hıçkıran hâline baktı.

"Pekâlâ, toparlan Ben. Bütün gün seni bekleyemeyiz." Ayakkabısıyla onu tekrar dürttü. "Benim de bazı şeylere ihtiyacım var. Kışlık gardırop. Zevkine güveniyorum. Boyum 1.93, genelde büyük beden giyerim. Ayakkabı numaram kırk yedi. Sanırım burada on üç numaraya denk geliyor ama bana bir iyilik yap ve kontrol et."

Benjamin kendini yerden kaldırmayı başardı ve ikimize de bakmadan bir şeyler mırıldandı. "Elbette efendim."

"Teşekkürler. Minnettarım."

Bakışlarım gelecek haftaki parti için internetten seçtiğim ışıltılı sarı elbiseye takıldı. Rafaele'nin teyzesinin ellinci doğum günüydü ve tüm Garzololar davetliydi. Şehir merkezinde bir mekânda akşam yemeğinin ardından Rafaele'nin kulüplerinden birinde bir parti olacaktı yani her ikisi için de uygun bir şeye ihtiyacım vardı. Ölçüleri kontrol ettiğimde biraz büyük geldi.

Boğazımı temizledim. "Ras, elbisemin tadilat için işaretlenmesi gerekiyor."

Ras bana baktı, ben de başımı sehpaya doğru eğdim; sehpanın üzerinde bir tepsi, bir mezura ve bir iğne yastığı vardı.

Benjamin durakladı, bir ayağı çoktan kapının dışındaydı ve buradan çıkmak için çaresiz görünüyordu.

"Yok, ben hallederim," dedi Ras, oturduğum yere doğru yürüyüp iğneliği aldı.

Benjamin kapıdan çıkarken kollarımı kavuşturup yumruğumu burnuma bastırdım.

Ras yastığı savurup gözlerime baktı.

Bir iç çektim. "Terapiye ihtiyacı olacak."

Ras omuz silkti. "Bunu sana elini sürmeden önce düşünmeliydi."

Tenime bir sıcaklık yayıldı. "Ben üstümü değiştirmeye gidiyorum, sen de o zamanı iğneleri nasıl kullanacağını Google'da arat. Bir partiye orantısız bir elbiseyle gitmeyeceğim."

Bana eğlenen bir bakış attı. "Merak etme, o kadar da zor olamaz."

Elbiseyi raftan kaptığım gibi soyunma kabinine girdim ve ağır perdeyi büyük bir gürültüyle çektim.

Kıyafetlerimi çıkarırken Ras'ın bizi ayıran tek perdeyle dışarıda durduğunu düşününce kalbim garip bir ritimle dans etmeye başladı. Sütyenimi çıkarıp bir kancaya astım.

"Evet, bu sorun olmayacak," diye seslendi Ras ve sesi sanki tam dibimden gelmişti. "YouTube'da bir video buldum."

İçime bir heyecan yayıldı. "Tamam, harika."

Elbisenin içine girdim kumaş kıvrımlarıma sürtündüğünde, her şey normalden biraz daha hassas hissettirmişti.

Elbise biraz fazla uzundu, bir santim kadar kumaş yerde toplanıyordu. Elbisenin eteklerini toparladım ve küçük bir topukla bu uzunluğun yeterli olacağına karar verdim.

Yine de göğüs bölgesi biraz sorunluydu. Boyun kısmında v şeklinde bir dekoltesi vardı ve daha büyük göğüslü biri için yapılmıştı. Yan fermuarı kapattım ve askıları omuzlarımda tutarak soyunma kabininden çıktım.

Aynanın önünde durduğumda Ras telefonundan başını kaldırıp bana baktı. Hem de iki kez.

Yanaklarımın kızardığını hissediyordum. "Ne?"

Telefonunu cebine koyup bana doğru yavaş ve bilinçli birkaç adım attı. Nabzımın boğazımda attığını hissedebiliyordum.

"Senin hakkında ne düşündüğümü sana hiç söylemedim," dedi, başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirirken bana yenilebilir bir şeymişim gibi bakıyordu.

Neyden bahsediyordu bu?

Ah. Doğru ya. Zihnim bu âna o kadar odaklanmıştı ki diğerlerini unutmuştu.

Tam arkamda duruyordu, vücudunun sıcaklığının sırtıma yayılmasını hissedebileceğim kadar yakındık. Aynadaki yansımamız sinirlerimin uyarı göndermesine neden oluyordu. Çok daha büyüktü. Daha uzundu. Ben üstümü değiştirirken o takım elbisesinin ceketini çıkarmıştı, gömleği omuzlarının ve kollarının kaslı hatlarını gizleyemiyordu.

"Duymak ister misin?" Kelimeler göğsünün içinde gürledi.

"Elbette" dedim hafifçe. Nasıl iyi koktuğuma ya da saç kesimimi beğendiğine dair bir şeyler duymayı bekliyordum.

Onun yerine gözleri koyulaştı. "Çok güzelsin. Hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın."

Birden nefesim kesildi. Bacaklarımın arasında beliren sıcaklığı kontrol altına almaya çalışarak bacaklarımı birbirine bastırdım.

Aynada, bakışlarının aşağıya indiğini gördüm, küçük hareketimi fark etmişti. Odadaki hava üzerime çöküyordu. O kadar sersemlemiş durumdaydım ki uygun bir tepki veremiyordum, gerçi içinde bulunduğumuz ortamda böyle bir şeyin olabileceğinden bile emin değildim.

Ne kadar telaşlandığımı fark etmiş olmalıydı ki merhamet gösterip bana bir çıkış yolu gösterdi. "Elbise nasıl oldu?"

Yutkundum. "Askıları çok uzun." Sesim o kadar zayıftı ki sanki maraton koşmuştum.

"Bir bakayım."

Ellerini omuzlarıma doğru kaldırdı ve parmaklarımın askıları tuttuğu yerin üstüne koydu. Bırakıp onun devralmasına izin verdim.

"Sanırım en az birkaç santimetre kadar ayarlanmaları gerekiyor."

Ras işaret parmaklarını askıların altından geçirip hafifçe çekiştirdi.

Kumaş göğüslerimin üzerinde düzleşip sertleşmiş meme uçlarıma baskı yaparken derin bir nefes aldım. İçim kıpır kıpırdı.

"Böyle nasıl?" dedi Ras mırıldanarak, sıcak nefesi ensemde geziniyordu.

"Belki biraz daha fazla."

Biraz daha çekti. Nefes almamak için dudağımı ısırdım. Meme uçlarım daha da sertleşmişti ve aynadaki yansımamdan elbisenin narin kumaşını ittiklerini görmemesine imkân yoktu.

"Bu iyi," diye nefes aldım.

"Dur," dedi aniden Ras. "İğneleri almam gerek."

Askıları tutma görevini ben devraldım, bu sırada ellerimiz birbirine sürtündü.

Geri döndüğünde, bakışlarının içinde belirgin bir açlık kaynıyordu.

Başparmağını askının üzerine bastırıp iğneyi geçirmesini izledim.

İkinci iğne kumaşın arasından kayarak tenime battığında irkildim.

Dilini şaklattı. "Kahretsin, özür dilerim."

"Önemli değil."

Ama o benim sözüme inanmıyordu. Askıyı omzumdan kaydırdı, parmak uçlarının her biri tenimde sıcak bir iz bırakıyordu. "Kanıyor."

Odada sanki elektrik kaçağı varmış gibi yüzümden boynuma, oradan da göğsüme bir titreşim yayılıyordu ve ben bunu nasıl bastıracağımı bilmiyordum. "B-ben iyiyim."

"Seni incinmiş görmekten hoşlanmıyorum."

Kelimeler etrafımızdaki boşlukta asılı kalmıştı. Tek duyduğum göğsümdeki gürültülü çarpan nabzımdı.

Yavaşça hatta o kadar yavaş ki bir an hayal ettiğimi sandım ama başını eğdi ve dudaklarını omzuma bastırdı.

Nefesim kesilmişti. Dili sıcak, ılık bir fırça gibi tenimde geziniyordu ve bunu vücudumdaki hissetmemem gereken yerlerde hissetmiştim. Gözlerim titreşerek kapandı. İçimde yeni bir tür ihtiyaç belirdi, kemiklerimde hissettiğim türden bir ihtiyaç. Damiano'nun karanlık mutfağındaki o çalıntı öpücüğün yankılarını taşıyordu.

Bu çok yanlıştı. Bu tam da kendime ondan uzak durmam gerektiğini söylediğimde korktuğum türden bir belaydı. Başka bir erkeğin yanında hiç böyle hissetmemiştim.

"Ras, bunu yapmamalıyız," diye mırıldandım, nefesim kesilmişti.

Dudakları tenime değdi. "O zaman bana durmamı söyle"

Geri çekilmek niyetindeyim ama bunun yerine bedenim ona daha da yaklaştı.

Memnun olmuş gibi bir ses çıkardı ve bir avucunu belimin üzerinde kaydırdı.

Hafifçe tenimi ısırdığını hissettim ve dudaklarım aralandı. Göğsüm yükselip alçalıyordu. Elini karnımın ortasına doğru ilerletti ve yukarı çıkmaya başladı, ta ki kumaş bitene ve elbisenin dekoltesinin açıkta bıraktığı çıplak tenime değene kadar...

Dudaklarını boynumun omzumla birleştiği hassas yere getirdi ve bakışlarını kaldırıp aynadaki yansımamdan gözlerimin içine baktı. Kıçımı onun uyluklarına bastıracak kadar hafifçe eğdiğimde orada bir şeye temas ettim. Bu da benim hakkımda birkaç iltifattan fazlasını düşündüğünün kanıtıydı.

Kısık bir inilti çıkardı. "Sikeyim."

Gözleri hâlâ benimkilere kilitliydi, elini elbisemin önündeki açıklıktan içeri soktu ve bir göğsümü kavrayıp sıktı.

Parmaklarıyla meme ucumu sıkarken düşüncelerim karışıyordu. Bu kadar ileri gitmesini beklemiyordum ama olanlardan bu kadar heyecan duymayı da beklemiyordum.

Tanrım, ben mahvoldum.

Kapı çalındı.

Birbirimizden ayrıldık ve odadaki hava serbest kalan gerilimle dalgalandı.

Ras derin bir nefes aldı, pantolonunu düzeltip bana baktı.

Elbisemi düzelttim. "İçeri gel."

Benjamin arkasındaki giysi rafını sürükleyerek içeri girdi. Ras diğer iğneyi batırdı ve işaretlerin doğru olup olmadığını kontrol etmesi için onu yanına çağırdı.

Onay aldıktan sonra elbiseyi çıkarmaya gittim. Perdeyi çekip kapattım ve alnımı aynaya dayadım. *Daha önce haklıymışım.* Ras'ın etrafında olmak berbat bir fikirdi. Ama gözlerimi açıp omzumda bıraktığı açık pembe ize baktığımda, ondan uzak durmak için gereken iradeye sahip olduğumdan emin değildim.

BÖLÜM 17

RAS

Garzolo'nun çalışma odasına girmek planladığım bir şey değildi ama Gemma'nın annesi, mağazadaki randevudan sonra Gemma'yı, Cleo ve onunla öğle yemeğine götürmem için bana mesaj attığında mükemmel bir fırsat ortaya çıkmıştı.

Onları eve Pietra bırakacaktı, bu yüzden günün geri kalanında işim yoktu.

Gemma ve ben restorana giderken on dakika boyunca hiç konuşmadık. Soyunma odasında olanlardan sonra aklından neler geçtiğini bilmek için can atmama rağmen yorum yapmamak daha iyi bir seçenek gibi görünüyordu.

Sınırları zorlamaya ve akılsızca şeyler yapmaya alışkındım ama Gemma'nın gönüllü bir suç ortağı olmasına alışkın değildim.

Aynanın karşısında o lanet elbisenin içinde dururken ona bakarken tek düşünebildiğim, bunun ne kadar adaletsiz olduğuydu.

Hayatının geri kalanı boyunca Messero'nun olacaktı.

O salak anlamıyordu. Onu anlamıyordu. İbiza'da onları birlikte takılırken izlediğimde bunu görmüştüm. Onun yanında robot gibiydi. Ona zar zor dokunuyordu. Onunla konuşmamıştı bile.

Eğer benimle nişanlı olsaydı, bir saniyesini bile boşa harcamazdım. Onu yanımdan ayırmazdı. Yemek yemek isterse, onu ellerimle beslerdim. Oturmak isterse, kucağıma oturttururdum. Duş almak isterse, o mükemmel tenin her santimini yıkar ve sonra onu tekrar kirletirdim.

Çenemi sıktım. Delirmek üzereydim.

Bıçağımın ucunu kapının kilidine sokup oynattım. Kilit yumuşak bir tıkırtıyla açıldı.

Odaya girdim ve kapıyı arkamdan kapattım.

Çalışma odasını taramam beş dakikadan az sürdü ve kesinlikle değerli hiçbir şey bulamadım. Kilidin bir çocuğu bile içeri girmekten alıkoymamasına şaşmamalıydı. Burası sadece gösteriş içindi. Garzolo gerçek işini başka bir yerde yapıyor olmalıydı ya da ben gelmeden önce her şeyi temizleyerek mükemmel bir iş çıkarmıştı.

Çalışma odasından çıktım, oturma odasındaki bara uğrayıp kristal bir bardağa biraz viski koydum. Üst kattaki yatak odama çıkarken bardağı yanıma aldım.

"Gemma'nın yanında dikkatli ol."

Dem'in numarasını çevirirken bu sözler kafamın içinde tekrar tekrar dönüyordu. Ona buradaki ilerlemem hakkında bilgi vermeli ve Gemma'nın teninin tadının nasıl olduğunu ya da küçük inlemelerinin tonunu bilmiyormuş gibi davranmalıydım.

Yanında aklımı kaybedebileceğim onca kadın varken neden başka bir adamla nişanlı olan bir kadını seçmek zorundaydım ki? Hem de herhangi bir erkekle değil. Bir *don*la. Dem'in başına çığ gibi büyüyen sorunlar açmadan o heriften kurtulamazdım.

Soğuk bardağı alnıma bastırdım. Gemma'nın nişanlısını öldürmenin olası sonuçlarını düşünüyor olmam gerçekten harikaydı.

Damiano üçüncü çalışta telefonu açtı. "Ras."

"Balayınızı böldüğüm için özür dilerim." Şu anda Maldivler'de, küçük özel bir adadalardı ve otelde sadece onlar vardı.

"Sorun yok, Vale biraz kestiriyor. İşler nasıl?"

"Garzolo'yu ben buradayken Gemma'nın bakıcısı olmama izin vermesi için ikna etmeyi başardım."

"Bunu nasıl başardın?"

"Diğer adamı görevden aldım."

Kıkırdadı. "Aferin sana. Garzolo seni ekibiyle tanıştırdı mı?"

"Evet, dün gece onlarla yemek yedim. Geldiğim gece pek mutlu değildi ama o zamandan beri Bay Misafirperver oldu. Beni restoranı La Trattoria'ya götürdü."

"Ve?"

"Hepsine sorularıma cevap vermemeleri için açıkça talimat verilmiş. Onlardan işlerinin ne kadar iyi gittiğine dair büyük laflar dışında bir şey öğrenemedim."

"Hımm. Belki de Gemma'nın şoförü olmana izin vermesi için onu ikna etmek kolay olmuştur çünkü işine burnunu sokmanı istemiyordur. Bu şekilde seni meşgul edeceğini düşünüyor."

Kaşlarımı çattım. Damiano haklıydı. Bunu düşünmeliydim. "Kahretsin, haklı olabilirsin."

"Bu beni şaşırtmaz. İbiza'da yeterince ketumdu. New York'taki durumla ilgili dışarıdan bir bakış açısı bulman gerekecek. Kal'ın bağlantısıyla görüştün mü?"

"Yarın sabah Orrin'le buluşacağım."

"Güzel. Ondan ne öğrenebileceğine bak. Ona şirinlik yapmaktan da çekinme."

"Neler olduğunu sana haber veririm."

"Pekâlâ. Gemma'nın durumuyla ilgili bir ipucu var mı?"

"Henüz bir şey yok."

"Ona babasını sormalısın. Napoletano, Garzolo'nun bu evliliğin gerçekleşmesine ne kadar ihtiyacı olduğundan bahsettiğini duyduğunu söyledi, yani bir şeyler biliyor olabilir."

Çenemi kaşıdım. Evet, bu konuya en son değindiğimizde felaketle sonuçlanmıştı.

Damiano'ya bunun kötü bir fikir olduğunu düşündüğümü söylemek üzereyken kendimi durdurdum.

Omurgamdan aşağı hoş olmayan bir şey aktı. Gemma'yı üzmekten korktuğum için mi buradaki çabalarımdan ödün veriyordum?

Patronuma bundan daha fazlasını borçluydum.

"Pekâlâ. Bakalım ondan bir şey öğrenebilecek miyim."

Telefonu kapattık ve ben içkimi yudumlarken kendime gelmem gerektiği sonucuna vardım. Dem'in emriyle buradaydım. Ona temiz bir kafa borçluydum. Gemma ile oyun oynamayı içermeyen gerçek önceliklerime odaklanmam gerekiyordu. Garzolo, kızını nasıl tehlikeye attığımın kokusunu alırsa hiçbir tehdit kalmama izin vermesini sağlayamazdı. Klanının Messero ile birleşmesi için yanıp tutuşuyordu, bu çok açıktı. Beni buna bir tehdit olarak görürse beni tolere etmeyecekti.

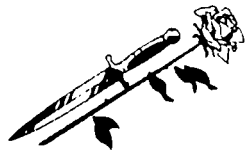
Amerikalılarla yapılan bu anlaşma önemliydi. Dem'in Casalesi'nin başına geçmesiyle ilk büyük hamlemiz olacaktı ve halkımız nasıl sonuçlanacağını görmek için izliyor olacaktı. Dem'in bizim için doğru lider olduğundan kimsenin şüphe duymasını istemiyordum.

Onda bu yeteneğin olduğunu fark ettiğim ânı hatırlıyordum. Bu neredeyse on yıl önceydi. Sara ile olanlardan sonra kimse ama hiç kimse benimle konuşmuyordu. Bir adamdan geriye kalan boş bir kabuktum. Çatlak, öfkeli, yıkıcı. Onun ihaneti kalbimi parçalamıştı. Haftalarca evimden çıkmamıştım.

Damiano beni uçurumun kenarından çekip alan kişiydi. Gerçekten deneyen tek kişi oydu. Kendim için bir gelecek göremediğimi, göremeyeceğimi fark etmişti ve beni kendi vizyonu doğrultusunda hareket etmem için ikna etti. Kendime inanmaya başlamadan önce yıllarca ona inandım.

Viskiyi bitirip ve bardağı yumuşak bir çınlamayla komodinin üzerine bıraktım.

Bundan daha iyisini yapmalı ve Gemma'nın vücudunun yatağımda olduğunu düşünmek yerine işime odaklanmalıydım. Sara'dan sonra tüm kadınları kendimden uzak tutmamın bir nedeni vardı. Yıllarca asıl önemli olandan uzaklaştıran şeyleri bırakmıştım ve yeniden başlamayacaktım.

Orrin Petraki ile buluşacağım kahve dükkânı Poet's Café'ye, saat sekiz on beşte vardım. Kapısında sekizde açıldığı yazmasına rağmen kapalıydı.

Yüzümün önünde beyaz bir bulut oluşturarak sinirli bir of çektim. Hava eksi on dereceydi ya da telefonumdaki uygulamanın söylediğine göre on dört Fahrenheit'tı. Yeni siyah kaşmir kazağım ve yün ceketimin içinde bile meme uçlarım donacakmış gibi hissediyordum.

Sikerim böyle işi.

Telefonumu çıkarıp Yunan'ı aradığımda parmak uçlarım uyuşmuş durumdaydı.

"Neredeyse geldim," dedi, hattan cızırtılar geliyordu. "Yukarı çıkıyorum. Uzun ceketli adam sen misin?"

"Evet," diye bağırdım telefona. "Sikeyim, burada donuyorum."

Kıkırdadı. "New York'a ilk geldiğim zamanı hatırlıyorum. Alışmam dört kışımı almıştı."

Siyah bir SUV kaldırıma yanaştı, sürücüsü kıvırcık siyah saçlı ve karakteristik burunlu, sırıtan genç bir adamdı. Telefonunu bana doğru salladı.

Telefonu kapattım ve ellerimi ceketimin ceplerine soktum, omuzlarım neredeyse kulak hizamdaydı. O mağazadan şapka ve atkı almalıydım ama o sırada Gemma'yla yaşadığım olaydan sonra sertleşen penisimden kurtulmakla meşguldüm.

Bugün onu gördüğümde bu konuyu açıp açmayacağını merak ediyordum.

Orrin arabadan indi ve elimi sıkmaya geldi. "Ras, değil mi?"

Onu şöyle bir süzdüm. Gençti ama yanağında eski bir yara izi, alnında da yeni bir yara izi vardı. Bunlar ona belli bir ağırlık veriyordu.

Onun kenarda oturan biri olmadığını şimdiden söyleyebilirdim.

"Evet." Başımı kapının üstündeki tabelaya doğru eğdim. "Şair sen misin?"

Bana çarpık bir şekilde sırıttı. "Kime sorduğuna bağlı. Soyadın var mı?"

"Sorrentino."

"Ah, buralarda bir Sorrentino tanıyorum." Ceplerinden birini karıştırıp bir dizi anahtar çıkardı. "Burada akrabaların mı var?"

Başımı iki yana salladım. "New York'ta yok. Bütün ailem hâlâ Napoli'de."

Kapının kilidini açtı ve içeri girmemi işaret etti. "Boş ver o zaman. Napoli'ye hiç gitmedim ama hep gitmek istediğimi biliyorsun. Pizzanız dünyanın en iyisi olmalı, değil mi?"

Kafenin sıcak havası etrafımı sararken rahatlayarak ürperdim.

"Öyle derler."

"Biliyor musun, bir süre önce oradan biriyle tanıştım." Kapı Orrin'in arkasından çarptı. "Messero'nun ekiplerinden biriyle birlikte. Aslında belki de Napoli'den değildi. Kahretsin, burada çok fazla İtalyan var, herkesin nereli olduğunu hep karıştırıyorum."

O kahve makinesine doğru yürürken ben de ceketimi çıkardım. Bu adam çok konuşuyordu ama ondan istediğim şey göz önüne alındığında bu iyi bir şey olabilirdi.

"Kahve ister misin?"

"Evet."

Çekilmiş kahve çekirdekleriyle dolu bir kap çıkardı. "Kal bana sana oldukça yardımcı olmamı söyledi. Anlaşılan sen ve patronun bir süredir onunla çalışıyorsunuz."

"Kal iyi bir adamdır. Yıllar boyunca bize çok yardımcı oldu." İbiza'da silah ve mühimmat sıkıntısı çekmememizin nedeni Kal Petraki'ydi.

"Tebrikler bu arada. De Rossi'nin kısa süre önce başa geçtiğini duydum."

Sandalyede gevşedim ve ayak bileğimi dizimin üzerine koydum. "Casalesi yönetiminin bir değişikliğe ihtiyacı vardı."

"Senin için de büyük bir terfi, ha?"

"Göründüğü kadar göz alıcı olmadığını söyleyebilirim."

Orrin iki *espresso* yapmaya başladı. "Altı yıl önce buraya ilk geldiğimden beri yükselmeye çalışıyorum. Şimdi, yaklaşık bir düzine adamdan oluşan bir ekibi yönetiyorum. Büyük oyuncular değiliz ama iyi bir işim var ve sanırım taşralı adamlarınızla diplomasiyi sürdürürsem bunu büyütmeye devam edebilirim."

"Kendi bölgeniz mi var?"

"Messerolar ve Ricciler arasındaki sınırın tam ortasında. Son zamanlarda biraz gergin." Bana baktı. "Belki duymuşsundur."

"Meselenin çözüldüğünü sanıyordum."

"Evet, Ricciler, Messero-Garzolo yapımı büyük bir kazığa oturtturuldu. Bellerini yeniden doğrultmaları en az on yıl sürer."

İki *espresso* getirdi ve karşıma oturdu. "Peki ben nasıl yardımcı olabilirim?"

Bir yudum aldım. Kahve güzeldi. Sert ve acı.

"Ailelerimizin yakın zamanda birleşmesi nedeniyle Damiano'nun Garzolo'yla ortak bir ticari çıkarı olduğunu herhâlde şimdiye kadar anlamışsındır."

Orrin başıyla onayladı. "Kal'dan o kadarını öğrendim."

"Messero da işin içinde."

"Doğru. Garzolo'nun diğer kızıyla nişanlı, değil mi? Adı neydi... Gia mı? Onu sadece bir kez gördüm ama akıldan çıkmayacak bir kıçı vardı, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

İçimde alevlenen öfkemi geçiştirmek için *espressom*dan bir yudum aldım. "Adı Gemma. Her neyse, buraya durum tespiti yapmak için geldim. Amerikalı dostlarımızın ürünümüzü taşımak için gereken kapasiteye sahip olduklarından emin olmak istiyoruz."

"Çok ihtiyatlı."

"Yapabileceklerine daie en ufak bir şüphe varsa, bundan haberdar olmak isteriz."

Orrin'in gözleri parladı. "Ricciler için mi endişeleniyorsunuz? Dediğim gibi, darmadağın durumdalar. İntikama ne kadar susamış

olurlarsa olsunlar, ciddi bir tehdit oluşturamayacak kadar çok adam kaybettiler."

"Garzolo'nun ekibinin de büyük bir darbe aldığını hissediyorum."

"Aldılar. Sanırım bu yüzden bugünlerde farklı davranıyor."

"Nasıl farklı?"

"O..." Orrin omuz silkti. "Temkinli. Bazıları onun yaşlandığını söylüyor. Eski rotalarından bazılarını bıraktı."

İlginç. "Bir şeyden mi korkuyor? Yoksa insan gücü mü azaldı?"

Orrin fincanını bırakıp kollarını kavuşturdu. Ayrıntıları bilmiyorum. Bu benim yetki alanıma girmiyor. Adamlarım onunla pek ilgilenmez."

"Daha fazlasını öğrenebilir misin?"

Kafenin dışından bir çöp kamyonu geçti. Kar yağıyordu.

"Etrafa sorabilirim. Yakında bir poker oyunumuz var. Oradan biri daha fazlasını biliyor olabilir."

"Sorduğumu kimse bilmemeli."

Orrin sırıttı. "Ben dünkü çocuk değilim." Masanın üzerine eğildi ve göz göze geldik. "Şimdi bana Napoletani'nin çok iyi bildiği şu sahte mallardan biraz daha bahset."

Yarım saat sonra Orrin'le işleri toparladım. Adam açıkça bizimle bir anlaşma yapmak istiyordu ve ben de bunun iyi bir şans olduğunu düşünerek yanından ayrıldım ve Garzoloların evine geri döndüm. Gemma'nın saat onda onu götürmem gereken bir randevusu vardı.

Bu görüşmeden sonra iyimserdim. Orrin buradaki taktiği biliyor gibi görünüyordu. Ailelerin yabancısıydı ama insanların gözüne girmesini sağlayan tatlı bir dili vardı.

Ekibinin Messerolara iyi para kazandırdığı gerçeği de cabası. Bana, kimsenin ekibinin bölgesine girmeye çalışmadığından emin olmak için onlara bir koruma ücreti ödediğini söylemişti.

Garzolo hakkında söyledikleri ilginçti. Stefano'nun ekibiyle akşam yemeği yediğimde hepsi işleri hakkında büyük konuşuyorlardı. Azalan hırsları hakkında tek bir ipucu yoktu. Bir masa dolusu aç adam görmüştüm.

Garzolo operasyonlarını gerçekten küçültüyorsa, ekibi mutlu olamazdı. Yemek yemeleri lazımdı. Ya hepsi mükemmel oyunculardı ya da bunun arkasında çok iyi bir neden vardı.

Ne olduğunu bulmam gerekiyordu.

Evin önüne park ettim ve Dem'e bir ipucu bulduğumu bildirmek için belli belirsiz bir mesaj yazdım. Bu kadar çabuk bir şey elde etmek iyi hissettiriyordu. Telefonumu orta konsola attım ve rahat bir nefes aldım.

Tık tık.

Yana doğru baktığımda Gemma'nın arabanın diğer tarafında durduğunu gördüm, saçlarını at kuyruğu yapmıştı. Kapının kilidini açtığımda içeri atladı. Tayt ve sporcu sütyeninin üzerine hayatımda gördüğüm en kabarık kışlık montu giymişti.

Bakışlarım onun fit karnına kaydı ve kasıklarıma doğru bir sıcaklık yayıldı.

Cazzo.

Arabayı dolduran baş döndürücü kadın kokusunu görmezden gelmeye çalışırken nereye gittiğimize dair beynimi zorlamam gerekti.

Ah, doğru ya.

Pilates. "Hazır mısın?"

"Evet."

Ellerimi direksiyonun etrafında kavuşturup arabayı garaj yolundan çıkardım.

Dün ona neden Nunzio'dan bahsetmiştim ki? Herkesle paylaştığım bir hikâye değildi ama bana takma adımı sorduğunda bir şey beni ona gerçeği söylemeye zorlamıştı.

"Bana onu öldürdüğünü söyle."

İçim daralmıştı. Sanki umursuyormuş gibi bir öfkeyle söylemişti.

Ya da belki de bu sadece zihnimin oynadığı bir oyundu. Görmek istediğim şeyleri görüyordum.

Aramızdaki bu bağı hissediyor muydu? Hep vardı. Evet, beni ısırdığı o ilk günden beri. Aksini iddia etmesi umurumda değildi.

Aramızdaki bu şey, İbiza'da benim yanımdayken aklını kaçırmasına neden olmuştu.

Kendi söylemişti. Öfkesini benden çıkarıyordu.

Belki ilk başta öyleydi ama sonra... Benim dairemdeyken öyle değildi.

Kesinlikle o mağazada da değildi.

Ve şu anda o güzel gözleriyle beni anlamaya çalışıyormuş gibi bakarken de değildi.

Ben de onu anlamaya çalışıyordum.

İçinde yanan bir ateş vardı ama ailesinin tüm hayatını bu ateşi söndürmeye çalışarak geçirdiğinden şüpheleniyordum.

Onu uyumlu hâle getirmek için.

İtaat etmesini sağlamak için.

Onu kontrol altında tuttukları çok açıktı. Ailesinin yanında, benim yanımda hiç olmadığı kadar siniyordu.

Neyden korkuyordu?

Belki de onu motive eden korku değildi. Belki de ailesinin bir ömür boyu aşıladığı zorunluluk duygusuydu.

Teorimi test etmeye çalışarak, "Messero'yla evlenmezsen ne olur?" diye sordum.

Bakışları endişeyle titredi. "Neden?"

"İbiza'dayken Vale'ye bunun ailenin hayatta kalması için çok önemli olduğunu söylemiştin."

Koltuğunda kıpırdandı. "Bunu zaten konuşmuştuk, değil mi? Babamın bana söylediği buydu. Messerolarla birleşmenin Riccilerle yaşanan karmaşadan sonra itibarımızı güçlendireceğini söyledi. Onlarla her şey kötüye giderken işler de bir süreliğine kötüye gitti."

"Ne kadar kötü?"

"Bir grup adamımızı öldürdüler." Bir sonraki şeyi söylemeden önce pencereden dışarı baktı. "Amcalarımızı. Kuzenlerimizi."

"Vale bu konuda pek konuşmuyor."

"Burada değildi." Ses tonu sertleşmişti. "O kaçtıktan sonra işler hızlandı."

Kaşlarımı çattım. Bu, Gemma'nın ailesine karşı gelindiğinde ne olacağına dair belli bir dersi içselleştirmesine mi neden olmuştu?

Vale, Messero ile nişanı bozma fikrini ortaya attığında onunla bu kadar sert tartışmasının nedeni bu muydu?

Garzolo'nun onu bu evliliğin müzakere edilemez olduğuna ikna etmek için fazla bir şey söylemesine gerek kalmamasına şaşmamalıydı. Bunun için hazırlanmıştı.

Gemma bu evliliği mantık çerçevesine otturttururken hep diğer insanlardan bahsediyordu. Ne istediklerinden. İhtiyaçları olan şeylerden.

Peki ya kendi ihtiyaçları? Ne istediğini biliyor muydu?

Yoksa tüm hayatını onları nasıl bastıracağını öğrenerek mi geçirmişti?

Ağzımın içinde nahoş bir tat vardı ve yutkunmaya çalıştım. Bu çok boktandı. Garzolo tüm ailesinin sorumluluğunu Gemma'nın omuzlarına yüklüyordu. Bu yükü Garzolo taşımalıydı, o değil.

Bir trafik lambasında durduğumuz sırada bana baktı. "Eğer evliliğim bunun bir daha asla olmamasını sağlayacaksa, bu bir pazarlık olur, sence de öyle değil mi?"

"Gerçekten yeterli olacağını düşünüyor musun? Babanın işinde barış uzun sürmez."

Yüzü asıldı. "Aileme yardım edebileceğimi bile bile bunu yapmamayı seçersem kendimle yaşayamam."

Kalbim kaburgalarımın arasında çırpınıyordu.

Bunu yapmaya kararlıydı.

Bu iyi bir şey olmalıydı. Buraya yapmaya geldiğim şeye odaklanmamı kolaylaştırmalıydı. Ama kendini feda etmeye ne kadar hazır olduğundan bahsettiğini duymak kesinlikle iyi hissettirmiyordu. Ve Messero'ya. O adam kendisine verilen hediyeyi asla takdir etmeyecekti. Gemma bundan daha iyisini hak ediyordu.

Yine de yapabileceğim bir şey yoktu. O, doğru olanın bu olduğuna ikna olmuşken olmazdı.

Pilates stüdyosuna vardığımızda bana döndü, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Ras?"

"Evet?"

"Soyunma odasında olanlar... Bir daha olamaz."

Bunun olacağını bilmeliydim ama bu sözleri söylediğini duymak yine de karnıma bir yumruk yemişim gibi hissettirmişti. Farklı yollarda yürüyorduk. İç içe geçmemesi gereken yollarda. Ne kadar cazip olursa olsun, aramızda her ne yaşandıysa artık bitmeliydi.

Çünkü ona ne kadar bağlanırsam bağlanayım, o benim için yaratılmamıştı.

Gözlerimin içine bakarken gözleri ışıl ışıl parlıyordu, dediklerini onaylamamı bekliyordu.

Sonunda bakışlarımı kaçırdım. "Seni bir saat sonra alırım."

BÖLÜM 18

GEMMA

Önümüzdeki birkaç gün boyunca evden çıkmamayı başarak Ras ile daha fazla yalnız kalmaktan kaçındım.

Düğün organizatörü eve gelmişti, Cleo'ya, anneme ve bana süslemeler için seçenekleri göstermiş, pasta örnekleri getirmişti. Kendimi birkaç kapı ötemde yaşayan adamdan başka bir şeyle meşgul olmaya zorlayarak bir sürü soru sorup duruyordum. Çalışkanlığımdan dolayı annemden övgü almıştım ama Cleo bana bıkkın bir bakış atmıştı.

Cuma günü planlamacı gittikten sonra, "Sakin olabilir misin?" dedi. "Çok yüksek bir standart belirliyorsun."

"Ludovico nasıl? Döndüğümden beri onun hakkında hiçbir şey duymadım."

Sırıttı. "Ben de duymadım. Görünüşe göre son görüşmemizden sonra benim hakkımda kararsız kalmış."

"Sana ne olduğunu hiç sormadım."

"Annemin deyimiyle, ilk kez çatal bıçak kullanıyormuşum gibi yedim ve Ludovico bu konuda yorum yaptığında ona beni rahat bırakmasını söyledim. Bana medeniyetsiz dedi. Ben de ona muhtemelen küçük bir aleti olduğunu söyledim."

Şakağımı ovdum. "Cleo..."

"Ne? Dediğim doğru olmalı çünkü o olaydan sonra çok sinirlendi. Annem o zamandan beri aramızı düzeltmeye çalışıyor ama umarım düzelmez. Ondan nefret ediyorum."

"Bu gece La Trattoria'ya gelecek mi?"

"Hiç sanmıyorum."

Bu akşam Messerolarla yemek yiyecektik. Bildiğim kadarıyla Ras davet edilmemişti ki en iyisi de buydu çünkü artık onun yanında soğukkanlı davranma yeteneğime güvenmiyordum.

Seks rüyaları bana eziyet etmeyi bırakmıyordu. Uyandığımda vücudum ihtiyaçla uğulduyor ve ıslaklıktan kayganlaşıyordu. O kadar kötüleşmişti ki durumu kendi başıma düzeltmeye çalışmıştım ama yapamıyordum. Vibratörüm aylardır bozuktu ve annemin haberi olmadan eve yeni bir vibratör getirmenin bir yolunu bulamamıştım. Vale kaçtığından beri tüm paketlerimizi kontrol ediyordu.

Parmaklarımla kendimi nasıl boşaltacağımı bilmiyordum. Tanrı biliyor ya, denemiştim ama hiç işe yaramamıştı. Çok yaklaşmıştım ama asla sınırı geçememiştim.

Kahvaltı boyunca bacaklarımın arasındaki ısrarlı zonklamayla uğraşmak zorunda kalmıştım. Bu sırada Ras da tam karşımda oturuyordu.

İşkence gibiydi.

Sanki onun dokunuşu bir şekilde içime kodlanmış ve şimdi tenim onu arzulamaya programlanmış gibiydi.

Birkaç gün minimum temasla aramızın soğuyacağını düşünmüştüm ama endişelendiğim kadarıyla işe yaramıyordu.

Onun varlığını arzuluyordum. Sesini. Gülümsemesini.

Ama biliyordum ki bu arzuyu tatmin etmek, kaçınılmaz olarak gittiğinde işleri daha da kötüleştirecekti. Bu yüzden hislerimi küçük bir kutuya tıkıştırmaya ve zihnimin derinliklerine itmeye çalışıyordum.

"Gidip giyineceğim." Cleo oturma odasındaki kanepeden kalktı ve ellerini üzerine sildi. "Annem geç kalmamak için çok uğraştı. Sana da her zamankinden daha gergin göründü mü?"

"Emin değilim." Son zamanlarda annemin ruh hâline pek dikkat etmiyordum.

Cleo elini uzattı. "Hadi gel. Bir şişe şarap getireyim de yemekten önce çakırkeyif olalım."

Kötü bir fikirdi ama ilk kez kabul ettim. Gülümseyip mükemmel bir nişanlı gibi davranabilmem için gerginliğimi alacak bir şeye ihtiyacım vardı.

La Trattoria'ya gitmek üzere evden çıktığımızda Cleo ve ben hafiften kafayı bulmuştuk. Radyoda Dalida çalıyordu ve annemle babam bizim duyamayacağımız şeyler hakkında kısık sesle İtalyanca konuşuyorlardı. Ne dediklerini anlamaya çalışıyordum ama beş dakika sonra sıkıldım ve telefonumu çıkardım.

Cleo, "Hadi bir bulmaca çözelim," diye önerdi.

"Ayıkken bile bulmacalarda çok kötüsün."

"Biraz sarhoşken daha iyiyim. Daha yaratıcı oluyorum."

Telefonuma bir bildirim geldi, mesaj Ras'tandı.

Cleo iğrenç bir *ooo* sesi çıkardı. "Koruman sana ne hakkında mesaj atıyor? Şimdiden endişelenmiş mi?"

Onu susturup annemle babamın hâlâ bizimle ilgilenmediğinden emin olmak için kontrol ettim. "Sesini alçalt. Ayrıca o benim korumam değil. "

"Öyle mi? O zaman Benjamin'in etrafındaki davranışlarını nasıl açıklıyorsun?"

Ona bundan bahsetmemeliydim. Hemen ardından yediğimiz öğle yemeği sırasında alışverişin nasıl geçtiği konusunda beni rahatsız edip durmuştu, ben de annem tuvalete gittiğinde ona Ras'ın Benjamin'i nasıl yere serdiğini anlatmıştım.

Olanların geri kalanı hakkında ağzımı kapalı tutmuştum. Ras ve benim yaptığımız şey o kadar uygunsuzdu ki Cleo'nun en kötü kabahatleriyle yarışırdı.

Cleo yaklaştı. "Aç şunu."

Ekranı ondan uzaklaştırarak bildirime dokundum.

Bana gelecek haftaki programını gönderebilir misin?

İçimden bir hayal kırıklığı geçti ama onu yok saydım. Ne bekliyordum ki? Bana nabzımı hızlandıracak bir şey söylemesini mi?

Hayır, bu en iyisiydi.

"O surat ifaden de ne öyle? Yumurtlamak üzereymişsin gibi görünüyorsun," dedi Cleo, telefonuma bir kez daha bakmaya çalışıyordu ama ben kapatıp çantama geri koydum. "Ne istiyormuş?"

"Programımı."

Esnedi. "Sıkıcı."

Gideceğimiz yere vardığımızda telefonum hâlâ vızıldıyordu ve arabadan inip küçük İtalya'da soğuk bir kaldırıma çıktık.

Papà anahtarları valeye verdi ve girişe doğru yürüdü, bize liderlik ediyordu.

Sıcak restorana adımımızı atar atmaz uzun, derin bir nefes aldım. Burası her zaman çok güzel kokardı; makarna sosu, taze pişmiş ekmek ve ev yapımı kırmızı şarap... Çocukluğumun kokusu. Haftada bir akşam yemeği için buraya gelirdik ve bu hep en sevdiğim gece olurdu. Tüm aile; teyzeler, amcalar ve onların çocukları katılırdı. Onlar yemek yerken çocuklar çılgınca koşturur ve masaların altında sürünürlerdi. Her yemekten sonra istediğimiz kadar tiramisu yememize izin verilirdi. Birden fazla kez, bu cömert teklif Cleo'nun kusmasıyla sonuçlanmıştı.

Bu akşam, birinci kattaki kalabalık yemek alanını atlayıp doğruca üst kattaki lüks bir özel odaya çıktık. Rafaele ve Nero çoktan içeride oturuyorlardı. Rafaele masanın başında, Nero da sağındaydı.

Kaşlarımı çattım. Rafaele, *papà*nın koltuğunda oturuyordu ve *papá,* insanlara yerlerinden kalkmalarını söylemekten çekinmezdi. Bizi selamlamak için ayağa kalktıktan sonra hepimiz yerlerimize yerleştiğimizde *papà* sadece Rafaele'nin solundaki koltuğa otur-

du. Bu çok garipti. En son ne zaman masanın başına oturmadığını hatırlamıyordum.

Ama benden başka kimse fark etmemiş gibi görünüyordu.

Cleo masadaki şarap şişesine uzandı ve kadehini neredeyse ağzına kadar doldurdu. Başka kimseye bir damla bile vermedi.

On sekiz yaşında olduğu için içki içmemesi gerekiyordu ama La Trattoria'daki hiç kimse konu aile olunca bu kuralları uygulamıyordu.

Nişanlım gözlerini kısarak bakışlarını Cleo'nun bardağına çevirdi ve dudakları hoşnutsuzlukla inceldi.

Çantamı sandalyesinin arkasına asıp kulağına, "Kaba davranıyorsun," diye fısıldadım.

Omuz silkti ve içkisinden büyük bir yudum aldı.

Garsonlar meze ve salata tabaklarıyla içeri girerken Nero, "Gemma, düğün planlaması nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Çok iyi. Bu hafta süslemelere karar verdik ve pastayı seçtik."

"Çikolatalı mı?"

"Beyaz çikolata ve ahududulu."

Nero sırıttı. "İyi seçim."

"Sizin tarafın konuk listesini tamamladınız mı?" Annem tabağı Nero'ya uzatmadan önce çatalıyla biraz salam aldı.

"Kuzen Emiliano ve ailesi son anda vazgeçmek zorunda kaldı ama geri kalanların hepsi onaylandı," dedi Nero.

"Kuzen Emiliano mu? Onunla birkaç ay önce senin evindeki partide tanışmamış mıydık Rafaele?"

Meze tabağı nişanlıma gelince Rafaele hiçbir şey almadı ve tabağı *papà*ya uzattı. Harika. Eğer buradaki yemekleri beğenmiyorsa, benim yemeklerimi de beğeneceğine dair hiç umut yoktu. Şef Caruso'nun eline su dökemezdim.

Nero onun yerine cevap verirken Rafaele şarabından bir yudum aldı. "Evet."

"Buralarda yaşadığını sanıyordum. Neden gelmiyorlar?"

Nero başını iki yana salladı. "Araba kazası geçirdi. Şerefsizin biri onu komaya soktu."

Annem dilini onaylamaz bir şekilde şaklattı. "Bugünlerde şoförler... Stefano sana birkaç gün önce olanlardan bahsetti m—"

Cleo iki parmağını ağzına sokup ıslık çaldı. "Hey! Biraz daha şarap lütfen."

Tanrım. Yanaklarım kızarmıştı. Kız kardeşim medeni bir insan gibi davranabilecek kapasiteye sahipti, yani bunu bilerek yapıyordu. Ludovico'nun yanında neden böyle davrandığını anlayabiliyordum, onu korkutmaya çalışıyordu ama ya şimdi?

Annemi utandırmaya mı çalışıyordu?

Garson aceleyle elinde kırmızı bir şişeyle geldi.

"Yeterince içti." Oturduğumuzdan beri nişanlımın ağzından çıkan ilk sözcükler bunlardı ve tüm masanın hareketsiz kalmasına neden olmuştu.

Garson yutkundu ve şişeyi geri çekti. "Elbette, Bay Messero."

"Hey, *Stronzo*, neden onu dinliyorsun?" dedi Cleo tersleyerek. "Biraz daha şarap dedim."

Garsonun ifadesi panik ve kararsızlığa dönüştü, alnında boncuk boncuk terler belirdi.

"Cleo, sakin ol," dedi annem dişlerini sıkarak babam ise gözlerinde karanlık bir bakışla kız kardeşimi izliyordu.

Elimi Cleo'nun koluna koymak için uzandım ama o elimi geri çekti ve masanın üzerinden eğilerek Rafaele'ye dik dik baktı. "Ne kadar içeceğimi kontrol etme iznini sana kim verdi?"

Rafaele alçak sesle, "Geldiğinde içki kokuyordun ve beş dakika önce oturduğumuzdan beri aşırı dolu bir bardak içtin," dedi. "Aileni utandırıyorsun."

"Sen de kıçına sopa sokulmuş gibi davranarak kendini utandırıyorsun."

Nero homurdandı.

Cleo'nun kolunu yakalayıp tırnaklarımı etine geçirdim. Kız kardeşimin korkusuzluğu aptallığa dönüşüyordu.

"Bu kadar yeter," diye bağırdı *papá*. "Bu yemeği yiyoruz çünkü konuşmamız gereken önemli bir konu var. Öfke nöbetini sonraya sakla, Cleo."

Cleo tartışmak için ağzını açtığında araya girerek, "Kes şunu," diye tısladım.

Cleo oflayıp pufladı, koltuğuna yığıldı ve ağzına bir parça ekmek tıkıştırdı, öfkeli bakışları hâlâ Rafaele'nin üzerindeydi.

Nişanlım şarap kadehini kaldırdı ve yavaşça bir yudum aldı. Onunla alay mı ediyordu? Cleo'nun Rafaele'yi sinirlendirebilmesi akıl almaz bir şeydi.

"Ne hakkında konuşmak istiyordun, *papá*?" diye sordum kalan gerginliği dağıtmaya çalışarak.

Papà peçeteyle ağzını sildi ve tek bir bakışla garsonları odadan gönderdi.

Kapı kapandıktan sonra, "Söyleyeceklerim son derece gizli ve bu odadan dışarı çıkmamalı," dedi.

Omurgamdan aşağı bir tedirginlik süzüldü.

Cleo'ya baktım, bunun ne hakkında olduğunu bilip bilmediğini merak ediyordum ama o başını hafifçe iki yana salladı.

"Rafaele'yi halefim olarak atıyorum. Ben emekli olduğumda, klanımızın başına o geçecek."

Gümüş çatalım elimden düştü.

Ne? Duyduklarıma inanamıyordum. Bu birdenbire ortaya çıkmıştı.

"Bu bir şaka mı?" Cleo kekeledi. "Senin halefin Vince."

"Vince, New York'taki işleri yürütmekle ilgilenmediğini açıkça belirtti."

Hayır, bu doğru değildi. Herkes zamanı geldiğinde Vince'in geri döneceğini biliyordu. Bu kesindi. Avrupa'da geçirdiği zamanın tadını çıkarıyor olabilirdi ama bu asla kalıcı bir şey olmayacaktı.

*Papá*nın doğuştan gelen hakkını öylece elinden almasına izin vermeyecekti.

Oda dönmeye başlamıştı.

"Vince'in bundan haberi var mı?" Kuruyan boğazımı zorladım.

Papá kol düğmelerini düzeltti. "Haberi var."

"Peki tepkisi ne oldu?"

*Papán*ın sert bakışları üzerime çevrildi. "Daha önce de söylediğim gibi bu işe hiç ilgi göstermediğini belirtti. Kardeşin bana halkımıza liderlik edebileceğini kanıtlayacak hiçbir şey göstermedi."

Saçmalık. Vince bunca zamandır klan için yurt dışında çalışıyordu. Paramızın çoğunu o yönetiyordu. Doğuştan gelen hakkını ondan çalıyorlardı.

Cleo, Rafaele'yi işaret etti. "Bizimle akraba bile değil. Kendisi Garzololardan biri değilken nasıl onlara liderlik edebilir?"

İlk defa kız kardeşimle aynı fikirdeydim. Benim düşüncelerimi dile getiriyordu.

Neden Rafaele? Neden başka biri değildi?

"Peki ya amcalarımız?" diye sordum. Babamın Vince hakkında söyledikleri doğru olsa bile amcalarımızdan biri öne çıkabilirdi. Bazılarının böyle bir fırsat için can attığına emindim.

"Geriye kalanların hiçbiri bu iş için uygun değil," dedi *papà*.

"Riccilerin en yüksek rütbedekileri ortadan kaldırdığını sen de benim kadar iyi biliyorsun."

Cleo yumruklarını masaya vurdu. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Öyleyse onları uygun hâle getirin! O kadar insan arasından neden onu seçtin?"

"Rafaele ailemizin bir parçası olmak üzere. Gemma'yla evleniyor ve damadım olduğunda kimse ona yabancı demeye cesaret edemeyecek. Rafaele yetenekli bir *don* olduğunu çoktan kanıtladı. Son altı ayda en yakın müttefikim oldu ve bu iş için en iyi adam o," dedi *papà*. "Bu kadar basit."

Bu konuda hiçbir şey basit değildi. Sandalyemde arkama yaslandım, tamamen şok olmuştum. Vince'in bu işte parmağı olduğuna inanmayı reddediyordum. İbiza'da konuştuğumuzda neden bana bu konuda bir şey söylememişti?

Papá bunu Rafaele'yle çok daha uzun zamandır planlıyor olmalıydı, o yüzden Vince'in ayağını kaydırıyordu. Tek açıklaması buydu.

Ya Vince çoktan New York'a dönüyorsa? Kanım dondu.

Tehlikede miydi?

Rafaele düşmanlarından kurtulma konusunda acımasızdı. Hizaya gelmezse Vince de onların arasına mı katılacaktı?

Babam masanın öbür ucuna uzanıp annemin elini sıktı. Bu, Cleo ve bana bu konuda birlik olduklarını göstermek için yapılan nadir bir sevgi gösterisiydi. "Birkaç yıl daha emekli olmayı planlamıyorum, bu yüzden değişiklikler bir süre daha yürürlüğe girmeyecek."

"Ve hiç kimsenin bunu sorun etmemesini mi bekliyorsun?" diye sordum, şaşkınlığım bir endişeye dönüşüyordu. "Garzoloların geri kalanı biliyor mu?"

"Yakında öğrenecekler."

Cleo hâlâ inanamayarak başını iki yana sallıyordu. "Bu hiç mantıklı değil."

Haklıydı. Mantıklı değildi.

Papá gururluydu.

Bölgesine sadıktı.

Onun için her zaman bir "biz" bir de "onlar" vardı.

Rafaele benimle evlenecekti ama babamla kan bağı yoktu. Bildiğim kadarıyla Messerolarla hiç savaşmamıştık ama uzun süredir müttefik de değildik.

Papá neden ona bu kadar güveniyordu? Neden Rafaele'ye krallığının anahtarını veriyordu? Büyük büyük büyükbabamızın Birleşik Devletler'e ilk göç ettiğinde kurduğu krallığını?

Papá bir müttefik için bu kadar çaresiz miydi?

Kendimi yavaşça nefes almaya zorladım ve dikkatimi nişanlıma verdim. "Düşmanlarımız bize karşı harekete geçtiğinde Garzolo ailesinin yanında durma sözü vermen karşılığında oldukça yüklü bir bedel talep ediyorsun. Bütün bunların karşılığında bize verdiğin tek şey bu mu?"

Rafaele bana garip bir bakış attı. Yanı başındaki Nero sanki ağzını kapalı tutmak için bilinçli bir çaba sarf ediyormuş gibi dudaklarını büzdü.

Soğuk bir önsezi omurgamdan aşağı kayarken parmaklarımla sandalyenin kolçakları sıktım. "Ne oldu?"

Papá boğazını temizleyene kadar oda sessizdi. "Bunu kabullenmenin çok zor olduğunu anlıyorum."

Başımı iki yana salladım, inancım azalıyordu. "Başka bir şey var. Bize söylemediğin bir şey."

"Gemma, yeter," diye tersledi *mamma*. "Baban bu konuda söyleyeceği her şeyi söyledi."

"Bilmeyi hak ediyorum," diye tısladım. "Beni bu adama verdiğini unuttun mu? Senin halefin olması için gereken meşruiyeti sağlayan şey bizim evliliğimiz olacak. O yüzden hangi şartlar altında satıldığımı bilmek istiyorum," dedim sesim titreyerek.

Babamın bana bir cevap vermesini beklerken kalbim küt küt atıyordu ama sonunda Rafaele konuştu.

"Federaller babana karşı bir dava açıyor," dedi kararlı ve tarafsız bir sesle. "Eğer tutuklanırsa, onu dışarı çıkarabilecek tek kişi benim."

Gözlerimi kırpıştırdım. Her şey yavaş yavaş, trajik bir şekilde yerli yerine oturmaya başlarken kulaklarımın içinde bir uğultu vardı. "*Papá* bu doğru mu?"

*Papá*nın ağzından duymak istiyordum.

Babam bana ters ters baktı, dudakları ince, gergin bir çizgi hâlini almıştı. Kızgındı. Belki de Rafaele'nin bana gerçeği söyleyeceğini düşünmemişti.

"Beni ömür boyu hapse atmak istiyorlar. Rafaele'nin savcılıkla bir bağlantısı var. Eğer iddianame gelirse, bunu ortadan kaldıracak. Dizginleri ona devretmeden önce en fazla beş yıl *don* olarak kalacağım."

Görüşüm buğulanıyor ve karanlık içeri sızıyordu. İnanılır gibi değildi.

İnanılır gibi değil.

Bu ailemi korumakla ilgili değil. Onu korumakla ilgiliydi.

Papá kendi kıçını kurtarmak için hepimizi... Beni, Vince'i, ailemizi kullanıyordu.

"Bana ailemizin tehlikede olduğunu söylemiştin," diye fısıldadım.

"Her zaman tehlike vardır. Her zaman birileri bizim olanı almak için yarışır."

"Ama ortada somut bir tehdit yok, değil mi? Riccilerden sonra diğer ailelerin de peşimize düşmek için ağızlarından köpükler saçtığını söylemiştin. Yalan söyledin."

*Papá*nın bakışları sertti. "Eğer yarın parmaklıklar ardına konursam Gemma, bu aileye liderlik edebilecek kimse olmayacak. Bu plan kaosa sürüklenmememizi sağlayacak. Bu iyi bir şey. Yaptığım her şey, her zaman klanımızın çıkarları doğrultusunda olmuştur."

Yalancı.

Kalbim sıkışmıştı. Bu lanet odada yeterince hava yoktu.

Patlayacakmışım gibi hissediyordum.

Nero boğazını temizleyerek herkesin dikkatini çekti. "Hepimiz bir nefes alalım, olur mu? Bunun büyük bir sürpriz olduğunu görebiliyorum."

Cleo, "Yok artık," diye söylendi.

Nero samimi bir şekilde gülümsedi. "Bunu şimdi konuşuyor olmamız iyi oldu. Böylece düğünden sonra başka sürprizler olmayacak. Hepimiz, Messerolar ve Garzololar arasındaki bu birlikteliğin başarılı olması için çaba harcıyoruz. Bu yüzden Rafe ve ben bunun hepimizin aynı fikirde olması için iyi bir zaman olduğunu düşündük."

Nişanlım beni inceliyordu, ifadesinden ne düşündüğünü anlayamıyordum.

Yani bu onun fikriydi. Ona teşekkür etmemi mi bekliyordu?

Vale'nin düğünündeki kafa karıştırıcı konuşmamız şimdi daha anlamlı gelmişti. Babamın en başından beri olanları bana anlattığını sanıyordu.

Annem koluma yapıştı ve beni ürkütecek kadar sert sıktı. Çenemi kapalı tutmamı istediğinde böyle yapardı.

Duygularımı kontrol etmeye çalışırken yemeğin geri kalanı bulanık geçti. Ağlamak, çığlık atmak ve tabağımı duvara fırlatmak istiyordum.

*Don*lar her zaman hapse girerdi. Büyükbabam ölmeden önce yedi yıl yatmıştı. Emirlerini dışarıda yerine getiren bir patron vekili vardı.

Babam da Vince'e aynısını yapabilirdi.

Yapılacak en onurlu şey bu olurdu.

Ama *papá*nın hiç onuru yoktu. Onda sadece bencillik ve açgözlülük vardı.

Boğazımda bir yumru oluşmuştu. Rafaele ile ailemin iyiliği için evlendiğimi sanıyordum.

Meğer babamın Vince'i devirmesine yardım etmiştim.

Evlenmiyor olsaydık ailemizin Rafaele'yi *don*ları olarak kabul etme ihtimali yoktu.

Babama bunu yapmayacağımı söylemeliydim. Onun çıkarı için Rafaele'yle evlenmeyeceğimi.

Artık küçük bir kız değildim. Onu hayal kırıklığına uğratmak umurumda değildi.

Ama ne fark ederdi ki? Babam yine de beni evliliğe zorlamanın bir yolunu bulacaktı.

Direnirsem, sopa kullanacaktı. Hayatımı cehenneme çevirecekti.

Gerekirse beni koridorda kendisi sürükleyecekti. Onun nasıl biri olduğunu biliyordum.

Vince'le konuşmam lazımdı. Belki birlikte bir plan yapabilirdik. Bu konuda o da benim kadar öfkeli olmalıydı. O zamana kadar sakinliğimi korumalıydım. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ortada bu kadar çok bilinmeyen ve tahmin edemediğim sonuçlar varken olmazdı.

Bir umutsuzluk boğazımı sardı.

Yemeğin geri kalanında ellerim titriyordu. Yemeğime dokunmadım. Gözlerimi masadan ayırmadım.

Yemek oldukça çabuk bitmişti. Belki de Rafaele ve Nero bize acımıştı. Yemek odasından çıkarken onlara veda etmedim. Cleo tuvalete gittiğinde bir şişe şarabın tamamını içmiş olmalıydı çünkü zar zor ayakta duruyordu.

Onu arka koltuğa yatırdığımda omzumda uyukaldı, beni eve dönüş yolunda tek başıma düşüncelerimle bıraktı. Babam müziğin sesini açmıştı. Kimse konuşmuyordu.

Yatak odama girer girmez Vince'i aradım. Cevap vermedi.

Bir mesaj gönderdim.

Beni geri ara. Bu acil bir durum.

Uyuyor olmalıydı. Avrupa'da gecenin bir yarısıydı.

Göğsümün içinde patlamak üzere olan bir atom bombası varmış gibi hissediyordum. Bir şeyleri kırıp dökmeye ihtiyacım vardı.

Duvarlar üzerime geliyor ve kalbim hızla çarpıyordu. Burada kalamazdım. Biraz hava almam lazımdı. Telefonumu elime alıp Ras'a mesaj gönderdim.

Uyanık mısın?

Evet, ne oldu?

Beni hemen bir yere götürebilir misin?

Ekranın altında üç nokta yanıp sönüyordu. Dudağımı ısırdım.

Lütfen evet de.

Tamam.

BÖLÜM 19

GEMMA

Akşam yemeği kıyafetlerimi çıkarıp bir eşofman ve tişört giyip Ras'la kapıda buluşmak için aşağıya indim.

Ras zaten oradaydı. Bir an için onu tanıyamadım. Onu hiç böyle şeyler giyerken görmemiştim. Siyah fermuarlı bir kapüşonlu ve eşofman altı giymişti, kıyafetlerin bolluğu onu takım elbiseli hâlinden bile daha iri gösteriyordu.

En son yalnız kaldığımızdan beri günler geçmişti. Bakışları üzerime çevrildiğinde midem açıklanamaz bir şekilde bulanmaya başlamıştı.

Yanından geçip alarmı kapamak için şifreyi girdim. "Ne oldu Gemma?"

"Şşşt. Dışarıda konuşalım."

Kapıdan geçip evin etrafından dolaştık.

Annemle babamın yatak odasının ışığı kapalıydı ama Ras arabanın kilidini açarken çıkan *bip* sesini duyunca irkildim. Eğer babam bizi şu anda görürse mahvolurduk.

Nedense bu düşünce her zamanki ağırlığını taşımıyordu. Bu gece, umursama ölçeğim sıfıra inmişti.

Yola çıktık.

"Nereye gitmek istiyorsun?" diye sordu Ras.

"Yiyecek bir şeyler bulabileceğim bir yere." Akşam yemeğinde iştahım kesilmişti ama şimdi midem boştu ve bu hayatımda kolayca düzeltilebilecek birkaç sorundan biriydi.

Ras bizi mahallede gezdirirken, "Geçen gün yirmi dört saat açık bir lokantanın önünden geçtim," dedi.

"Hadi oraya gidelim."

"Pekâlâ."

Camı açıp derin bir nefes aldım. Keskin kış havasında bir parça çam kokusu geliyordu.

Hızlanınca camdan vuran rüzgâr tenimi ürpertti. Vücudumda dolaşan nahoş enerjiyi biraz hafifletmişti.

Yanımda oturan adama baktım.

Ras daha önce böyle hissetmiş olmalıydı. Çaresiz, kafası karışık, ihanete uğramış. Benden neredeyse on yıl öndeydi ve kolay bir hayat yaşamamıştı. Belki bana biraz tavsiye verebilirdi

"Senin yaşlı *don* sana hiç yalan söyledi mi?"

"Sal mı?"

"Evet."

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bize hiç doğruyu söylüyor mu diye merak ederdim."

Bize. O ve Damiano. Her zaman ortaktılar. Her zaman birbirlerinin arkasını kollamışlardı.

Artık öyle kimsem yoktu. Vale gittiğinden beri yoktu.

"Bu konuda hiçbir şey yapamamak seni hiç kızdırdı mı?"

Direksiyonu tutuşunu ayarladı; uzun, kalın parmaklarındaki yüzükler parıldıyordu. "Elbette."

"Öfken nasıl geçti?"

Ras'ın meraklı bakışları üzerimde gezindi. Bu gece neler olduğunu sormak istediğini anlayabiliyordum ama acele ettirmek istemiyordu. "Bir şeylere vurdum. Bu genelde işe yarar. Birkaç yumruk atmak ister misin?"

"Hayır, böyle iyiyim." Vurmak istediğim insanlar vardı ama Ras onlardan biri değildi.

"Herhangi bir fiziksel aktivite işe yarar," diye ekledi sonradan.

Muhtemelen koşmayı ya da yürüyüş yapmayı kastediyordu ama aklım oraya gitmedi. Teninin, tenimin üzerinde gezinmesine, elinin göğsümde gezinmesine, dudaklarının kulağımın arkasındaki noktaya bastırmasına gitti.

Avuçlarımı bacaklarıma sürüp pencereden dışarı baktım.

Lokantaya gelmiştik. Eski bir kamyon dışında park yeri boştu. Kapının üstündeki tabelanın sadece yarısı yanıyordu ama ismi anlamak için yeterliydi. *Jack'in Yeri.*

Bizi sarı saçlarında pembe tutamlar olan genç bir garson karşıladı, uzak köşedeki bir masaya götürdü ve iki menü uzattı.

Şeftalili milkshake ve hamburger sipariş ettim. Annem beni görse kalp krizi geçirirdi.

Ras hamburger ve patates kızartması sipariş etti.

Garson kız uzaklaştığında, "Bu işe girdiğinde kaç yaşındaydın?" diye sordum.

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yirmi üç. Dem benim sponsorumdu."

"Aileye katılmanın ne anlama geldiği hakkında bir konuşma yaptınız mı?"

"Elbette. Bundan kaçış yok."

"Sana ne söylediler?"

Omuz silkti. "Her zamanki şeyleri. Klan benim tek gerçek ailem; ailemden, arkadaşlarımdan, gelecekteki eşimden ve çocuklarımdan üstün. Sadık kaldığım sürece bana bakılır. Bir sorun olursa *don*a söylerim, o da benim için çözer. Ve eğer ölürsem, sevdiğim insanların iyi olacağını bilmenin huzuruyla ölürüm." Başını iki yana salladı. "O zamanlar tek kelimesine bile inanmamıştım."

Göğsümün içinde bir şaşkınlık belirdi. "Ne?"

"Onlar boş sözlerdi. Sal, Dem'in babasını öldüren kişiydi ve Dem'le ilgilenmek yerine onun başarısız olması için elinden gelen

her şeyi yaptı. Dem'in zekâsı, sokak adabı ve katıksız ısrarı onu bulunduğu yere getirdi. Ayrıca, Sal'ın benimle ilgilenmesine ihtiyacım yoktu. Dem bunu zaten yıllardır yapıyordu. Klana sadakat yemini etmiştim ama benim için klan Dem'di ve Dem'den ibaretti. Eğer isteseydi hepsini yerle bir ederdim."

Gözlerimi kırpıştırdım. "O konuşmayı yaptığımda çok farklı bir etki yaratmıştı."

Kaşlarını çattı. "Sakın bana babanın seni bir kabul törenine getirdiğini söyleme."

"Tabii ki hayır. On yaşlarındayken annemle bu konuşmanın bir versiyonunu yapmıştım. Bana ailemizin her zaman en önemli önceliğim olması gerektiğini söylemişti. Eğer ona iyi hizmet edersem, o da bana hizmet ederdi. Sorunlarımı asla kendi omuzlarımda taşımak zorunda kalmayacaktım. Aile yükü paylaşacak ve bana yardım etmek için her şeyi yapacaktı. Ve bunun dışındaki insanlar asla benim iyiliğimi düşünmezlerdi. Aileye karşı gelmek, o anda öyle görünmese bile kendime karşı gelmek olurdu."

Ras başını öne eğdi. "Bunun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bana çok özel ve nadir bir şeyin içine doğmuşum gibi hissettirmişti. Bana verilen hayata sahip olduğum için şanslıymışım gibi. Çoğu insanın çok daha kötü bir anlaşma yaptığını söylemişti. Dünyayı kendi başlarına idare etmek zorundalardı. Biz öyle değildik. Arkamızda her zaman herkesin iyi olduğundan emin olacak bir toplum vardı. Ve babamız vardı. Ailenin reisi olarak, bizi güvende tutmak için dağları yerinden oynatırdı. Yaptığı her şeyin bizim için olduğunu düşünüyordum."

Duygularım içimde kabardı. Avuçlarımı yanaklarımda gezdirip boynumun kenarlarına doladım. "Her kelimesine inanmıştım. Ne kadar aptal olduğumu ancak bu gece anladım. *Papá*nın Vale'ye yaptıklarından sonra onun kararlarını sorgulamaya başlamıştım ama kendime herkesin hata yapabileceğini söyledim. Herkesin kusurları vardı. Ama şimdi çok net görüyorum. Hepsi saçmalık. *Papá*nın önemsediği tek kişi kendisi."

Garson kız siparişlerimizi getirdi.

Ras, garson yanımızdan ayrıldıktan sonra kısık bir sesle, "Bana ne olduğunu anlatmak ister misin?" diye sordu.

Milkshakeimi alıp içtim. *Papá* bize bu bilginin gizli olduğunu söylemişti ama ilk kez kendimi ona borçlu hissetmiyordum.

Ras, ben *milkshake*imi höpürdetirken bekledi. Yüzündeki sabırlı ifade beni İbiza'ya, benimle onun ilgilendiği günlere geri götürmüştü.

Nefes al, Gemma.

Siktir et. Bütün bunları içimde tutamazdım. Hayatım gibi görünen bu felaket hakkında biriyle konuşmam gerekiyordu.

Bir peçeteyi avcumun içinde sıkıştırdım.

"Babam emekli olduktan sonra abim Vince'in yerine Rafaele'yi halefi yapacak."

Ras kaşlarını çattı. "Ne?" Sesi ondan beklediğim kadar şaşırmış gelmişti.

"Aynen."

Avucunu ağzına götürüp masanın üzerine eğildi. "Bunu sana baban mı söyledi? Bu gece?"

"Akşam yemeğinde."

Ras başını iki yana salladı. "Böyle bir şey yapmak için çok iyi bir nedeni olmalı."

Başımı aşağı yukarı salladım. "Var. Rafaele onun hapisten çıkış kartı. *Papá* federaller tarafından soruşturuluyor."

Ras'ın gözleri büyüdü. "Siktir."

"Evet. Rafaele ailemizin kontrolünü ele geçirecek ve böylece babam hapisten kurtulacak. Büyükbabamızın ölümüne kadar yedi yıl hapis yattığını biliyor muydun? Amcalarımın çoğu da öyle. Ama babam bunlarla ilgilenmiyor. Rafaele görevi devralmadan önce beş yıl daha *don*umuz olarak kalacağını söyledi. Sanırım rahat bir emeklilik geçirecek."

Hamburgerimden bir ısırık aldım. Onun bencilliğinin boyutlarını nasıl görememiştim? Ben onun dövdüğü kızıydım ve onun nasıl bir insan olduğunu kabul etmem kardeşlerimden daha uzun sürmüştü.

"Ben tam bir aptalım. Hepsi benim suçum."

"Nasıl yani?" diye sordu Ras dikkatle.

"Daha fazla soru sormam gerektiğini söylediğinde haklıydın. Şimdi, babamın Vince'i kovmasına yardım ederek suç ortağı oldum. Bu benim hatam—"

"Hep böyle mi yaparsın?" Ras araya girdi.

Ona baktım. "Nasıl?"

"Yaratmadığın ve çözmekten sorumlu olamayacağın sorunların sorumluluğunu mu üstlenirsin?"

İçimden tatsız bir şey geçti. "Buna katkıda bulunmuş olabilirim. Babam bana baskı yapar yapmaz bu evliliği kabul etmemiş olsaydım, başka bir plan yapmak zorunda kalacaktı. Belki fikrini değiştirebilirdim."

Ras'ın bakışları acıma ile doluydu. "Şeftalicik, onun fikrini herhangi bir konuda değiştirmeyi başardın mı hiç?"

Hayır.

Babam beni hiç dinlemezdi. Gerçekten önemli olduğunda bile.

Ras iç çekti. Sessizliğim yeterli bir cevaptı. "Tüm bunlar hakkında ne yapmak istiyorsun?" diye sordu.

Hamburgerimi bitirip *milkshake*imin kalanını içtim. "Gerçekten bilmiyorum," diye itiraf ettim somurtarak.

Vale'yi arayıp beni kaçırmasını isteyebilir miydim? Muhtemelen. Ras buradayken Cleo ve beni Avrupa'ya götürüp saklayabilirdi. Ama sonra ne olacaktı? *Papá*nın adamları ve muhtemelen Rafaele'nin adamları peşimize düşmeden önce ne kadar saklanabilirdik? Bizim için savaşacaklardı. Adamlar muhtemelen ölecekti.

Ellerimi kana bulamayı reddediyordum. Hayır, düşüncesizce hareket etmenin zamanı değildi. "Ağabeyimle konuşmam gerek," dedim. "Babam Vince'in bu konuda hemfikir olduğu konusunda yalan söylüyor. Bundan eminim. Ona destek olmak için elimden geleni yapacağım. Şimdilik, birkaç hafta sonra evleneceğim."

Gözlerim yaşarmıştı. Her şey berbat olmuştu.

Ras masaya birkaç kâğıt para atıp ayağa kalktı. "Hadi gel."

Lokantadan çıkıp arabaya bindik. Çok yorulmuştum. Gözyaşlarımı tutmaya çalışmayı bıraktım ve yanaklarımdan aşağı akmalarına izin verdim.

"Beni eve götür," diye mırıldandım bedenimin deri koltuğa gömülmesine izin verirken.

"Hayır."

Bulanık gözlerimle Ras'a baktım. Bütün dikkati benim üzerimdeydi. "Ne demek *hayır*?"

"Şu anda yalnız kalmana gerek yok." Cebinden bir mendil çıkardı ve eğilip gözlerimin altını hafifçe sildi. "Seninle kalabilirim."

Göğsüm sıkışmıştı. Ras son birkaç haftada benim için çok şey yapmıştı. Ailem de dâhil olmak üzere herkesten daha fazla. Birdenbire, bütün geceyi bu arabada benimle geçirmesini istesem bile bunu yapacağından kesinlikle emin olmuştum.

Bir hıçkırık ciğerlerimi parçaladı. Yalnız kalmaktan her zaman korkardım ve Vale gittiğinden beri ne kadar yalnız olduğumu fark etmemiştim. Cleo şu anda burada olsaydı bana destek olmaya çalışırdı ama ağlamayı kesmemi de söylerdi çünkü beni ağlarken görmek onu hep üzerdi. Ve ben de dediğini yapardım. Onun iyiliği için duygularımı bastırırdım.

Ras farklıydı. Beni izliyordu, varlığı dikkatli ve istikrarlıydı. Ağlamam, çıldırmam ve korkmam için bana alan tanıyordu.

Ve ben korkuyordum.

Ama bu korkunun altında başka bir şey vardı, onun bakışlarıyla ısınan bir şey.

Burnumu çekip elimin tersiyle yanaklarımı sildim.

"İbiza'da haklıydın. Kızgındım. Ailemin güvende olmasının tek yolu Rafaele'yle evlenmem olduğu için kızgındım. Ama aynı zamanda buna boyun eğmiştim. Belki hiçbir zaman Vale kadar güzel ya da Cleo kadar cesur olamayacağım ama en azında özveriliyim. Ailem için bir şeyler yapmak bana değer veriyor. Bana övgü kazandırıyor. Uzun zaman önce babamın benden beklediklerini tam olarak yapma alışkanlığı edindim."

Lokantanın tabelası ışıldıyordu. Arabanın renkli camından, garsonun arka tarafta kaybolmadan önce boş masaların yanından geçip gidişini izledim.

Ras'a döndüğümde bakışlarımız kilitlendi.

Damarlarımda bir sıcaklık dolaşmaya başlamıştı.

Ras'a olan hislerim bana doğru olduğu öğretilen her şeye karşıydı. İliklerime kadar bencilceydi.

Ama onu istiyordum. Bununla savaşmaya çalışmıştım ama ısrarcı ihtiyacım beni terk etmiyordu. O etrafımdayken bu istek tüm vücudumda yankılanıyordu.

Neden o sesi dinlemiyordum? Neden bir kez olsun kendimi dinlemiyordum? Kafamın içindeki o küçük sesin ne dediğini anlayabiliyor muydum? En arkada, köşede, susturulmuş ve bir kenara itilmiş durumdaydı.

Onu kavrayıp zihnimin ön tarafına çekiştirdim. "Belki de *papá*nın benden yapmamı istediği şeyleri yapmayı bırakıp değişiklik olsun diye kendi istediklerimi yapmamın zamanı gelmiştir," diye fısıldadım.

Ras'ın yüzü gölgelerle örtülüydü, ifadesini anlayamıyordum ama sanırım niyetimi hissedebiliyordu. Vücudu hareketsizleşti.

Elimi kaldırıp Ras'ın sakallı yanağına bastırdığımda zaman ağır çekimde ilerledi.

O kadar sıcaktı ki.

Başparmağımı alt dudağına götürüp hafifçe çekiştirdim.

Bunu yapmama izin verdi, gözleri kömür karasına dönmüştü. "Ne istiyorsun, Şeftalicik?" diye mırıldandı.

"Rol yapmak istiyorum. Başka biri olmak istiyorum," diye fısıldadım.

"Kim olmak istiyorsun?"

"Nişanlı olmayan biri."

Ras sol elimi tuttu ve yavaşça zümrüt yüzüğü çıkardı. Bir sıngırtıyla konsola bıraktı. "Tamamdır."

Yutkundum. "Normal yirmi yaşındakiler gibi olmak istiyorum."

"Normal yirmi yaşındakiler ne yapar?"

"Gece yarısı, yakışıklı ve tehlikeli adamlarla arabada olmayacakları kesin."

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı, başparmağını bileğimin üzerinde gezdirdi. "Birkaç fikrim var."

Kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. "Göster bana."

Gözleri parıldadı ve bileğimi bırakıp koltuğunu arkaya yatırdı.

"Buraya gel." Sesi alçak ve baştan çıkarıcıydı, bacak aram sızlıyordu.

Ona doğru uzandım. Ellerini belime dolayıp beni zahmetsizce kucağına oturttu.

Kalçama sert bir şey battı.

Başının arkasına uzanıp saçlarını çözdüğümde saç tellerinin tek tek yüzünü çerçevelemek için aşağı yuvarlanmalarını izledim.

Parmaklarımı saçlarının arasına soktuğumda, avuçlarını tişörtümün eteklerinin altına soktu, memelerim hemen ellerinin üstündeydi.

Dokunuşu vücudumu inanılmaz derecede ısıtıyordu. "Daha yukarı," diye ısrar ettim saçlarını çekiştirerek.

Sırıttı ve memelerimi avuçlamak için uzanırken acele etmedi.

Dişlerimi alt dudağıma geçirdim. Parmaklarını sütyenimin üstünden geçirip bir meme ucumu sıktığında sızlanmaktan kendimi alamadım.

Tahrik oluyordum, zihnim bulanıklaşıyor ve kelimeler şimdi daha kolay dudaklarımdam dökülüyordu. "Mağazadan sonra... Rüyalar görmeye başladım."

Eğilip dudaklarını boynuma bastırdı. "Öyle mi? Nasıl rüyalar?"

"Boynumu öpüyordun, aynen böyle. Sakalının tenime sürtünüşüne bayılıyorum. Rüyamda beni deli ediyordu. Kıyafetlerimin üzerinden bana dokunuyordun ama yetmiyordu. Uyandığımda çok ateşli ve rahatsız oluyordum."

Bir elini indirdi, parmakları eşofmanımın bel kısmından içeri kıvrıldı ve iç çamaşırımın kenarına sürtündü.

"Bu rahatsız edici olmalı."

"Evet, öyle. Canım acıyor sanki. Ama ondan kurtulmaya çalıştığımda, kurtulamıyorum."

"Neden?"

"İlk kez olduğunda, kendimi boşaltmak için yarım saat uğraştım."

Boğuk bir ses çıkardı. "Siktir."

"Ama yapamadım. Daha önce vibratör olmadan hiç yapmamıştım. Sanırım nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Bir eli ensemi kavradı ve daha dik oturarak yüzlerimizi daha da yaklaştırdı. Kesik nefesi yanaklarıma çarpıyordu.

"Sorun yok bebeğim. Sana nasıl yapılacağını göstereceğim."

Beni öptü.

Bu sefer donup kalmadım. Karşı koymadım.

Bu sefer, doğru hissettiriyordu. Çok doğru.

Dili ağzımın içine kaydı. Kollarımı geniş omuzlarına dolayıp kendimi ona yapıştırdım. Ereksiyonu kalçalarıma batıyordu. Klitorisime yaptığı ani baskı beni zıplatmaya yetmişti ama o beni tekrar üzerine bastırıp inledi.

"Kahretsin, tadın bile şeftali gibi," diye mırıldandı öpücüklerinin arasında, iri elleri vücudumda dolaşıyordu.

Ereksiyonuna sürtünmeye başladım, bacaklarımın arasındaki ağrı tüm gücüyle geri dönmüştü. O da bunu fark edince aniden hareketlendik. Koltuğunun arkasını indirdiğini fark etmem birkaç dakikamı aldı.

Kıçımı avuçlayıp bir süre mıncıkladı. Sonra eşofmanımın kumaşını avuçlarının arasına aldı, sanki onları rahatsız edici buluyormuş gibi sinirli bir şekilde ofladı. "Çıkar şunları. Üzerime uzan."

Uzandım. Her nasılsa, etkileyici bir ekip çalışmasıyla eşofmanımı çıkarmayı başardık.

"Peki ya tanga?"

Ras onu da yırttı.

"Otur," diye emretti ve ben onun beline sarılmışken dik bir pozisyona geçmeme yardım etti.

Tişörtümü başımın üzerinden çekti ve sütyenimi çıkarmadan tişörtümü fırlatıp attı. Askıları kollarımdan aşağıya doğru çekiştirdi, çıplak memelerimi görünce bakışları açlıkla parıldadı.

Utanç duygusu içimi kaplamıştı. O tamamen giyinikken ben tamamen çıplaktım ama kendimi örtmek için bir avucumu kaldırdığımda avucumu tutup yanıma sıkıştırdı.

"Hayır," diye mırıldandı. "Bırak da doyayım sana. Çok güzelsin."

Tenimi okşadı, her bir kıvrımı ezberliyordu. Sert ellerini çıplak kalçalarımdan kaydırıp bacaklarımın arasına doğru ilerletti.

Sertçe iç çektim. Tenimin altında sabit bir uğultu vardı. Parmakları merkezimi buldu ve inledi. "Sırılsıklam olmuşsun, Şeftalicik. Bırak da tadına bakayım."

Tenime yayılan sıcaklık bu sözle daha da artmıştı.

"N-Ne?"

Bakışları resmen erimişti. "Utangaç olmanın sırası değil. Buraya gel ve yüzüme otur."

Ben teklifini düşünürken o meme uçlarımı çimdikledi ve uyluklarını ittirerek klitorisime doğru sürtündü. "Yalvarmamı mı istiyorsun? Seni istiyorum, Gemma. Hemen. Lanet olsun. Hemen şimdi."

Her tarafım kızarmıştı.

Kıçımı sıkmak için avuçlarını indirdi ve sonra beni vücuduna doğru çekti, beni istediği yere götürdü.

"Eğil," diye homurdandı ben onun üzerinde gezinirken.

Nefesim kesilmişti. "Ya nefes alamazsan?"

"Amaç da bu zaten." Kalçalarımı kavradı ve beni bir hamlede kendine çekti.

Dili merkezimin üzerinde geziniyordu, gözlerim başımın arkasına doğru kaydı. Bu zevk daha önce kendime yaşattığım hiçbir şeye benzemiyordu.

Beni diliyle beceriyordu, klitorisimi emiyordu.

Orgazm o kadar da ulaşılmaz görünmüyordu o an.

"Kahretsin," diye iç çektim.

Avucumu cama vurdum. "Bunu yapmaya devam et."

Memnun bir ses çıkardı ve kalçalarımı daha sert sıktı. Beni tüm mantıklı düşüncelerin yok olduğu bir duruma sokması uzun sürmemişti.

Parmaklarım saçlarına gömüldü. Daha önceki boğulması konusundaki endişemi unutarak yüzüne sürtündüm ve o da kıçımı şaplaklayarak devam etmem için beni cesaretlendirdi.

İnledim, kıçım şaplaklarının etkisiyle güzel bir hisle sızlıyordu. Her nasılsa, bu sadece zevki artırıyordu.

Elini aşağı kaydırıp kalın bir parmağını içime soktu, bir yandan da diliyle klitorisimde daireler çiziyordu.

Hareketi içimde oluşan dalgayı kırıp geçiyordu.

Orgazm sırasında nefes nefese kalmıştım, vücudum onun üzerinde dalgalanıyordu. "Ras... Ah Tanrım."

Beni yalamaya devam ediyordu, şimdi daha nazikti. Ben titreyip kasılırken gözlerini bana dikmişti.

Sonunda hareket etmeyi bıraktığımda, beni son bir kez daha yalayıp vücudundan aşağı çekti.

Yüzü benimkiyle aynı hizaya geldiğinde ve beni öpmek için aşağı çekerek beni, dudaklarından kendimi tatmaya zorladı.

Kendimi bu fantezinin derinliklerinde hissettim. Sadece ben ve onun olduğu, dünyanın geri kalanının önemli olmadığı bir fantezi.

Öpüşmeyi bıraktı, gözleri şehvet dolu karanlık havuzlar gibi bana bakıyordu.

"Başka ne gibi fikirlerin var?" diye fısıldadım, elimi aramıza sokup eşofmanının kumaşı üzerinden onu kavrarken.

Elimi aşağı yukarı hareket ettirirken titredi.

Tecrübem olduğundan değildi ama iri gibi görünüyordu. İçimden bir ürperti geçti. Onu içimde hissetmek nasıl bir duygu olurdu?

İfadesinde bir şeyler değişti, sanki o da aynı şeyi merak ediyordu.

"Diğer fikirlerimin," derken sertçe yutkundu. "Tamamı evliliğinin mahvolmasıyla sonuçlanır."

Gerçekleri hatırlattığında bile içim zonkluyordu.

Hâlâ Rafaele ile nişanlıydım. Hâlâ evleniyordum. Vince'le konuşana kadar başka planlar yapacak durumda değildim.

Bir çıkış yolu aramalı mıydım, bilmiyordum. Varlığından bile emin değildim.

Bu, Ras ve benim o çizgiyi geçemeyeceğimiz anlamına geliyordu. Hayallerim yıkılmıştı.

Ben doğrulunca Ras'ın ifadesi sertleşti.

Kendimi ondan kurtarıp koltuğuma beceriksizce geri oturdum. Arabanın camları buğulanmıştı.

Ras koltuğunu kaldırıp sol tarafındaki camı avucuyla silerken ben de kıyafetlerimi giydim.

Orada bir dakika daha sessizce oturduktan sonra bana uzun uzun baktı ve arabayı çalıştırdı.

BÖLÜM 20

RAS

Yatağa uzanmış, başımın üzerinde asılı duran avizeye bakıyordum.

Aletim sertleşmişti. Onu kavrayıp gözlerimi kapattım ve zihnim o arabaya geri dönerken birkaç kez çekiştirdim.

Nefes alışları. Kalçalarını kafamın etrafında sıkışı. Ağzıma damlayan ve sakalımı nemlendiren ıslaklığı. Şimdi bile kokusunu alabiliyordum.

Kendi adını unutana kadar onu becermek istemiştim ama bana dokunmasına bile izin vermemiştim.

Neden, seni aptal?

Çünkü benden istediği tek şey bir rahatlamaydı. Aldığı kötü haberlerden uzaklaşmaktı.

Ve ben çok daha fazlasını istediğimi fark etmeye başlamıştım.

Hızlandım, bu işi bitirmek ve onu kafamdan atmak için sabırsızlanıyordum. Bunu uzatmak istemiyordum.

Bu lanet *ihtiyacı*...

Cazzo. Sara'dan beri bir kız için bu kadar kötü olmamıştım. O bile göğsümün içinde yanan ateşin yanında hiçbir şeymiş gibi geliyordu.

Eşofmanımın cebine uzanıp dantelli bir kumaş parçası çıkardım. Onun yırtık tangası. Şu anda beni görse ne düşünürdü? Taşaklarım gerilirken ve aletim patlamaya hazırlanırken iç çamaşırını burnuma bastırdığımı? Önümde diz çöker ve tadına bakmak için yalvarır mıydı?

Gözlerim kapandı ve karnımın üzerine boşaldım. Orgazm beni mahvetmişti, tıpkı onu düşündüğümde her zaman olduğu gibi.

Duşa girdim, lanet kafamı temizlemeye ihtiyacım vardı.

Garzolo'nun halefiyet planıyla ilgili haber, Gemma onunla buluşmam için bana mesaj attığında beklediğim şey değildi.

Onun boktan biri olduğunu zaten biliyordum ama bu daha da beter olmuştu. Bu adam kendi kıçından başka bir şeyi umursuyor muydu?

Gemma evliliğini sorgulamaya başladığında uzun zamandır hissetmediğim türden bir umut hissetmiştim. Dindar bir adam değildim ama o anda meleklerin şarkı söylediğini duyduğuma yemin edebilirdim.

Ama sonra her şey geri gelmişti. Belki de bu iyi bir şeydi çünkü bir sonraki uçakla onu New York'tan götürmeyi teklif etmek üzereydim ki bunun benim kararım olmadığını unutmuştum. Dem'in kararıydı.

Ona bir mesaj atıp müsait olduğunda beni aramasını yazmıştım ve sonraki birkaç saat boyunca uykuya dalıp kalkmıştım.

Sabah altı gibi Dem aramıştı. "Orrin'den haber var mı?" diye sordu.

Yorgun bedenimi yataktan kaldırıp pencerenin yanındaki koltuğa yığıldım. Yine kar yağıyordu. Bu bok ne zaman bitecekti? Garaj yolu beyaza bürünmüştü.

"Hayır ama başka bir yerden bilgi aldım." Gemma'nın bana söylediklerini anlattım.

Hattın diğer ucundan uzun bir iç çekiş geldi. "Bu iş çok daha ilginç bir hâl aldı."

"İlginç mi? Bu tam bir karmaşa."

"İkisi de aynı anda doğru olabilir. Şimdi her iki tarafın da bu ittifaktan ne elde edeceği belli oldu."

"Messero kendisi için oldukça iyi şeyler yaptı," diye mırıldandım. Bir eş, başka bir klanın kontrolü ve Garzolo'nun aracılık ettiği bizimle uzun vadeli bir anlaşma. "Siktir et onu. Anlaşmamızı iptal etmeliyiz. Bu tür bilgileri tanıştığımızda vermeleri gerekirdi."

"Görünüşe göre Garzolo ile anlaşmak için hâlâ beş yılımız var. Eninde sonunda bize söyleyeceklerdi. Muhtemelen iddianame yayınlandığında. Bunun olası zamanlaması hakkında bir fikrin var mı?"

"Hiçbir fikrim yok. Orrin'le konuşacağım, bakalım elinde bir şey var mı. Bildiğim kadarıyla çok yakında olabilir."

"Güç dengesi değişti. Anlaşmamız, beş yıl içinde New York'taki en önemli oyuncu olma yolunda ilerleyen Messero'ya ulaşmamızı sağlayacak."

Bunu düşünmekten nefret ediyordum. "Gemma onunla evlenmezse, halefliği suya düşebilir."

Uzun bir duraklama oldu. "Düşündüğü şey bu mu? Düğünü iptal etmek mi istiyor?"

Alnımı ovuşturdum. "Hayır. Kafası karışık ve ağabeyinin bu olaydaki konumunu tam olarak anlamış değil. Bence Vince ona Rafaele'yle evlenmemesini söylerse kendini bu işten sıyırmaya çalışırdı ama ağabeyi gerçekten işi istemiyorsa ve babası da ne yapacağı belli olmadan hapse atılırsa, ailesi kaosa sürüklenir. Ne yapacağını bilemiyor."

Açıkçası ben de bilmiyordum. Sanki satranç tahtasının bir köşesine spot ışığı tutmuştuk ve taşların çoğu görünmüyordu.

"Vale'den Vince ile görüşmesini isteyeceğim. Bakalım ne bulabilecek," dedi Dem.

"İyi fikir."

"Yani tüm bunları sana Gemma mı anlattı?"

"Evet."

"Neden?"

"O ve Cleo için bir şok oldu. Gemma ailesini bilinmeyen bir tehditten korumak için Rafaele'yle evlendiğini sanıyordu. Gàrzolo onu yanılttı. Bunu kendi çıkarı için yaptığını anladığında çok üzüldü. Konuşacak birine ihtiyacı vardı."

Uzun bir duraklama daha oldu. "Ve herkes arasından seninle konuşmayı mı seçti?"

Ses tonundaki kuşku kaygıya yol açtı.

"Evet."

"Ras, ikinizin arasında bir şey mi oldu?"

Ona gerçeği söylemeliydim.

Gemma'yı istiyordum.

Ona karşı bir şeyler hissediyordum.

Kalbime dolanmış bir ip vardı ve o ipi çektiğinde onu takip etmekten başka bir şey yapamıyordum.

Bunların hiçbirini söyleyemezdim.

Durum karmaşıktı ama bir şey açıktı. Gemma, Dem'in düşmanımız hâline gelmemi istemediği bir adamla hâlâ nişanlıydı.

Bana lanet mesafemi korumamı söyleyecekti. O benim *don*umdu ve ona itaat etmek zorundaydım.

Ben de yalan söyledim. Kahretsin, ona en son ne zaman yalan söylediğimi hatırlamıyordum. "Hiçbir şey olmadı."

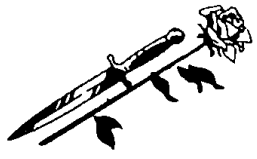
"Pekâlâ," dedi ve bunu söyleme şeklinden bana inandığını anladım. "İyi iş çıkardın. Eğer FBI ve Garzolo hakkında daha fazla dedikodu duyarsan, oradan çıkmanı istiyorum. Nasıl bir şeyin içinde hareket ettiğimizi bilmiyoruz ve herhangi bir belaya bulaşmamıza da gerek yok. Görünüşe göre Garzolo görevden alınırsa, Messero anlaşmanın kendi payına düşen kısmını yerine getirebilecek, bizim de tek önemsediğimiz bu. Aslında, orada daha fazla kalman için bir neden olup olmadığından emin değilim."

İçim buz gibi olmuştu.

Hayatta olmazdı. Şimdi dönemezdim. "Bırak kalayım ve daha fazlasını öğreneyim. Ya Messero da bu işe bulaştıysa? FBI'ı avucunun içine aldığını düşünüyor olabilir ama bu bir *don*un elindekileri ilk kez abartması olmaz."

"Pekâlâ. Biraz daha gözlemleyelim," diye kabul etti.

Rahatladım. "Yeni bir şey olursa ararım."

Kahvaltıda Pietra'nın Gemma ve Cleo'yu önümüzdeki iki gün içi Hamptons'daki evlerine götüreceğini öğrendim.

Bunun iyi bir şey olduğuna kendimi ikna etmeye çalışıyordum çünkü Gemma'ya kardeşiyle konuşması ve bazı şeyleri sindirmesi için zaman tanıyacaktı ama içimde bir hayal kırıklığı vardı.

Onlar ayrılmadan hemen önce Gemma'yla mutfakta karşılaştık.

Aşçı malzemeleri hazırlıyordu ama Gemma ona sertçe baktı ve kadın sigara içmek için hemen dışarı çıktı.

Tezgâha yaslanıp onu inceledim.

Dar bir tayt, tek omzu düşük geniş yakalı bir tişört ve altında da siyah bir spor sütyeni vardı.

Kimseyi etkilemek için giyinmemişti ama yine de muhteşemdi. Ona hayatımda gördüğüm en güzel kadın olduğunu söylediğimde yalan söylemiyordum.

Onun için çıldırıyordum ve onun benim için ne hissettiğini bile bilmiyordum.

Dün gece istediği ben miydim? Yoksa sadece fantezisine istekli bir katılımcı mı arıyordu ve en uygun seçenek ben miydim?

İbiza'dan beri aramızın ısındığını fark etmiştim ama dün gece ilk kez inisiyatif alıp bana gelmişti. Ve tüm bildiğim, bunun tek seferlik bir şans olduğuydu.

Eğer öyleyse, bu iyi bir şeydi. Ondan uzak durmam gerekiyordu. Dem öyle yapmamı istiyordu ve o benim *don*umdu. Sevişmemiştik. Muhtemelen o ibneyle evlenecekti. Hâlâ tamamen ulaşamayacağım bir yerdeydi.

Bana dün gecenin bir anlamı olmadığını söyle. Bir hata olduğunu söyle.

Eğer bana bu sözleri söylerse, yemin ederim onu rahat bırakacaktım.

Buradaki işimi bitirip eve gidecek ve muhtemelen gecelerimin geri kalanını yatak odamın tavanına bakıp onu düşünerek geçirecektim ama yine de başaracaktım.

Bir şekilde, başaracaktım.

Gözlerini kırpıştırarak bana baktı ve beceriksizce yerinde sallandı. "Yüz yüze veda etmek istedim." Sesi boğuktu.

Omurgamdan aşağı bir ürperti indi.

"Bu..." Doğru kelimeleri bulmak için kahvemden bir yudum aldım. "Çok naziksin." Lanet bir aptal gibi konuşuyordum.

Dudağını ısırdı. "Her şey yolunda mı?"

"Neden olmasın ki?"

"Sadece... Dün gece..."

Olacaklara karşı kendimi hazırladım. Bunun bir hata olduğunu söyleyecekti.

"İnanılmazdı. Ve kafa karıştırıcıydı."

Göğsümün içinde havai fişekler patlıyordu. İnanılmaz olanı kenara koydum. "Kafa karıştırıcı derken?" diye sordum.

Yanakları kızardı. "Keşke sana dokunmama izin verseydin. Sana *dokunmak isterdim.*" Bakışlarını kaçırdı.

Hay sikeyim.

"Şeftalicik," dedim yarım yamalak. Bardağımı bırakıp ona doğru ilerledim ve parmaklarımla çenesini yukarı kaldırarak onu bana bakmaya zorladım. Küçük bir iç çekti, gözleri irileşmişti ve biraz utangaçtı.

Yalan söylemiyordu.

Ve gözlerinde parlayan sadece şehvet değildi.

İçlerinde şefkatli bir şey parlıyordu ve bu nefesimi kesiyordu. Kıpırdamadan duruyorduk ama kalbim yerinden fırlayacakmış gibi hissediyordum.

Sadece ben değil. O da bir şeyler hissediyordu.

Önce o hareket etti, elini göğsüme götürdü.

Onu tezgâha yasladım, kollarımla iki yanından sıkıştırdım. Omzumun üzerinden baktı ama bana durmamı söylemedi.

Parmak uçları karnımın üzerinde hafif bir yol izledi ve sonra aşağıya indi.

Çoktan sertleşmiştim. Onun için fazla bir şey gerekmiyordu.

Ereksiyonumu avuçladı.

İnlememi yuttum.

Neden iki günlüğüne gidiyordu ki?

Ve onu burada tutmak için Garzolo'nun arabalarının her birini çarparsam başım ne kadar belaya girerdi?

"Seni boşaltmak istemiştim," diye fısıldadı. "Daha önce hiçbir erkeği boşaltmamıştım."

Dudaklarımı kulağının hemen altına bastırdım. "İnan bana, yaptın."

Ne demek istediğimi anladığında titredi. "Ne zaman?"

"Dün gece odama döndükten sonra," diye homurdandım. "Ve buraya geldiğimden beri her lanet gece. O daracık kıçının etrafımda zıplamasını izlemek nasıl bir şey biliyor musun? Ya da ne zaman odamdan çıksam havada senin kokunu almak?" Uyluklarımı ona doğru ittirdim. "Beni deli ediyorsun."

Nefes nefese kalmıştı ve elini kotumun içine soktu.

Avuçları aletimin etrafını sardığı an neredeyse devriliyordum.

Eli yukarı ve aşağı hareket ederken cennete girmiş gibi hissettim.

Herkesin girebileceği bir mutfaktaydık ve ben bana dokunması için aklımı kaçırıyordum.

Uzaktan bir kapı gürültüyle kapandı ve birbirimizden ayrıldık.

Lanet olsun.

Bu bir işkenceydi.

Kendime gelmemi izlerken zor nefes alıyordu, gözlerinde açlık vardı. Şu anda külotunun içine uzansam sırılsıklam olduğunu bulacağımı bilmek bile zevk suyumun dışarı sızmasına neden oluyordu.

Yavaşça geri çekildi, bakışları benimkilere kilitlendi. "Ne yaptığımı bilmiyorum. Ama durmak istemiyorum."

Aklımı kaçırıyor olmalıydım çünkü bütün sabah kendimi bunun ne kadar kötü bir fikir olduğuna ikna etmeye çalışmış olmama rağmen yine de "Ben de," dedim.

"Gemma!" diye seslendi annesi birkaç oda aşağıdan. "Biz çıkıyoruz!"

"Gitmem gerek," dedi. Yanımdan geçerken parmaklarımız bir anlığına birbirine dolandı ve sonra kayboldu.

BÖLÜM 21

RAS

İki gün boyunca Garzolo'nun ekibiyle vakit geçirerek kendimi meşgul ettim. Federallerle yaşanan sorundan haberdar olduklarını gösteren hiçbir şey söylemiyorlardı ama bu şaşırtıcı değildi çünkü benim yanımda önemli bir şey konuşmamaları gerektiğini çok iyi biliyor olmalılardı.

Orrin'le bir sonraki görüşmem çok daha verimli geçmişti. Gemma'nın poker oyununda Garzolo hakkında bana söylediklerini doğrulamıştı. Federaller Garzolo ve çetesinin diğer birkaç üst düzey üyesi için bir RICO iddianamesi hazırlıyorlardı. Hepsi onlarca yıl ya da ömür boyu hapis cezası alacaktı.

Messero'yla yaptığı anlaşma diğerlerini de kapsıyor muydu merak ediyordum.

Orrin ayrıca Messero'nun savcılıkla bağlantısı olduğuna dair söylentileri daha önce de duyduğunu söylemişti ama Dem'i burada biraz daha kalmam gerektiğine ikna edebilmek için ondan daha somut bir şey öğrenip öğrenemeyeceğini sordum.

Gemma dönene kadar saatleri sayıyordum.

Acınası bir durumdaydım.

Ben mafya üyesiydim.

Camorra'nın en güçlü klanında patron yardımcısıydım.

Ve bu kız, başka bir adamla nişanlı olan kız beni parmağında oynatıyordu.

Cuma öğleden sonra onun sesini duyduğumda yemek odasında geç bir öğle yemeği yiyordum.

Çok hevesli görünmek istemediğim için yerimden kıpırdamadım. Ama içeri girip beni görünce gözleri parladığında iyice boku yediğimi anladım.

Kalbim göğsümün içinde daha yüksek sesle atıyordu. Parmaklarımı sanki ona ait tutunacak bir şey arıyormuş gibi sıktım.

"Merhaba," diye soluklandı. "Burada tek başına sıkıldın mı?"

Sıkılmak.

Sıkılmak, delilikle yaptığım bu köşe kapmacadan çok daha iyi olurdu.

Onunla olamazsın. Burada kalan günlerinizde ikinizin arasında ne olursa olsun, onunla olamazsın, seni lanet olası aptal.

"Evet," diye mırıldandım.

Annesi arkasında belirdi. "Ras, nasılsın?" diye sordu alışılmadık dostane bir ses tonuyla. "Bu akşam Messero partisine geliyorsun, değil mi?"

Onu daha önce hiç görmediğim kadar iyi bir ruh hâlindeydi. Hamptons'da geçirdikleri zaman ona iyi gelmiş olmalıydı ya da belki de bu sadece birkaç gün kocasından uzak olmanın etkisiydi.

"Hayatta kaçırmam."

"Güzel. Stefano ve benim kulübe gidebileceğimizi sanmıyorum ama kızlar gidecek. Gemma'nın Rafaele'ye destek olmak için orada olması gerekiyor. Onlara eşlik edebilir misin?"

Desteklemek mi? Teyzesi için lanet bir doğum günü partisi sadece, cenaze değil. Gülümsemeye çalıştım. "Sorun değil."

"Harika." Pietra, Gemma'ya döndü. "Gidip duş almalısın ve hazırlanmaya başlamalısın. Rafaele senden mükemmel görünmeni bekleyecek. Ailesinin çoğu orada olacak."

Gözüm karardı ve Gemma sanki düşüncelerimi tahmin edebiliyormuş gibi dikleşti.

"Tamam," dedi ve bana arkasını döndü.

Benim tek yapabildiğim bu durum beni öldürmüyormuş gibi davranmakken o nişanlısına güzel görünmek için alelacele uzaklaştı.

Birkaç saat sonra giyinmiş ve gitmeye hazırdım. Gemma ve Cleo merdivenlerin başında belirdiğinde Garzolo ve ben aşağıda bekliyorduk.

Bakışlarım ona kilitlendi ve bir daha gözlerimi alamadım.

Mağazada denediği elbiseyi giyiyordu ama şimdi üzerine tam oturuyordu ve tüm kıvrımlarını ortaya çıkarıyordu. O günün anısı bana işkence ediyordu, tenime sıcaklık yayıyordu. Yanımdan geçerken ellerimizin arkası birbirine değince yanakları kızardı.

Yola çıktığımızda ben bir arabada, onlar da bir diğerindeydi. Kulüpten sonra Cleo ve Gemma'yı eve götürecektim.

Giulia Messero'nun doğum günü partisi Manhattan'ın merkezinde Melody Club adlı bir yerdeydi. Biz oraya vardığımızda salon ağzına kadar Messerolarla dolmuştu bile. Bir tarafta uzun bir bar, diğer tarafta ise açık büfe tarzında hazırlanmış yemekler vardı. Kıyafet kuralları resmîydi ancak bazı kadınlar kendi yorumlarıyla özgürlüklerini kullanmışlardı. Kırmızı dar bir mini elbise giyen ve göğüs dekoltesi neredeyse dışarı taşan bir kadın yanımdan geçerken bana cilveli bir şekilde gülümsedi.

Gemma yanımda belirdi ve bakışlarını kadına dikti.

Annesinin etrafında dolanmıyor olmasından faydalanarak, "Geziniz nasıldı?" diye sordum.

"İki gündü ama bir hafta gibi geldi."

"Anlat bakalım," dedim huysuzca.

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Ben de seni özledim."

Kalbim eridi ama ifademi düz tutmayı başardım.

"Vince'le konuştun mu?"

Yüzü düştü. "Hayır. Çok sinirliyim. Onu onlarca kez aradım ve bir sürü mesaj attım. Sadece birine cevap verdi ve yakında konuşacağımızı söyledi. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Ben de. Vale de Vince'e ulaşamamıştı. Ona yardım edebilecek herkesi görmezden geliyor gibi görünüyordu.

Aklıma bir şüphe düşse de bunu Gemma'ya söylemedim çünkü ihtimallerle onu üzmek istemiyordum.

Yine de Garzolo'nun doğruyu söyleyip söylemediğini merak ediyordum... Ya Vince bu sorumluluğun kendisinden alınmasından memnunsa?

Gemma parmak uçlarında yükseldi, kalabalığın üstünden görmeye çalışıyordu. "Her neyse, gidip Nona'ya merhaba demeliyim. Sanırım şuralarda bir yerde."

"Hadi gidelim."

Kalabalığın arasından geçerken Rafaele'nin odanın öbür ucunda bir grup adamla konuştuğunu gördüm. İçlerinden biri, uzun boylu ve siyah saçlıydı.

Adımlarım yavaşladı.

O olamazdı.

Ama sonra adam sırıtarak birine el salladı, bileğimdeki yara izi sızladı.

Kim olduğunu anladığımda kanım dondu. Bu oydu. Bu sırıtışı nerede görsem tanırdım. Kan kaybından öleceğimden eminken onu izlemiştim.

Nunzio.

Sara'yla evlendikten kısa bir süre sonra İtalya'dan Amerika'ya gittiğini duymuştum ama burada mafyayla bağlantı kuracağını asla tahmin edemezdim. Benden bu kadar nefret etmesinin bir nedeninin de ailemi ve onların kendi ailesi üzerindeki gücünü küçümsemesi olduğunu düşünürdüm hep.

Ama bir adamın içten içe istediği bir şeyden nefret ediyormuş gibi yapması ilk kez olmuyordu.

Gemma bir masanın yanında durdu ama ben transa geçmiş gibi hareket etmeye devam ettim.

Kendime, onunla bir daha karşılaşırsam onu öldüreceğimi söylemiştim.

Elim silahıma uzandı ama kapıda el konulduğunu hatırladım.

Silah taşımasına izin verilen tek kişi girişteki güvenliklerdi.

Sorun değildi. Bir adamı öldürmek için silaha ihtiyacım yoktu ama bu ortalığı karıştırabilirdi.

Nunzio'nun burada ne işi vardı? Messero için mi çalışıyordu?

Sanki o şerefsizden nefret etmek için başka bir nedene ihtiyacım varmış gibi.

Nunzio odanın kenarında ilerlemeye başladığında onu durdurmak için adımlarımı hızlandırdım. Onunla tam olarak ne yapacağıma karar vermeden önce burada hangi pozisyonda olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

Birkaç dakika sonra yollarımız kesişti. Önünde durup yolunu kestim. Bakışlarını bana çevirdi, dudakları çok iyi tanıdığım sinirli bir küçümsemeyle kıvrıldı. Kime baktığını fark ettiğinde sırıtışı yok oldu ve yüzündeki kan çekildi. Elini beline götürüp hava almaya çalıştı.

Yutkundu. Acaba o da benim kafamda yaptığım matematiğin aynısını mı yapıyordu? Her zaman aynı boydaydık ve on yıl önce benden çok daha güçlüydü ama zaman ona iyi davranmamıştı. Omuzları çökmüş, göbeği kemerinden sarkıyordu ve ömür boyu sigara alışkanlığı olduğundan şüphelendiğim dudakları kuru ve inceydi. On yedi yaşındayken günde bir paket sigara içiyordu.

Bir dakika içinde ölmüş olma ihtimalinin yüksek olduğunu fark etmiş olmalıydı ki bir adım geri çekildi.

"Sorrentino," dedi, ilk kez takma adımı kullanmamıştı. "Burada ne işin var?"

"Ben de aynı şeyi sana soracaktım. Napoli'den ayrıldıktan sonra sana ne olduğunu hep merak etmişimdir."

Kısılan gözleriyle yüzümü inceledi. "Artık Casalesi'de patron yardımcısı olduğunu duydum. Bu doğru mu?"

Eğer Messero'nun yakın çevresinden biriyse, bunu kesin olarak biliyordu. O kadar yüksekte olmamalıydı.

"Öyleyim."

Duruşunu dikleştirdi, gözle görülür şekilde gergindi. "Tebrikler."

"Messero'yla birlikte misin?"

Başıyla onayladı.

"Onun ekibine ne zaman katıldın?"

"Birkaç yıl önce."

"Öyle mi? Sana iyi davranıyorlar mı?"

"Evet." Burnunu çekti. "Peki seni buraya getiren nedir?"

"Ben Garzolo'nun misafiriyim. Artık aileyiz, duymadın mı? Yeni *don* Damiano, Garzolo'nun kızlarından biriyle evlendi."

Nunzio'nun omuzları biraz gevşedi. New York'a kadar onun için gelmediğimi duyunca rahatlamış mıydı? Belki de Garzololar ile Messerolar arasındaki ilişkiyi tehlikeye atacak bir şey yapmayacağımı düşünüyordu.

Kabul ediyordum, onu şu anda öldürmek iyi görünmezdi ama bu beni cezbetmediği anlamına gelmezdi.

Yumruğunu burnunun altına götürdü ve bana küstah bir bakış attı. "Demek sonunda bir ras oldun. İtiraf etmeliyim ki Casalesi'nin rası olarak yurt dışındaki aileni ziyaret etmekten daha önemli işlerin olacağını düşünmüştüm."

Sırıttım. Kibar tavrını benim yanımda bir dakikadan fazla sürdüremiyordu.

Güzel. Keselim şu saçmalığı. "Messero için ne yapıyorsun? Kamyonun arkasından bir şeyler mi çekiyorsun? Haraç almak için küçük dükkânları taciz mi ediyorsun? Nasıl bir duygu, Nunzio? Ailemin yaptıklarını ayıpladıktan sonra aynılarını yapmak?"

Yüzünde tiksinti ifadesi belirdi, sonra bunu soğuk bir sırıtışla gizledi. "Ailemin burada Napoli'de olduğundan daha iyi bir yaşam sürmesi için ne gerekiyorsa yapacağım. Bunu anlamanın senin için zor olduğunu biliyorum. Hiç kimseyi kendini önemsediğin kadar önemsemedin. *Don* De Rossi'nin sana güvenmesine şaşırdım. Seni benim

tanıdığım gibi tanısaydı, kendi çıkarların için onu mahvetmenin an meselesi olduğunu fark ederdi."

Sözleri beni öfkelendirmişti. Yanılıyordu. Nunzio beni tanıdığında bencil olabilirdim ama değişmiştim. O zamanlar zaten herkesi hayal kırıklığına uğrattığını düşünen lanet olası bir çocuktum, öyleyse denemenin ne anlamı vardı? Ama artık o çocuk değildim.

Dem'i asla hayal kırıklığına uğratmayacağıma dair kendime söz vermiştim ve uğratmamıştım.

"İnsanlar değişir, Nunzio."

Odanın öbür ucunda, sarı bir parıltı bakışlarımı yakaladı.

Bu Gemma'ydı. Rafaele'ye doğru yürürken onu izledim. Ona elini uzattı, Rafaele de dudaklarını elinin üzerine bastırdı.

Aralarındaki etkileşimi bir saniyeden fazla izleme hatasına düşmüştüm ve Nunzio bunu fark etmişti.

Kıkırdadı. "*Cazzo*. Yüz ifadeni görmeliydin. Kurnazlık hiçbir zaman senin güçlü yönün olmadı. Bu Messero'nun nişanlısı Gemma Garzolo, değil mi? Ziyaretinde onlarla kalıyorsun. Dur tahmin edeyim, birkaç gün boyunca onun evin içinde hoplayıp zıplamasını izledin ve şimdi de onu istiyorsun."

İçimde ağır bir yük oluşurken bile yüzümdeki ifadesizliği korudum. Dem, Gemma'ya neler yaptığımı bir bilse...

Nunzio sırıttı. "Ama onunla olamazsın. Vay, vay, tarih nasıl da tekerrür ediyor. Söylesene..." Kulağıma doğru eğildi. "Hiç gerçekten istediğin tek bir şeyi elde ettin mi? Yoksa hepsi Sara gibi parmaklarının arasından kayıp gitti mi?"

İçimi kaplayan öfke o kadar güçlüydü ki ne yaptığımın farkına bile varamadım. Onu gömleğinin yakasından tutup hızla yakındaki küçük, boş bir salona açılan kapıya doğru ittim.

Kolumu tutarak parmaklarımı boynundan çekmeye çalışıyordu ama tutuşum taştan gibiydi.

Yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Gözleri şişmeye başlıyordu.

Göz kapakları kapanmaya başladığında kafamın içindeki boğuk ses aniden netleşti.

Bırak onu.

Kendime geldim ve onu yere fırlattım.

Boğazını tutuyor, hırıltıyla nefes almaya çalışıyordu.

Hay sikeyim. Bana verdiği acı hâlâ derinlerdeydi, ona bunu ödetme ihtiyacım da öyle ama burası doğru yer ya da zaman değildi.

Hak ettiğini bulacaktı.

Tam bir kadın kapıdaki aralıktan içeri bakarken bir adım geri çekildim.

Gürültülü bir nefes alıp odaya daldı. Kim olduğunu gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Sara.

"Nunzio!"

Benden sıyrılıp nefret dolu gözlerini bana dikmiş olan adamın yanında dizlerinin üzerine çöktü.

Geçmiş yüzüme çarptı, anılar sel gibi akıyordu.

Onunla Nunzio'nun beni oyun parkında öldürmeye çalışmasından birkaç ay sonra tanışmıştım. Mahalledeki bir kafede tek başına oturuyordu ve ben yanına gittiğimde gülümsemişti. Çok güzel bir gülümsemesi vardı. Gökyüzüyle aynı renkte olan nazik gözleri vardı. Garip bir selam vermiştim ve bir şekilde cesaretimi toplayarak ona bir *espresso* daha ısmarlayıp ısmarlayamayacağımı sormuştum. O da evet demişti.

Her şey böyle başlamıştı.

Sert ve hızlı bir şekilde vurulmuştum. O da öyle, ya da en azından ben öyle sanıyordum. Sonunda ona Nunzio'dan ve bana yaptıklarından bahsetmiştim. Bu hayatımda bir lekeydi, beni zayıf ve utanç içinde hissettiren acı dolu bir geçmişti.

Beni dinlemişti. Sempati duymuştu.

Birkaç ay sonra beni onun için terk etmişti.

Gözlerimi kırpıştırdım, dönüştüğü kadını inceledim.

Yaşlanmıştı ama görebildiğim kadarıyla aynı güzellikteydi. Kalın göz kalemiyle açık mavi gözlerini çerçevelemişti ve eskiden sevdiğim dalgalı siyah saçları sırtından aşağıya doğru dökülüyordu.

Nunzio ile nasıl bir hayat kurmuştu? Onun gibi birinin etrafındakilere karşı iyi bir adam olabileceğine inanmayı reddediyordum.

"Ne oldu?" diye sordu paniklemiş bir sesle, koluna uzanarak. Nunzio kolunu ondan çekti ve topallayarak ayağa kalktı.

"Ben iyiyim Sara."

Sara ona tekrar uzandığında Nunzio homurdandı, "İyiyim dedim."

Kızın yüzünde bir acı filizlendi.

Eskiden onun incindiğini görmek beni çılgına çevirirdi ama şimdi ona bakarken hiçbir şey hissetmiyordum.

Kesinlikle hiçbir şey.

Başını çevirip bana baktı. "Kim o?"

Beni son gördüğünden bu yana on yıl geçmişti. Artık farklı görünüyordum.

Artık *farklıydım*.

"Hiç kimse," diye homurdandı Nunzio üstünü silkelerken ama Sara bana bakmaya devam ediyordu.

Sonunda gözlerinin içi, beni tanıdığına dair parıldadı. "Cassio?"

Cevap vermedim. Birbirimize söyleyecek bir şeyimiz kalmadığı için arkamı dönüp kapıdan çıktım.

Gemma beni barın yanında bulduğunda hâlâ kendimi toparlamaya çalışıyordum. Umutsuzca ihtiyacım olan içkiyi sipariş etmek üzereydim.

"Hey, nereye gittin?" Elini koluma koydu. "Konuşmamız lazım."

"Biliyorum." Barmene işaret edip bir bira sipariş ettim. "Eski bir arkadaşımla hasret gideriyordum."

"Öyle mi? Messero'nun ekibinden birini tanıdığını bilmiyordum."

"Messero için çalıştığını bilmiyordum. Bana da sürpriz oldu."

Başını salladı. "Cleo'yu bulup kulübe gitmeden önce bir şeyler yediğinden emin olmalıyım. Yoksa on beş dakika içinde önünü alamayacağımız şeyler yapabilir."

Göz ucuyla Nunzio ve Sara'nın onları bıraktığım odadan çıktıklarını gördüm. Nunzio bıraktığım izleri gizlemek için avucunu boynuna bastırmıştı.

Bakışları benimkilerle buluştu, öfke ve intikam ateşiyle yanıp tutuşuyordu. Bir dahaki karşılaşmamızda, bu işi öyle ya da böyle bitirmemizi engelleyecek bir şey olacağını sanmıyordum.

"Kim o?" diye sordu Gemma.

Barmen bana bir bira uzattığında kafama diktim.

Nunzio ve Sara dağılana kadar kalabalığın içinde dolandılar.

"Hiç kimse."

"Sorun ne?"

Bana öyle güzel ve endişeli bakıyordu ki eğilip onu öpmek için korkunç bir istek duyuyordum.

"Hiç gerçekten istediğin tek bir şeyi elde ettin mi?"

Hayır. Çünkü Sara'dan sonra kendim için bir şey istemeyi bırakmıştım. Önemsediğim bir şeye sahip olarak, birinin onu benden alması riskini göze almak istememiştim.

Amacımı Damiano'ya hizmet etmek ve onun sağkolu olmakta bulmuştum ama hayattan istediğim tek şey gerçekten bu muydu?

Cevabımı beklerken Gemma kaşlarını çatmıştı.

O ve ben, o kadar da farklı değildik. O kendini ailesine adamıştı, onlara hizmet etmek için kendi isteklerini görmezden geliyordu.

Ve ben... Ben de kendimi Dem'e ve onun görevine adamıştım. Bunu yaparken kendimi mutluluğu bulduğuma ikna etmeyi başarmıştım.

Ama kendime yalan söylüyordum.

Ben mutlu değildim.

En son bir kadına âşık olduğumda onu kaybetmiştim.

Ve sanırım bu tekrar olacaktı.

Çünkü Gemma'yla her şeyi mahvetmeden ve *don*umun isteğine karşı gelmeden birlikte olamazdım.

BÖLÜM 22

GEMMA

Akşam yemek için oturmuştuk. Bu gece Ras'ta bir sorun vardı ama ne olduğunu anlayamıyordum. Onu barın yanında bulduğumdan beri sessizdi, kaşları düşünceli bir şekilde çatılmıştı.

Annemin Hamptons'a son dakika seyahatinin zamanlaması daha kötü olamazdı. Aldığımız haberi sakin bir yerde sindirmemiz için bize bir şans vermek istediğini söylemişti ama içimden bir ses, Ras etraftayken evde bu konu hakkında konuşmayalım diye babamın bizi götürmesini istediğini söylüyordu.

Yine de bunun için çok geçti. Ras ailemizin ne yapmayı planladığını biliyordu.

Annem bize her zamanki konuşmalarından birini yapmıştı. "Unutmayın, babanızın yöntemlerini anlamayabilirsiniz ama yaptığı her şey ailemizi korumak için."

Bunu duymaktan çok sıkılmıştım. Büyürken bize hep bunu söylerdi. Bunun bir yalan olduğunu nasıl olmuştu da yirmi yıl sonra anlamıştım?

Kendimi kapana kısılmış hissediyordum. Vince aramalarıma geri dönmemişti ve nedenini bilmiyordum. Düğünüme sadece birkaç hafta kalmıştı ve bu noktada geri adım atmak atom bombası patlatmak gibi bir şey olurdu.

Ya babam Vince'in sorumluluk almak istemediği konusunda haklıysa? Neden Vale'nin düğününde bunu ona sormamıştım?

Tırnaklarımı kemiriyordum. Ne yapacağımı bilmiyordum. Ben politik bir deha değildim.

Ama tüm bunlar yanlış geliyordu.

Ras ve benim aramda olanlar hariç.

Bu çılgıncaydı çünkü yaptığımız şey nesnel olarak yanlıştı. Bir ay önceki Gemma olsaydı o arabada onunla yaptığım şeyi asla yapmazdı.

Nişanlımı aldatıyordum. Yakalanma riskini göze alıyordum. Bencilce davranıyordum.

Ve bu iyi hissettiriyordu.

Arabada yaşananlar, uzakta olduğumuz iki gün boyunca kafamın içinde tekrar tekrar oynamıştı.

Onun yanına dönmek için sabırsızlanıyordum.

Daha fazlasını istiyordum. Çok daha fazlasını.

Keşke durmasaydık.

Bir garson suyumu doldurmak için geldiğinde beni hayallerimden kopardı.

Masaya göz attım. Ras karşımda oturuyordu, Cleo'yla ben ise *papá* ve *mamma* arasında sıkışmıştık.

Rafaele, Rafaele'nin annesi ve Nero da buradaydı.

Nişanlım bir hayalet bile olabilirdi. Onu zar zor fark ediyordum. Rafaele'yle ilk tanıştığımda, bir avın avcıyı fark ettiği gibi onun varlığının sürekli farkındaydım. Şimdi, o yokmuş gibi davranmak şaşırtıcı derecede kolaydı. Neden bedenimi onun için saklayacaktım ki? Bu odadaki erkeklerin çoğunun hiçbir erdemi yokken benim erdemime yapılan bu vurgu ikiyüzlülüğün daniskasıydı.

Keşke siktir edip Ras'la sevişseydim. Bunu yapma düşüncesi bile tenimi karıncalandırıyordu.

Tüm ilgisini tekrar bedenimde hissetmek istiyordum ama bu sefer hiçbir kısıtlama olmadan. Kendini, içimde kaybetmesini istiyordum. Göğüslerimdeki dudakları, saçlarımdaki elleri...

Başta nazik olurdu, bundan emindim. Arabada da bana öyle davranmıştı. Ama sonra git gide sabırsız bir hâle gelirdi.

Talepkâr olurdu.

Ondaki bu zıtlık dizlerimin bağını çözüyordu.

Ras bifteğini nazik bir şekilde kesip ağzına bir parça attı. Kalın boynundaki tendonlar hareket ediyor ve çiğnerken çenesi esniyordu. Büyük, sert ellerindeki çatal küçücük gözüküyordu.

Bacaklarımın arasındaki sıcaklık geri dönmüştü.

Ellerini seviyordum.

Tenimde bıraktıkları hissi seviyordum.

Ellerini üzerime koymadan hemen önce vücudumun beklentiyle karıncalanmasını ve her şeyin canlanmasını seviyordum.

İlgimi hissetmiş olmalıydı çünkü bana doğru baktı. Yüzümdeki ifade gözlerinin kararmasına neden oldu.

"Ras, İtalya'ya ne zaman dönüyorsun?" diye sordu Nero.

Bakışları hâlâ üzerimdeydi ve acıyla parlıyordu. "Yakında."

Ne? Midem bulanmaya başlamıştı.

Hayal kırıklığımı zar zor gizleyerek, "Ne kadar yakında?" diye ağzımdan kaçırdım.

Bir parça daha biftek kesti. "Henüz belirlenmiş bir tarih yok ama muhtemelen bu hafta içinde gideceğim."

Yüz ifademi kontrol altında tutmak için çaba sarf ettim.

Bu da ne demek oluyordu? Neden gidiyordu?

Çünkü hâlâ bir donla evleniyorsun. Ras'ın sonsuza kadar burada kalacağını mı düşündün?

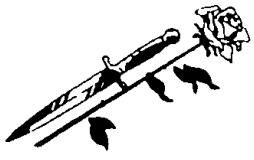
Hayır ama sadece biraz daha zaman istiyordum.

Ne için?

Tırnaklarımı avuç içlerime batırdım.

Bir şekilde hayatımdaki tek iyi şey hâline gelmişti. Tüm bu ihanet, kalp kırıklığı ve kaosun ortasında, elimde kalan tek dayanak oydu. Karanlığın içinde bir ışıktı.

Ve görünüşe göre yakında bunu da kaybedecektim.

Yemek bittikten sonra ailemiz Cleo ve benimle vedalşatı, ikimiz Ras'la birlikte Rafaele'nin kulübüne doğru yola çıktık. Oraya vardığımızda bir görevli bizi VIP'lerin girdiği özel girişe götürdü.

Böyle yerlere girmeme verilen izinler bir elin parmaklarını geçmezdi. Kuzenlerimiz, Cleo ve beni iki kez *papà*nın Meatpacking District'teki kulübüne götürmüştü, okulumdan bir kızın doğum günü partisi vardı.

Cleo ve benim buraya sadece bir korumayla gelmemi sorun etmemesi, *papà*nın Rafaele'ye ne kadar yakın olduğu hakkında bir şeyler açıklıyordu.

Ras'a bangır bangır çalan müziğin arasında, "Yakında gideceğini bana ne zaman söyleyecektin?" diye sordum.

Avucu sırtımın alt kısmında bir noktaya değdi. "Dem'le bu konuyu daha yeni konuştum. Sana bu gece söyleyecektim ama Nero benden önce davrandı."

Demek Dem onu eve çağırıyordu. Sanırım Ras buraya hangi diplomatik görev için gönderildiyse onu başarmıştı ve artık kalmak için bir nedeni yoktu. Enişteni arayıp bana sağkolunu bir süre daha ödünç vermesini isteyip istememekte zorlanıyordum çünkü onun için hissetmemem gereken şeyler hissediyordum.

Belki de Ras riske girmeye değmeyeceğime karar vermişti. Rafaele ne yaptığımızı bilse onu öldürürdü.

Rafaele'nin bana karşı zerre kadar çekim hissetmemesi önemli değildi, sözleşme gereği ben zaten onundum.

Bu gerçeği kabullenmek zordu. Aramızdaki bu şeyi devam ettirerek Ras'ı tehlikeye atıyordum.

Cleo, "Ben bir içki alacağım," diyerek bizi bırakıp bara doğru ilerledi.

O gittikten birkaç dakika sonra Nero yanımıza geldiğinde ben hâlâ düşüncelerimi toparlamaya çalışıyordum.

"İşte buradasınız. Bu taraftan," dedi eliyle ileriyi işaret ederek. "Rafaele seninle konuşmak istiyor, Gemma."

Ras arkamda gerildi. Ona temkinli bir bakış atıp elimi Nero'nun uzattığı koluna koydum.

Nişanlım yaklaştığımızı fark edip başıyla beni selamladı.

Birkaç kişiyle birlikte büyük, yuvarlak deri bir kabinde oturuyordu.

Yanındaki adamları Ras'a, bana ve Nero'ya yer açtılar.

Ras bir uca, Nero onun yanına, ben de Rafaele'nin yanına oturdum. Aramızda bırakmaya özen gösterdiğim birkaç santimlik boşluğu fark etse de bu konuda bir şey söylemedi ya da yaklaşmaya çalışmadı.

Bir şişe şaraba uzanıp bana bir kadeh doldurdu.

Bir yudum aldım. "Benimle mi konuşmak istedin?"

"Son yemeğimizde canın sıkkındı," dedi kendisine de bir kadeh doldurarak. "Düşünmek için biraz zamanın olduğuna göre ailenin reisi olarak benim gelecekteki rolüm hakkında ne hissettiğini sormak istedim."

Benim fikrimi soruyordu. Kendimi açıkça ifade etmemiş miydim? "Sana ait olmayan bir şeyi çalıyorsun."

Buz gibi bakışları bana yöneldi ve korku tüm vücudumu sardı.

Göz ucuyla Ras'ın boynunu esnettiğini gördüm. Bizi izliyordu ama kulüpteki gürültüden konuşmamızı duyamıyordu.

"Çalmak mı? Savcıdan isteyeceğim iyilik sadece milyonlarca dolar değil, aynı zamanda birçok kayıp hayat ve yıllarca süren casusluk değerinde. Bu iyiliği elde etmek için çok çalışmam gerekti. Ailenin kontrolünü bana vermek, babanın adil bir anlaşma yapmam için bana önerebileceği tek şeydi. Benden bir taviz koparmayı bile başardı. Beş yıl daha *don* olacak."

Yumruklarımı sıktım. Tüm bunları bana, haklı olduğuna inanan birinin öz güveniyle açıklıyordu. Bu beni çileden çıkarıyordu.

"*Papá* Vince'i ve beni satranç taşı olarak kullanıyorsa bu nasıl adil olabilir? *Papá* seninle neden evlenmem gerektiği konusunda bana yalan söyledi. Beni manipüle etti."

"Ve neye imza attığını bilmediğini fark ettiğimde babana itiraf etmesi gerektiğini söyledim." Rafaele kadehini masaya koydu ve dirseklerini dizlerine dayadı. "Sana gerçeği söylemek istemedi ama ben söylemesi gerektiğini, aksi takdirde anlaşmamızdan çekileceğimi açıkça belirttim. Düşmanlarıma yalan söylemekten çekinmem ama eğer bir aile olacaksak, yalanlar üzerine kurulu bir temelle başlamak istemiyorum."

"Bana hâlâ Vince hakkında yalan söylerken buna inanmamı nasıl beklersin?"

Rafaele kaşlarını çattı. "Nasıl yani?"

"Onun bunu onayladığına inanmıyorum. O babamın tek oğlu. *Don* pozisyonu onun."

Rafaele uzun bir süre bana baktıktan sonra, "Her şey ağabeyinin fikriydi," dedi.

Güldüm. Yaşadığım şok karşısında verebildiğim tek tepki buydu. Nabzım gittikçe daha da hızlanıyordu ve Rafaele sadece bakmaya devam ediyordu. Tepkilerimi inceliyordu.

Ona vurmak istiyordum.

Böyle iğrenç bir yalancı olduğu için suratının ortasına bir yumruk atmak istiyordum. "Saçmalık."

"Stefano ve ben anlaşmamızın şartları üzerinde anlaşamayınca Vince de müzakerelerimize dâhil oldu. Stefano oğlunun bazı yaratıcı fikirleri olabileceğini düşündü ve oldu da. *Don* olmak istemediğini çünkü yurt dışında kendi işlerini yürütmeye devam etmek istediğini söyledi. Bana babanın halefi olma konusunda ne düşündüğümü sordu. İlk başta beni kandırdığını düşündüm. Bana karşı dürüst olmadığını düşündüm. Ama sonra onu İsviçre'de ziyarete gittim ve orada neler yaptığını gördüm. Çok etkileyiciydi." Rafaele içkisinden bir yudum aldı. "Söylediklerinde gerçekten ciddi olduğuna beni ikna etti. Ailenin beni nasıl kabul edeceğini çözmemiz gerekiyordu ve o zaman evlenmem gerektiği ortaya çıktı. Vince senin en iyi seçenek olduğunu

düşündü. İşe yarayacağından emin değildim çünkü ilk görüşmemizde ikna edilebilir ya da ilgili görünmüyordun. Ama sonra Riccilerle savaş başladı ve baban senin de kabul ettiğini söyledi. Aylar sonra seni gördüğümde, fikrini değiştirmiş görünüyordun. Vince'in söylediği gibi kararlı görünüyordun. Kardeşin bir piyon değil, Gemma. Her şeyi o ayarladı."

Elimdeki şarap kadehi titriyordu. Masanın üzerine koyup sırtımı deri koltuğa yasladım. Ona inanmak istemiyordum.

Ağabeyim bana bunu yapmazdı.

Beni böyle kullanmazdı.

Ama sonra İbiza'da söylediği şeyleri hatırladım ve birden onları farklı bir perspektiften gördüm.

"Babamın nefesi ensemdeyken asla yaşayamam."

"Sana sahip olduğu için çok şanslı, Gem. Üç bencil çocuk ve bir özverili kız yetiştirdi."

"Seni hiçbir şeye ikna etmeyeceğim. Vale ile aynı fikirde değilim. Rafaele ile evlenmelisin."

Ağzıma ekşi bir tat doldu. O zamanlar, Vince'in benim adıma Rafaele'yi araştırmasından çok etkilenmiştim. Beni kolladığını düşünmüştüm. Bunun yerine muhtemelen tüm o araştırmayı planının başarısız olmayacağından emin olmak için yapmıştı. Bu neden aramalarımı görmezden geldiğini açıklıyordu. Muhtemelen söyleyeceklerimden korkuyordu.

"Gemma."

Gözlerimi kırpıştırdım. Rafaele bana bakıyordu, sonra elimdeki zümrüt yüzüğe döndü bakışları. "Sana sevgi veremem. Ama sana saygı ve dürüstlük verebilirim. Ve ailene kendi aileme davrandığım gibi davranacağıma söz verebilirim."

Uyuşukça başımı aşağı yukarı salladım.

Bu evlilikten kurtulmanın bir yolu yoktu. *Papá*, Vince ve Rafaele birlikte çalışırken yoktu. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Kimsenin yapabileceği bir şey yoktu.

Kaderim mühürlenmişti.

Nero sözümüzü kesti. "Rafe, sana bir telefon var. Bence açmalısın."

Rafaele telefonu Nero'dan aldı. "İzninizle." Sağkoluyla birlikte uzaklaştı ve ikisi yan taraftaki gizli bir kapının ardında kayboldular.

Onlar gider gitmez Ras yanıma geldi, bacakları benimkilere sürtündü. "İyi misin?"

Yutkundum. Boğazım kupkuruydu. "Hayır."

"Neler oluyor?"

"*Papá* bana Vince hakkında yalan söylememiş." Kelimeleri ağzımdan çıkarmak için çaba harcamam gerekmişti. "Gerçekten görevinden vazgeçmiş. *Don* olmak istemiyormuş. Rafaele'nin olmasını istiyormuş."

Umutsuzluk içindeydim. Her zaman doğru olanı yapmaya çalışmıştım, peki bunun karşılığında elime ne geçmişti? Bana yalan söyleyen ve beni döven bir baba. Beni manipüle eden ve kendi çıkarları için kullanan bir ağabey. Ayrıntılı bir tuzak kurup beni köşeye sıkıştırmışlardı. Hiçbir çıkış yolu yoktu.

Ras bir şeyler söylüyordu ama dans pistindeki bir hareket dikkatimi çekmişti. Ayağa fırladım. "O Ludovico mu?" Kalabalık dağıldığında gözlerim irileşti. "Tanrım, Cleo'nun yanında."

Ras ayağa kalktı, gözlerini VIP alanının diğer tarafında yaşanan olaya dikti. Ludovico Cleo'yu kendine doğru çekiyordu. Kız kardeşim onu itmeye çalışırken Ludovico ona arkadan sürtünmeye çalışıyordu. Cleo onun tutuşundan kurtulup etrafında döndü ve yüzüne doğru bir şeyler haykırdı.

Midem bulanıyordu. Ludovico sarhoştu ve sanırım Cleo'nun başı dertteydi.

"Gitmeliyiz," dedim aceleyle. "Onu Cleo'dan uzaklaştırmalıyız."

Ras ve ben kalabalığın arasından geçmeye çalıştık ama her yer tıklım tıklımdı ve o kadar yavaş ilerliyorduk ki paniklemeye başlamıştım.

"Ne yapacağız?" diye bağırdım yüksek müzik sesine karşı.

Ras önümde ilerliyordu, insanları kenara iterek kalabalığı yarıyordu.

Herkese yolundan çekilmeleri için homurdanırken kimsenin onu dinlemeyecek kadar aptal olmadığını düşünüyordum.

Nihayet kalabalığın arasından çıktığımızda nabzım kulaklarımın içinde yüksek sesle çarpıyordu ama Cleo ve Ludovico onları daha önce gördüğüm yerde değillerdi.

"Neredeler?"

Ras ileriyi işaret etti. "Oradalar."

Cleo aşağıdaki dans pistine bakan küçük, yuvarlak bir balkonda duruyordu. Sırtını parmaklıklara dayamıştı ve yüzünü buruşturmuştu. Öfkeliydi ama içinde bir parça korku olduğunu sezecek kadar onu iyi tanıyordum.

Ludovico onu sıkıştırıyordu. Elleri onun belindeydi ve aşağı doğru kayıyordu. Cleo bir şeyler bağırıyor ve yüksek topuklusunu adamın ayağına bastırıyordu. Ludovico geriye doğru sendeledi, müzik bağırışını yuttu. Cleo kaçmaya fırsat bulamadan Ludovico ona doğru hamle yapıp elini kaldırdı.

Korku beni ele geçirmişti. Kontrolden çıkmıştı. *Ya onu balkondan aşağı ittirirse?* "Cleo!"

Ludovico'nun eli kız kardeşime temas edemeden biri arkadan kolunu yakaladı.

Bu Rafaele'ydi.

Onunla tanıştığımdan beri ilk kez, yüzündeki ham duyguyu yanlış anlamıyordum.

Soğuk, acımasız bir öfke.

Müzik kulüpte bangır bangır çalmaya devam ederken bile kalabalık sessizleşmişti. Herkes Rafaele'nin ne yapacağını görmek için nefesini tutmuş bekliyordu. Cleo'ya hâlâ kuduz bir köpek gibi hakaretler yağdıran Ludovico hariç herkes.

Rafaele anlayamayacağım kadar uzakta bir şey söyleyince Ludovico olduğu yerde donup kaldı ve yavaşça arkasına döndü. Onu kimin yakaladığını görünce ağzı aniden kapandı.

Ludovico nişanlımın gözlerinde ne gördüyse, gözle görülür bir şekilde sinmişti. Özür dilemek için olduğunu tahmin ettiğim bir cümleyi yarıda bırakmıştı ki bir şey oldu.

Kulübün karanlığında bir şey parıldadı. Rafaele'nin elinde Ludovico'nun omzunu yerinden çıkarabileceğini düşündüğüm bir bıçak vardı, bir güçle Ludovico'yu Cleo'dan uzaklaştırdı ve sonra diğer elini kaldırıp bıçağı indirdi.

Bu kez müzik bile Ludovico'nun çığlığını bastıramamıştı.

VIP alanındaki kimse kıpırdamıyordu.

Rafaele, Ludovico'yu bir çöp torbası gibi yere bıraktı ve geriye doğru bir adım attı.

Boğazımdan dehşet dolu bir nefes kaçtı.

Bıçak Ludovico'nun göz çukurundan dışarı çıkmıştı.

Cleo'yu kurtar.

İlk hareket eden ben oldum. Cleo'ya doğru koştum, içimdeki ilkel bir parça harekete geçip onu buradan götürmem için bağırıyordu.

"Cleo! Buraya gel!"

Ama beni duymuyordu. Ona ulaştığımda dehşet içinde Ludovico'ya bakıyordu, sırtını parmaklıklara dayamıştı. Cildi şoktan bembeyaz olmuştu.

Rafaele bakışlarını Ludovico'dan ayırıp Cleo'ya dikti.

"Ayakkabılarında kan var." Sesi sakin ve ölçülüydü. Şu anda nabzını kontrol etsem, bir saat kadar sabit olacağından şüpheleniyordum.

Az önce bir adamı gözünden bıçaklamıştı ve hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu.

Midem bulanıyordu.

Cleo yere bakıyordu ve Rafaele'nin kan konusunda haklı olduğunu görünce bana yaslandı.

Rafaele arkamdaki biriyle göz göze geldi. "Çıkarın onları."

Ras bir adım öne çıktı. Bunca zamandır yanımda olduğunu fark etmemiştim bile. "Hadi gidelim."

O ve ben Cleo'yu kollarımızın altına alıp kulüpten aceleyle çıktık.

Kaldırıma çıktığımızda Ras, "Burada bekle," diye emretti. "Ben arabayı alıp geleceğim."

"Tamam." Kollarımı Cleo'ya dolayıp burnumu saçlarına bastırdım. Titriyordu.

"Hey, iyi misin?" Onu daha sıkı sardım. "Bir şey söyle." Başını iki yana salladı. Sanırım ağlıyordu.

"Bir yerin incindi mi? Seni hastaneye götürmemiz gerekiyor mu?"

"Hayır." Sesi kısıktı.

Ona bakabilmek için uzaklaşmaya çalıştığımda bana daha sıkı sarıldı. Göğsüm acıyordu. Onu en son ne zaman bu kadar sarsılmış gördüğümü hatırlamıyordum. Ailemiz ona kızdığında, sanki teflon tava gibi oluyordu. Söyledikleri tüm sözler kayıp gidiyordu.

"Cleo, seni seviyorum," deyip boğazımdaki yumruyu yuttum. "Sen iyisin. İyi olacaksın."

Küçük, ıslak bir inilti çıktı. Kollarımla onu sıkıca kavradım ama yine de yeterli gelmiyordu.

"Hadi, Cleo. Konuş benimle."

Başını omzumdan kaldırmadan önce birkaç dakika derin nefes aldı. Gözleri kızarmıştı ve şişmişti, maskarası akmıştı. "Gem, onun kanı üzerimde."

İçimden bir ürperti geçti. "Seni temizleyeceğiz."

"Eve gitmek istemiyorum." Kolumu tuttu. "Çatı katma gidebilir miyiz? Çok uzak değil. Bu gece *mamma* ya da *papá*yla uğraşmak istemiyorum. Sadece uyumak istiyorum."

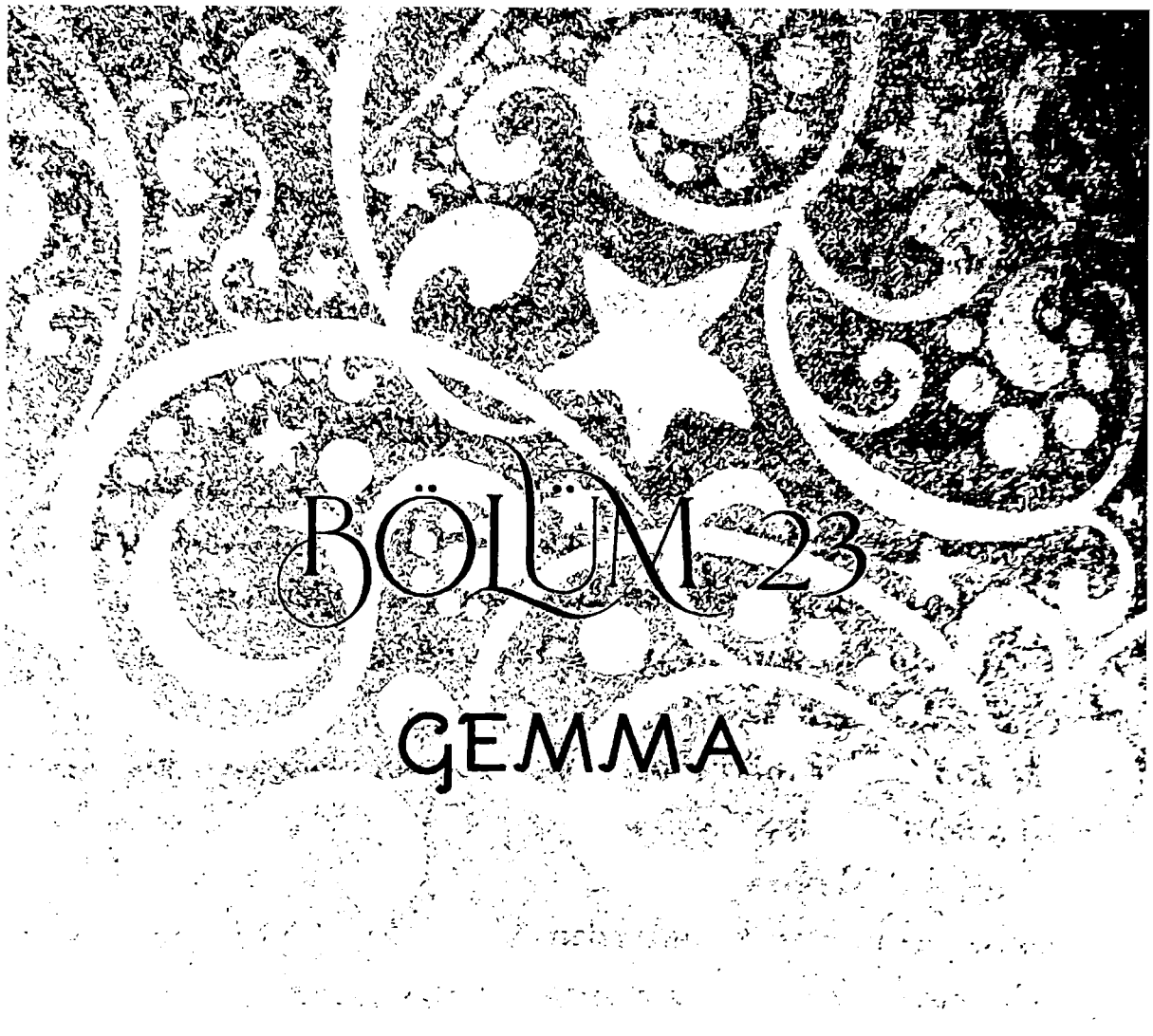
Ailemizin Central Park'a bakan bir çatı katı dairesi vardı. Babamın metreslerini oraya götürdüğünden emindim ama aile de zaman zaman orayı kullanıyordu. Geceyi orada geçirmek fena fikir değildi.

Arabaya bindiğimizde Ras'a yolu tarif ettim.

Başını salladı. "Babanı arayıp ona her şeyi açıklayabilirim. Anahtarın var mı?"

"Şifreyi biliyorum."

Ras, *papá*yı aradı, onlar konuşurken ben de Cleo'ya sarılıp onu kendime çektim.

BÖLÜM 23

GEMMA

Asansörle doğrudan çatı katına çıktık.

Burası bir müze gibi görünüyordu. Ünlü bir iç mimar tarafından yenilenmişti ve *papà*ya oldukça pahalıya mal olan bu çatı katı; şık çizgiler, ince dokular ve ortam aydınlatmasından oluşuyordu.

Burası bir güç gösterisiydi, yaşanması gereken bir yer değildi.

Yine de burada olmamız, *mamma* ve *papá*nın Cleo'yla beni sorguya çekeceği evde olmamızdan daha iyiydi. Rafaele'nin bu gece bana anlattıklarından sonra *papá*nın yüzüne bakmaya bile dayanabileceğimden emin değildim.

En azından bu şekilde, yarına kadar beklemek zorunda kalacaktı.

Cleo'yu temizledim ve yatak odalarından birine yerleştirdim. Bir uyku hapı aldıktan sonra hemen bayıldı. Banyodan ıslak bir bez alıp yüzündeki akmış makyajı silip onu yatırdım.

Tanrım, çok küçük görünüyordu. Bazen daha on sekiz yaşında olduğunu unutuyordum. Burnunun ucu ağlamaktan pembeleşmişti ve dudakları ısırık izleriyle kaplıydı. Ben onun elini tutup söyleyecek rahatlatıcı bir şeyler düşünmeye çalışırken o, yol boyunca onları kemirmişti.

Her zaman şiddetle iç içe yaşamıştık ama Rafaele'nin Ludovico'ya yaptığı şey şimdiye kadar gördüklerimden çok daha vahşiceydi.

Ve bu olduğunda Cleo da oradaydı.

Zavallı şey.

Rafaele ona yardım etmek istediği için mi onu savunmuştu?

Yoksa Garzololara kendi ailesi gibi davranma konusunda ne kadar ciddi olduğunu göstermek için mi?

Babam Rafaele'ye, Cleo ve Ludovico'nun nişanlanabileceğinden bahsetmiş olmalıydı. Rafaele'nin veliaht olduğu düşünülürse böyle bir konunun aralarında konuşulmaması imkânsızdı.

Ludovico haddini aşmıştı ama *papá* orada olsaydı Ludovico'yu Cleo'dan uzaklaştırır ve onu azarlardı. Rafaele'nin yaptığı gibi gözünü çıkarmazdı.

İç çektim. Rafaele'yi bunu yapmaya iten her neyse, buz gibi yüzeyinin hemen altında tehlikenin gizlendiğini hatırlatmıştı bana.

Cleo'nun alnına hafif bir öpücük kondurup odadan çıktım.

Bir bardak su almak için mutfakta gittim. Bardağımı doldururken bakışlarım zümrüt yüzüğüme takıldı.

Bu lanet şeyden ve temsil ettiklerinden nefret ediyordum. Artık ailemin ya da Rafaele'nin yanında olmadığım için onu takmama gerek yoktu, bu yüzden çıkarıp tezgâhın üzerine bıraktım.

Oturma odasına döndüğümde Ras, ellerini arkasında kavuşturmuş, tavandan yere kadar uzanan pencerenin önüne dikilmişti. Işıklar loştu. Ay ışığı koyu renkli parke zemine yayılıyordu.

Onu görünce göğsümdeki sıkışıklık dağıldı.

O yanımdayken hissettiğim güven duygusundan mı yoksa dikkatimi dağıtacak kadar güzel olmasından mı kaynaklanıyordu bilmiyordum.

Düz bir burun, belirgin kaşlar, sert bir çizgi oluşturan omuzlar. Onunla ilk tanıştığımda, ilk fark ettiğim şey, karanlık ve fırtınalı gözleriydi. Ve o küpesi. Doğrudan savaş ya da kaç moduna geçtiğimde benimle alay eden o küçük gümüş parıltı.

Ve bir kez olsun savaşmayı seçmiştim.

Ama ben bir savaşçı değildim. Yumruklar gelmeye devam ediyordu ve hedeflerini buluyorlardı. Bu gece Vince hakkında öğrendiklerimden sonra kendimi tamamen yenilmiş hissediyordum.

Ras'ın yanma gittim.

"Cleo nasıl?" diye sordu.

"Uyuyor. Umarım yarın daha iyi hisseder."

Central Park'ın kırk kat üzerindeydik. Sıra sıra yoğun binaların çevrelediği devasa, açık bir alandı. Yazın, yemyeşil bitki örtüsü nefesimi keserdi ama şubat ayında park beyaz bir örtüyle kaplıydı. Aşağıdaki ağaçların dalları arasından dolanan yılan gibi yolları görebiliyordum ve uzakta donmuş göl gece gökyüzünü yansıtıyordu.

Parmak uçlarımı cama bastırdım. "İbiza'daki dairene uğradığımız zamanı hatırlıyor musun? Orayı ne kadar sevdiğimi sana hiç söylememiştim."

"Tabii ki hatırlıyorum." Hafifçe gülümsedi ve sonra sessizce, "Seninle ilgili tek bir şeyi bile unutabileceğimi sanmıyorum, Şeftalicik," diye ekledi.

Dişlerimi alt dudağımın üzerinde gezdirerek sözlerinin tenime işlemesine izin verdim.

"Sanırım bende de aynı sorun var," diye itiraf edip eline uzandım.

Parmaklarımızı birbirine geçirdi, aramızdaki diğer her şey belirsiz hissettirse de tutuşu sıcak ve emindi.

Avrupa'ya dönünce beni unutacak mıydı?

Çok yakında gitmiş olacaktı.

Ve ben ise mihrapta başka bir adama doğru yürüyor olacaktım.

Tuttuğum nefesimi bıraktım. "Her şeyi Vince planlamış. Rafaele'yi halef yapmak onun fikriymiş. Rafaele'yi benimle evlendirerek ailemize katmak onun fikriymiş. *Papá* ve Vince beni kullanmış. İkisi de istedikleri hayatı yaşayabilsinler diye beni sattılar. Sanırım benim kendim için nasıl bir hayat istediğim kimsenin umurunda değil."

Bir ambulans 59. Cadde'de ilerliyor, sirenleri ses geçirmez pencerelerden zar zor duyulan bir vızıltıya dönüşüyordu.

Ras elimi bırakıp bir adım daha yaklaşarak avucunu belime yerleştirdi. Bana baktı, alnı endişeyle kırışmıştı. "Şeftalicik, çok üzgünüm."

"Rafaele bu gece bana her şeyi anlattı. Ağabeyimle bir daha konuşmak istediğimi sanmıyorum. Keşke *papá*yla da konuşmak zorunda kalmasaydım ama bu kaçınılmaz, değil mi?" Dudaklarımdan acı bir kahkaha döküldü. "Komik olan ne biliyor musun? Bunun olmasına izin verdiğim için kendimi suçluyorum. Buna ben izin verdim. Küçükken, çok iyi bir evlat olduğum için övülmekten zevk alırdım. Benim değerim buydu. Eğer iyi değilsem, hiçbir değerim yoktu. Rafaele'yle evlenmeyi kabul ettiğimde *papá* mutluydu ve bir parçam onun o nadir ışığının üzerimde parlamasından duyduğu zevkle şarkı söylüyordu. Cleo ya da Vale gibi bir savaşçı olmayı hiç öğrenemedim. Dürüst olmak gerekirse bunu nereden öğrendiklerini bilmiyorum. Belki de bu sadece insanların doğuştan sahip olduğu bir özelliktir ve bu özellik bana gelmemiş. Şimdi bunun bedelini ödüyorum."

Ras dirseğimi tutup sıkıca kavradı. Gözlerinin içinde bir iç savaş yaşanıyordu ve birkaç uzun saniyenin ardından ağır bir nefes alıp, "Sana yardım etmeme izin ver. Seni buradan çıkarabilirim," dedi.

Umut, gerçeklik onu söndürene kadar kısa bir an için yanıp söndü.

Garzololar ve Messeroların birleşmiş gücüne karşı yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Bu evlilikten vazgeçmenin tek yolu kaçmak olurdu ama benim kaçmam ailenin dağılmasına neden olurdu ve *papá* buna izin vermezdi. Ras beni nereye götürürse götürsün, bizi bulurlardı. *Papá* beni tekme tokat New York'a geri götürür ve ben de aynı yere düşerdim.

Sadece bu süreçte Ras'ı tehlikeye atmış olurdum.

Dem ve Vale'yi de.

Kendimi ilk sıraya koyarsam herkes acı çekerdi.

Rafaele bana dürüstlük ve saygı sunmuştu. Belki de benim gibi biri ancak bu kadar iyi olabilirdi. Ailemin bana verdiğinden çok daha fazlası, değil mi?

Elimi Ras'ın yanağına götürdüm. Eğer her şey farklı olsaydı, bu adamla bir hayat kurabilirdim. Bana imkânsız şeyler teklif eden bu güzel, güçlü adamla...

"Bana senden neden nefret ettiğimi sorduğun zamanı hatırlıyor musun?"

Başıyla onayladı, sakalı avucumu çizdi.

"Nikâh için İbiza'ya geldiğimde Damiano'yla konuşmana kulak misafiri olmuştum. Ne duyduğumu biliyor musun?"

"Oldukça iyi bir tahminde bulunabilirim," dedi hırçın bir sesle.

"Damiano'yu *papà* ile anlaşmadan vazgeçmeye teşvik ettiğini duydum. Buna çok kızdığımı hatırlıyorum. Sözünden dönme konusunda bu kadar küstah olduğun için korkunç biri olduğunu düşünmüştüm, özellikle de karşı taraf benim ailemken. Ama şimdi seni tanıdığım için yanıldığımı görebiliyorum. Ras, sen tanıdığım en iyi adamlardan birisin."

Gözlerinin içinde acı dolu duygular belirmişti.

"Gemma," dedi elimi kendi eliyle kapatarak. "Seni buradan götüreceğim. Söz veriyorum. Söyle ve olsun bitsin."

Başımı iki yana salladım. "Gitmiyorum. Gidemem."

Dudaklarını avucumun içine bastırdı. "Hemen Damiano'yu arayacağım. Bir plan yaparız. Bir yol buluruz."

"Dur," diye yalvardım. "Bunu olduğundan daha zor hâle getirme."

Gözlerinde bir ateş parıldıyordu, geri çekildi. Artık bana sinirlenmeye başlamıştı. "Kahretsin, Gemma. Bunu hafife alarak teklif etmiyorum. Neden bunu düşünmüyorsun ki? Bunu senin için yapmama izin ver."

Titrek bir nefes aldım. "Yapabileceğin bir şey var."

"Her şeyi yaparım. Her şeyi yapabileceğimi biliyorsun."

"Bu geceyi benimle geçir. Benim ilkim olmanı istiyorum. Rafaele değil. Senin."

Bu benim tesellimdi. Boş bir kabuğa dönüşmeden önce kendim adına bir şeyler yapmak için son şansımdı.

Ne söylediğimi anladığında bakışlarının ardında öfkeli bir sıcaklık titreşti. Etrafımızdaki hava kalınlaşıp uzuvlarımı sardı, ciğerlerime baskı yapıyordu.

"Yani sana sahip olmamı ve sonra da seni başkasına vermemi mi istiyorsun?" diye homurdanıp beni pencereye yasladı. "Seni onun için kırmamı mı istiyorsun?"

Kanım kaynıyordu. Ona vermek için elimde kalan tek şey buydu.

"İstemiyor musun?"

Avuçlarını başımın yanındaki cama vurdu. "Senin ilkin olmak istemiyorum, Şeftalicik. Sonuncun olmak istiyorum. Ve bekâretini de istemiyorum. Sadece seni istiyorum."

Kalbim paramparça olmuştu ama gözyaşlarımı kontrol ettim çünkü tek bir tanesinin bile düşmesine izin verirsem her şeyin biteceğini biliyordum.

"Bu bizim tek şansımız," diye fısıldadım. "Sabah Cleo'yla beni eve götüreceksin ve bir daha asla böyle bir şey yaşamayacağız."

Uzun bir nefes verdi ve avucunu boynumun yan tarafına doğru kaydırdı. "Ya da seni çok uzaklara götürebilirim. Kahretsin, nasıl yapacağımı bilmiyorum ama bir yolunu bulacağım."

"Yeter," dedim kararlılığımı yansıtmak için gözlerinin içine bakarak. "Seçeneklerimin çoğu elimden alındı. Eğer senin için bir anlam ifade ediyorsam, bu gece kendi seçimlerimi yapmama izin ver."

Sözlerim ona ulaşmayı başarmıştı. Öfkesinin sert tabakasının altındaki kararlılığının kırılmaya başladığını görebiliyordum. Eli boynumda sıkılaştı. "Bunu enine boyuna düşünmedin."

Ama düşünmüştüm. Hamptons'da bu gece olmadan önce bile bunu çok düşünmüştüm.

Bâkire olmam gerekiyordu. Muhtemelen *papá* ve Rafaele arasındaki sözleşmede yazıyordu. Herkes benimle ilgili en değerli şeyin bu olduğunu düşünüyordu.

Düğün gecesi. Çarşaflar.

Kafamda uyarı zilleri çalıyor olmalıydı ama ambulansınki gibi sesler boğuklaşmıştı.

Bunu kendim için yapmak istiyordum.

Sonunda bunun için ödemem gereken bedel ne olursa olsun ödeyecektim...

O zamana kadar Rafaele ve ben çoktan evlenmiş olacaktık.

"Bunu düşündüm. Bunun kendim için sorun yaratacağını biliyorum." Elimi Ras'ın sıcak, geniş göğsünde gezdirdim. "Umurumda değil."

Elini boynumdan çekti ve parmaklarını ensemdeki saçlara sokup başımı arkaya doğru eğerken sıkıca tuttu. Onun ağır bakışlarını inceledim. Hayal kırıklığı ve arzu arasında gidip geliyordu ve vücudumun hafif titremesine neden oluyordu.

"Eğer nazik birini istiyorsan, yanlış adamı seçtin. Bu gece o tür bir ruh hâlinde değilim."

Sözleri karşısında beynim zonkluyordu. "Kırılmayacağım. Bana başka birine davrandığın gibi davran."

"Sen başkaları gibi değilsin," dedi huysuzca.

Kalbimde bir çatlak belirdi. "O zaman, bana bunu daha önce yapmışız gibi davran," diye fısıldadım. "Sanki beni onlarca kez becermişsin ve vereceğin her şeyin üstesinden gelebileceğimi biliyormuşsun gibi."

Derin bir nefes verip beni camla arasına sıkıştırdı, büyüyen ereksiyonunu hissedebiliyordum.

Heyecanım dörtnala omurgamdan aşağı iniyordu.

Altımızda şehir soğuktu ama burada, aramızdaki boşlukta bir ateş yanıyordu.

O da bunu en az benim kadar istiyordu.

Nefesi benimkine karıştı. "Bununla başa çıkabileceğinden emin misin?"

Kollarım diken diken olmuştu ama hemen cevap verdim. "Görelim bakalım."

İçim ürpermişti. Ve sonra dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

BÖLÜM 24

GEMMA

İçim pır pır ediyordu. Temas ettiğimiz an evrende bir yırtılma olmuş gibi hissettirmişti. Bu öpücüğün yumuşak bir yanı yoktu. Ras'ın dudakları benimkine sürtünüyor, dili içeri girip beni ele geçiriyordu.

Tadı kulüpte içtiği viski gibiydi.

Beni fethetmek ister gibi öpüyordu.

Birden hareket etmeye başladık. Bir eliyle saçlarımı kavrarken diğeri belime yapışmıştı, beni ana yatak odasının yönünde geriye doğru yürütüyor, dudakları benimkilerden hiç ayrılmıyordu.

Sanki ben oksijendim, o da havaya aç bir adamdı.

Bir an için nereye gideceğini nasıl bildiğini merak etmiştim.

Ben Cleo'yla birlikteyken buranın haritasını mı çıkarmıştı? Ama sırtım duvara çarptığında ve o önümde dizlerinin üzerine çöktüğünde bu düşünce önemsizleşti.

Nefesim kesilmişti.

Üzerinde hâlâ takım elbisesi vardı ama bana bakarken kravatını yavaşça çözdü. Tasmasını çıkaran sinirli, güzel bir canavar gibiydi.

Kravatını çıkarıp yere attı. "Elbiseni çıkar," diye emretti, sesi kısıktı.

Titreyen parmaklarımla elbisenin eteğinin ucuna uzanıp başımın üzerinden çekip çıkardım. Kendimi beceriksiz ve garip hissediyordum ama elbise kravatının yanında yere düştüğünde utancımı unuttum.

Ras'ın bakışları vücudumda iz bırakıyordu. Saygılı. Taparcasına. Aç.

Siyah bir tanga giyiyordum ve sütyenim yoktu.

Etrafında dönen hayal kırıklığı bulutu, beni içine çekerken hafifçe dağılıyor gibi görünüyordu. Aradaki mesafeyi kapatıp karnıma bir öpücük kondurmadan önce gözleri birkaç dakika daha göğüslerimde oyalandı.

Sonra bakışları kalça kemiğime kaydı.

Sonra da tangamdaki küçük kurdeleye.

Nazik olmayacağını söylemişti ama sanki kendisine engel olamıyordu.

Göğsümün içindeki ani sızıya tepki olarak gözlerimi kapattım.

Avuç içleri göğüs kafesime indi ve göğüslerimi sarana kadar yukarı doğru ilerledi. Takdir dolu bir nefes aldı.

"Kahretsin, bunlar çok iyi," diye mırıldandı tenime karşı, dudakları hâlâ karnıma öpücükler konduruyordu.

Bana yaptıklarından dolayı damarlarımda hafif bir zevk hissi dolaşıyordu. Bana dokunuşundan dolayı.

Bir elini uyluğuma götürdü ve bacağımı kaldırıp omzuna attı.

Dengemi bulmak için ona tutundum ama elleri bacaklarımı sıkıca kavramıştı ve bana bakmak için kafasını kaldırdı.

"Ben izin vermedikçe hiçbir yere gitmiyorsun, Şeftalicik."

Göğsümün içinde çarpan bir davul vardı sanki.

Dum-dum, dum-dum.

Dudakları tangamın ince kumaşı üzerinde gezindiğinde her şey hızlandı.

İki parmağını kumaşın etrafına doladı, kenara çekti ve dilini ıslak girişime bastırdı.

"Aman Tanrım," diye inledim, her dil darbesinde daha da artan yavaş ve ısrarlı bir sızı başlamıştı.

Yavaş ve telaşsız bir şekilde açıklığımın etrafını yaladı. Parmakları kıvrımlarıma girerek beni ayırıyor, böylece açıkta kalan her santimi yalayabiliyordu. Şişkin klitorisime yaklaştıkça tüylerim diken diken oluyordu.

İhtiyaç sancılarıyla kıvranıyordum. "Lütfen."

Ras demek istediğimi anlıyordu. Doğrudan klitorisimin üzerindeki dil vuruşları çırpınmama neden oluyordu. Başım geriye düştü ve gözlerimi kapattım, tüm dikkatimi bacaklarımın arasında oluşan baskıya odakladım.

Dalgalar önce yavaşça geldi sonra daha hızlı. Sinir uçlarım titreşiyordu. Ras sesler çıkarıyordu, tatmin olmuştu. Utanmaz seslerdi ve bunlar vücuduma bir şeyler yapıyordu.

Dudakları, şişmiş klitorisimin etrafını sarıyor ve sertçe emiyordu.

Haykırdım. Parmaklarım kafa derisini kazıyordu, tokasını yere düşene kadar aşağı ittirdim.

Tam sınırdaydım. Kalçalarım hareket etmeye başladı, dilini beceriyordum.

"Biraz daha, biraz daha," diye sızlandım, kendimi kızgınlığa girmiş bir hayvan gibi hissediyordum.

İki kalın parmağını içime sokup öne doğru kıvırdı.

Bir orgazm içimde patladı. Birkaç saniye nefes alamadım. Tek yapabildiğim, o parmaklarını içime sokup çıkarırken kalçalarımı içimdeki kasılmaların ritmine göre hareket ettirmekti.

Hareketlerim yavaşladığında parmaklarını içimden çıkardı ve en sevdiği tatlıymış gibi parmaklarındaki ıslaklığı emdi.

İçim ürpermişti.

Ras bacağımı omzundan indirip geri çekildi. O beni desteklemeden bacaklarım bedenimi taşıyamıyordu. Duvara yaslanmamı izledi. Islaklığım dudaklarını ve sakalını kaplamıştı. Kıçımın üzerine düştüğümde ve bacaklarım kendiliğinden açıldığında, bakışları bacak arama kilitlendi. Titriyordum, nefes nefeseydim, kendimi ona sunu-

yordum ve o sonsuza dek bakabilecekmiş gibi bu görüntüyle ziyafet çekiyordu. Sanki bunun için çalışmıştı ve şimdi emeğinin karşılığını almanın tadını çıkarıyordu.

Bir dakika sonra ayağa kalktı, pantolonunu düzeltti ve gömleğinin kollarını indirdi. Sanki buradan çıkıp gitmeye hazırlanıyordu ve dili az önce içimde değilmiş gibi davranıyordu. Bana baktı, elini uzatmadı ve yatağa doğru yürüdü.

Kısık gözlerle her hareketini takip edip bir sonraki hamlesini yapmasını bekledim.

Ras yatağın kenarına oturup kol düğmelerini çözmeye başladı.

Çok hızlıydı. Becerikliydi. Kol düğmeleri komodinin üzerine koyup gömleğinin düğmelerini hızla çözdü. Kumaşı omuzlarının üzerinden ittiğinde çıplak tenine hayranlıkla bakma sırası bendeydi.

Bronz teni pürüzsüzdü, sırtı kaslıydı. Kol kasları şişikti. Hareket ettiğinde tendonları derisinin altında dans ediyordu. Sol kolu tamamen dövmeyle kaplıydı, sağ kolunda da bitmek üzere olan bir tane daha vardı. Karın kaslarının üzerinde de ufak birkaç dövmesi vardı.

Yaklaşmak istiyordum ama talimatlarını beklediğimi fark ettim.

Artık kontrol ondaydı. Söylemesine gerek yoktu. Her şey ortadaydı.

Ras gömleğini yatağa fırlattı ve kemerini çözüp çıkardı. Düğmesini açıp fermuarını indirdi.

Elini uzatıp aletini çıkardığında ağzımın suyu akmıştı. Beklediğimden daha büyüktü ve ucu parlıyordu.

Pantolonunu tamamen çıkarmadı, sadece geriye yaslanıp bacaklarını açtı ve çenesiyle ereksiyonunu işaret etti. "Ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküp bana doğru sürün."

Nefesim kesilmişti. Merkezimden aşağı bir ıslaklık aktı.

Yapmamı beklerken gözleri alaycıydı. Belki de yapmayacağımı düşünüyordu. Belki de bunun benim için çok fazla olduğunu düşünüyordu.

Ama öyle değildi. Bedenim uyarılmış bir şekilde nabız gibi atıyordu, benden istediği her şeyi yapmaya hazırdım.

Hareket etmeye başladığımda gözleri kor gibi yanıyordu. Ellerimi ve dizlerimi halıya bastırarak yaklaşmamı izledi.

Yanağım bacağına çarptı. Kasıklarına ulaşana kadar süründüm. Aleti ağzımdan bir santim uzaktaydı, sert ve damarlıydı. Bir damla zevk suyu aşağı damladı.

Elimi ona dolayıp yavaşça üstünden yaladım. Doğru yolda olup olmadığımı görmek için yukarı bakmadan önce bunu birkaç kez daha yaptım. Biraz gergindim. Teoride ne yapacağımı biliyordum ama pratikte pek başarılı değildim.

Ras sığ nefesler alıyordu, gözlerini bana dikmişti. Başparmağını çenemde gezdiriyor ve alt dudağımı çekiştiriyordu. "*Cazzo.* Bacaklarımın arasında diz çökerken çok iyi görünüyorsun."

Alçak, gürültülü sesinin içime işlemesine izin verdim. Övgüsü, içimde olduğunu fark etmediğim bir kısmı harekete geçirmişti.

Aniden bunu yapabileceğime emin olmuştum. Bunu becerebilecektim. Başaracaktım. Başparmağını dudağımdan çekti. "Şimdi onu ağzına al ve em."

Hazırdım. Ucu boğazımın arkasına çarpana kadar kalın aletini sonuna kadar ağzıma aldım. Öğürme refleksim devreye girdi.

Boğuluyordum, gözlerim sulanıyordu ama tatsız his kaybolana kadar nefes aldım.

Sonra tekrar yaptım.

İnliyor ve İtalyanca küfürler ediyordu. Bir elini omzuma koydu ve beni takdir edercesine sıktı.

Bu yeterince iyi değildi. Kelimeleri duymak istiyordum.

Bir dahaki sefere sonuna kadar ağzıma aldığımda dilimle bir girdap ekleyip yanaklarımla sıkıştırdım.

"Siktir, işte bu," diye inledi. "Şeftalicik, çok iyisin."

Göğsümde bir memnuniyet patlamasının ardından bacaklarımın arasında bir sızı hissettim. Bu beni şok etmişti. Beni dakikalar önce boşaltmıştı ama kalçalarımı sıktığımda daha da ıslandığımı hissedebiliyordum.

Saçlarımdan çekip aletini ağzımdan çıkardığında nihayet alıştığımı düşünüyordum. Bir hayal kırıklığı hissi çöktü içime. Neyi yanlış yapmıştım?

Ama yukarı baktığımda etkilenmiş gibi görünüyordu. Hem de çok.

Nefes nefese kalmıştı, soluklanmaya çalışıyordu, gözlerini arkamdaki duvara sabitlemek istiyormuş gibi görünse de bakışları dudaklarıma kayıyordu.

"Beni neden durdurdun?"

Beni belimden tutup yerden kaldırdı ve bacaklarının arasında durmamı sağladı. "Çünkü ağzına boşalmak üzereydim ve senin daracık derinliklerine boşalmak istiyorum."

Gözlerindeki şehvet benimkini yansıtıyordu. Sert elleri sızlayan göğüslerimin üzerinde geziniyordu, sonra onları bırakıp kıçımı avuçladı. "Bacağımın üzerine çık ve seni becermemi ne kadar çok istediğini göster bana," dedi sertçe. Beni tekrar hareket ettirdi, bacaklarımdan birini kendi bacağının diğer tarafına koydu ve sonra beni aşağı bastırdı.

Pantolonunun kumaşıyla temas ettiğimde nefesim kesildi. Her şey hâlâ çok hassas ve yumuşaktı.

Ama kalkmak için hamle yaptığımda Ras izin vermedi.

Bir avucunu sıkıca kalçama yerleştridi, çenemi kavradı ve beni gözlerine bakmaya zorladı.

"Fikrini mi değiştirdin?"

"Hayır."

"Aletimi istiyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Çok kötü. Şimdilik alacağın tek şey bu. O yüzden o ıslaklığını bana sürt. Bana kendini nasıl boşalttığını göster."

İçimden bir sıvı bacağına doğru fışkırdı. Yanaklarım kızarmışsı. "Ortalığı batıracağım."

Bileklerimi tutup bir eliyle arkamdan kavradı. Sırtım dikleşti, göğüslerimi ona gösteriyordum.

Dilini çıkarıp bir meme ucumun etrafında daire çizerek yaladı. "Evet, öyle yapacaksın. Islaklığının içinde boğulmak istiyorum, Şeftalicik. Ortalığı yeterince batırdığını düşündüğümde seni becereceğim."

Diğer meme ucunu ağzına aldı ve dişlerini üzerinde gezdirdi.

Bu his karşısında nefesim kesildi. Kalçalarım kendi kendine hareket etmeye başlamıştı, ıslaklığım bacağına sürtünüyordu.

Bileklerimi tutuşu hiç gevşemedi. "İşte böyle. Aferin kızıma. Devam et."

Saçlarım yüzüme düşüyor, övgüsü beni havalara uçuruyordu.

Kim olduğumu bilmiyordum. Ben Gemma değildim. Bu adamın bana söylediği her şeyi yapmaya hazır, ahlaksız, açgözlü biriydim.

Sanki hep ulaşamayacağım kadar uzakta gibi görünen zevkin peşinden koşuyordum. Bacağına sürtünürken göğüslerim zıplıyor ve ter damlaları omurgamdan aşağı kayıyordu. Çaba sarf etmekten bacaklarım ağrımıştı ama yine de devam ettim.

Ras'ın bakışları benden hiç ayrılmıyordu. "Tanrım, keşke burada bir ayna olsaydı da kendini görebilseydin," dedi. "Bunun için çok çaresizsin. Bırak o ıslaklığın her tarafıma bulaşsın."

Tanrım, çok yaklaşmıştım.

"Sen mükemmelsin, Şeftalicik. Çok iyi iş çıkarıyorsun."

Üzerime bir sıcaklık dalgası yayıldı. "Öyle miyim?" Övgüsüne daha fazla ihtiyaç duyarak nefes nefese kalmıştım.

"Tabii ki öylesin. Şu hâline bak, ne kadar da çabalıyorsun. Ortalığı batırıyorsun, bebeğim. Islaklığın kumaştan sızıyor. Aletimi içine sokmak için sabırsızlanıyorum. Beni içine çok iyi alacaksın, değil mi?"

"Tanrım," diye inledim, neredeyse geri dönüşü olmayan. bir noktadaydım.

Ve sonra durdu. Ras beni üzerinden kaldırdı ve beni o enfes zevkten mahrum bıraktı.

Bu bir ızdıraptı. Kesik bir ses çıkardım. "Sen ne—"

Dudaklarıma bir öpücük kondurup ensemden tuttu.

"Bak," diye mırıldanarak beni aşağı bakmaya zorladı.

Bacağında büyük, ıslak bir iz vardı.

Utanmam gerekirdi. Bunun yerine tek düşünebildiğim, o kalın aletini içimde ne kadar çok istediğimdi.

Bakışları uyarılmayla titredi. "Kahretsin, prezervatifim yok."

"Sonra hallederim," demeden önce zar zor düşünebiliyordum. Şimdi durmamızın imkânı yoktu.

O da aynı fikirde gibi görünüyordu çünkü bana sadece başıyla kısa bir cevap verip nihayet pantolonunu çıkarıp kıçımı tuttu ve yatağa oturmama yardım etti.

Alt dudağımı çekerek beni öptü. "Aletimi içine sok. Madem bu kadar iyi bir iş çıkardın, hızını senin ayarlamana izin vereceğim."

Avucumu onun sert uzunluğunun etrafına sardım ve damlayan girişime doğru konumlandırdım. Belki de şu anda gergin olmalıydım ama tek düşünebildiğim az önce benden çaldığı orgazmı yaşamaktı.

Muhtemelen onun istediği de buydu, farkındaydım. Beni öylesine tahrik etmek istiyordu ki olası bir acıyı düşünmek bile ikinci planda kalacaktı.

Kendimi onun üzerine bıraktım. Santim santim, biraz direnç gösterene kadar içimde kayboldu. Durakladım, onun büyüklüğüne alışmaya çalışırken derin bir nefes aldım.

Kalçalarımı sıkı sıkı tutuyordu.

Gözlerimiz birbirine kilitlendi. Zorlukla nefes alıyordu. Sanırım hareketsiz kalmak için tüm kontrolünü kullanıyordu.

"Bunu yapmak zorundayım, değil mi?"

Beni öptü, alt dudağımı yaladı. "Başa çıkabilirsin."

Omuzlarını kavradım ve bir hamlede kendimi onun üzerine bıraktım.

Ben nefes nefese kalırken Ras tıslıyordu. Acı keskindi ama sadece bir an sürmüştü. Derin bir nefes aldım, kaslarım titriyor ve kalbim göğsümün içinde çarpıyordu.

"Şeftalicik, iyi misin?"

"İyiyim," diye mırıldandım yüzümü boynunun kıvrımına bastırarak.

Elleri belimin üzerinde daireler çiziyordu. "Rahatlamaya çalış. Etrafımda kenetleniyorsun."

Nefes alışımı yavaşlatıp kaslarımı yumuşatmaya odaklandım.

Saniyeler geçmişti. Acı neredeyse kaybolmuştu, sadece kenarlar sızlıyordu, bu yüzden kalçalarımla hafifçe oynattım.

Ras inledi. Bir sonraki hareketimi karşılamak için beni hafifçe ittirdi. Nefes alıp beni rahatlatacak bir ritim buldum.

Tüm içimi doldurmuştu ama bu iyi hissettiriyordu. Hem de çok iyi.

Ras beni öptü ve sonra geri çekilip aramıza baktı. "*Cazzo*," diye mırıldandı aletinin içimde kayboluşunu izlerken. "İşte benim kızım."

Beni kıçımdan yakaladı, tam ayağa kalkarken bacaklarımı ona doladım. Hareketi o kadar yumuşaktı ki sanki hiç ağırlığım yokmuş gibiydi.

Odada ilerledik. Sırtımı pencereye dayadı ve bu kez kendini tutmayarak bana çarptı. Omzumun üzerinden baktım ve zevkle karışık çılgınca bir korku duyuyordum.

Cam kimsenin içeriyi göremeyeceği kadar yüksekteydi ama ben kesinlikle dışarıyı görebiliyordum.

Şehir altımdaydı. Kırkıncı kattaydık.

Ras'ın dişleri boğazımı buldu. Ritminin bozulmaya başlamasına bakılırsa, sanırım yaklaşıyordu.

Sonra kalçalarımı kavrayışını değiştirerek yeni bir noktaya değdi ve içimdeki alevi körükledi.

"Yaklaştım," diye sızlandım. "Çok yakınım." Boşluğa doğru savrulurken gözlerim çırpınarak kapandı.

"İşte bu," diye homurdandı boynuma karşı. "Tanrım, bebeğim, işte bu. Çok iyi gidiyorsun. Aletime gel."

O an her şey paramparça oldu.

Ras'ı tekrar tekrar sıkıştırdım, her kasılma ayak parmaklarımın kıvrılmasına ve bacaklarımın seğirmesine neden oluyordu. Ona tutunduğumda zevkten çıldırıyordum, tırnaklarım kaslı sırtında izler bırakıyordu.

İnlemeden önce birkaç kez daha içime girdi ve o da içime boşalırken beni eskisinden daha sıkı tuttu.

Alnım omzuna düştü. Onun nerede bittiğinden ve benim nerede başladığımdan emin değildim.

"Siktir," diye bağırdı. "Hâlâ ayakta olmam bir mucize."

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip omzuna bir öpücük kondurdum. Tek kelime etmedik.

Sonunda geri çekildi ve beni öptü.

Beni duşa götürdü.

Beni temizledi.

Beni yatağa yatırdı.

Her şeyi şefkatle yapıyordu, uyuşuk bir sersemlik vardı üzerimizde.

Uykuya dalmadan önce hatırladığım son şey, beni göğsüne bastırdığında kalbinin yanağımda atan sesiydi.

BÖLÜM 25

GEMMA

Ertesi sabah uyandığımda yatak boştu.

Oturma odasından sesler geliyordu. Konuşanlar Ras ve Cleo'ydu ama ne konuştuklarını anlayamıyordum.

Yatakta doğruldum, bacaklarımın arasında hafif bir ağrı vardı ve dün gecenin aklıma gelmesi için gereken tek şey bu oldu.

Ras ve ben sevişmiştik.

Ve Tanrım, istediğim tek şey buydu.

Avucumu yanağımda gezdirip boğazıma doladım, beni nasıl sarmaladığını hatırladım.

Pişman değildim. Bir saniyesinden bile.

Ne olursa olsun buna değerdi.

Bacaklarımı yavaşça yatağın kenarından sarkıttım. Bakışlarım komodinin üzerine takıldı.

Üzerinde bir kutu vardı. Ertesi gün hapı. Ras bu sabah onu almak için erken kalkmış olmalıydı.

Bir an için eğer içmezsem ne olacağını düşündüm. *Ras'ın bebeğine hamile kalsaydım.* Bunu düşünmenin sapkın bir zevki vardı, tıpkı

otoyolda araba kullanırken karşı şeride geçerseniz ne olacağını hayal etmek gibi.

Düğünü iptal etmenin bir yolu da bu olabilirdi. O zaman Rafaele ve *papá* ne yapardı?

Muhtemelen Ras'ı öldürmeye çalışırlardı.

Ve muhtemelen bebeği de öldürürlerdi.

Hapı paketinden çıkarıp su içmeden yuttum.

Dün geceden kalma parti elbisemi giyip yatak odasından çıktım ve Ras'la Cleo'yu mutfakta *espresso* içerken buldum.

Ras'ın ela gözleri benimkilere çevrildi.

İçlerinde, şu anda bana eziyet eden duyguların aynısını görebiliyordum.

Özlem, umutsuzluk ve dün gece yaptıklarımızdan dolayı ısrarcı bir sevinç.

Her şeye rağmen.

Gerçekliğin etrafımızda bir hapishane gibi olduğu bu sabah hayatta kalmak zorunda olmamıza rağmen.

"Kahve?" diye sordu etkilenmiş bir sesle, öyle ki Cleo bile fark etmişti.

Bakışları ikimizin arasında gezindi, kaşlarını çattı. "Başını belaya mı soktum, Ras?"

Ras'ın ifadesi değişti, bir kez daha maskesini yüzüne yerleştirdi.

Keşke Cleo şu anda nasıl bir belanın içinde olduğumuzu bilseydi.

Kahvesini bitirdi. "Ludovico'yla olanlar yüzünden babam sana kızgın mı? Ona yapabileceğin bir şey olmadığını söyleyeceğim. Gemma'yı koruyordun."

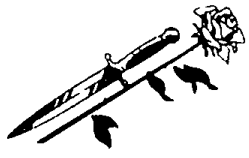
"Benim için endişelenme," dedi Ras ona ve sorusuna cevap vermediğim hâlde bana bir *espresso* yapmak için yanına gitti. "Hepimiz iyi olduğun için mutluyum."

*Espresso*yu bana uzattığında parmaklarımız birbirine değdi.

Kıvılcımlar. Elektrik. Tüylerim diken diken oldu.

Acı içeceğimi yudumlayıp pencereden dışarı baktım.

Yine kar yağıyordu.

Bir saat sonra eve vardık. Araba yolculuğu gergin geçmişti. Ras'ı bana bakarken yakalamıştım ve yüzünde yaralı bir ifade vardı.

Beni gitmeye nasıl ikna etmeye çalıştığını ve onu defalarca nasıl geri çevirdiğimi hatırladım. Onu incitmiş olabilirdim ama en iyisi buydu. Onu bu karmaşanın içine çekme riskini göze alamazdım.

Ceketimi çıkarırken, "*Mamma*?" diye seslendim, bizi karşılamaya gelmemesine şaşırmıştım. Sabahtan beri telefonuma mesajlar yağdırıyordu.

*Papà*nın ofisinin kapısı açıldı ve elinde tuttuğu cep telefonuyla dışarı çıktı, az önce biriyle konuşmuş gibiydi.

Yüzündeki ifade midemin bulanmasına neden olmuştu.

Onu bu kadar öfkeli görmeyeli uzun zaman olmuştu.

"*Mamma* nerede?"

Cleo bir adım öne çıktı. "Duydun mu—"

"Pietra bir saat önce Ludovico'nun annesini görmeye gitti. Ludovico ölmüş."

Göğsümde bir rahatlama hissettim. *Çok şükür kurtulduk.* Korkunç bir düşünceydi ama dün geceden sonra Cleo'ya layık bir koca olamayacağı açıktı.

Acaba *papá* bu ikisinin ne kadar kötü bir eşleşme olacağını düşünmeye zahmet etmiş miydi? Muhtemelen hayır, çünkü *papá*nın yaptığı her şey kendi çıkarı içindi.

Bunun aslında ne kadar belli olduğunu yakın zamana kadar anlayamamış olmam inanılmazdı.

Cleo herkesin gözünde hasarlı bir maldı. Papá onun bakire olduğu konusunda yalan söyleyemeyeceğini biliyordu. Cleo bu yalanı asla kabul etmezdi. Onu Ludovico'ya vermeye karar vermişti, böylece onun için çalışmaya devam edecekti.

En azından bundan bir çıkar elde edecekti.

"Ras, bizi yalnız bırak. Kızlarımla konuşmam gerek." *Papá*nın ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu ama Ras yerinden kıpırdamadı.

Omzumun üzerinden ona baktım ve belli belirsiz başımı salladım. Çenesini sıktı ve sonra tereddütle mutfağa doğru yürüdü.

Cleo ve ben *papá*yı ofisine kadar takip ettik. Havaya gerginlik hâkimdi ve ev ölüm sessizliğindeydi. *Papá* hizmetçileri gönderdiyse şaşırmazdım. Bunu daha önce çok sinirlendiğinde, kendi alanında birini görme düşüncesine dayanamadığında da yapmıştı.

"Oturun," diye bağırdı.

Cleo ve ben bakıştık. O yanlış bir şey yapmamıştı. Ludovico çizgiyi aşmıştı ve bunun bedelini ödemişti. *Papá* ölümünden onu sorumlu tutamazdı.

"Oturmayacağız," dedi Cleo.

"Keyfiniz bilir." *Papá* boş bir bardağı masasına koydu ve içine biraz viski doldurdu ve hepsini bir dikişte içti. "Ludovico benim en çok kazananlarımdan biriydi. Mükemmel bir varlıktı. Bunu biliyordun, Cleo. Bu yüzden onunla evlenmeni istemiştim."

"Evet, biliyorum. İyi bir iş için ödül olacaktım," diye karşılık verdi Cleo.

Gözlerimi kapattım. Kız kardeşim cesurdu ama çok aptal da olabilirdi. *Papá*nın damarına basmanın sırası değildi.

"Bana tam olarak ne olduğunu anlat."

"Kulübe gider gitmez beni rahat bırakmadı. Beni elliyordu, *papá*. Beni dans pistine çekmeye çalışıyor ve bana sürtünüyordu. İğrençti."

"Olay mı çıkardın?"

"Beni öpmeye çalıştığında ona yumruk attım ve ayağına bastım. Bu onu çok kızdırdı. Rafaele onu durdurduğunda bana vurmak üzereydi."

*Papá*nın dudakları ince bir çizgi hâlini almıştı. "Onu sen kışkırtmışsın."

"Dalga mı geçiyorsun? Ben kimseyi kışkırtmadım."

"Bana yalan söyleme!" Oturduğu yerden fırladı, sandalye gürültüyle yere düştü. Gözleri öfkeden çılgına dönmüştü.

"Seni tanıyorum, seni nankör velet. Sen onu çıldırttın. Onunla istediği gibi dans etmiş olsaydın, tüm bunlar önlenebilirdi. Bunun yerine ailedeki neredeyse herkesin önünde onu küçük düşürdün. Seninle ne yapacağım ben? Bu lanet olası karmaşadan sonra kimse sana on metrelik bir sopayla bile dokunmak istemeyecek."

"Güzel. Senin için çalışan eziklerden hiçbiriyle evlenmek istemiyorum," diye bağırdı Cleo.

Papá Cleo'ya doğru bir hamle yapınca aralarına girdim. "*Papá*, Cleo ciddi değil! Dün geceden dolayı sarsıldı. Ben de oradaydım. Ludovico'nun ne kadar sarhoş olduğunu gördüm. Cleo onu kışkırtmadı."

Cleo, sessiz kalması gerektiğini bilse de başka bir şey söyleyecekmiş gibi bir nefes aldı.

Papá ona hiç vurmamıştı. Cleo onun neler yapabileceğini bilmiyordu.

İşleri daha da kötüleştirmesine fırsat vermeden konuşmaya başladım. "*Papá*, bırak gidip dinlensin. Rafaele'nin birini öldürüşünü gördü. Tam oradaydı. Korkunçtu."

*Papá*nın burun delikleri öfkeyle genişledi ama sözlerimi dikkate almış gibiydi.

Cleo her nasılsa, onun hafifçe başını sallaması için geçen birkaç saniye boyunca ağzını kapalı tutmayı başarmıştı. "Tamam. Kaybol gözümün önünden."

Kız kardeşim odadan uçarak çıktı ve *papá*nın bakışları üzerime dikildi.

Sesimi sabit tutmak için elimden geleni yaptım. "Rafaele'nin onu öldürmesine gerek yoktu. O bıçağı durup dururken çekti ve Ludovico'nun gözüne sapladı. Rafaele'nin çabuk sinirlenişi için Cleo'yu suçlayamazsın."

Bu *garip* olmasına rağmen. Rafaele bana ani hareket eden biri gibi gelmemişti. Ludovico ile bir geçmişi mi vardı?

Yoksa Cleo'nun zarar gördüğünü görmek mi onu sinirlendirmişti?

Cleo'nun yanında hep biraz garip davranıyordu, değil mi?

Papà başını salladı. "Rafaele'den bunu beklemezdim."

"Belki de onu sandığın kadar iyi tanımıyorsundur." Sözcükler ağzımdan bir suçlama gibi çıktığını fark edemeden döküldü.

*Papá*nın gözleri kısıldı. "Onun iyi bir *don* olacağından emin olmak için bilmem gereken her şeyi biliyorum. Yine başlama, Gemma. Mesele çözüldü. Garzololar emin ellerde olacak. Ailemizle ilgilenmek için her zaman elimden geleni yaptığımı biliyorsun."

Yumruklarımı sıktım ve içimi bir öfke dalgasının kapladığını hissettim. Yalan söyleme şekli çok çirkindi çünkü bir şekilde kendi yalanlarına inanıyordu. Gerçekten de iyi bir *don*un yapacaklarını yaptığını düşünüyordu.

*Papá*nın yanında ağzımı kapalı tutmakta normalde iyiydim ama dün geceden sonra sinirlerim bozulmuştu. Kelimeler dilimin ucundaydı.

Siktir git.

Ras'la bir gece geçirmiştim. Gerçek duygular beslediğim bir adamla bir gece. Ve şimdi sevmediğim bir adam olan Rafaele'yle bir ömür geçirmek zorundaydım, üstelik babam ve ağabeyim herkesten çok kendilerini düşündükleri için bu durumda olduğumu bile bile.

"Rafaele'nin iyi bir *don* olacağından emin misin?" diye sordum. "Yoksa sadece hatalarının bedelini ödemek zorunda kalmayacağın için mi mutlusun? Dün gece Rafaele bana Vince'in tüm bu planı hazırlamanıza nasıl yardım ettiğini anlattı. İkiniz de yaptıklarınızdan çok memnun olmalısınız."

*Papá*nın gözleri şaşkınlıkla parladı, sonra bunu bastırdı.

Yumruğunu masaya vurdu ve bana aşağılayıcı bir bakış attı. "Rafaele'nin tuhaf bir ahlaki pusulası var. Anlaşmamızla ilgili tüm detayları sana anlatma konusundaki ısrarı beni çileden çıkardı. Ona bunun seni sadece üzeceğini söyledim. Ama görünüşe göre bununla bir sorunu yok ve müstakbel karısının önünde cinayet işlemekte de bir sorun görmüyor."

Nefes alırken burun deliklerim genişledi. "Ne var biliyor musun? Ben aldırmıyorum. En azından onunla, kendimi neyin içine soktu-

ğumu tam olarak biliyorum. Tek umursadığım şey senin ve Vince'in beni utanmadan nasıl manipüle ettiğiniz. Neden bana her şeyi en başından anlatmadınız? Gelip Vince ve senin için bunu yapmamı isteseydin, bana biraz saygı gösterip durumu açıklasaydınız, muhtemelen yine de yapardım. Bana karşı dürüst olsaydın, ömür boyu mutsuzluğa gönüllü olurdum. Ama neden dürüst olmadığını biliyorum."

Papá çenesini esnetti. "Ses tonuna dikkat et. Hiçbir şey bilmiyorsun."

Bir adım geri çekildim, içimde alarmlar çalıyordu ama bunu içimden atmalıydım. Artık kendimi tutacak gücüm kalmamıştı. "Bana karşı dürüst değildin çünkü bencil bir korkaksın. Sonunun parmaklıklar ardında olmasından korkuyorsun, değil mi *papá*? Bunu itiraf etmek utanç verici olmalı çünkü ailemizdeki birçok iyi adam cezasını çekti. Ama sen öyle değilsin. Tek umursadığın kendine iyi bakmak. Sen utanç verici bir *don*sun. Haklı olduğunu düşünmeye başlıyorum. Ailemiz Rafaele ile emin ellerde olacak. Ne de olsa senden daha kötü olamaz."

Tek uyarı papánın çıkardığı alçak sesli hırıltıydı.

Yanağımda bir acı hissettim, daha önce hiç hissetmediğim kadar keskindi.

Çarpmanın etkisiyle yere yığıldım.

"Benden daha iyi bildiğini mi sanıyorsun?" diye homurdandı.

Son anda ellerimle kendimi kapadım, sol bileğime büyük bir acı yayıldı. Ağzımdan ufak bir hıçkırık kaçtı.

"Bu kararı hafife alarak verdiğimi mi sanıyorsun?"

Nefes almaya fırsat bulamadan bir daha vurdu. Bir tekme. Gözlerimi sımsıkı kapattım.

"Senin için yaptığım onca şeyden sonra bana pervasızca saygısızlık etmeye cüret mi ediyorsun?"

Kaburgalarıma bir tekme daha. Acı içinde inledim, kendimi iyice sarmaladım, dizlerimi göğsüme bastırdım.

Ve sonra ensemdeki tüyleri diken diken eden bir şey duydum.

Bir kükreme.

Raflardaki kitaplar sallandı. Gürültülü bir çarpma sesi. Büyük bir kitap benden birkaç metre uzağa düştü.

Titriyordum ve yan tarafımdaki ağrı yayıldıkça yayılıyordu.

Kıyafetim soğuk terden sırtıma yapışmıştı. Midem sıkıştı ve kustum. Midemde bu sabah içtiğim kahveden başka bir şey yoktu.

Birkaç dakika sonra biri beni kaldırdı. Kim olduğunu kokusundan anlamıştım.

"Ras?"

Tanıdık eller yüzümü sardı. "İyi misin?" diye sordu, sesi öfkeden titriyordu.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Yan tarafımda bir sorun var."

Beni dikkatlice arkasına saklayıp babama doğru ilerlemeden önce yüzündeki ölümcül ifadeyi bir anlığına görebildim.

Babam kitaplığa yaslanmıştı, çenesinden bir damla kan damlıyordu. Öfkeli bakışları Ras'a kilitlenmişti. "Çık dışarı," dedi *papá* alaycı bir sesle. "Siktir git yoksa ben seni—"

Ras ona doğru bir hamle yaptı, onu kitaplığa çarpıp parmaklarını boğazına doladı.

"Seni lanet olası sikik," diye tükürdü, boğazını sıktıkça ön kollarındaki damarlar daha da belirginleşiyordu. *Papá*nın yüzü onun tutuşu altında pancar kırmızısına döndü.

"Sen olduğunu biliyordum." Ras'ın sesi net ve ölümcüldü, duvarları çınlatıyordu. "Bunu ona daha önce de yaptın."

*Papá*nın gözleri şişiyordu. Ras onu öldürecekti.

Onları ayırmaya çalışmalıydım ama her şeyin nasıl geliştiğini izlerken donup kalmıştım.

Ben yerdeyken beni yumruklayıp tekmelemişti.

Dilimin ucundaki kelimeler ağzımdan çıkmıyordu ama Ras onu boğmaktan vazgeçmişti. *Papà* tam kekelemeye başladığında Ras onun boğazını bıraktı ve yüzüne sert bir yumruk indirdi.

*Papá*nın burnu kanla doldu.

Bu görüntü dilimin bağını çözmüştü. "Ras, dur." Uzanıp kolunu tuttum ve onu geri çektim. "Hayır, dur. Yapma."

Öfkesi cehennemi andırıyordu. *Papá*yı yere fırlattı. "O senin lanet olası kızın. Kadınları dövmekten zevk mi alıyorsun? Bu sana kendini güçlü mü hissettiriyor? Sen acınası birisin, seni lanet olası pislik."

Papá nefes nefese yığıldığı yerden ona bakıyordu. Burnundan kanlar fışkırıyordu.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun lan?" *Papá* hırlıyordu, ağzından kırmızı tükürükler saçılıyordu. "Bu seni hiç ilgilendirmez."

Ras'ın yanıtı babamın karnına şiddetli bir tekme atmak oldu.

Papá inleyip kan tükürdü. "Bunu ödeyeceksin," diye mırıldandı.

Ras eline bastı ve bir an sonra bir çıtırtı sesi duyuldu, *Papà*nın yüzü bembeyaz olmuştu.

"Ras! Dur," diye yalvardım. "Yapma bunu."

"Sen ölü bir adamsın," diye tısladı *papá* acıyla. "Beni duyuyor musun? Ölü bir adam."

Parmaklarımı Ras'ın koluna bastırdım. "Bu kadar yeter. Lütfen."

Papá yumruğunu yere vurdu. "Çık dışarı. Çık ki seni öldüreyim."

Ras eğildi ve *papá*yı gömleğinden tutarak yüzüne yaklaştırdı. "Gemma'yı hastaneye götürüyorum. Döndüğümüzde burada olmasan iyi edersin. Buranın senin evin olması umurumda değil. Onun senin kızın olması da umurumda değil. Kimse ona dokunmayacak. Beni duyuyor musun? Kimse dokunmayacak. Eğer ölürsem, seni de benimle birlikte cehennemin dibine sürüklerim."

Yüksek sesli bir nefes sesi duydum. "Gem!"

Başımı çevirdiğimde Cleo'nun kapıda durduğunu ve eliyle ağzını kapattığını gördüm.

Kahretsin.

Bakışlarını odada gezdiriyordu ve neler olduğunun yavaş yavaş farkına vardığını görebiliyordum. Gözleri kızardı ve sulandı, hemen yanıma koştu. "Aman Tanrım, iyi misin?"

Vücudum çok acı çekiyordu ama yine de kalbimin kırıldığını hissedebiliyordum. Sırrım ortaya çıkmıştı. Cleo'yu bundan korumak için çok çabalamıştım.

Ras yanımıza geldi. "Seni hastaneye götürüyorum."

Tereddüt ettim. Zihnim durgundu ama bu hâldeyken bile Ras'ın başının belada olduğunu biliyordum.

Az önce bir *don*u dövmüştü. *Papá* muhtemelen peşinden adamlarını gönderecekti.

Ras'ı öldüremezlerdi. Bunun olmasına izin veremezdim. Belki kalırsam, babamı ikna edebilirim. "Ras—"

"Gidiyoruz," dedi kararlılıkla. Gözleri benimkilere kilitlenmişti ve içlerinde parıldayan bir şey itiraz etmemi engellemişti.

Yutkunup başımla onayladım. "Cleo, odana çık, kapıyı kilitle ve *mamma* eve gelene kadar bekle."

Cleo şimdi ağlıyordu, gözyaşları akıyordu.

"Bunu *papá* mı yaptı?"

"Lütfen, Cleo. Sadece dediğimi yap. Odana git."

Cleo hareket etmeyince Ras kolundan tutup onu yerden kaldırdı. "Git, Cleo."

Bana göz kırptı, dudakları titriyordu ve sonra Ras'a döndü. "Lütfen ona iyi bak."

"Bakacağım," dedi Ras.

Cleo koşarak odadan çıkarken *papá* bana, "Sakın gitme," diye mırıldandı. "Onunla gidersen, yemin ederim Gemma, pişman olursun."

Gözlerim yaşardı. Bunu nasıl yapabilmişti? Benim öz babam?

Ras kolunu titreyen omuzlarıma doladı. "Onu dinleme. Bunlar, zirvedeki günlerinin sayılı olduğunun farkında olan çaresiz bir adamın sözlerinden başka bir şey değil."

*Papá*nın yüzü bembeyaz olmuştu.

Ve zalim, yıkılmış babama son bir kez bakıp Ras'ın beni dışarı götürmesine izin verdim.

BÖLÜM 26

RAS

Gemma ve ben ön kapıdan çıkarken kar taneleri yüzüme çarpıyordu.

Ceketimi çıkarıp onun omuzlarına koydum.

Titriyordu, yüzünün bir tarafındaki pembe iz dışında teni bembeyazdı.

Tam orasına vurdu. Elini kaldırdı ve ona vurdu.

Gözlerim karardı. Başladığım işi bitirmek için geri dönmek yerine yürümek için büyük çaba gösterdim.

Garzolo'yu ne kadar öldürmek istesem de önceliğim Gemma'ydı.

Arabanın kapısını açtım ve tuttuğu tarafa dokunmamaya dikkat ederek içeri girmesine yardım ettim. Kesik nefesler alıyordu. Boynundaki damar hızlı ve sert bir şekilde atıyordu.

Eğilip emniyet kemerini taktım. "Bir şeyin yok. Doktorun seni hemen görmesini sağlayacağım."

Başını salladı, ellerimi tuttu.

"Bana nerenin acıdığını göster," dedim cebimden bir mendil çıkarıp kanayan alt dudağına bastırırken. Mendili çektiğimde kumaşın kırmızıya boyanmış olduğunu görünce şaşırdı.

Garzolo dudağını patlatmıştı.

Çenemi sıkıp Garzolo'ya bunu ödeteceğime dair yemin ettim.

"Bilmiyorum," dedi kısık bir sesle. "Kaburgalarım, sanırım."

"Tamam, bunu çözeceğiz." Yanağını okşadım. "Gem, artık güvendesin. Söz veriyorum."

Bakışlarında bir korku belirdi. "Ras, kaçmak zorundasın. Damiano'yu ara. *Papà*—"

"Benim için endişelenme." Yaralı olan oydu ama yine de beni düşünüyordu.

Boğazımın arkası karıncalandı. Lanet olsun. Buna dayanamıyordum.

Alnına yumuşak bir öpücük kondurdum. "Telefonunu bana ver. Telefonunu kapatacağız, böylece seninle ilgilenirken baban bizi takip edemeyecek."

Telefonunu elime tutuşturdu. "Nereye gidiyoruz?"

"En yakın hastaneye."

"Peki ya sonra?"

"Bilmiyorum. Bir yolunu bulacağım. Ama bir daha asla babanla yalnız kalmayacaksın. Asla."

Sanki bunun imkânsız olduğunu düşünüyormuş gibi bana temkinli bir bakış attı ama itiraz etmedi.

Omzunu sıktım, kapıyı kapattım ve sürücü koltuğuna geçtim.

Garzolo'yu bir daha gördüğümde onu öldürecektim. O orospu çocuğunun son nefesini vermeden önce suratını dağıtmak istediğim tüm yolları hayal ederken içim öfkeyle yanıp tutuşuyordu.

Gemma yerde kıvrılmışken onu tekmeleyişini izlemek içimdeki ilkel bir şeyi uyandırmıştı. Oturma odasında beklerken kargaşayı duymuştum ve hemen ofise koşmuştum ama çok geç kalmıştım.

Ve o zamana kadar Garzolo onu yere düşürmeyi ve birkaç darbe indirmeyi başarmıştı.

Direksiyonu tutan parmaklarım sıkılaştı.

Bensiz o ofise girmesine asla izin vermemeliydim.

Onun iyiliği için sesimi sakin tutmaya çalışarak, "Şeftalicik, nasılsın?" diye sordum.

"Nefes aldığımda yan tarafım çok ağrıyor." Kaburgalarını yokladı ve bunu yaparken yüzünü buruşturdu. "Yine de bir yerimin kırıldığını sanmıyorum."

Dişlerimi sıktım. "Bunu sana ne zamandır yapıyor?"

Cevap vermeden önce uzun bir süre geçti. "Yakın zamana kadar sadece birkaç ayda birdi. Ne zaman morali bozuk olsa ve hıncını çıkaracak başka kimsesi olmasa. Ama Vale kaçtıktan sonra bunu daha sık yapmaya başladı."

"İnanılır gibi değil," diye homurdandım. Bu ne cüret? Ona vurması yeterince kötüydü, ancak bunu onu kendini kurtarmak için kullanmayı planlarken yapıyor olması bunu daha da sapkın hâle getiriyordu. Onu bir insan olarak görmüyor muydu? Yoksa Gemma onun için sadece lanet olası bir obje miydi? "Kız kardeşlerin bunu bilmiyor muydu?"

"Hep sakladım. Geçmişte bana nadiren morluk bırakacak kadar sert vururdu, bu yüzden kolaydı."

"Ama İbiza'da hiç çekinmedi. Cleo nasıl hiçbir şey görmedi?"

Parmak uçları yanağına doğru gitti. "Fark etmesin diye yatakta yüz maskesi taktım. Zaten ayrıntılarla pek ilgilenmez."

Evet, kesinlikle ilgilenmiyordu. Vale ona bunu sorduğunda hiçbir şey bilmiyordu.

Gemma bunca zamandır bu sırrı kendine saklayarak onu ve Vale'yi koruyordu. Babasının öfkesinin ve şiddetinin yükünü taşıyordu. Küçükken kız kardeşlerinin yapabileceği hiçbir şey yoktu ama neden İbiza'da Vale'ye bir şey söylememişti? Neden yardım istememişti?

Kırmızı ışıkta durdum ve ona baktım. "Neden bana bir şey söylemedin? Ya da Vale'ye?"

"Vale'ye söyleseydim, beni buradan götürmek için elinden geleni yapardı ve *papá* beni kolay kolay bırakmazdı. Bu bir gerçek. Daha fazla şiddetin sorumlusu olmak istemedim. Özellikle de ailem savaşın ortasındayken. Ayrıca sen geldiğinde durdu. Belki bitmiştir diye

düşündüm ama sonra sıçıp batırdım. Onun hakkında ne düşündüğümü ilk kez söyledim. Hiçbir şeyi saklamadım." Sesi titriyordu. "Aptalcaydı. Onu kışkırttım."

Bunun bir şekilde onun hatası olduğunu düşünmesi içimdeki ateşi körüklemişti. "Gemma, bunu hak edecek hiçbir şey yapmadın."

Elini tutup dikkatini kendime çektim. "Beni duyuyor musun?"

Gözleri yaşlarla doldu. Onu çekip göğsüme bastırmamak için tüm irademi kullandım.

"Evet," diye fısıldadı.

Acil servis kliniğine varmadan önce on dakika daha araba sürdüm.

İçerisi antiseptik ve tıbbi bir şeyler kokuyordu. Kolumla Gemma'nın beline sıkıca sarıldım, hasta kabul gişesine yaklaşırken Gemma verdiğim mendili dudağına götürdü.

"Hemen bir doktora görünmemiz gerekiyor," diye bağırdım bankonun arkasında oturan erkek görevliye.

Kafasını kaldırmadan bize birkaç kâğıt uzattı. "Lütfen bunları doldurun."

Gemma beni dürttüğünde görevliye lanet formu alıp gitmesini söylemek üzereydim. "Her ihtimale karşı ilaçlarımı ve önceki sağlık sorunlarımı listelemem gerekiyor."

Yakındaki bir kalemi alıp onu bir sandalyeye oturttum. Çok kalabalık değildi. Etrafta bekleyen sadece birkaç kişi vardı. Bir güvenlik görevlisi içeri girdi, hemşireye bir şeyler söyledi ve sonra ön kapıdan çıkıp gitti. Bir sigara yaktığını gördüm.

Gemma formu doldurmayı bitirdiğinde formu görevliye geri götürdüm.

"Lütfen şurada bekleyin." Başını bekleme alanına doğru salladı.

"Beklemiyoruz."

Adam kafasını kaldırdı. Yüzümdeki ölümcül ifadeyi fark edince yutkundu. "Bütün doktorlar meşgul."

"Az önce bir hastanın altıncı odadan çıktığını gördüm."

"O doktor öğle tatiline çıkmak üzere."

Masanın üzerine eğilip onu gömleğinin yakasından yakaladım.

Göz bebekleri korkuyla büyüyerek tartışmak isteyeceği biri olmadığımı nihayet anlamış gibi görünüyordu.

"Beni dikkatle dinle," dedim. "Şu lanet olası formu al, kıçını o sandalyeden kaldır ve doktora muayene odasını hazırlamasını söyle. Kızımın yardıma ihtiyacı var. Tıbbi yardım alacak. *Hemen şimdi.* Doktor en ufak bir itirazda bulunursa ona öğle yemeğini biraz geç yemeyi mi yoksa birkaç eksik dişle yemeyi mi tercih ettiğini sor." Gömleği iyice büküp bıraktım ve adamı koltuğuna geri ittim.

Gemma'nın doldurduğu formu kaptığı gibi sandalyeden fırladı ve aramıza birkaç metre mesafe bıraktı. Boynunu ovuşturarak, "Tamam," dedi. "Gidiyorum."

"Bir dakika içinde orada olacağız."

Gemma'nın yanına döndüğümde gözleri kapalıydı. Yanağındaki iz şimdi daha parlaktı, acı verici görünüyordu ve hafifçe şişmişti. Garzolo'nun Gemma'ya vurduğunu düşündüğüm zaman içgüdülerime güvenmeliydim, o zaman belki tüm bunları önleyebilirdim. Onu hayal kırıklığına uğratmıştım.

Eline uzandığımda gözlerini kırpıştırarak açtı, bakışlarını bana çevirdi. "Ras, benimle eve dönemezsin. *Papá* seni öldürür."

"Şimdi bunun için endişelenme. Önce senin iyi olduğundan emin olmalıyız."

Pozisyonunu düzeltip biraz yüzünü buruşturdu. "Kaburgalarım ağrıyor ama sanırım kırık olsaydı çok daha fazla acırdı. Gitsen iyi olur. *Papá* her an adamlarıyla buraya gelebilir."

"Gelmeyecek. Dem'le olan ilişkisinin alev almasını istemiyorsa gelmez. Garzolo bana bir şey yapmadan önce ondan onay almak zorunda."

"Şu anda mantıklı düşündüğünü varsayıyorsun."

"Baban uzun zamandır bu işin içinde. Sırf öç almak için her şeyi riske atmaz."

Gemma şüpheci görünüyordu ama doktor belirince tartışmamız bitti. "Gemma Garzolo?"

"Buradayım."

Kalkmasına yardım edip onu doktora doğru götürdüm. Gemma'nın dudağının yarıldığını fark edince bize tedirgin bir bakış attı.

Bunun neye benzediğini biliyordum, özellikle de az önce görevliyi tehdit ettikten sonra.

"Yalnız gelmek ister misiniz?" diye sordu doktor.

Gemma bana baktı. "Iıı."

"Sen git," deyip onu bıraktım. İhtiyacımız olan son şey, Gemma'ya zarar verenin ben olduğumu düşündüğü için doktorun polisi aramasıydı. "Zaten bazı telefon görüşmeleri yapmam gerekiyor." Dikkatimi doktora çevirdim. "Doktor, kontrol edilecek her şeyi kontrol et. Sonra tekrar kontrol et."

Başını sallayıp Gemma'yı muayene odasına götürdü.

Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim. Kahretsin, Damiano'yu arayıp durumdan haberdar etmeliydim.

Telefonum çaldığında ilk aklıma gelen Dem'in arıyor olmasıydı. Belki Garzolo çoktan Dem'i aramış ve olanları anlatmıştı.

Ama ekranda Orrin'in adı vardı. Açtım.

"Ne oldu?"

"Az önce ne olduğuna inanamayacaksın," dedi nefes nefese kalmış bir sesle.

"Bana tahmin ettirme."

"Az önce yerel polis departmanındaki bağlantımdan bir telefon aldım."

Oturdum. "Ve?"

"Şu anda Garzolo'nun üzerine gidiyorlar. Boku yemiş. Organizasyonunun derinliklerinde onlara ihtiyaçları olan her şeyi sızdıran bir muhbirleri varmış."

Kanım donmuştu.

"Adın geçiyor mu diye baktım ama bulamadım."

Bu umurumda değildi. Federallerin Dem ve benim hakkımda bir dava açma ihtimali çok düşüktü. Onların yargı yetkisinin dışında hareket ediyorduk.

"Onu yakalamalarına ne kadar zaman var?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Zaten yoldalar. Neden?"

"Önce evine gidip onunla ilgilenmem için yeterli zaman olup olmadığını anlamaya çalışıyorum."

"Ne oldu?"

"O..." Avucumu ağzıma götürdüm. Ona ne söyleyecektim ki?

Planımın ne olduğunu anladığımda onun yardımına ihtiyacım olabilirdi. "Siktir, boş ver. Yüz yüze konuşsak iyi olur. Önümüzdeki bir saat içinde dükkâna uğramam gerekebilir. Buralarda olacak mısın?"

"Başın belada mı?"

"Emin değilim."

"Muhtemelen bir sonraki uçakta olmalısın."

"Durum bundan daha karmaşık."

"Pekâlâ. Dükkânda olacağım."

"Görüşürüz o zaman."

Kliniğin kapısı açıldı ve birkaç kişi daha içeri girdi.

Damiano'yla burada konuşamazdım.

Gemma'ya bir mesaj göndererek dışarıda arabada olacağımı söyledim.

Damiano ikinci çalışta telefonu açtı. "Ras? Neler oluyor?"

Gösterge panelindeki saate baktım. İtalya'da saat sabahın üçüydü. Yorgun sesine bakılırsa onu ben uyandırmıştım, yani Garzolo henüz onunla iletişime geçmemişti. Sanırım kelepçelenmeye hazırlanmakla meşguldü. "Bir şey oldu. Konuşmamız gerek."

"Pekâlâ, bana bir saniye ver." Bir hışırtı sesi duydum. Acaba Vale'yi rahatsız etmemek için mi yataktan kalkıyordu?

Hay sikeyim. Vale olanları duyduğunda yıkılacaktı.

"Anlat," dedi Dem.

Nereden başlayacağımı bile bilmediğimi fark ettim.

Nunzio'nun sözleri zihnimde çınlıyordu. Belki de haklıydı. Belki de değişmemiştim.

Dün gece Gemma'nın ne kadar üzgün olduğunu gördüğümde Dem'i düşünmüyordum. Sadece yapmak istediğim şeyi, yani onu buradan götürmeyi düşünüyordum.

Ve şimdi, o düşünce yine beynimi meşgul ediyordu.

"Garzolo tutuklanmak üzere," dedim ofisinde olan her şeyi özetlemeden önce. Bitirdiğimde yumruklarım o kadar sert sıkılmıştı ki tırnaklarım derimi kazıyordu.

Dem uzun bir nefes verdi. "Siktir. Pekâlâ. Yapacağın şey şu. Telefonu kapatır kapatmaz Gemma'yı Rafaele'ye götüreceksin. Düğünleri üç hafta sonra. Şimdilik ona o bakabilir. Önümüzdeki iki saat içinde sana bir uçak ayarlayacağım. Uçakta olman gerek, tamam mı? Bu, bulaşmak istemediğimiz lanet bir karmaşa."

Bunu söylemesini bekliyordum ama yine de içime bir korku dalgası yayıldı. "Dem, Gemma'yı öylece Rafaele'yle bırakamam. Korkmuş ve incinmiş durumda. Daha yeni babası tarafından dövüldü."

"Cleo ve annesi var. Stefano hapisteyken Rafaele onlara bakmakla yükümlü. Garzolo'nun parmak izleri alınmadan önce halefi ilan edilecek ve bu onun çözmesi gereken bir sorun hâline gelecek. Gemma'yı ona götürdüğün anda, oradaki işin bitmiş olacak."

Panik ciğerlerime kadar yayılmıştı. Onu bırakmamı istiyordu. Bu imkânsızdı. Onun anlamasını sağlamalıydım.

Gemma'nın bana ihtiyacı vardı.

"Rafaele şu anda ona ihtiyacı olan rahatlığı vermeyecek," diye karşı çıktım. "Ve annesinin nasıl biri olduğunu biliyorsun. Yanında ona destek olabilecek birine ihtiyacı var."

"Güvenli olur olmaz Vale oraya gidecek. Bunu isteyeceğini biliyorum."

"Ama bu ne zaman olacak? Bu sırada ne olacak?"

"Lanet olsun, Ras. Bana daha kaç kez kendimi tekrarlatacaksın? Oradan çıkmak zorundasın. Yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Bu doğru değil. Burada onunla kalabilirim."

"Tutuklanma riskini göze mi alacaksın? Garzolo ona yaptıklarının intikamını almak için seni federallere teslim edebilir. Orada hiç desteğin yok."

"Federallerin ellerinde benimle ilgili hiçbir şey yok."

"Seni yine de gözaltına alacaklar. Seni çıkarabilecekken neden riske atalım ki?"

"O zaman Gemma'yı İtalya'ya getirmeme izin ver."

Dem sinirli bir ses çıkardı. "Onun nişanlı olduğunu unuttun sanırım? Hem de lanet olası ailesinin *don*u olan bir adamla. Onu Rafaele'den başka bir yere götüremezsin."

"Ya artık nişanlı olmak istemiyorsa?"

"Bunu söyledi mi?"

"Hayır ama bunu istemediğini biliyorum! Babası onu döverken neden babasını kurtarmak için o pislikle evlensin ki? Bu saçmalık."

"Anlıyorum ama şu anda orası tam bir cehennem. Her şey havaya uçuyor. Alevlerin üzerine gaz bombası atmanın sırası değil. Geri gel ve bunu konuşalım. Durumu daha da kötüleştirecek bir şey yapmadan önce durumun sakinleşmesine izin vermeliyiz."

"Damiano, anlamıyorsun—"

"Tanrı aşkına, Ras. Anlıyorum," dedi, sesi empati doluydu.

Boğazım düğümlendi.

"Anlıyorum ama yapabileceğin hiçbir şey yok. Sana onun yanında dikkatli olmanı söylemiştim, değil mi? Onun yasak bölge olduğunu biliyordun."

"Biliyorum." Sesim boğuk çıkmıştı. "Ama uzak duramadım."

Uzun bir duraklama oldu. Damiano bana düşünmem için zaman veriyordu. Tüm görüşme boyunca üzerinde durduğu sonuca varmam için.

Gitmek zorundaydım. Eve gitmeliydim.

Kliniğin kapısı açıldı ve Gemma dışarı çıktı. Yanağında bir morluk vardı. Aynı anda hem çok güçlü hem de kırılgan görünüyordu.

Sessizlik Dem'in, "Ras, bu bir tartışma değil. Bu lanet bir emir," deyişiyle bölündü.

Telefonun kenarını alnıma bastırdım. Başım ikiye ayrılacakmış gibi hissediyordum.

Bir tarafta mantık vardı. Görev.

Diğer tarafta ise içimde öyle derinlere gömülmüş bir his vardı ki eğer onu görmezden gelirsem organlarımı parçalayıp beni öldürebilirdi.

Kalbim boğazımda çarpıyordu.

*Don*un sağkolu olarak, doğrudan *don*un emrine itaatsizlik etmek, istifanızı vermekten farksızdı. Bunun geri dönüşü olmayacaktı. Dem benim kardeşimdi. Onun için ölürdüm. Onun için öldürürdüm. Onun için öldürdüm.

Ama bunu yapamazdım.

Gemma'yı bırakamazdım.

Yapamazdım.

Telefonu tekrar kulağıma götürdüm.

"Cevabım hâlâ hayır. Onu burada bırakmayacağım."

"Ras—"

"Özür dilerim, Dem. Üzgünüm."

Telefonu kapattım. Kendimi toparlamaya çalışırken nabzım kulaklarımda atıyordu. Az önce yaptığım şey üzerine düşünecek zamanım yoktu. Plan yapmalıydım.

Arabadan inip Gemma'ya yardım etmek için acele ettim.

"Benimle uğraşmayı bırakabilirsin," dedi. "Doktor kaburgalarımın kırık olmadığını, sadece zedelendiğini söyledi. Kendi kendilerine iyileşeceklermiş. Dudağıma dikiş atılmasına bile gerek kalmadı."

İçimi bir rahatlama kapladı ama arabaya binmesine yardım ederken ona sıkı sıkı sarıldım. "İyi ama hâlâ ağrın var. Bunun için sana bir şey verdi mi?"

"Bana ağrı kesici yazdı. Gerçi ihtiyacım var mı bilmiyorum."

"Bana reçeteyi ver."

Kâğıt parçasını bana uzattı ve ona bakmam için elimi sıktı. Gözlerinden yorgunluk akıyordu ama o gri derinliklerde çok fazla dayanıklılık vardı.

Ne yapacağımıza dair en ufak bir fikrim yoktu ama hâlâ burada olmam iyi bir başlangıç gibi geliyordu. Bu evrenin hiçbir versiyonunda o acı çekerken uçağa binmem mümkün değildi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Eczaneye uğrayacağız."

"Peki ya sonra?" Sesi kırılgandı. "Ben... Ben eve dönmek istemiyorum. Henüz değil."

Dilimi ısırdım. O eve geri dönmeyecekti, bu kesindi ama onu nereye götürecektim? Ona yaklaşan tutuklamadan bahsetmeli miydim? Garzolo çoktan içeri alınmış olabilirdi. Kız kardeşi ya da annesi şu anda onunla iletişime geçmeye çalışıyor olabilirdi ama telefonu kapalı bir şekilde cebimdeydi.

Gemma onlarla iletişime geçerse, onu onlara götürmemi isteyebilirdi.

Ve hayır demek zorundaydım. Çünkü onu bırakır bırakmaz Garzolo'nun ya da Messero'nun adamları beni zorla çıkaracaktı. Onu önümüzdeki birkaç saat içinde kaybetmek için Dem'in emirlerine karşı gelmemiştim.

Kahretsin, bu bir karmaşaydı. Orrin'e gitmek bize biraz zaman kazandıracaktı, ben de bir sonraki adımın ne olacağını planlamaya çalışacaktım.

Ellerimi direksiyona koyduğumda titrediklerini fark ettim.

"Bir fikrim var," dedim huysuzca. "Bir arkadaşımı görmeye gideceğiz."

BÖLÜM 27

RAS

Gemma'nın ilaçlarını alıp doğruca Orrin'in yerine gittik. Vardığımızda Poet's Cafe boştu. Tabelada kapalı olduğu yazıyordu ve ışıklar açık değildi. Kapıyı açtığımda tepemizde bir zil çaldı.

Havada bir kahve ve şeker kokusu vardı.

Gemma içeri bir adım atarken kısık bir sesle, "Burası neresi?" diye sordu.

"Bir arkadaşımın mekânı." Kapıyı arkamızdan kilitledim.

Bir süre sonra Orrin siyah bir boğazlı kazak ve göğsünde boş bir silah kılıfıyla arka taraftan çıkıp, "Çabuk gelmişsin," dedi. Bakışlarını Gemma'ya çevirmeden önce bana başıyla selam verdi. Gemma'yı görünce gözleri irileşti.

Gemma yanıma sokuldu ve güvende olmak için refleks olarak bana sığınması göğsüme bir sıcaklık yayılmasına neden oldu. Bir kolumu omuzlarına doladım.

Orrin kaşlarını kaldırdı. "Bu kim?"

"Gemma."

"Gemma Garzolo mu?"

"Evet."

Gözleri kısıldı. "Ras, bu ne lan. Kızın yüzüne ne oldu?"

Gemma yanımda gerildi.

"Stefano Garzolo yaptı," diye mırıldandım. "Üzerini değiştirebilmesi için kıyafetin var mı?" Gemma'nın üzerinde hâlâ önceki geceden kalma sarı parti elbisesi ve benim ceketim vardı. Keşke Garzolo'nun evinden ayrılırken kışlık montunu almayı hatırlasaydım ama o an aklımdaki en önemli şey bu değildi.

Orrin parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Evet. Bana bir dakika ver. Ama sonra ne haltlar döndüğünü açıklasan iyi olur."

Orrin'e doğru başımı sallayıp arka odada kayboluşunu izledim.

Yarım saatlik yolculuk bana düşünmek için biraz zaman vermişti ve nasıl bakarsam bakayım, mantıklı olan tek bir hareket vardı.

Gemma'yı buradan uzağa götürmeliydim.

Garzolo tutuklanmasıyla uğraşırken önümüzdeki birkaç saat boyunca satranç tahtasının dışında kalabilirdi ama akşama kadar birileri Gemma'yı aramaya gelecekti. Ve yarın sabaha kadar onu bulamazlarsa, herkes peşine düşecekti.

Bu gerçekleşmeden önce çok uzaklarda bir yerde olmalıydık.

Garzolo ve Messero'nun New York'ta çok fazla adamı vardı, belki de tüm ülkede. Bu yüzden onların bölgesinden çıkmamız gerekiyordu.

Avrupa'ya gitmeyi başarırsak kullanabileceğim bağlantılarım vardı ama doğrudan Dem'e gidecek birine gitmemeye dikkat etmeliydim. Nerede olduğumuzu öğrenmesi riskini göze alamazdım, hele ki Gemma'ya karşı tutumunu açıkça ortaya koyduktan sonra.

Onu düşündükçe omuzlarıma ağır bir yük bindi. *Cazzo.*

Yaptığım şeyi yapmak zorundaydım ama suçluluk duygusu şimdiden içime işlemeye başlamıştı.

Gemma ağırlığını taşımakta zorlanıyormuş gibi bana yaslanıyordu.

Kolumu beline doladım ve diğer elimle bir sandalye çektim. "Otur. Ayakta durmamalısın."

Gemma acı içinde kıvranarak sandalyeye çöktü. Onu böyle görmek kalbimin sıkışmasına neden oluyordu. İlaçları için cebimi karıştırıp ona uzattım. "İnatçılığı bırak ve bunlardan iki tane al. Dayanıklılık madalyası kazanmaya mı çalışıyorsun?"

Hafifçe güldü ve tekrar yüzünü buruşturdu. "Beni güldürme. Canım acıyor."

Ona bir bardak su getirip hapları yutmasını izledim.

"Mutlu musun?" diye sordu ve bana hafifçe gülümsedi.

Önünde çömelip yanağını okşadım. Cesur bir yüz ifadesi takınmaya çalışıyordu ama hâlâ sarsılmış gözüküyordu. Onu kim suçlayabilirdi ki?

O aile onu hak etmiyordu. Ona yaptıklarını düşünmek içimde kaynayan öfkeyi canlandırıyordu, bu yüzden kendimi bu konuyu düşünmemeye zorladım. Kafamı rahat tutmalıydım.

"Artık canının acımadığını duyduğumda mutlu olacağım," dedim saçlarını yüzünden çekerken.

Ayağa kalktığımda Orrin'in arka taraftan bizi izlediğini gördüm. Elinde birkaç giysi ve bir çift beyaz spor ayakkabı vardı. Silah kılıfının artık boş olmadığını gördüğümde vücudum gerildi.

Bizi Garzolo'ya mı yoksa Messero'ya mı teslim edecekti? Çoğunlukla kuzeniyle olan geçmişimden dolayı ve içgüdülerim bana yapabileceğimi söylediği için ona güveniyordum ama bu bir kumardı.

Orrin, Gemma'ya kıyafetleri uzattı. "Bu bir üniforma. Elimde senin bedenine yakın olan tek şey bu."

Gemma sessizce, "Teşekkür ederim," dedi.

Orrin, "Kontrol edilmeli mi?" diye sordu. "Bu çürük kötü olacak gibi görünüyor."

"Zaten kontrol edildi. Sen aradığında hastanedeydik."

Orrin ellerini ensesinde birleştirip başını iki yana salladı.

"Tanrım. Başınıza gelenler için üzgünüm Bayan Garzolo. Ben Orrin Petraki. Size bir şey ikram edebilir miyim? Çay? Kahve?"

"Böyle iyiyim, teşekkürler," dedi Gemma.

Elimi Gemma'nın omzuna koydum. "Ona bir çay getir. Sonra da Gemma üstünü değiştirirken sen ve ben sohbet etmek için senin ofisine gideriz."

"Elbette, sorun değil," dedi bana temkinli bir bakış atarken, sanki kapısının önüne ne tür bir bela getirdiğimi merak ediyormuş gibiydi.

Gemma'nın önündeki masaya dumanı tüten bir fincan koyduktan sonra Orrin'i ofisine kadar takip ettim.

Orrin gıcırdayan sandalyesine oturup kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ne yaptığını açıklamak ister misin? Messero'nun nişanlısının evi terk ettiğini ve bir şekilde seninle birlikte benim kafeme geldiğini öğrenmesi isteyeceğim son şey."

"Başka seçeneğim olsaydı buraya gelmezdim."

"Bunun farkında olmadığımı mı sanıyorsun?"

"Gemma ile bir süreliğine ortadan kaybolmam gerekiyor."

Aklımı kaçırdığımı düşünüyormuş gibi güldü. "Sen neyden bahsediyorsun? Ve sen onun tam olarak neyisin?"

Bana neye mal olursa olsun, onun için doğru olanı yapacak olan adamdım. "Onu New York'tan çıkaracağım. Onu Messero'ya vermeyeceğim. Ayrıca babasının onu dövdüğü o lanet eve de geri götürmeyeceğim."

Orrin başparmağını boynunda asılı duran kalın altın zincire doladı ve bir nefes verdi. "Bu şimdiye kadar duyduğum en kötü fikirlerden biri ve kuzenim Hector'la tanışmadın ama inan bana bu da bir şeydir."

"Sana kırk bin ödeyeceğim."

İşaret parmağını kafasına vurdu. "Bu şey bundan daha değerli."

"Bir fiyat söyle, ben de ödeyeyim. Buraya geldiğimizi kimse bilmiyor. New York'ta kimse seninle birbirimizi tanıdığımızı bilmiyor."

"Patronun biliyor. Bu dahiyane fikrini onayladı mı?"

Damiano'dan bahsedilince damarlarımda tatsız bir şeyler dolaştı. "Damiano için endişelenme. Bir arkadaşına yardım ettiğin için seni suçlamayacaktır."

"Bir arkadaş mı?" Orrin kaşlarını çattı. "Onun patronun olduğunu sanıyordum."

Cevap vermeyince inledi. "Siktir et beni. Hayır, gerçekten, siktir et beni. Dost canlısı bir surata sahip olduğum için başıma geldi bu, değil mi? Eğer kötü bir orospu çocuğu gibi görünseydim, bana bu saçmalıkla gelmezdin."

"Ülkeden çıkmak için bir yola ihtiyacımız var." Bunu gerçekleştirmek için en iyi şansım Orrin'di. Gemma'nın pasaportu yoktu, olsa bile Garzolo onu takip etmek için kullanabilirdi, bu yüzden havaalanına gidip bir uçağa binemezdik.

İç çekti. "*Ton chtýpise i malakía sto kefáli.*"*

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama pek de gurur verici olmadığını tahmin ediyordum. "Mallarınızı uçakla getiriyorsunuz, değil mi? Bu uçaklar nereye iniyor?"

Koltuğundan kalktı ve sıkışık alanda yürümeye başladı, ardından yarısı boşalmış bir süt kutusunu tekmeledi.

"Bunu yaptığım için pişman olacağım."

"Pişman olmayacaksın. Sana borçlu kalacağım."

Homurdandı. "Dünyanın en şanslı adamı değilsen, bir hafta içinde ölmüş olman kuvvetle muhtemel."

"Çıkmamıza yardım edersen ölmeyiz."

Bana bakarken birkaç saniye geçti, sanki aklımı kaçırdığımı düşünüyormuş gibi kafasını iki yana salladı.

Muhtemelen kaçırmıştım.

Duvarın diğer tarafındaki kadın yüzünden.

Sonunda Orrin iç çekti. Bir kalem alıp pembe bir not kağıdına bir dizi rakam yazmaya başladı. "Tamam. Önümüzdeki kırk sekiz saat içinde bu hesaba yüz bin dolar havale edilmesini istiyorum. Şehrin yaklaşık bir saat dışındaki havaalanını kullanıyoruz. İki saat içinde bir kargo uçağı kalkıyor."

Not kağıdını ondan alıp cebime koydum. "Bizi bindirebilir misin?"

---

* *Yun.* "Sen kafayı yemişsin." -ed.n.

"Rahat bir yolculuk olmayacak."

"Nereye uçuyor?"

"Girit'e. Orada kalabileceğiniz bir evim var. Bu da on bin dolar eder. Bir hafta. Ve eninde sonunda Kal'a bundan bahsetmek zorunda kalacağım. Belki bir hafta sonra aklımdan çıkar ama ondan sonra ona söylemek zorundayım, yoksa başım büyük belaya girer. O seni nerede bulacağını bilmeden önce biraz zamanın olacak."

Yani Dem de soracaktı. Kal bu bilgiyle tek başına Dem'e gitmeyecekti. Aramızda olabildiğince uzun süre çenesini kapalı tutmasına yetecek bir dostluk vardı ama bu alabileceğim bir risk değildi.

"Anlaştık. Gemma iyileşir iyileşmez başka bir yere gideceğiz."

Orrin başparmağıyla kapıyı işaret etti. "Dışarıdaki değerli kargonun bu plana uyacağından emin misin?"

Gemma'yı ikna etmek biraz zaman alacaktı ama onu buradan çıkaracaktım. Henüz nişanını atmamış olabilirdi ama atacaktı.

Buradan uzaklaştığımızda, onun yerinin benim yanım olduğunu anlamasını sağlayacaktım.

O kız benimdi. Sadece bunu henüz bilmiyordu.

"Ağrısı için iki tane ağrı kesici aldı. Bunun ona söyleyeceklerimi daha kolay kabul etmesini sağlayacağını umuyorum."

Orrin güldü. "Peki bunların etkisi geçince ne olacak?"

"Bir yolunu bulacağım."

"Cenazen çıkacak." Telefonunu eline aldı. "Pilotu arayıp seni beklemesini söylemem gerekiyor. Şimdi gidip onunla konuşmalısın."

Ayağa kalktım. "Teşekkür ederim. Bu iyiliğini unutmayacağım."

Beni el sallayarak uğurladı ve ofisten çıktım, Gemma'nın belki de biraz kestirecek kadar sersemlemiş olması için dua ettim ama hiçbir şey o kadar kolay olmuyordu. Çay bardağını avuçlarının arasında tutuyordu ve içecekten belli belirsiz yudumlar alıyordu.

Beni gördüğünde, "Orrin nerede?" diye sordu.

"Bir telefon görüşmesi yapması gerekti."

Gemma'nın yanındaki sandalyeyi çekip oturduğumda avuçlarım terlemişti. Üzerinde el yazısıyla yeşil bir fontla Poet's Café ya-

zan beyaz bir tişört ve ona en az iki beden büyük gelen siyah bir pantolon giymişti. En azından ayakkabılar bedenine uyuyor gibi görünüyordu.

"Şirin," dedim dizine vurarak.

Dudakları seğirdi ama gözleri hüzünlüydü. *Cazzo.* Onu böyle görmeye dayanamıyordum. Keşke onun acısını almanın bir yolu olsaydı. Böylece onu bu yükten kurtarabilirdim. Hayatımda bu tür bir cezayı hak edecek kadar çok şey yapmıştım. O yapmamıştı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Artık istediğim şey için savaşacaktım.

"Baban biz gittikten sonra tutuklandı."

Gözleri irileşti. "Ne?"

"Federaller onu yakaladı. Rafaele muhtemelen babanı dışarı çıkarmayı başarana kadar *don* olarak görevi devralacak."

Yüzünün rengi attı. "Aman Tanrım. Bunun olduğuna inanamıyorum." Yutkundu. "Sanırım geri dönmemiz gerekiyor," dedi sessizce ve ben onun umutsuzluğunu hissettim.

Bunu yapmak istemiyordu. Sadece birinin ona bunu yapmak zorunda olmadığını söylemesine ihtiyacı vardı.

Eline uzandım. "Geri dönmüyoruz. New York'tan gidiyoruz."

Gözlerini kırpıştırdı. "Gidemeyiz."

"Evet, gidebiliriz."

"Ras—"

"Bana güveniyor musun?"

Kaşlarını çattı ama yine de başını salladı. "Evet ama—"

Daha yakına eğilip çenesini parmaklarımın arasına aldım. "O zaman işte gerçek. Mari'nin düğününde seni öptükten sonra bana söylediğin o şeyler var ya? Benim hakkımda haklıydın, Gem. Ben onurlu bir adam değilim. Nişanlı olman umurumda değil. Seni istiyorum ve seni alıyorum. Bu bir soru değil. Bu lanet bir emir. Benim seni, sana kötü davranan manipülatif piçlere geri götürdüğüm bir senaryo yok. Sen onlardan daha iyisini hak ediyorsun. Baban o lanet hapishanede çürümeyi hak ediyor. Bırak uğraşsınlar. Bu lanet karmaşayı çözmeye

çalışsınlar. Ama biz burada kalmayacağız. Biz gidiyoruz. Şimdi gidiyoruz. Anladın mı?"

Hızlı hızlı nefes alıyordu, gözleri yüzümü incelerken çıldırmış gibiydi. "Cleo ne olacak? Onu öylece bırakamam."

"Annenin yanında iyi olacak. Buradan uzaklaştığımızda onunla konuşabileceksin."

"Ras, bu çılgınlık."

Başımı iki yana salladım. "Dün gece bana geldin. Benimle birlikte olmak istedin. İşte sana bir şans. Bunu ikimiz için de kullanıyorum çünkü şu anda senden uzaklaşırsam hayatımın sonuna kadar pişman olacağımı biliyorum."

Hayatım boyunca pek çok kaosa neden olmuştum ve Tanrı biliyor ya, çoğu zaman bunun bedelini ödemiştim. Bu seferki bedel hayatım olabilirdi. O uçağa bindiğimizde tek başımıza olacaktık.

Messero ve Garzolo başıma ödül koyacak ve eğer bir şeyler ters giderse Damiano beni desteklemek için yanımda olmayacaktı.

Dehşete düşmeliydim ama korkmuyordum.

Korktuğum tek şey Gemma'nın hayır dediğini duymaktı.

Birkaç uzun saniye sessiz kaldı, bu sırada kendime gerekirse onu o uçağa zorla götüreceğimi söyledim.

Ama sonra elimi tuttu ve dudaklarıma hafif bir öpücük kondurdu. "Tamam." Gözleri biriken yaşlarla parlıyordu. "Hadi gidelim buradan."

BÖLÜM 28

GEMMA

Nişanı atıp kaçıyordum.

Geçmişte, ne zaman böyle bir şey yapmayı hayal etmeye cüret etsem, bu kararın ani ve yıkıcı sonuçları oluyordu. Bu sonuçların ertelenebileceğini ve bir süre için tek hissettiğim şeyin saf mutluluk olacağını hiç düşünmemiştim.

Bu kafa karıştırıcıydı. Babam çılgına dönmüyor, vücudum yumruklanmıyor ve annem bana ne kadar büyük bir hayal kırıklığı olduğumu söylemiyordu.

Onun yerine Ras'ın yanına sokulmuştum, kolları sıcak ve ağır bir şekilde omuzlarımdaydı, kargo uçağının motoru sabit bir uğultu çıkarıyordu.

Bu uçak daha önce bindiklerime hiç benzemiyordu. Penceresiz ve koltuksuzdu. Üst üste yığılmış Tanrı bilir sandıkların içinde neler vardı ve hepsi doğrudan zemine yerleştirilmiş kilitlere sıkıca tutturulmuştu.

Ras ve ben bu iki yığının arasındaki battaniye yığınının üzerinde sırtımızı uçağın duvarına dayamış durumdaydık. Rahatsız edici gö-

zükse de nedense değildi. Aslında her şey olması gerekenden daha yumuşak hissettiriyordu.

Daha önce yan tarafımda hissettiğim ağrı tamamen gitmişti.

Kaslarımda gerginlik yoktu ve vücuduma rahat bir sıcaklık yayılmıştı.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Paletler çok güzel renklere boyanmıştı.

"Ras?" Parmaklarımı onunkilere doladım. "Biraz garip hissediyorum."

Beni göğsüne çekip şakağıma bir öpücük kondurdu. "Ağrı kesici yüzünden. İnmeden önce geçer."

Ah. Kıkırdadım. Kafamın iyi olduğunu nasıl fark etmemiştim? "Sadece bir tane almalıydım. Bana iki tane almamı söylemiştin."

"Acı hissetmeni istemedim. Doktorun yazdığı haplar yüksek dozda değil."

Ona sokulurken göz kapaklarım kapandı. Onun ne kadar sıcak olduğunu asla unutabileceğimi sanmıyordum. Tam olarak mükemmel sıcaklıkta, etten kemikten bir kalorifer gibiydi.

Parmaklarımı tişörtünün altından geçirip elimi karın kaslarının üzerinde gezdirdim. "Bunları sevdim," diye mırıldandım, kendimi çok memnun hissediyordum.

Kıkırdayıp beni daha yakına çekti. "*Cazzo*, böyle çok tatlısın."

Tırnaklarımla gergin karnının üzerinde daireler çizmeye başladığımda Ras kesik bir nefes aldı. Orada hangi dövmelerin olduğunu hatırlamaya çalıştım. *Keşke birlikte yattığımız gece ona daha çok baksaydım,* diye geçirdim içimden.

Dün geceydi o.

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. O zamandan beri ne kadar çok şey olduğunu düşününce bir hafta geçmiş gibi geliyordu. Şu anda korkmam gerekirdi ama korkmuyordum.

Yaptığımız şeyin ciddiyetini henüz kavrayamamıştım.

Muhtemelen ağrı kesici yüzündendi.

İç çektim. *Papá* gittiğimi anladığında adamlarını benim ve Ras'ın peşinden gönderecekti. Göndermemesi için bir neden göremiyordum. Gerçi tüm bunları hapishaneden organize etmek onun için daha zor olabilirdi. Acaba Rafaele ona yardım edecek miydi? Tüm bu karmaşadan uzaklaşmayı tercih edebilirdi ama beni bulmaya çalışma ihtimali de vardı. Kimse Ras'la kendi isteğimle gittiğimi bilmiyordu ve onun beni zorladığını düşünmeleri mümkündü.

Ama Ras'ın Damiano'su vardı, işleri düzeltmeye çalışacaktı. Ras hastanede onunla konuştuğunda bir plan yapmış olmalıydı.

Rafaele'nin verasetine ne olacaktı? Biz evlenmezsek Garzololar onu *don*ları olarak kabul etmeyeceklerdi, bu yüzden anlaşma iptal olacaktı.

Tabii Rafaele benim yerime Cleo ile evlenmeye kalkışmazsa.

Daha dik oturdum, zihnimi bir panik ele geçirdi.

Hayır, Cleo bakire değildi ve bunu herkes biliyordu. Bundan emindim. Babam çenesini kapalı tutmasını sağlamaya çalışmıştı ama o herkese pizzacı çocuk fiyaskosunu anlatmıştı. O tren bir kere kaçmıştı, bu yüzden Rafaele'nin onu bir seçenek olarak düşünmesine imkân bile yoktu.

Ras'ın yanına sokuldum. Rafaele'nin anlaşmadan çekilip gitmesi ve *papà*yı kendi başının çaresine bakmak zorunda bırakması gerekecekti.

Ras bana bakarak, "İyi misin?" diye sordu.

"Hı hı."

Ras yüzümdeki bir tutam saçı çekti. "Bir an gerildin."

Ona söylemeli miydim? Daha Yunanistan'a bile varmamıştık ve ben şimdiden endişeleniyordum. "Sadece New York'ta neler olacağını düşünüyordum."

Yüz ifadesi dalgın bir hâl aldı, parmaklarını yüzümde gezdirdi, sanki çenemin açısını ve yanaklarımın şişliğini hafızasına kaydetmeye çalışıyormuş gibiydi.

"O gece seni restorana götürdükten sonra ne istediğini hatırlıyor musun?" diye sordu.

Başımı aşağı yukarı salladım, arabadaki anımız zihnimde tazeliğini koruyordu. "Seninle birlikte olmak istedim."

"Başka biriymişsin gibi davranmak istedin."

Normal yirmi yaşında biri gibi. "Evet."

"Yine rol yapalım." Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. "Yunanistan'a tatile gitmek üzere olan bir çiftiz. Kimse bizimle iletişime geçmeyecek çünkü telefonlarımızı kapatacağız, böylece uzakta geçireceğimiz zamanın tadını çıkarabileceğiz."

Başka bir fantezi. Gülümsedim. Kulağa hoş geliyordu.

"Yani biz bir çift miyiz?" diye sordum.

Dudaklarının bir köşesi kıvrıldı. "Evet, bir çiftiz."

"Tek eşli mi?"

Kaşlarını çattı. "Paylaşımcı birine benziyor muyum hiç?"

"Bilmiyorum, biraz vahşileşebilecek birine benziyorsun," dedim gülümseyerek.

Bana büyük bir öpücük vermek için başını eğdi. Ayrıldığımızda nefesim kesilmişti.

"Evet, senin için vahşileşebilirim," diye mırıldandı.

Göğsüme bir sıcaklık yayıldı. "Tatilimiz için planlarımız neler?"

"Biz tembel gezginleriz. Kesinlikle en kötüsü. Çoğu zaman kıyafetlerimizi giyme zahmetine bile girmeyiz."

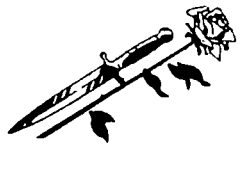
Güldüm. "En azından duş alıyor muyuz?"

"Tabii ki." Bir elini karnıma koyup başparmağını tişörtümün altından geçirerek çıplak tenime dokundu. "Ama biz çevreciyiz, bu yüzden duşu hep birlikte kullanıyoruz."

Tüylerim diken diken olmuştu. "Bu çok fazla su tasarrufu sağlıyor olmalı."

Eğilip boynuma yavaş, ıslak bir öpücük kondurdu. "Çok."

Ona sokuldum, sıcaklığıyla uçağın alçak uğultusu sonunda beni uyutana kadar tatilimizi hayal ettim.

Pencere olmadığı ve dışarıyı göremediğimiz için inişimiz sarsıntılıydı. Uçak yere indiğinde sandıklar bağlandıkları yerlere çarparak sarsıldı.

Ras uçak yavaşlayana kadar beni sıkıca tuttu; bir avucunu omzuma, diğerini de dizime sarmıştı.

Ağrı kesicinin etkisi neredeyse tamamen geçmişti ve kaburgalarımdaki ağrı geri gelmişti ama eskisi kadar kötü değildi.

Daha çok canımı yakan şey acıdan çok acıya sebep olan olaydı. Yere düşüşüm ve kendimi korumak için kıvrıldığım an. *Papá*nın tekmesiyle yaşadığım şok.

O âna kadar, bir parçam hâlâ onun beni sevdiğine inanıyordu.

Ama şimdi o parçam ölmüştü.

"Tam olarak neredeyiz?" diye sordum Ras'a.

"Heraklion Havaalanı."

Uçak durduğunda, "İnerken sorun yaşamayacak mıyız?" diye sordum.

"Merak etme," dedi. "Orrin her şeyi ayarladı."

Onun güvencelerine rağmen uçaktan inip sıcak güneş ışığına çıkarken terledim.

Parlak ışığa karşı gözlerimi kırpıştırdım. Daha önce hiç Yunanistan'a gitmemiştim. Deniz önümüzde ufuk boyunca uzanıyordu, o kadar yakındı ki sanki iniş pistinden sadece birkaç metre uzaklıktaydı. Kayalık manzaranın ötesinde bir yolcu gemisi suyun yüzeyinde süzülüyordu. Havada belirgin bir tuzlu su kokusu vardı.

Ras elimi tutup beni bizi bekleyen servis aracına götürdü. Şoför onu selamladı, kargo uçağından yeni indiğimiz ve bagajımız olmayışı hakkında hiçbir yorum yapmadı.

Üzerime tam oturmayan Poet's Café üniformama baktım ve durumun saçmalığına gülmekten kendimi alamadım.

Ras soru sorarcasına bir kaşını kaldırdı.

"Birkaç kıyafete ihtiyacım olacak."

Saçma sapan kıyafetlerime bakıp sırıttı. "Seni şehirde alışverişe götüreceğim."

Servis aracı bizi havaalanında dolaştırdı ve arabaya aktarma yapacağımız, park yeri gibi görünen bir yere bıraktı.

Her şey sorunsuzdu. Kimse bize sorun çıkarmadı. Kimse bize soru sormadı, havaalanı görevlileri ya da şoför bile.

Ras tüm bunları bu kadar kısa sürede nasıl ayarlamıştı? "Bütün bunları bizim için Orrin mi yaptı?"

"Evet."

"Yunanistan'da olmayı umursadığımdan değil ama neden Damiano ve Vale'ye gitmiyoruz?"

Bakışlarında bir şey parladı ama o kadar çabuk kayboldu ki bunu hayal ettiğimi düşündüm. "Bu çok bariz bir hamle olurdu. Ortalık sakinleşene kadar gözden uzak bir yerde kalmamız daha iyi."

Bu mantıklıydı. "Peki nereye gidiyoruz?"

"Orrin'in evlerinden birine."

"Dem ve Vale yakında bizi görmeye gelecekler mi?"

Ras öksürdü. "Emin değilim."

"Bir dahaki sefere Dem'i aradığında sorar mısın?"

"Sorarım," demeden önce hafif bir duraksama oldu.

"Cleo'yu ne zaman arayabilirim?" Onun nasıl olduğunu bilmek istiyordum. Benim için endişeleniyor olmalıydı, her ne kadar Vale ona Ras'la birlikte olduğumu söylemiş olsa da.

"Yarın alışverişe gittiğimizde şehirden birkaç kullan-at telefon alacağım."

"Tamam." Ona gülümsedim.

Yaklaşık on beş dakika araba sürdükten sonra basit evlerin sıralandığı rüzgârlı bir uçurum kenarındaki yola saptık, bu yüzden dar bir araba yolunun sonuna geldiğimizde karşımıza muhteşem bir villa çıkmasını beklemiyordum.

"Vay canına," diye nefes aldım. Beyaz duvarlar, pişmiş topraktan yapılmış kiremitli bir çatı ve pencerelerdeki canlı mavi ahşap panjurlar. Ev yoğun bir ağaç topluluğunun arkasına saklanmıştı, bu yüzden ana yoldan tamamen gizlenmişti.

Ras antika görünümlü ahşap kapının kilidini açtı ve benim geçmem için kapıyı tuttu.

Villanın içi de en az dışı kadar çarpıcıydı. Boydan boya uzanan ahşap kirişli yüksek tavanları ve rustik mobilyaları inceledim ama asıl etkileyici olan manzaraydı. Ağzım açık kalmıştı. "Vay canına."

Pencereler Akdeniz'e bakıyordu ve nefes kesici deniz manzarası iki zeytin ağacıyla çerçevelenmişti.

Ras yanıma gelip, "Beğendin mi?" diye sordu.

Bir an için hayal ile gerçek birbirine karıştı. Önümüzdeki birkaç haftayı birbirimize sarılarak geçirmeyi planladığımız mükemmel bir tatil evine geldiğimize inanmak o kadar kolaydı ki.

Burada yapayalnızdık.

Ras ve ben yakalanma korkusu olmadan istediğimiz her şeyi yapabilirdik. Başka bir yerde olmak için saati kontrol etmeden.

Bunun farkına varmamla omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

Bu güzel evde sadece o ve ben vardık, bir çiftmişiz gibi davranıyorduk.

Çift.

Bu kelime şu anda ikimizin arasında olanları tanımlamak için ne yazık ki yetersiz kalıyordu.

"Tabii ki beğendim," diye fısıldadım bir kuş sürüsünün gökyüzünde V şeklinde geçişini izlerken.

O an, Vale'nin New York'taki hayatından tamamen kopmak istediğini söylerken ne demek istediğini anlamıştım. Uçuşumuz dokuz saatten fazla sürmemişti ama sanki oradan kilometrelerce uzaktaymışız gibi geliyordu. Orada yaşanan her şeyi birkaç günlüğüne de olsa unutma fikri baştan çıkarıcıydı.

Unutabilir miydim? Ras'la geçirdiğim bu anların tadını çıkarabilir ve tüm o yükler üzerimde olmadan iyileşmek için kendime biraz zaman ayırabilir miydim?

Emin değildim. Ama birkaç gün denemeye kararlıydım.

Parmaklarımı Ras'ınkilerin arasından geçirdim. "Hadi gidip her şeyi keşfedelim."

Bana şefkatli bir gülümsemeyle baktığında kalbim karşılık olarak tekledi.

Önümüzdeki yarım saati evin her köşesini keşfederek geçirdikten sonra nihayet jakuziye ve havuza bakan bir divana uzandık. Ras beni yanına yatırdı ve incinen yerimden uzak durmaya dikkat ederek kolunu bana doladı.

"Biraz gözlerimi kapatacağım," diye mırldandım.

Saçlarıma bir öpücük kondurdu.

Ve uzun zamandır ilk kez rüyasız bir uyku çektim.

BÖLÜM 29

RAS

Ertesi sabah Gemma'yı kıyafet ve malzeme almak için şehre götürdüm.

Taksiye binerken Vale'nin nerede olduğumuz hakkında hiçbir fikri olmadığını ona ne zaman söyleyeceğimi düşündüm. Gemma, Damiano'nun ne yaptığımızın farkında olduğundan o kadar emin görünüyordu ki donup kalmıştım ve ona yalan söylemiştim.

Kız kardeşlerini bir daha görmesinin çok uzun zaman alabileceğini öğrendiğinde nasıl tepki verecekti?

Yakalanmak istemiyorsak Gemma'nın onlarla konuşmak için beklemek zorunda kalacağını bilmek suçluluk duygusuyla kalbimin çarpmasına neden oluyordu. Bir süreliğine kimseyle iletişime geçme riskini alamazdık. Kullan-at telefonlarla bile baz istasyonlarından izlenebilirdik. Garzolo'nun adamlarını bilmem ama Napoletano böyle bir şeyi uykusunda bile yapabilirdi. En iyisi Gemma'nın biz Girit'ten ayrılana kadar kimseyi aramamasıydı. O zaman izimizi bulsalar bile çoktan gitmiş olurduk.

Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim ve tekrar arkadan topladım. Görevimi bıraktığıma göre Dem, Napoletano'yu mu sağkolu yapa-

caktı? Napoletano'yla geçmişimiz aynı olmayabilirdi ama o yetenekli biriydi. Bu işi benim yapabileceğim kadar iyi yapardı.

Damiano iyi olacaktı. Bir gün yollarımız tekrar kesişecekti ve belki beni affetmesi için onu ikna bile edebilirdim.

Dikkatimi Gemma'ya vererek acı veren düşünceleri kovaladım. Yaklaşık on sekiz saat uyuduktan sonra kendini daha iyi hissediyor gibi görünüyordu. Taksiden bizi bir mağazanın yanında indirmesini istedim çünkü yüzündeki morluktan utanıyordu ve onu kapatmak için biraz makyaj malzemesi almak istiyordu.

Bunu yapmak zorunda olması bile beni çileden çıkarıyordu.

Garzolo'nun canı cehenneme. Umarım hücresinin tadını çıkarıyordur.

Mağazaya girdik ve Gemma banyoya girmeden önce hızlıca bir şeyler aldı. Çürüğünü kapatmıştı ve yüzünde bir gülümsemeyle çıkageldiğinde öfkem kayboldu.

Sonunda Gemma'yı tam olarak istediğim yere, yanıma getirmiştim.

Şu anda önemli olan tek şey buydu. Babasına olan öfkemin bunun tadını çıkarmamı engellemesine izin vermeyecektim.

Heraklion'un eski şehri kafeler, tavernalar ve çanak çömlekten hediyelik eşyalara kadar her şeyi satan dükkânlarla doluydu.

Ortodoks kiliselerinin önünden geçip çeşmelerle dolu meydanlarda yürüdük. Gemma heyecanlı gözlerle her şeyi inceliyordu, her yerde bana bir şeyler işaret ediyordu. Pasaklı ama sevimli bir sokak köpeği bizi takip etmeye başladı ve Gemma durup onu sevmek için ısrar etti. Aklıma hâlâ İbiza'da olan Churro gelmişti. Eninde sonunda küçük adamı bize getirmenin bir yolunu bulmam gerekecekti.

Gemma köpeği yalnız bırakıp yanıma geldi ve bana yaslandı. Bir sıcaklık göğsüme yayıldı. Birlikte geçirdiğimiz süre uzadıkça daha da emin oluyordum.

Onunla bir hayat kuracaktım.

Kolay olmayabilirdi, özellikle de ilk başta ama en iyi şeylerin hepsi emek isterdi. Her günümü onun güvende, rahat ve mutlu olduğundan emin olmak için ne yapılması gerekiyorsa yaparak geçirecektim.

Onu mutlu görmekten daha güzel bir şey yoktu. Müthiş bir şeydi. Onun yanında yürürken, elini kendi elimde tutarken âdeta uçuyordum.

Kıyıya ulaştığımızda bana, "Bu kasabayı sevdim," dedi.

Onun coşkusuna gülümsemekten kendimi alamadım. "Sevdiğine sevindim, Şeftalicik."

Girit'te sonsuza kadar kalamayacaktık ama Yunanistan'da tonlarca ada vardı. Ona daha çok seveceği bir ada bulup bir ev alacaktım. Banka hesaplarımda bize birkaç ömür yetecek kadar para vardı.

Hayır, ona bir ev inşa edecektim. Daha uzun sürecekti ama tıpkı onun gibi mükemmel olacaktı ve o kadar mutlu olacaktık ki geride bıraktığımız hiçbir şeyi özlemeyecektik.

"Her şeyi yapabilecek olsan ne yapardın?" diye sordum.

Gemma bana baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Birkaç yıl burada yaşasaydık vaktini nasıl geçirirdin?"

Sırıttı. "Bir yere tatile giden ve sonra oraya âşık olup taşınmaya karar veren çift gibi mi davranacağız?"

Belki de düşündüğünden daha kısa sürede rol yapmayı bırakacaktık. "Olabilir."

Dudaklarını büzdü, "Emin değilim. *Fitness* yapmayı seviyorum, belki kendi pilates stüdyomu açabilirim. Önce sertifika almam gerekecek. Eskiden resim yapmayı çok severdim ama denemeyeli yıllar oldu. Muhtemelen artık pek de iyi değilimdir."

Yürümeyi bırakıp tam önümüzdeki vitrini işaret ettim.

Gemma görünce nefes nefese kaldı.

Burası bir sanat malzemeleri dükkânıydı.

İçeri girmemiz için ısrar ettim ve ilk başta tereddüt etmesine rağmen Gemma bu fikre çabucak ısındı. On beş dakika sonra bir çanta dolusu boya, fırça ve birkaç tuvalle oradan çıktık.

Kendi kendime sırıttım. Gelecekteki evimizde ona bir sanat atölyesi inşa edecek ve duvarları onun resimleriyle süsleyecektik.

Bir sonraki durağımız bir giyim mağazasıydı. Gemma kısa keten elbiseler denerken tek düşünebildiğim onu bu elbiselerden kurtarmaktı. Bana yakışacağını düşündüğü birkaç şey getirdi ve bedenlerine bile bakmadan satın aldım. Onu eve geri götürmek için çok hevesliydim.

Kafam güzeldi. Onun yanındayken doğru düzgün düşünemiyordum.

Alışveriş yapmaktan nefret ediyordum ama nedense bunu onunla yapmak bana özel bir zevkmiş gibi geliyordu.

Dört büyük poşetle dükkândan çıktık ve ben taksi durağına gitmek üzereyken o başka bir vitrinin önünde durdu.

Bir mücevher mağazası.

Uzaklaşmaya başladı ama ben onu geri çektim. "Neye bakıyordun?"

"Hiçbir şeye," diyerek beni başından savdı. O söyleyene kadar hareket etmeyeceğimi anlayınca iç geçirdi ve bir kolyeyi işaret etti.

"Hadi gel." Onu dükkânın içine çektim.

Mücevher dükkânı küçük ve şirindi, içeri girdiğimizde tepemizde çanlar çaldı. Cam vitrinler duvarları kaplıyordu ve kır saçlı, minyon dükkân sahibi yanımıza gelip özellikle görmek istediğimiz bir şey olup olmadığını sordu.

"Vitrindeki şu siyah kolye," dedim.

"Oniks," dedi vegülümsedi. "En sevdiklerimden biridir."

Gemma popoma hafif bir şaplak atıp daha yakından bakmak için satıcıyı takip etti.

Omurgamdan yukarı bir heyecan yükseldi. Bana bu kadar rahat dokunmasına bayılıyordum.

Birlikte geçirdiğimiz her saatte ona olan saplantımın nasıl büyüdüğünden tamamen habersiz bir şekilde dükkân sahibiyle konuşuyordu. New York'ta onun yanındayken kendimi ne kadar kısıtladığımı fark ettim. Her şey yasaktı. En ufak bir yanlış hareket başımızı

belaya sokabilirdi. Ama şimdi prangalar çözülmüştü ve bundan sonra olacaklara hazır olduğundan emin değildim.

Dükkân sahibi Gemma'dan uzaklaştı ve ben de hemen onun yerine geçip Gemma'nın aynadaki yansımasına baktım. "Ne düşünüyorsun?"

Kolye ucu, narin bir zincir üzerinde karmaşık bir altın çerçeve içine yerleştirilmiş pürüzsüz siyah bir taştı. Işığı tam olarak yakalıyordu. Gemma meraklı gözlerle kolyeyi inceliyordu.

"Bu çok güzelmiş. Ama hiç param yok," dedi utanarak.

"Benim var." Ona kartımı uzattım. Hesaplarımdan biri Napoletano'nun bile izini süremeyeceği güvenli bir bankadaydı.

"Emin misin? Bana zaten bir sürü şey aldın." Parmağını kolyenin üzerinde gezdiriyordu.

Kollarımı beline doladım. "Sana para harcamaktan ne kadar zevk aldığımı bilseydin, o kolyeyi alarak bana iyilik yaptığının farkına varırdın."

Yanakları kızardı. "Bu cümle içimde bir şeyleri harekete geçirdi."

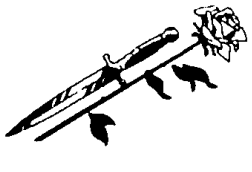
Minik bir kahkaha attım ve dudaklarımı kulağına bastırdım. "Bu geceye kadar bekle, Şeftalicik. İçinde yapabileceğim bir sürü başka şey var."

Nefesi kesildi ve dükkân sahibi kolyeyi küçük bir kutuya dikkatlice sararken bana ateşli bir bakış attı.

Dükkândan çıktık ve onu bir duvara yaslayıp öpme isteğime karşı koyamadım. Dudakları yumuşak ve uysaldı, ben öpücüğü derinleştirirken o da ağzımın içine doğru inliyordu. İnsanlar yanımızdan geçip gidiyordu, muhtemelen bize bakıyorlardı ama umurumda değildi.

Bizi görsünler.

Onun benim olduğunu bilsinler.

Gemma'yı eve bıraktım ve beni en yakın markete götürmesi için bir taksiye bindim. Orrin'in bugün kullanabileceğimiz bir araba bırakması gerekiyordu, bu da işleri çok kolaylaştıracaktı.

Ayrıca ihtiyacımız olursa buradan çabucak çıkabilmemiz için de bir yol olacaktı.

Onu on beş dakikadan fazla yalnız bırakmak istemediğim için aceleyle raflardan bir şeyler aldım.

Orada güvendeydi, biliyordum ama yine de ondan uzakta olduğum için çok endişeliydim. Geri döndüğümde torbaları tezgâhın üzerine bıraktım ve onu aramak için evin içinde gezindim.

"Şeftalicik?"

Cevap yoktu. Panik içimi kapladı ama bir an sonra onu yatak odamızda buldum.

Uyukluyordu.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Ellerimi kapı pervazına koyarak durdum ve onu izledim.

Pencere açık olmasına rağmen hava sıcaktı ve battaniye olarak kullandığımız ince çarşafı üzerinden atmıştı. Yüzüstü yatıyordu, üzerinde sadece iç çamaşırı vardı ve bakışlarım kalçasına takıldı.

Cazzo.

Siyah kumaş parçası hayal gücüne çok az şey bırakıyordu. Bir tanga değildi ama ondan çok az daha fazlasıydı.

Dilimi ısırdım. Kahretsin, elimin izi o kıçta çok güzel durur.

Ellerim onun pürüzsüz, kıvrımlı etini okşama isteğiyle seğirdi.

O iç çamaşırını sıyırır, onu açardım ve altımda jöleye dönüşene kadar kıçını yerdim. Sonra aletimi içine sokardım.

İçim ürpermişti, kotumun içinde çoktan sertleştiğimin farkındaydım.

Beni hiç kimsenin tahrik etmediği kadar tahrik ediyordu.

Varlığımı hissetmiş olmalıydı çünkü bir dakika sonra kıpırdandı, ters döndü ve bana uykulu hâlde, gözlerini kırpıştırarak baktı. Bakışlarım onun göğüslerine kaydı. Şaşkın bir ifadeyle kollarını başı-

nın üzerine uzatarak gerindi, sanki üzerimde yarattığı etkiden tamamen habersizmiş gibi.

"Hey. Orada ne yapıyorsun?"

"Yan tarafın iyileştiğinde seni nasıl becereceğimi hayal ediyorum."

Onun içinde olmayı ne kadar çok istesem de yaralıyken ona zarar verme riskini göze alamazdım. Kaburgalarında yumruğum büyüklüğünde bir morluk vardı.

Gözleri vücudumda gezindi. Kot pantolonumun içindeki şişkinliği fark ettiğinde kızardı ve dudağını ısırdı.

Aç bakışlarım onu çekmişti. O kadar güzeldi ki. "Buraya gel," dedi usulca.

Ona karşı koyamayarak odanın içinde ilerledim. Yatağa oturduğumda kollarını omuzlarıma doladı ve boynuma bir öpücük kondurdu.

"O kadar da acımıyor," diye mırıldandı. Sert meme uçları sırtıma sürtündü ve kasıklarıma daha fazla kan hücum etmesine neden oldu. "Seni istiyorum."

Göğsümden bir inilti yükseldi. "Ben de seni istiyorum. Hem de o kadar kötü ki tahmin bile edemezsin. Ama seni incitmek istemiyorum."

Kulak mememi dişlerinin arasına alıp hafifçe çekiştirdi.

Kahretsin, çok iyi hissettiriyordu.

"İncitmezsin. Ağırdan alabiliriz." Eli pantolonumun önünden içeri kaydı ve derin bir nefes aldı. "Taş gibisin."

Parmaklarının aletimin etrafına dolanması düşüncelerimi allak bullak etti. Dudaklarımı boynuna bastırmak için başımı çevirdim, onun herhangi bir parçasını tatmak için çaresizdim.

"Bana böyle dokunmaya devam edersen, kendimi durduramayacağım."

"Durmanı istemiyorum." Kucağıma tırmanarak tüm o pürüzsüz, esnek tenine erişmemi sağladı. "Beni becermeni istiyorum."

"Siktir, bebeğim." Avuçlarımı onun kıçına doladım ve onu daha yakına çektim, böylece aletime değiyordu. "Buna hayır demeyeceğimi biliyorsun."

Bizi ters çevirdim, onu dikkatlice sırt üstü yatırdım ve parmaklarımı iç çamaşırının lastiğine geçirdim. Kumaşı kalçalarından aşağı çekince tüylerim diken diken oldu.

En sevdiğim manzaraya bakmak için bacaklarını iki yana ayırdığımda bir iç çekti.

Islak pembeliği en az geri kalanı kadar mükemmeldi.

Ellerimi bacaklarından aşağı kaydırdım, bu da onu en tatmin edici şekilde titretmişti. Ardından başparmaklarımı kenarlarında gezdirdim.

Çaresiz, küçük bir inilti çıkardı.

Yüzümü ona bastırıp dilimi en ıslak olduğu yere kaydırdım. Saçlarımdan tuttu. "Ah Tanrım."

O kadar tatlıydı ki. Bununla yaşayabilirdim. Onu yerken titrediğini ve inlediğini hissetmek bir ayrıcalıktı.

Ama onun her yerini tatmak istiyordum, bu yüzden kıçından tutup onu yataktan kaldırdım ve aşağıya çektim.

İrkildi. "Ras."

Geri çekilmeye çalıştığında kalçalarındaki tutuşumu sıkılaştırdım ve yukarı baktım. Zor nefes alıyordu, yanakları normalden daha kırmızıydı. "Sen ne..."

"Uyumanı izlerken kafamda tekrar tekrar dönen fanteziyi yaşamak istiyorum."

"Sen..." Yutkundu.

"Küçük, dar kıçını yemek mi istiyorum?" Sırıttım. "Evet. Bir gün onu becermekten de zevk alacağım."

Bakışları zevkle buğulandı. "Biliyordum. Yatakta böyle olacağını biliyordum."

"Nasıl?"

"Vahşi. Açgözlü. Olabilecek en iyi şekilde bunaltıcı."

"Çok çabuk bunalma, Şeftalicik." Dudaklarımı tekrar bastırdım. "Bütün gece bizim."

Gemma'nın utangaçlığı anlık gibi görünüyordu çünkü dilim iki deliğini sırayla yalarken bana sürtünmeye başlaması uzun sürmedi.

Vücudunun gerilmeye başlamasından, sırtını yatağa yaslamasından orgazmın eşiğinde olduğunu hissedebiliyordum. Klitorisini sertçe emdiğimde nefesi kesildi ve dudakları benim adımı haykırmak için ayrıldı.

Kot pantolonumu sıyırıp bir prezervatif çıkardım ve yaptığım işe hayranlıkla baktım. Gemma'nın göğsü ağır nefeslerle inip kalkıyordu, dolgun göğüslerini sergiliyordu. Prezervatifi takıp kendimi bir kez daha onun üzerine bıraktım, ağzım diğerine geçmeden önce bir meme ucunu ağzıma aldım.

"Uslu bir kız olacak mısın?"

Dudaklarını yaladı. Başını sallayarak onayladı. İçine girdiğimde nefes nefese kaldı. Gözleri sıkıca kapandı. "Tanrım, beni çok dolu hissettiriyorsun."

Alnımın boynunun kıvrımına düşmesine izin verdim, onun içinde olmanın hissiyle sessizleştim.

Bu normal değildi.

Seks böyle hissettirmemeliydi.

İyi hissettirmesi gerekiyordu. Cennete girmek gibi hissettirmemeliydi.

Omurgamdan aşağı bir titreme ilerledi. Tırnakları kol kaslarımda geziniyordu.

Hay sikeyim.

Hemen boşalmamak için kendimi zor tuttuğumdan sırtımdan aşağı terler akıyordu. Boynunu emdim, çenesi boyunca öpücükler kondurdum, dudaklarını yakıcı bir öpücüğe boğdum.

Kendimi toparlamayı başardığımda doğruldum ve bacaklarını omuzlarıma attım.

Manzara inanılmazdı.

Her santimimi yutuyordu ve bunun karşısında büyülenmiştim.

Tamamen takıntılıydım.

"Benim," diye homurdandım, hızım arttı. "Hepsi benim."

İnledi.

Kalçasını sıktım. "Söyle."

"Senin," derken nefes nefese kalmıştı.

Açıyı değiştirdiğimde, gözlerinin arkaya doğru yuvarlandığını gördüm. "Aman Tanrım. Ras, yine boşalacağım."

"Güzel. Aletimin her yerine boşal, Şeftalicik. Görmeme izin ver."

Çarşafları sıktı, küçük bedeni titriyordu. Sol meme ucunu çimdiklemek için uzandım. Yüzünde acı ve coşku karışımı mükemmel bir ifade vardı. Ardından aletimi sertçe sıkıştırdı.

"İşte bu," dedim dişlerimin arasından, etrafımda tekrar tekrar kasıldığını hissederek.

Kendi orgazmım uzaktaki bir kükreme gibi geldi. Testislerim sıkılaştı. Zevk o kadar yoğundu ki nefes nefese kalmıştım.

Bana doğru uzandı, elimi tuttu ve sıkıca kavradı, sanki beni yerimde sabitleyen tek şeyin kendisi olduğunu biliyor gibiydi.

Gözlerimiz buluştuğunda ben onun gözlerinin içindeki evreni gördüm.

Dışarıda rüzgâr zeytin ağaçlarını sallıyordu. Yapraklar hışırdıyor, fısıltıları açık pencereden içeri süzülüyordu.

Onu seviyorsun, diyorlardı.

Duzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM 30

GEMMA

Heraklion'daki ilk birkaç günümüz güneş ışığı, havuz başında tembel saatler, verandada yenen yavaş akşam yemekleri ve Ras'ın teninin benimkine değdiği saatlerle geçti.

Akla gelebilecek her yüzeyde seviştik. Her seferinde, bundan daha iyisinin olamayacağını düşünüyordum ama o yanıldığımı gösteriyordu.

Beni içine çekiyordu. Bana dokunduğunda vücudumun verdiği en ufak tepkiyi bile öğreniyordu. Yıldızları görmemi sağlamakta ustalaşıyordu.

Ve ben de onu eşit miktarda tüketiyordum.

Beni büyülüyordu ve bu büyülenme birlikte geçirdiğimiz her saatle artıyordu.

Vücudu, üzerinde sayısız saatler harcadığım bir sanat eseriydi.

Parmak uçlarım kaslarının her çıkıntısında geziniyordu. Boğazım onun kalın aletine çok aşina olmuştu.

Bana dövmelerinden bahsediyordu. Her yara izinin ardındaki hikâyeyi benimle paylaşıyordu.

Birçoğu Nunzio'dan kalmaydı.

O adamı her düşündüğümde kanım donuyordu. Sanırım gerçekten ölmesini istediğim ilk kişi oydu.

Her şey hakkında konuşuyorduk. Ras bana ailesinden ve gençlik yıllarında ailesinin onu olmadığı biri hâline getirmeye çalışarak nasıl geçirdiğinden bahsediyordu. Bu baskıya boyun eğmediği için cesur olduğunu düşünüyordum ama o bana bunun cesaretten çok inatçılık olduğunu söylüyordu.

Bir akşam bana ağzımı sulandıran bir yemek yapmıştı. Carbonara makarna, domates ve nane ile kızarmış enginar, tatlı olarak da tiramisu.

Porsiyonumun büyüklüğünü görünce güldü. "Şeftalicik, bütün gün zar zor yedik. Bana bundan daha fazlasını yediğini söyle."

Göğsümde rahatsız edici bir his yayıldı. Tabağıma daha fazla yemek koydum ama yüz ifademde bir tuhaflık olduğunu fark etti.

"Sorun ne? Beğenmedin mi?"

"Şaka mı yapıyorsun? Bu harika görünüyor."

"Ne oldu o zaman?"

Alt dudağımdaki sosu yaladım. "Evde bundan bir parçadan fazlasını yememe asla izin verilmezdi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Annemin yemekle ilgili bir sorunu var. Kilom konusunda hep endişeliydi. Küçükken biraz tombuldum ve bu, onu deli ediyordu. Zayıf olmamı istiyordu."

Sandalyesinde arkasına yaslandı, gözleri kısıldı. "Yemek yemeni çok mu kontrol ederdi?"

"Ruh hâline bağlı olarak ara sıra yapardı. Hiçbir şey söylemeden aylar geçirebilirdi ama sonra alışverişe ya da arkadaşlarıyla öğle yemeğine giderdik ve bir şey aniden devreye girerdi. Sonra bir süre yediğim her şeyi izlerdi. Sonra bu döngü tekrarlanırdı. Bir noktada kendimi izlemeyi öğrendim sanırım. Endişeyle onun bana çıkışmasını beklemekten daha kolaydı."

Ras'ın kaşları çatıldı. "İbiza'dayken seninle nasıl konuştuğunu hatırlıyorum. Öğle yemeği biter bitmez mutfağa gittim, istediğin ekmekleri aldım ve konukevine bıraktım."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "O sen miydin?"

Bana çarpık bir şekilde gülümsedi ve parmağıyla çenemi dürttü. "Onun saçmaladığını düşünen en az bir kişi olduğunu bilmeni istedim."

Göğsümün içine bir sıcaklık yayıldı. O zamanlar onun hakkında çok yanılmıştım.

Ras ayağa kalktı, bana doğru yürüdü ve sandalyemin yanma çömeldi. Bakışları beni delip geçiyordu. "Şeftalicik, senin hiçbir eksiğin yok. Seninle ilgili değiştirmek istediğim tek bir şey bile yok. Ve sana aksini söyleyen herkes ya aptaldır ya da kendini daha iyi hissetmek için başkalarını aşağılamak zorunda olan biridir."

Parmaklarını çeneme doğru kaldırdı. "Onların sözlerini zihninden sil."

İçimi garip bir duygu kaplamıştı; yumuşak, savunmasız ve ağlamak istememe neden olan bir şey.

Beni kollarına çekti. Başımı göğsüne yasladım, gözlerim yaşarmıştı. Bir süre birbirimize sarılarak öylece kaldık.

Yemeğimize geri döndük ve ben tıka basa doyana kadar yedim.

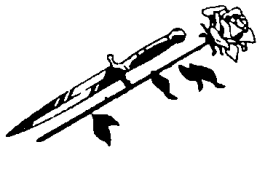
Zaman zaman bana gülümsüyordu, bakışları samimiydi ve ona çok yakışan şiddetli bir mutlulukla doluydu.

Ondan nefret ettiğime inanamıyordum. Belki de bu yüzden hep damarıma basıyordu çünkü bilinçaltımda onun gerçek beni görebildiğini biliyordum. Saklamak için çok uğraştığım kusurlu kızı.

Şeftalicik, senin hiçbir eksiğin yok.

Öyle ya da böyle her zaman eksiktim. Her zaman.

Ama ilk kez, onun için yeterli olup olamayacağımı merak ediyordum.

Girit'teki dördüncü günümüzün sabahında Ras'tan Vale'yle konuşmama izin vermesini istedim.

"Dün onu arayabileceğimizi söylemiştin," diye hatırlattım ona verandada kahve içerken.

Ras'ın neden Cleo'yla konuşmamı istemediğini anlıyordum. Ne de olsa *papá*nın adamlarından herhangi biri telefonunu izliyor olabilirdi. Ama Vale'yi aramam konusunda da pek hevesli görünmüyordu ve nedenini anlayamıyordum.

Kupasını masaya koydu ve dudaklarını bükmüş ifadesindeki bir şey içimde kötü bir his uyandırmıştı.

"Neler oluyor?"

Masaya düşen bir yaprağı silkeledi. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Kalp atışlarım hızlandı. Vale'ye bir şey mi olmuştu? "Ras, ne oldu?" diye sordum panikle.

Dirseklerini dizlerine dayayıp bir iç çekti. "Dem ve Vale burada olduğumuzu bilmiyorlar."

Kaşlarımı çattım. Bu nasıl mümkün olabilirdi? "Ne? Tüm bunların senin ve Dem'in fikri olduğunu sanıyordum. Ben doktorla birlikteyken onunla konuşmadın mı?"

"Evet, konuştum. Ufak bir fikir ayrılığı yaşadık." Elini sakalının üzerinde gezdirdi.

"Bu da ne demek?"

Bakışları bana doğru kaydı. "New York'tan tek başıma ayrılmamı emretti."

Ah. "Damiano'nun beni buraya getirme emrine itaatsizlik ettiğini mi söylüyorsun?"

"Seni geride bırakmamı istedi," dedi cevap olarak.

Midem bulanmaya başlamıştı. "Ras, *don*larına itaatsizlik eden adamlara ne olur?"

Hiçbir şey söylemedi ama gözleri onu ele veriyordu.

Bu bir ihanetle aynı şeydi. Benim için Damiano'ya ihanet etmişti. Bir sağkol, yaşamak istiyorsa bir *don*a ihanet etmezdi.

Umutsuzlukla boğazım düğümlenmişti. "Bunu yapmamalıydın."

Kalın kaşlarını çatıp bana baktı. "Diğer seçeneğim seni Rafaele'ye götürmekti. Bunu yapamazdım, Şeftalicik."

Ayağa kalktım. "Yani bana haber bile vermeden hayatını benim için bir kenara mı attın? Belli ki bundan mutlu olmayacağımı biliyordun çünkü bana söylemeyi dört gün geciktirdin!"

Çenesi gerildi. "Bunun olmasını istemedim. Çoktan olmuş bitmiş bir şey için üzülmeni istemedim. Ben bir karar verdim, Gemma. Bu kararı verdiğimde sonuçlarını biliyordum. Suçluluk duymanı gerektirecek hiçbir şey yok."

İnanmayarak başımı iki yana salladım. "Damiano senin en eski arkadaşın. O senin *don*un." Böyle bir şeyi nasıl yapabildiğini anlamıyordum. Nasıl bunların herhangi biri mantıklıymış gibi davranabiliyordu?

Ras da ayağa kalktı. "Bir konyu netliğe kavuşturayım. Babanın seni dövmeye çalışmasını izledikten sonra seni o şehirde yalnız bırakmamın hiçbir yolu yoktu."

Kalbim sıkışmıştı.

Elini yüzüme götürdü ve parmaklarını morarmış yanağımda gezdirdi. "Bana neye mal olduğunu biliyorum. Ve eğer seni güvende tutabileceksem aynı bedeli tekrar tekrar öderim."

"Bu kararın ince ayrıntılarını benden saklamaya hakkın yoktu," dedim zayıf bir sesle.

"Gemma, bunların hiçbirinin önemi yok. Seninle tanışana kadar hayatımın ne kadar boş olduğunun farkında bile değildim. Geçtiğimiz on yıl boyunca Damiano'ya hizmet etmek için yaşadım ve bunu isteyerek yaptım. Bu bana bir amaç ve anlam verdi. Ama beni hiçbir zaman gerçekten mutlu etmedi."

"Peki ya ben?"

Bakışları kıvılcım saçıyordu. "Beni o kadar mutlu ediyorsun ki kendimi yeni bir adam gibi hissediyorum."

Ciddiydi. Sesi, *Keşke ben de hissetseydim*, dediğim bir kesinlik ve inançla doluydu.

Aşina olduğum şüpheler yine içime sızmıştı.

Hayatındaki boşlukları doldurmak için yeterli miydim?

Onun için nasıl her şey olabilirdim?

"Neden Damiano'yu aramayı denemiyorsun? Ona her şeyi açıklarsan seni dinleyecektir."

Ras başını iki yana salladı. "Bunu riske atamam. Bir *don*un emrine itaatsizlik ettim. Casalesi için bu ölümle cezalandırılabilecek bir suç."

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissedebiliyordum. "Ras, o sana bunu asla yapmaz."

"Belki yapmaz ama seni götürmemi istemediğini açıkça belirtti. İzimizi bulmaya çalışmayacağından emin olana kadar bu riski göze alamam."

"Bu ne zaman olacak?"

"Bilmiyorum, Gemma. Özür dilerim. Vale ile bir süre konuşamayacağın için kendimi çok kötü hissediyorum ama söz veriyorum bu sonsuza kadar sürmeyecek. Sadece her şeyi çözmek için zamana ihtiyacım var."

Vale ile konuşamamaktan duyduğum hayal kırıklığı, Ras'ın hayatında yarattığım büyük trajedinin yanında önemsiz kalıyordu.

"Bunu kabullenmen mümkün değil."

"Seninle olduğum sürece iyiyim." Bana güven verici bir şekilde gülümsedi ama beni böyle kandıramazdı.

Onun bir parçası acıyordu.

Beni bir öpücük için kendine çekerek karanlığı kovuşturdu.

Bedenim sanki onun için yaratılmışım gibi kolaylıkla onunkine uyum sağlıyordu.

Birbirimize dokunduğumuzda etrafımızdaki tüm sorunlar yok oluyordu. Onlar buraya, ikimizin arasına ait değildi. Yarattığımız bu fanteziye ait değillerdi.

Ama ayrıldığımızda yavaş yavaş geri geliyorlardı.

Ertesi sabah uyuyan Ras'ın yanında, içimin derinliklerine yerleşmiş bir panik duygusuyla uyandım.

Ras, Damiano'nun emirlerine karşı gelerek beni buraya getirmiş.

Çarşaflar terden ıslanmıştı. Onları ittirip biraz su almak için yatak odasından çıktım.

Şafak vaktiydi. Doğan güneş denizi sıvı bir cam gibi gösteriyordu.

Pencerenin kenarında durup suyumu içtim ve büyüleyici manzaraya odaklanarak kafamı boşaltmaya çalıştım.

Her şey yoluna girecekti.

Hiçbir etkisi olmadı.

Ben *papá* gibi değildim.

Kendime söylediğim yalanlara inanmıyordum.

Biraz zaman alabilirdi ama Ras hakkında bildiklerime bakılırsa eninde sonunda arkadaşını özleyecekti. Aralarında onlarca yıllık bir geçmiş vardı.

Peki sonra ne olacaktı?

Öfkelenecekti.

Yavaş yavaş başlardı, şeftalinin yüzeyinde beliren hafif beyaz küf gibi. O kadar silik olurdu ki gerçekten orada olduğundan emin olamazdınız. Ancak zamanla kabuk yumuşar ve matlaşırdı. Çürüme yayılır ve meyve tanınmaz hâle gelene kadar bozulurdu.

Ta ki çekirdeğine kadar çürüyene dek.

Ve sonra bir şeyleri düzeltmek için çok geç olurdu.

New York'tan ayrılalı beş gün olmuştu ve ben ayrıldıktan sonra ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Cleo ile konuşmak istiyordum.

O bana her şeyi anlatırdı ve belki de bu karmaşadan bir çıkış yolu bulabilirdim.

Eve gidersem Damiano, Ras'ı geri alabilirdi. Ona Ras'a yaptığı şeyi yapması için yalvardığımı ve bunun onun suçu olmadığını söyleyebilirdim. Bütün suç benim üzerime kalabilirdi.

Ras'ın telefonları nerede sakladığını biliyordum ama önce telefonumdan Cleo'nun numarasını bulmam gerekecekti çünkü tabii ki ezberimde değildi. Ras New York'ta kapattığından beri telefo-

num kapalıydı. Muhtemelen şarjı bitmişti. Şarj etmenin bir yolunu bulmalıydım.

Ya telefonu açtığım anda *papá* beni takip edebiliyorsa? Bu şeylerin nasıl çalıştığını bilmiyordum ama belki hızlıca yaparsam bir şey olmazdı.

Bu fikri kafamın içinde evirip çevirdim ama bir şey beni rahatsız ediyordu.

Korkunç derecede bencilce bir şey.

Onu bugün aramak zorunda değildim, değil mi? Ras'ın bana söylediklerini unutabilir ve ilk günlerdeki o mutluluk dolu anlara geri dönebilirdim.

Eğer eve dönersem bunu bir daha asla yaşayamazdım. İnsanlar tüm hayatlarını Ras gibi birini arayarak geçiriyordu.

Kendilerini mutlu, istenilen ve sevilen biri olarak hissettiren birini.

Avucumu bana aldığı kolyenin etrafına sardım. Uzakta bir yelkenli suyun üzerinde süzülüyordu.

Ras ve ben dile getirmemiş olsak da her hareketimiz, her bakışımız, her dokunuşumuz alev alıyordu.

Evet, birkaç gün daha.

Odamıza geri döndüm ve sessizce banyoya girdim. Duşun ısınması biraz zaman alıyordu, bu yüzden beklerken aynada kendime baktım. Yüzümdeki morluk solmuştu.

Kaburgalarımdaki de bronzlaştığım için o kadar belirgin değildi.

Yine de tenimdeki bu izler bana unutmak için çok uğraştığım geçmişimi hatırlatıyordu.

Duşa girip yıkandım, vücudumdan aşağıya doğru sabunlu su akıyordu.

Bir ses arkamı dönmeme neden oldu.

Ras. Bilerek duşa doğru ilerledi, kapıyı açtı ve akan suyun altına girerek beni duvara yasladı. Aç bakışları vücudumda gezinirken içimi bir heyecan dalgası kapladı.

"Günaydın," dedi, sesi hâlâ uykulu olduğu için kalındı. "Nereye gittiğini merak ettim."

"Sadece on dakikalığına gitmiştim," diye takıldım ona.

Çoktan sertleşmişti ve aleti kalçama sürtünüyordu.

"Bana ne yaptığını bilmiyorum, Şeftalicik," dedi yaklaşarak. "Kulağa ne kadar çılgınca geldiğinin farkındayım ama yemin ederim senden uzakta geçirdiğim bir dakika bile çok uzun geliyor."

Göğsüm o kadar güçlü bir sevgiyle kabarmıştı ki sanki patlayacakmış gibi hissediyordum.

Bazen onun yanında yatarken, kokusu her tarafımı sarmışken ve kolları belime dolanmışken yine de yeterli olmuyordu. Onun derisinin altına gömülmek için delice bir istek duyuyordum. Onunla bir olmak için.

Avucunu başımın yanındaki duvara bastırıp kokumu içine çekti ve eğilip beni öptü. Dişleri dudaklarımı çekiştiriyor ve ısırıyordu.

Dili ağzımın içine girdi ve diğer eliyle göğsümü kavradı.

Bana kıyasla büyük oluşunu seviyordum. Böyle durduğunda kaya gibi omuzlarının arkasını göremiyordum.

Avuçlarını ıslak, çıplak kalçalarımın altına soktu ve bacaklarımı beline dolayabilmem için beni kaldırdı. Gözlerim kaslarının altında yaptığı büyüleyici dansı takip etti. Su, sert ve çıkıntılı göğsü ile yuvarlak pazılarından aşağı akıyordu, karın kaslarının çıkıntıları arasından akıp geçiyordu.

"Balayı evresi. Geçecek." Parmakları üzerimde gezindiğinde nefesim kesildi.

Kıkırdadı. "Umarım öyledir çünkü bu şekilde ne yapacağımı bilmiyorum." Parmakları içimde daha da derine girdi. "Şu anda yapmak istediğim tek şey seninle olmak."

Başparmağı klitorisimi bulduğunda başım geriye düştü. "Tanrım." Yavaş ve emin daireler çizerek ovaladığında tenimde zevk kıvılcımları patladı. İnledim, bana nasıl doğru dokunacağını bilmesine bayılıyordum.

Dudaklarını boynumun kenarına bastırdı. "Çıkardığın bu sesler... Onları ne kadar sevdiğimi bilmiyorsun."

"Yaptığın şeyi yapmaya devam et, daha fazlasını duyacaksın," diye mırıldandım, gözlerim tüm vücuduma yayılan zevk dalgalarına karşı kapanırken.

Ras başını aşağı eğdi ve ağzıyla bir meme ucunu yakaladı. Onu emdiğinde, tenimde ürperdi. Sanki dokunuşu elektrikle yüklü gibiydi. Aramızdaki kimya başımı döndürüyordu. Bu hep vardı. Sadece o ilk günlerde bunu yönetecek bir yol yoktu.

Ras geri çekildi ve burnunu yanağıma dayadı.

Ona tembelce gözlerimi kırpıştırdım. "Seni içimde istiyorum."

"Siktir, gidip prezervatif almam lazım," diye mırıldandı ve beni tekrar yere indirmek için hamle yaptı.

Avucumu pazılarına koyarak onu durdurdum.

"Regl dönemimden bir hafta öncesindeyiz. Kullanmamıza gerek yok. Risk düşük."

Gözleri o kadar karardı ki neredeyse siyaha dönmüştü.

Parmaklarını kalçalarıma daha çok bastırdığını hissedebiliyordum. "Emin misin?"

Aletinin ucu hassas girişime sürtündüğünde başımla onayladım. "Evet. Her şeyini hissetmek istiyorum."

Alnını benimkine bastırıp içime girmeye başladı.

Beni genişletmeye başlamasıyla, "Bu çok iyi," diye fısıldadım dudaklarına karşı.

"Aletimin daracık içini genişletmesi hoşuna gidiyor mu?"

"Hı hı."

Ras kendisini sonuna kadar ittirdi. Tanrım, o kadar derine girmişti ki onu karnımda hissedebiliyordum.

"Siktir," diye inledi. "Mükemmelsin."

Övgüsü karşısında ürperdim. Şimdiye kadar bunun ne kadar hoşuma gittiğini öğrenmişti ve övgülerini üzerime yağdırıyordu.

Ras omzumu öptü ve hareket etmeye başladı, her itiş beni duvara daha çok bastırıyordu. Vücudum sızlıyor, sinir uçlarım zevkle titreşiyordu. Her şey çok doğru geliyordu.

Sanki vücudum onun için yaratılmış gibiydi.

Dudaklarıma yapıştı, ısırıyor ve yalıyordu.

Pazılarını sıktım ve tam yerine gelene kadar sırtımı eğdim. "Aman Tanrım."

"İşte buradasın." Avuç içleri kıçımı sıktı. "Siktir, bebeğim. O daracık ıslaklığınla boşalt beni."

Kaslarım onun sözleriyle kendiliğinden kasıldı ve sonra dünyam onun içimdeki hissine daldı.

Dik bir uçurumdan düşüyordum.

Ras kısık bir inilti çıkardı ve birkaç dakika sonra benden ayrıldı. "Benimsin. Sen benimsin."

"Ben seninim," diye nefes aldım, sanki gerçekliğe bağlandığım tek bağ oymuş gibi ona tutundum.

Bu duygunun içinde kalmak istiyordum. Bunun tadını çıkarmak istiyordum.

Ama son sözlerimin hemen ardından rahatsız edici bir düşünce aklıma takılmıştı.

Balayı aşaması sona erdiğinde benim yüzümden her şeyi kaybettiğine pişman olması ne kadar sürerdi?

Bir korku dalgası sıcak puslu havayı delip geçti.

Ras benden ayrıldı ve beni yere indirdi. Alnıma bir öpücük kondurdu. "Hadi seni temizleyelim."

Saçımı yıkamasına ve vücudumu köpürtmesine izin verdim ama aklım başka yerdeydi.

Böyle mi olacaktı? En iyi anlarımızda bile alttan alta hep bir korku mu duyacaktım?

Üzerimizde bir giyotin asılıydı ve birbirimizden her uzaklaştığımızda bunu hatırlayacaktık.

Kurulanıp her şey yolundaymış gibi mutfakta kahvaltı etmeye gittik ama bendeki değişikliği fark etmesi uzun sürmedi.

Yüzümdeki ifadeyi görünce kaşlarını çattı. Beni anlamakta çok iyi hâle gelmişti.

Masanın öbür ucuna uzanıp elimi avuçlarının içine aldı.

"Gerginsin."

Gözlerimi kaçırdım. "İyiyim."

"Bana yalan söyleme," diye yalvardı, sesi alçak ve deliciydi. "Bana söyleme."

Dudağımı dişlerimin arasına aldım. "Bunun nasıl biteceğinden korkuyorum."

Gözleri karardı, sanki dürüst olmamı istiyordu ama belki de o kadar da istemiyordu. Ya da belki de geleceğimiz hakkında düşünmekten kaçınıyordu çünkü kolay cevaplar olmadığını biliyordu.

Onun sessizliği karşısında savunma mekanizmam devreye girdi. "Boş ver."

"Hey." Elimi bıraktı ve koltuktan kayarak önümde diz çöktü, gözlerimizi aynı seviyeye getirdi. "Bu mu? Asla bitmeyecek. Korktuğunu biliyorum. Biliyorum. Ama birlikte olduğumuz sürece her şeyi çözebiliriz. Beni duyuyor musun? Her şeyi yavaş yavaş yoluna koyacağız."

Gözyaşlarım gözlerimin arkasına aktı. "Hiç suçluluk hissetmiyor musun? Dem'le aranızda olanlar için? Seni önemseyen insanlar nerede olduğunu merak ettikleri için?"

Saçımı geriye doğru ittirdi. "Seninle birlikte olmak için ödemem gereken bedel suçluluksa, öderim. Memnuniyetle."

Bunu şimdi söylemek onun için kolaydı. Peki ya bundan haftalar sonra? Her şey kafasına dank ettiğinde ne olacaktı?

Bakışlarımdaki tereddüttü görünce kaşlarını çattı. "Bana inanmıyor musun?"

Sıkıntımı yutup yalan söyledim. "İnanıyorum. Tabii ki inanıyorum."

BÖLÜM 31

GEMMA

Suçluluk fizikseldir. Bağırsaklarınızın içinde büyüyen, her geçen gün daha da büyüyüp sizden beslenen bir parazittir.
Sekizinci günde kırılmıştım.

Eğer bunu düzeltmezsem, parazit beni tamamen tüketecekti.

Ras'ın bana öfkelenmesi yıllar alsa bile, ben kendime bundan çok daha kısa sürede kızacaktım.

Ras markete alışverişe gittiğinde eski telefonumu komodinden çıkarıp mutfaktaki kablo ve şarj aletiyle dolu çekmeceye baktım.

Telefonuma uyan bir tane bulduğumda bunu bir işaret olarak kabul ettim.

Ekran açılana kadar saniyeleri saydım. Hemen Cleo'nun numarasını yazıp telefonu tekrar kapattım ve kullan-at telefondan onu aradım.

Açması uzun sürmedi. "Alo?"

Mutfak masasına oturdum, sesini duyunca bacaklarım titredi. "Cleo," diye nefes aldım.

Şaşırmış bir soluk sesi duydum. "Gem! Arayan numarada *Bilinmiyor* olarak görünüyorsun. Neredesin?"

"Uzak bir yerde. İyi misin? Bana neler olduğunu anlat."

"Kahretsin, bekle. Kimsenin duymadığından emin olmak için banyoya gireyim. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Ras'la mı birliktesin?"

"Evet."

"Tamam, güzel," dedi, sesi rahatlamış gibiydi. "Kahretsin, Gem. İkinizin nereye gittiğini kimse bilmiyor. *Papá* tüm *capo*lara sizi aramalarını emretti ama klandan başka kimse gittiğinizi bilmiyor. Her şeyi gizli tutuyor ve Rafaele'ye sizi hemen geri getireceğini söyledi. *Papà*, Damiano'dan yerini öğrenmeye çalışıyor ama Damiano nereye gittiğinizi bilmediğini söylüyor. Kimse ona inanmıyor."

"İnsanlar Ras'ın beni Damiano'nun emriyle götürdüğünü mü düşünüyor?"

"Elbette. Öyle, değil mi?"

İçimde bir rahatlama hissettim. Damiano Ras'ı mı koruyordu?

Ras'ın kendi başına hareket ettiğini açıkça belirtebilir ve böylece herhangi bir suçlamayı saptırabilirdi ama yapmamıştı. Demek ki hâlâ uzlaşabileceklerine dair bir umut vardı.

Telefonu daha sıkı tuttum. "Yani *papá* hâlâ hapiste mi?"

"Evet. Dinle, görünüşe göre tüm bu veraset meselesi artık söz konusu. Rafaele *papáya* yardım etmeyi reddediyor. *Papá* anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirene kadar hiçbir şey yapmayacağını söyledi."

Bunun olabileceğini düşünmüştüm. Rafaele net bir geri ödeme planı olmadan iyilik yapacak birine benzemiyordu. "Peki ya Vince? Döndü mü?"

"Döndü. Ona lanet olası bir pislik olduğunu söyledim. Aslında bundan çok daha fazlasını söyledim. İlk ortaya çıktığında bizi görmeliydin. Annem beni resmen üstünden çekmek zorunda kaldı."

Ağabeyim New York'a dönmüştü. Artık tüm sorunlarını rahatça çözemediğim için o da adım atmak zorunda kalmıştı.

"Tüm bu olanlarla ilgili pozisyonu nedir?" diye sordum.

"Babam hapisteyken işleri o yürütüyor ama burada olmak istemiyor. Bir prensese âşık olduğunu söylüyor."

Gözlerim irileşti. "Prenses mi? Ne demek bu?"

"Kelimenin tam anlamıyla bir prenses. Bir Avrupa ülkesinin kraliyet ailesinden. İsviçre değil ama belki İsveç? Bilmiyorum. Coğrafyanın en kötü dersim olduğunu biliyorsun."

"Peki bu ne anlama geliyor?"

"Geri dönmek istememesinin nedeni o demek. Ya da en azından bir tanesi."

Midem bulanıyordu. Vince ve *papá* halefiyet planlarını yıllar önce yapmışlardı. Görünüşe göre Vince'in o zamanlar bu kadınla bir ilişkisi varmış gibi görünüyordu ama bana ondan hiç bahsetmemişti. Ağabeyimi sandığım kadar iyi tanımadığımı hissetmeye başlıyordum.

Cleo, "Vince ben ona çıkıştıktan sonra utanmış görünme nezaketini gösterdi," diye devam etti. "Bence seni *papà*yla birlikte manipüle ettiği için pişman ama sorumluluklarını tam olarak benimsediği söylenemez. Rafaele'yi hâlâ anlaşmaya ikna etmek için fazla mesai yapıyor."

Alnımı ovuşturdum. Beklediğim kadar büyük bir karmaşaydı.

Cleo, "Bence bir süre geri dönmemelisin," dedi. "*Papá*yı görmeye gittiğimde, onu bir daha görürse Ras'ı öldüreceğini söyledi."

Panik ciğerlerimi sıkıştırmıştı. Öldürmeyecekti. Ras'a bir şey yapmasına izin vermeyecektim.

"Her neredeysen iyi misin?" diye sordu Cleo.

"Evet, burada güvendeyim."

"Ras seninle ilgileniyor mu?"

"Evet." Ama ne pahasına?

"O nasıl? Siz ikiniz nasıl geçiniyorsunuz?"

Ona iyice âşık oldum ve sanırım bu en başından beri kartlarda vardı.

İbiza'dan bulanık bir anı aklıma gelmişti, başparmağı tenimi okşuyordu, dudakları *Bunu sana kim yaptı?* diyordu.

Gözlerimi kapatıp boğazımı temizledim. "Yürütüyoruz. *Papá*nın gerçekten de Rafaele'nin yardımı olmadan dışarı çıkmasının bir yolu yok mu?"

"Emin değilim ama öyle görünüyor. Görünüşe göre birden fazla köstebek varmış. Kim olduğunu bilmiyorum ama federallere *papá*yla ilgili pek çok şey vermişler."

"Yani ben geri dönmezsem, *papá* hapiste kalacak."

"Tam da ait olduğu yerde," dedi sert bir şekilde. "Gemma..." Nefes verdi. "Gem, sen gitmeden hemen önce ofisinde sana vurduğunda... Bu ilk değildi, değil mi?"

"Hayır, değildi."

"Özür dilerim. Çok üzgünüm. Fark etmediğime inanamıyorum."

"Senden sakladım."

"Hayır, ben kaltak gibi davranıyordum. O kadar bencil davrandım ki gözümün önündeki şeyi fark edemedim. Bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum. Sen daha iyi bir kardeşi hak ediyorsun."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Sen de kendi sorunlarını yaşıyordun."

"Sen ondan dayak yerken ve istemediğin bir adamla evlenmeye zorlanırken ben sadece babamı kızdırmak için isyan ediyordum. Biz aynı değiliz," dedi acıyla karışık bir ses tonuyla. "Ras için Tanrı'ya şükürler olsun. Ofisten gelen sesleri duyduğumda ve sonra seni gördüğümde... Tanrım," dedi sesi çatallaşarak. "Hiç bu kadar korkmamıştım, Gem. Rafaele benden bir adım ötede Ludovico'yu öldürdüğünde bile."

Derin bir nefes alıp duygularımı dizginlemeye çalıştım. "Sorun yok Cleo. Artık güvendeyim."

"Seni çok seviyorum. Senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun, değil mi? Artık her şeyi daha net görüyorum ve geri döndüğünde hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağına söz veriyorum."

Kendimi toparlamak için bir an durup sözlerinin içime işlemesine izin verdim. "Biliyorum. Ben de seni seviyorum."

Ras yakında dönecekti, o yüzden bu işi bitirmeliydim. "Sence ne yapmalıyım?"

"Ne istersen. Kimseye bir şey borçlu değilsin."

Ras hariç. Her şeyimi ona borçluydum. "Eğer geri dönersem, Vince İsviçre'ye geri dönebilir ve Rafaele de *papà*yı dışarı çıkarır. Her şey yerli yerine oturur," dedim sesli düşünerek.

"Bunu düzeltmek senin işin değil."

Öyle olmadığını biliyordum. Ama eve gidip bunu hak etmeyen insanlara yardım edebilirdim ya da burada kalıp Ras'ın hayatını mahvedebilirdim.

Seçim çok açıktı ama hiç de kolay değildi.

Boğazımda düğümlenen yumruyu yutkunarak, "Cleo, eve döneceğim. Vince'e söyler misin? Sana yerimi söyleyeceğim. Ras'ın peşinden kimseyi göndermeyeceğine ve *papá*nın da ona zarar vermesine izin vermeyeceğine dair hayatı üzerine yemin edene kadar yerimi ona söyleme. En yakın özel havaalanına benim için bir uçak göndermesini söyle. Orada olmanın bir yolunu bulacağım."

"Emin misin?"

"Eminim. Yaz." Ona Girit'teki adresimizi verdim.

Cleo bir nefes verdi. "Tamam, ben hallederim. Benim gitmem gerek. Sanırım *mamma* geliyor. Seni seviyorum, tamam mı?"

"Ben de seni seviyorum." Telefonu kapattım.

Ras buradan öylece çıkıp gitmeme izin vermiyordu. Kalmam için kavga edecek, tartışacak, duymak istediğim her şeyi söyleyecekti.

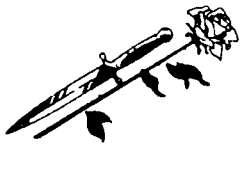
Bunun işe yaramasının tek yolu onu istemediğimi söylememdi.

Bunu yapma düşüncesi göğsümü acıyla sıkıştırıyordu. Onun kalbini kırmak zorunda kalacaktım.

Yüzüne karşı yalan söyleyebilir miydim? Çünkü bu bir yalandı.

Onu seviyordum.

Bu yüzden gitmesine izin vermeliydim.

Gün batımı özellikle bu gece çok güzeldi. Gökyüzü pembe ve turuncunun tonlarına boyanmıştı, yansıması Akdeniz'in üzerinde parıldıyordu.

Ras ve ben taze *linguine* yapmıştık ve verandadaki sandalyelerden birinin üzerindeki yerimden, onun makarnayı dikkatlice kaynar su dolu bir tencereye döküşünü izliyordum. Dikkatimin üzerinde olduğunu hissedip bana sırıttı. "Üç dakika."

Yaklaşık on dakika önce beni buraya bir bardak gülle göndermişti çünkü sürekli bir şeyleri düşürüyordum ve sinir krizinin eşiğindeydim. Sıkıntımı sakarlık olarak algılamıştı.

Eski telefonum elbisemin cebinde titreşirken büyük bir kuş gökyüzünde zarif bir yay çizdi.

Buraya bakmadığından emin olmak için Ras'a hızlı bir bakış attıktan sonra Cleo'dan gelen mesajı okudum.

Yarın, sabah 10'da.

Avuçlarım terlemişti. Uçak beni almaya ve New York'a geri götürmeye geliyordu.

Ras elinde iki tabakla gelip birini önümdeki masaya koyarken telefonu sandalyenin minderinin altına sakladım. *Linguine*in üzerinde ev yapımı *sugo*, rendelenmiş parmesan ve fesleğen vardı.

Çatalımı elime aldım. "Çok lezzetli görünüyor," dedim, içim parçalanıyor olsa da ses tonumu neşeli tutmaya çalışarak.

Haberi vermeden önce onunla son bir akşam yemeğinin tadını çıkarmak istiyordum.

Masanın köşesini aramızda bırakarak bana en yakın koltuğa oturdu ve bir elini kalçama koydu.

İlk ısırığımı aldım. Tadı o kadar güzeldi ki inlememi tutamadım. Olağanüstü bir aşçıydı.

Bu ses onun sırıtmasına neden oldu. "Lanet olsun, tatlıya gelmeden beni sertleştireceksin."

Ağzımdakini yutup kendimi gülümsemeye zorladım. "Yalancı. Sen zaten sertleşmişsin."

Gözleri parladı. "Neden kucağıma gelip kontrol etmiyorsun?"

"Acıktım," dedim elimle tabağımı göstererek.

"Sana yedirebileceğim bir şeyler var."

Kendimi daha önce hiç hissetmediğim kadar kötü hissetmeme rağmen beni güldürmeyi başarıyordu. "Kes şunu. Bu makarnanın tadını çıkarmaya çalışıyorum."

Elini kalçamda gezdirdi, elbisemin altına doğru ilerledi ve iç çamaşırımın kenarında durdu. Yemeğine daldı ama parmakları tenimde ileri geri geziniyordu, tam olarak dokunmasa da merkezime doğru gittikçe yaklaşıyordu.

Isı yavaş bir dalga hâlinde vücuduma yayılıyordu.

Bakışlarını benden ayırmıyordu, dokunuşundan etkilenmemiş gibi davranmaya çalışmamı izlerken gözlerinde eğlenen bir parıltı vardı.

Makarnamı bitirene kadar ıslanmıştım ve nefeslerim kısa kısa çıkmaya başladı. "Ras," diye mırıldandım.

Kaşlarını çattı. Tabağının yarısı hâlâ doluydu.

"Daha hızlı ye," diye yalvardım, parmağının ucunu kumaşın altından geçirip üzerimde gezdirirken.

Bir sonraki lokmasını biraz şarapla yedi ve sonra bir peçete alıp dudağına bastırdı. Elini çekti, tabağını kenara itti ve sanki üzerine çıkmamı istermiş gibi masanın yüzeyine vurdu.

Heyecandan tüylerim diken diken olmuştu. Ayağa kalktım.

"Kıyafetlerini çıkar," diye emretti, sesi kısıktı. Ela gözlerinin içinde ateş parlıyordu.

Elbisenin askılarını omuzlarımdan sıyırıp yere bıraktığımda Ras memnun bir ses çıkardı. Külotum da elbisenin yanına düşene kadar bekledi ve sonra, "Aferin kızıma. Şimdi masanın üzerine çık ve bacaklarını arala. Sıradaki yemeğim için hazırım," dedi.

Dediğini yaptım, klitorisim heyecandan titriyordu ve meme uçlarım sertleşmiş bir şekilde onun ilgisini bekliyordu. Ona itaat etmek kolaydı.

Bu düşünce bana çok yakında tam tersini yapmak zorunda kalacağımı hatırlatmıştı... Tanrım, ona söylemem gerekecekti.

Ellerini kalçalarıma doladı, öne doğru eğildi ve yüzünü bacaklarımın arasına gömdü.

Dili bir anlığına beni sıkıştıran, kalbimden parçalar koparan düşünceleri kovaladı. Ras, beni becermesi, içime girmesi, beni doldurması için yalvarana kadar benimle ziyafet çekti.

Sonunda ayağa kalkıp ensemdeki saçları çekiştirdiğinde kalçalarım titriyor ve ter damlaları göğüslerimin arasından damlıyordu. Kemerini ustalıkla çözerken dudaklarıma karşı "Çok açgözlüsün," dedi. Dudaklarında kendimi tattım. Sakalından kendi kokumu alıyordum. "Aletim için çaresiz kalmana bayılıyorum." Dili alt dişlerimin üzerinden kaydı ve öpücüğü derinleşti. Açıklığıma doğru ilerlediğini hissediyordum. Aramıza uzandım ve onu içime doğru kaydırdım. İnleyip kalçalarını hareket ettirmeye başladı, dudakları hâlâ benimkilere kilitliydi.

Çok, *çok* iyi hissettiriyordu.

İtişlerini hızlandırdıkça topuklarım kalçalarına gömüldü.

Sırtım dikleşti. Altımızdaki masa titriyordu, tabaklar ve çatal bıçaklar o kadar yüksek sesle tıngırdıyordu ki kırılacaklarından korkmuştum ama o durmadı ve ben de ondan bunu isteyecek değildim. Orgazmımın yaklaştığını, bedenimin alevler içinde kaldığını hissederken olmazdı.

Akılsız ve her şeyi yutan ihtiyaç içimde nabız gibi atıyordu.

Tırnaklarımı Ras'ın sırtına batırıyor, vücudunda izler bırakıyor ve derisini yırtıyordu.

"Siktir," dedi hırıltılı bir sesle, aleti içimde ve sıcak nefesi kulağımın dibindeydi. "Çok iyisin. Çok iyi. Geliyo—"

Kasılmalar aniden ve öyle şiddetle gelmişti ki beni şaşkına çevirdi. Nefesim kesildi. Ciğerlerimde hava kalmamıştı. Nasıl nefes alacağımı unutmuştum.

Ras'a tutundum ve boşalırken onun gerildiğini hissettim. İnliyordu, beni tutuşu acı verici derecede sıkılaşıyordu ama acı bir şekilde doğru hissettiriyordu.

Gözümden bir damla yaş süzüldü. Tanrım, kendimi toparlamam gerekiyordu.

"Seni seviyorum, Şeftalicik," deyip dudaklarıyla şakağımda bir iz sürdüğünde donakalmıştım.

Ben de seni seviyorum. Seni düşündüğümde, göğsümün içinde sanki bir hız treninin tepesinden aşağı iniyormuşum gibi ezici bir his oluyor.

Yüzümü onun çıplak göğsüne yaslayıp gözyaşlarımı sakladım. Kalbi küt küt atıyordu.

Ne kadar çaresizce istesem de karşılık veremiyordum. Eğer söylersem ayrılamazdım. Kalbini kıramazdım, ki yapmam gereken de buydu.

İçimden çıktığında, paniğin eşiğindeydim.

Geri çekilip bacaklarımı araladı ve yemek masasının her yerine döllerini sızdırdığı yere bakarken hâlâ nefesini tutuyordu.

Gözleri memnuniyetle parlıyordu. Parmak uçlarını kalçamın iç kısmında gezdirdi. "Bunu görmek beni deli ediyor bebeğim. Tahmin bile edemezsin."

Gözyaşlarımı silmek için avuçlarımı yüzümde gezdirdim ve masadan kalktım. "Ben temizlenmeye gidiyorum," diye mırıldandım, çoktan banyoya doğru yola çıkmıştım.

Kendimi uyuşturmam gerekiyordu. Beynimi kalbimden ayırmam gerekiyordu.

Ve sonra ona söylemeliydim.

Duşta, bir saniye daha dayanamayana kadar dondurucu soğuk suyun altında durdum ve sonra yatak odasına gittim. Ras *boxer*ıyla yatakta yatıyordu, kollarını başının arkasında kavuşturmuştu, pazıları şişmişti.

Uykuya dalmış olabileceğini düşünüyordum ama beni duyduğunda gözleri fal taşı gibi açıldı.

Bana attığı saygılı bakış neredeyse beni öldürecekti.

Bir daha kimsenin bana bu şekilde bakmayacağından kesinlikle emindim. İnancım bir an için sarsıldı ama duruşumu dikleştirdim.

Başka seçenek yoktu. Yapılması gereken buydu. "Ras, sana bir şey söylemem gerek."

"Neymiş o?" diye sordu umursamaz bir sesle.

"Sanırım bir hata yaptım."

Bana nazikçe gülümsedi. "Sorun her neyse, düzeltebiliriz."

"Ben..." Bakışlarımı ayaklarıma çevirdim. "Bunu seninle yapamam."

Uzun, korkunç bir duraklama oldu.

"Ne?" Sesi şaşkın geliyordu.

Kendimi ona bakmaya zorladım. "Özür dilerim. Artık burada seninle olmak istemiyorum."

Ayağa kalktı. "Gemma, sen neyden bahsediyorsun?"

"New York'tan gideceğimizi söylediğinde neler olduğunu anlamamıştım bile. Düşünecek zamanım yoktu. Bir hata yaptım."

"Hayır yalan söylüyorsun. Neden böyle saçma bir şey söylüyorsun?"

Ellerim titriyordu. Parmaklarımı arkamda birleştirdim. "Gerçek bu. Hayatımın sonuna kadar seninle kaçak yaşayamam. Vale ve Cleo'yu terk edemem. Bunu istemiyorum."

Bana inanmıyormuş gibi başını iki yana salladı. "Burada mutlusun."

"Onlar benim ailem," diye zorladım kelimelerin ağzımdan dökülmesi için. "Onları görmek istiyorum."

"Bana biraz zaman ver," dedi. "Bunu çözmek için biraz daha zamana ihtiyacım var."

"Zaman yok. Yarın eve dönüyorum. Kardeşimle uçağı ayarladım bile."

Yüzü solgunlaştı. Ayağa kalktı, tüm kaslı ihtişamını sergiliyordu ve aramızdaki mesafeyi geçerek birkaç santim ötede durdu. "Ne yaptın?"

Yutkundum.

Bir gün uyanacak ve hayatını bir kenara atmaya değmediğimi anlayacaktı. Beni sevdiğini söylüyordu ama bunun sebebi beni gerçekten tanımıyor oluşuydu. Ne kadar zavallı olduğumu bilmiyordu.

Tüm hayatımı ailemin onayının peşinde koşarak geçirmiştim.

Yıllarca kendimi savunmadan babamın beni dövmesine izin vermiştim. Kendimi küçültmekte ve önemsiz kılmakta iyiydim.

Cesur olmakta iyi değildim.

Peki ya Ras? O cesur birini hak ediyordu. Sonunda benim öyle olmadığımı anladığında, tüm bunlardan pişman olacaktı. Bir fiyaskoyu, değersiz, aptal bir şeyi seçtiğini anlayacaktı.

Nefesimi tuttum ve, "Ben gidiyorum," dedim.

"Siktir, Gem!" Sesinde hayret verici bir öfke vardı. "Peki ya ben ne olacağım? Biz ne olacağız?"

Sesim yükseldi. "Biz mi?"

Şaşkın görünüyordu.

"Eve gideceğim ve Rafaele'yle evleneceğim," dedim. En azından o zaman işe yarar bir şey yapmış olacaktım. Bir hayatı mahvetmek yerine iki hayatı kurtaracaktım.

"Onu sevmiyorsun."

"Onunla evlenmek için onu sevmeme gerek yok. Buraya gelmeyi kabul ettiğimde ne düşündüğümü bilmiyordum."

"Ve sen hâlâ bir bok bilmiyorsun," diye hırladı. "Ama ben biliyorum. Seni seçtiğimi biliyorum. Bize karşı olan her şeye rağmen seni seçtim. Seni seviyorum. Birini nasıl seveceğimi unutarak on yıl geçirdim ve yine de seninle geçirdiğim birkaç hafta her şeyi yeniden öğrenmem için yeterli oldu." Gerçeklikten uzak şekilde güldü. "Sen soluduğum havasın. Sen beni ayakta tutan zeminsin. Sensiz ben bir hiçim, Gemma."

Ona cevap veremedim çünkü kelimelerimin boğazıma düğümlendiğini hissedebiliyordum. Göğsüm yarılacakmış gibi hissediyordum.

"Özür dilerim," diye fısıldamayı başardım sonunda.

Gözleri çaresizlikle parladı. "Bunların hiçbiri senin için gerçek değil miydi?"

"Öyleydi," diye fısıldadım. "Ama biz bir boşlukta var olmuyoruz, Ras. Etrafımızda bir dünya var."

"İkimiz de denemeye istekli olursak o dünyayı istediğimiz gibi şekillendirebileceğimizi hiç düşündün mü?" Saçlarımı yüzüm-

den uzaklaştıracakmış gibi elini kaldırdı ama ben bir adım geri çekildim.

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ben kararımı verdim. New York'a vardığımda Rafaele ile aramı düzelteceğim ve onu, senin peşine düşmemesi için ikna edeceğim. Sen de İtalya'ya dönebilirsin. Sen Damiano'nun en iyi arkadaşısın. Sen onun ailesisin ve o, hâlâ seni koruyor. Seni geri alacaktır."

Yavaşça, çok yavaşça, omuzları çöktü. "Bunu neden yapıyorsun?" diye mırıldandı, tüm kalp kırıklığı bu kelimelerin içine dolmuştu.

Umutsuzluk içimi kaplamıştı. "Çünkü seni sevmiyorum." Sanki ona vurmuşum gibi hızla nefes aldı.

Yaptın. Onu kendinden uzaklaştırdın. Bunun geri dönüşü yok.

Göğsümün içindeki her şey kırılmıştı.

Ağzından korkunç bir ses çıktı, acıyla karışık bir kükreme.

Dönüp şifonyerin üzerindeki her şeyi yere fırlattı. Çiçekli bir vazo yere çarpıp paramparça oldu.

Şifonyerin kenarına tutunmuştu, başı aşağıda ve sırtı bana dönüktü.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu. İsmi dilimin ucundaydı, bu yüzden dilimi kanatacak kadar sert ısırdım.

Şifonyeri gürültüyle köşeye itti ve bana bir kez bile bakmadan yatak odasından çıktı.

BÖLÜM 32

GEMMA

Uyandığımda yalnızdım.

Ras'ın yattığı taraf soğuktu.

Dün geceyi hatırladığımda boğazıma bir yumru oturdu. Yalan söylemiştim, onu sevmediğimi söylemiştim. Oysa bu gerçeklerden çok uzaktı.

Çarşafı avucumun arasında buruşturdum, neredeyse kumaşı yırtacaktım. Yüzümü yastığına bastırıp kokusunu almaya çalıştım. Kokusu ciğerlerimi doldurdu. Sessiz hıçkırıklar göğsümü parçalıyor ve gözyaşlarım yastık kılıfını ıslatıyordu ama bu rahatlama geçiciydi. Gözlerimi kuruladığımda her şey hâlâ aynıydı.

Bugün sevdiğim adamı terk ediyordum.

Kendimi toparlayıp yataktan kalktım. Ras'ın beni berbat bir hâlde görmesini istemiyordum, bu yüzden makyajımı yapmak ve saçımı düzeltmek için zaman harcadım. Yanağımdaki morluk geçmişti ama kalbimdeki yara sonsuza dek orada kalacaktı.

*Papá*nın uçağı bu sabah beni almaya gelecekti, buradaki küçük özel bir piste inecekti. Toparlayacak fazla bir şeyim yoktu. Pazardan aldığım keten gömlek ve elbiseleri dolap askılarından indirip çan-

tama doldurdum. Ras'ın bana şehirdeki kuyumcudan aldığı kolye dolaptaki bir kancada asılı duruyordu. Her baktığımda muhtemelen beni ağlatacağını bilsem de onu bırakmaya kıyamadım. Boynuma taktığımda taşı, vücuduma kıyasla soğuktu.

On beş dakika sonra gitmeye hazırdım.

Ras'ı mutfakta, adanın yanındaki tabureye yığılmış hâlde buldum. Uyumamış gibi görünüyordu.

Bakışlarımı yüzünde gezdirdim, gözlerinin altındaki koyu torbalara ve dağınık saçlarına dikkat ettim. Tezgâhın üzerinde yarısı boş bir viski şişesi duruyordu. Gece boyunca içmiş miydi? Önünde kadeh yoktu ama lavaboda bir tane gördüm.

Beni duydu ve cansız bir şekilde baktı.

Sarhoş olduğunu sanmıyordum.

Bence içmeyi bir süre önce bırakmıştı ve kalan zamanını benim ne kadar sürtük olduğumu düşünerek geçirmişti.

Umarım yaptığı budur. Umarım benden nefret ediyordur. Bunu hak ediyorum. Tanrım, hak ediyorum.

Belki Damiano'ya dönüp onunla arasını düzelttiğinde beni affederdi. Zamanla, benim gibi biri için hayatını bir kenara atmanın ne kadar büyük bir hata olduğunu anlayacaktı. Beni Rafaele'nin yanında görecekti ve zamanında beni nasıl sevebildiğini merak edecekti.

Şu an ne kadar acı verse de doğru seçimi yapıyordum. Eve döndükten ve her şey yoluna girdikten sonra Dem, Ras'ı geri çağıracaktı. Onu affedecekti. Bundan emin olacaktım.

Çantamı yere bıraktım, kullan-at telefonu elime aldım ve bir taksi numarası bulmak için yerel bir gazeteyi karıştırmaya başladım. Bunu dün yapmalıydım ama kavgamızdan sonra onunla yüzleşemeyecek kadar korkaktım.

"Seni ben götüreceğim," dedi, sesi çok sertti. Ayağa kalktı ve bir bardak su içti.

Keder içimi parçalıyordu. "Taksiye binebilirim."

Cevap vermedi, sadece anahtarlarla çantamı aldı ve yanımdan geçip gitti.

Arabaya bindik. Sessizlik boğucuydu ama konuşmak daha da kötü olurdu. Söylenecek ne vardı ki? Kelimeler bunu daha iyi duruma getirmeyecekti.

Onun için bu kadar çok şeyden vazgeçtim ama yine de bu işi yürütmek için ona yeterli gelmedi, diye düşünüyor olmalıydı. *Benden daha ne istiyor? Verecek başka bir şeyim yok.*

Anlamıyordu. Birini sevdiğinde, senin yüzünden her şeyini kaybetmesini istemezdin. Son olmak istemezdin. Başlangıç olmak isterdin.

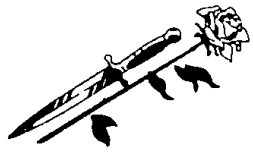
Havaalanına geldiğimizde, boğazım bir mengeneyle sıkıştırılıyormuş gibiydi. Arabayı park etti ve avuçlarını bacaklarının üzerine koydu. Bakışları ileriye, uçağın beklediği yere yöneldi.

Onu öpmek istiyordum ama ona söylediğim yalanlardan sonra bile acımasızlığımın bir sınırı olduğunu fark ettim. Parmaklarımı kolyenin etrafına dolamak dışında hareket etmedim.

"Bunu asla unutmayacağım," diye fısıldadım.

Âdemelması yutkunuşuyla hareket etti. Bir an için bir şey söyleyecekmiş gibi göründü ama sonra çenesi sertleşti ve söylemeyeceğini anladım.

Son bir nefes aldım, kokusunun havaya karışmasının tadını çıkardım ve sonra arabadan indim.

Havaalanından çıktığımda Vince beni siyah bir arabanın içinde bekliyordu. *Papá*nın iki adamı bana eşlik ediyordu. Her hareketimi izlediklerinin tamamen farkındaydım. İçlerinden biri arabanın kapısını açtı ve ben de arka koltuğa, ağabeyimin yanına oturdum.

Vince uzun bir süre beni inceledi. "İyi misin?" diye sordu sonunda, sesi temkinliydi.

Başımı hızla aşağı yukarı salladım. "İyiyim." Ona duyduğum öfke, göğsümün içinde dönüp duran diğer duyguların yanında sönük kalıyordu.

Yüzleşecek enerjim yoktu ama ne kadar acı çektiğimi görmesine izin vermemeye de kararlıydım.

Şoföre, "Bizi eve götür," demeden önce bakışları yüzümün yan tarafında takılı kaldı.

İçimde acı bir his vardı. *Eve*. Gittiğimiz yer benim evim değildi. Artık değildi. Orada olanları hatırlamadan *papà*nın ofisinin önünden geçebileceğimi hiç sanmıyordum.

Hareket etmeye başladığımızda Vince, "Neden geri dönmeye karar verdin?" diye sordu.

Uzun uçuş bana resmî hikâyemi bir araya getirme şansı vermişti ve bu hikâye, Ras'a olan gerçek hislerimi maskeleme yeteneğime bağlıydı. Beni alıp götürmesi için ona yalvardığımı söyleyecektim. Kendisi için büyük bir risk olmasına rağmen buna mecbur kalmıştı.

Kötü kararlarımın suçunu *papá*nın saldırısından sonraki travmatik hâlime bağlayacaktım. Ve sakinleştiğimde asıl yerimin New York olduğunu fark ettiğimi açıklayacaktım.

Eğer biri Ras'ın neden bana eşlik etmediğini sorarsa, Damiano'nun onu İtalya'ya geri çağırdığını söyleyecektim.

Şimdiye kadar Ras eve dönüyor olmalıydı, değil mi? Başka ne yapacaktı ki? Ve Damiano onu geri götürecekti. Götürmek zorundaydı. İner inmez Vale'yi aramak istedim, böylece Vince'e anlatmak üzere olduğum hikâyeyi ona da anlatabilecektim ama telefonum beni almaya gelen adamlar tarafından neredeyse ellerimden sökülüp alınmıştı. İçimden bir ses onu geri almamın biraz zaman alacağını söylüyordu.

"Cleo sana *papá* tutuklanmadan önce neler olduğunu anlattı mı?"

Vince rahatsız görünüyordu. "Evet."

"O zaman sağlıklı düşünemediğimi anlayabilirsin. Ras'ı kaçmama yardım etmesi için ikna ettim çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum. Korkmuştum."

Vince uzanıp elimi tuttuğunda şaşkınlıkla ürperdim.

"Gem, özür dilerim," dedi sesi titreyerek. "*Papá*nın seni incittiğinden haberim yoktu. Cleo bana, bunun ilk kez olmadığını söylediğini anlattı."

Dilimi ısırdım. *Avrupa'da ne halt ediyorsan onu yapmak için bizi burada bırakmasaydın bir haberin olabilirdi.*

"Sorun yok."

"Sorun var. *Papà*ya bunu bir daha yaparsa, Rafaele'ye *papà*nın *don* olarak geçireceği beş yılı kısa kesmesini söyleyeceğimi söyledim. Hapisten çıkmasının tek nedeni senin burada olman. Her şeyi sana borçlu."

Elimi sıktı ama ben hemen kucağıma geri çektim.

Sözleri bana boş ve birkaç yıl geç kalınmış gibi geliyordu. Artık onun korumasına ve sevgisine ihtiyacım yoktu. Bunun için çok geçti.

"Avrupa'ya ne zaman dönüyorsun?" diye sordum.

"Düğünden sonra."

"Anlaşmanı bozacak başka bir şey yapmayacağımdan emin mi olmak istiyorsun? Merak etme. Rafaele'yle evleneceğim," dedim kuru bir sesle.

Sesli bir şekilde yutkundu. "Gem, bu konuda sana karşı açık olmalıyd—"

"Bunu duymak istemiyorum."

Beni dinlemeden devam etti. "Aldıracağını düşünmemiştim. Hiçbir zaman bundan daha fazlasını ister gibi görünmedin. En azından bizim gibi."

Göğsümün içinde bir öfke kabardı. Bu ne cüret? "Sırf senin gibi *papá*nın banka hesabına girmiyorum ya da Cleo gibi rezillikler yapmıyorum diye hayatımı kontrol altına alıp istediğin her şeyi yapabileceğini mi sandın? Gerçekten satranç tahtanda bir piyon olmaktan mutlu olacağımı mı düşündün?"

"Hayır, öyle deği—"

"Benim adıma tüm bu seçimleri yaptığın için sana teşekkür mü etmeliyim?" Bakışlarımla onu kıstırdım. Gözlerimde her ne gördüyse beti benzi atmıştı.

"Belki de haklısın," dedim soğuk bir şekilde. "Daha fazla ne *isteyebilirim* ki?"

"Sadece—"

"Dürüst olmak gerekirse bu noktada ne söyleyeceğin umurumda değil. Yoruldum. Uzun bir yolculuk oldu. İstediğin her şeyi elde ediyorsun, belki karşılığında bana tek bir şey verecek kadar nazik olabilirsin."

"Ne?" diye sordu.

"Sessizlik. Seninle konuşmak istemiyorum."

Bakışlarında pişmanlık vardı ama umurumda değildi. Ona karşı hislerimi yumuşatacak hiçbir şey yapmamıştı.

"Tamam," dedi sessizce.

Pencereye döndüm, gözlerim karıncalanmaya başlamıştı.

Garaj yoluna girdik ve durur durmaz arabadan indim.

Vince beni takip etmedi.

Evin içi soğuk ve boştu. Tenim hâlâ Yunanistan güneşinin hatırasıyla karıncalanıyordu. Birkaç hafta içinde bronzluğum solacaktı. Sanki hiç orada olmamışım gibi olacaktı.

Beni bekleyen insanlar vardı, ev çalışanları ve bir avuç adam.

Onları zar zor tanıdım. Beni korumak için buradalardı. Durum o kadar açıktı ki öyle değilmiş gibi davranmanın bir anlamı yoktu.

Annem ve Cleo burada değildi. Nerede olduklarını sorduğumda babamı ziyarete gittiklerini ve yakında döneceklerini söylediler.

Odama çıktım, banyoda elimi yüzümü yıkadım, sonra da küçük pencere kenarındaki koltuğa kıvrılıp kucağıma bir battaniye aldım.

Kalbimin etrafındaki dikişler sökülmeye başlamıştı.

Ras ve benim yarattığımız fantezi, gerçeklikten çok daha iyiydi.

Mükemmeldi.

Ve şimdi sonsuza dek yok olmuştu.

Gözlerimde yaşlar birikmişti ve çok geçmeden yanaklarımdan aşağı döküldüler. Yatağa doğru ilerleyip yüzümü yastığa bastırdım ve bayılana kadar ağladım.

Bir ses beni uyandırdı. Oturdum, *jet-lag* yüzünden sersem gibiydim, odayı inceledim. Kapı açıldı.

Cleo.

Kız kardeşimi görünce içim sevinçle doldu. Koşarak yanıma geldi ve üstüme atladı, kollarını belime doladı.

Ben de ona sarıldım ve kucaklamasının sıcaklığının iliklerime kadar işlemesine izin verdim. Onu son gördüğümden bu yana sanki bir ömür geçmiş gibiydi, sadece bir haftadan biraz daha fazla zaman geçmiş olsa bile.

"Bu karmaşaya geri dönmemeliydin," dedi yüzünü göğsüme bastırarak.

İçimi çekerek avucumu buklelerinin üzerinde gezdirdim. "Mecburdum."

"Sakın bana bunu *papá* için yaptığını söyleme." Beni bırakıp yanımda bağdaş kurarak oturdu. "Bana kalırsa, o tam olarak ait olduğu yerde."

"Hayır, bunu *papá* için yapmadım," dedim sessizce.

Cleo kaşlarını çattı. "Üzgün görünüyorsun. Neler oldu Gem? Bana her şeyi anlat."

Önce yapmam gereken bir şey vardı. "Telefonun yanında mı? Vale'yi aramak istiyorum." Ras'ın sağ salim döndüğünden ve Damiano'nun onu suçlamadığından emin olmak için.

Cleo başını iki yana salladı. "Artık telefonum yok. Annem bu sabah elimden aldı. İstersen sana vereceğimi biliyor ve parmağına bir alyans takana kadar seni kilit altında tutuyorlar. Bu arada, nişan yüzüğün bende. Orada kaldığımız gece çatı katındaki tezgâhın üzerinde bırakmıştın."

Lanet olsun. Vale'yi arayamayacaktım. Yani dünyanın o tarafında her şeyin yolunda gitmesi için dua mı edecektim? Damiano, Vince'le iletişim hâlinde olmalıydı. Ağabeyim Ras hakkında söylediklerimi ona mutlaka anlatacaktı.

"Gem?"

Cleo'nun beklentiyle bana baktığını fark ederek gözlerimi kırpıştırdım.

Dizimi dürttü. "Neler oluyor?"

Ona gerçeği söyleyebilir miydim? Bunu yapma düşüncesi bile boğazıma bir ağrı saplanmasına neden olmuştu. Ama Ras hakkında konuşabileceğim başka kimse yoktu ve ben Ras hakkında konuşmak istiyordum.

Daha bir gün bile olmamıştı ama onu şimdiden çok özlemiştim.

Gözlerimden yaşlar süzülüyordu. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

Boğuk sesim Cleo'nun ifadesine endişenin karışmasına neden oldu. "İyi misin?" Bakışlarıyla beni inceledi. "Hâlâ yaralı mısın?"

"Fiziksel olarak iyiyim."

"O zaman sorun ne?"

Burnumu çektim. "Ras yüzünden geri döndüm. Damiano istemediği hâlde beni alıp götürdü ve kendini bir sürü sorunun içine attı. Onun hayatını mahvetmekten ben sorumlu olamam."

"Ras bunu neden yapsın ki?"

"Çünkü o..." Tekrar ağlamaya başladım. Tanrım, bu ben değildim.

Genelde sulu göz değilimdir ama kaybettiklerimi düşünmek bile beni umutsuzluğa sürüklüyordu.

Cleo yanımda diz çöktü. "İkinizin arasında bir şey oldu."

Şakaklarımdaki, tam da dudaklarının kelimeleri söylediği yer sızlıyordu.

"Seni seviyorum, Şeftalicik."

O kadar güçlü bir özlemle dolmuştum ki boğazım düğümlendi.

Cleo'nun gözleri büyüdü. "Gemma, ne yaptın sen?" diye sordu sessizce. "Birbirinize âşık mı oldunuz?"

Tek yapabildiğim başımı sallamaktı.

Yüzümü ellerinin arasına aldı, gözlerinin kenarları kızarmıştı. "Ah, Gem. Bunun için mi ondan ayrılıp geldin. Onunla kalmalıydın."

"Yapamazdım," diye mırıldandım. "Geri dönmeseydim Ras'ın her şeyini kaybedeceğini anlamıyor musun? O anda düşüncesizce davrandı çünkü beni incinmiş gördüğü için çok üzgündü. Damiano'ya

itaatsizlik etti, ki Damiano, onun *don*u. Eğer kalsaydım hayatımızı saklanarak geçirmek zorunda kalacaktık."

Ellerini çekti. "Peki bu senin umurunda olur muydu? Yani, enin-de sonunda saklandığın yerden çıkmanın bir yolunu bulurdun."

Dizlerimi göğsüme doğru çekip kollarımı doladım.

"Hayır, umurumda olmazdı ama gerçeklik er ya da geç bizi bulacaktı ve Ras, Casalesi'nin patronu olarak konumunu kaybettiğine pişman olacaktı. Elde etmek için çok çalıştığı ünvanı bırakmasını ondan nasıl isteyebilirdim? Ondan arkadaşına, kardeşi gibi sevdiği bir insana sırtını dönmesini nasıl isteyebilirim?"

"Ondan bir şey istemişsin gibi görünmüyor, Gem. O bunu isteyerek yaptı. Sorunlarını çözmek için acele etmek yerine, seçimi ona bırakmalıydın."

Sözleri acı bir şekilde içime işledi. Neden şu anda bana saldırıyormuş gibi hissediyordum? "Ben doğru olanı yaptım. Er ya da geç pişman olacaktı."

"Bunu bilmen mümkün değil."

Hayal kırıklığı içime işlemişti, yataktan kalktım. "Bütün bunları seninle kararımı yargılayasın diye paylaşmadım. Bu zaten yeterince zor."

Cleo'nun yüz ifadesi odada adım atışımı izlerken yumuşadı. "Biliyorum. Bunu görebiliyorum. Ama bunu duymaya ihtiyacın var, o yüzden söyleyeceğim. Artık kendini feda ettiğin için seni kutlamayacağım. Bunu yapmayı uzun zaman önce bırakmalıydım."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Gem, görmüyor musun? Bunu tüm hayatın boyunca yaptın. Başkalarının sorunlarını kendi sorunların hâline getiriyorsun ve sana neye mal olursa olsun onları çözmeye çalışıyorsun. Bunu yapmak senin sorumluluğun değil."

Ras bir keresinde bana buna benzer bir şey söylemişti. "Ben böyleyim işte."

Cleo başını iki yana salladı. "Ailemiz seni böyle olmaya zorladı. Onların sevgisi her zaman koşullu oldu; seni sevmeleri, senin böyle şeyler yapmana bağlıydı."

Göğsüme bir acı saplandı. "Bu doğru değil."

"Doğru. Vale kaçtığından beri çocukluğumuz hakkında çok düşünüyorum. Bazı şeyleri hatırlıyorum. Hak etmediğimiz sürece bize asla sevgi göstermediklerinin farkında mısın? Bizden istedikleri gibi davranmadığımızda ne yaptıklarını hatırlıyor musun? Aile etkinliklerinde yaramazlık yaparsak, bizi boş odalara kilitler ve kendi başımıza ağlamaya bırakırlardı."

İrkildim. Hayır, böyle bir şey olmamıştı. "Bunu hatırlamıyorum."

"Belki de unutmayı seçtin. Tito'nun doğum gününde annem yasak demesine rağmen bir parça çikolatalı pasta yediğin zamana ne demeli? Sekiz yaşındaydın ve mamma o zamandan beri senin kilonla ilgileniyordu. Dudaklarına bulaşan çikolatayı görünce kendini kaybetti. Bir dilim daha kesti, tabağa koydu ve sonra... Ne yaptığını hatırlamıyor musun?"

Bulanık bir görüntü zihnimde belirdi ama bir an sonra kayboldu. "Hayır."

Cleo kısık bir nefes verdi. "Herkesin önünde yüzünü pastanın içine soktu ve sana küçük domuz dedi. Çok zalimceydi. Sonrasında saatlerce ağladın, bu da onu daha da kızdırdı."

Anlık görüntü bir filme dönüşürken korku damarlarıma sızdı. "Aman Tanrım."

Haklıydı. Şimdi hatırlıyordum.

O zavallı küçük kız.

O pasta için çok heyecanlıydım. Hayatımda gördüğüm en güzel pastaydı, etrafı özenle beyaz çiçeklerle süslenmişti ve ortasına şurupla ıslatılmış kirazlar yığılmıştı. Işıl ışıldı. Tito üzgündü. Üzerinde arabalar olan bir gökkuşağı pastası istemişti ama fırında bir hata yapmışlardı. Bu pastanın çok kız gibi olduğunu söylemişti ama annesi ona bir dilim verdiğinde yine de yemişti. O ilk ısırık gözlerimi zevkle kapatmama neden olmuştu. O kadar güzeldi ki.

Ama birkaç dakika sonra bütün günüm mahvolmuştu.

Yerimde sallandım.

Cleo yere atladı ve beni bir sandalyeye oturttu. "Şimdi hatırlıyorsun, değil mi?"

Gözlerim yaşla doldu. "Evet. Unuttuğuma inanamıyorum."

"Bu sadece biri. Daha pek çok şey oldu. Seni bu hâle getirdiler, Gem. Mükemmel olmazsan ve onlar için tüm bunları yapmazsan seni reddedeceklermiş gibi hissettirdiler."

Sözlerindeki gerçek beni tam göğsümün ortasından vurdu.

Dirseklerimi dizlerime dayayıp başımı avuçlarımın arasına aldım. Başka anılar sel gibi geliyordu.

Altı yaşındaydım. Anneler Günü'ydü. Annem seçtiğim elbiseyi beğenmemişti, en sevdiğim elbise olmasına rağmen. Gece mavisiydi, üzerine küçük parlak yıldızlar işlenmişti. Ucuz göründüğü için değiştirmemi söylemişti. Ona beğendiğimi söylemiştim. Bağırmaya başlamıştı. Ben ağlamaya başlamıştım. Üzerimden yırtıp atmıştı, düğmeleri birbirine dolanıp saçlarımı yolmuştu ve oturma odasındaki ateşe atmıştı. *"Sızlanmayı kesmek için iki dakikan var yoksa seni evde bırakırız."*

Vale onunla tartışmaya çalışıyordu ama o da sadece dokuz yaşındaydı.

Annemin giymemi istediği elbiseyle dışarı çıktığımda, öfkesi geçmişti. Gülümsemişti. *"İşte, Gemma. Pembe elbise sana çok daha yakışmış. Tamamen farklı bir kız olmuşsun."*

Parmaklarım dudaklarımın üzerinde gezdirdim. Sanki bir perde kalkmış gibi hissediyordum ve ilk kez net bir şekilde görebiliyordum.

"Unuttuğuma inanamıyorum."

"Belki de bu kadar acıtmaması için yapman gereken buydu."

Cleo'ya baktım. "Ama sen yapmadın."

Gözleri parladı. "Onların oyununu oynamayı uzun zaman önce bıraktım. Sen de bırakabilirsin."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye mırıldandım yüzümden damlayan yaşların arasından. "Ras bana onun için yeterli olduğumu söyledi ama ben ona inanmadım."

"Ah, Gem." Beni kollarına çekti. "Hayatın boyunca sana öyle olmadığın söylenmişken ona nasıl inanabilirdin ki? Ama o sana doğruyu söylüyordu. Sen fazlasıyla yeterlisin."

Duygularım beni boğmakla tehdit ederken Cleo'ya tutundum ve gözlerimi sıkıca kapattım.

Şimdiye kadar ailemizin verdiği zararı anladığımı hiç sanmıyordum. Bizden çok şey çalmışlardı.

Mutlu bir çocukluk.

Sevgi dolu bir aile.

Korku ve kuşkularla dolu olmayan bir zihin.

Ama en kötüsü de benden Ras'ı çalmışlardı.

Ben de onlara izin vermiştim.

BÖLÜM 33

RAS

Mart ayındaydık ve lanet olası New York hâlâ buz gibiydi. Yaya geçidinde beklerken montuma daha sıkı sarındım ve bir arabanın kahverengi çamur havuzunda ilerleyişini izledim.

Etrafımda bir sürü insan vardı. Son birkaç gündür şehir merkezindeki trafiğin yoğun saatlerde, birbirinden ayrı parçalardan oluşan birer kütlelerden çok bir sıvı gibi davrandığını öğrenmiştim. Biri omzunu benimkine çarptığında yumruğumu sıktım. Işık yeşile döndüğünde, sadece biraz kişisel alana sahip olmamı sağlasa da ayakkabı kutusu daireme geri dönmek için heyecanlıydım.

32. Sokak'taki stüdyo daire İbiza'daki dolabım kadardı. Orrin'in kısa sürede ayarlayabileceği en iyi yerdi. Bir hafta önce Gemma'nın uçağının kalkışını izlerken Girit'ten onu aramış ve beni New York'a geri götürmesini istemiştim.

Bana nedenini sormuştu.

Ona bunun onu ilgilendirmediğini söylemiştim.

Daha fazla üstelememişti. Sadece iç geçirmişti, bu noktada ona ilk çocuğumu borçlu olduğumu söyleyip beni aynı kargo uçağına almıştı.

Gerçek şuydu ki ayakkabı kutusunun yeri çok uygundu.

Gemma'nın pilates stüdyosundan bir blok ötedeydi.

Binamın önünden geçtim ve üzerinde *Move On* yazan tanıdık neon tabelayı görene kadar yürümeye devam ettim.

Avucumu uzamış sakallarımın üzerinde gezdirdim.

Touché.

Caddenin karşısındaki kafenin cam kenarına park ettim ve bir *cappuccino* sipariş ettim.

Saat on buçuk civarında, kadınlar ve bazı erkekler saat on birdeki ders için geldiklerinde stüdyonun trafiği yoğunlaştı ama ben siyah SUV'u bekliyordum. Gemma'nın etrafında bugünlerde en az iki koruma vardı ve o derse girerken stüdyonun hemen dışındaki arabada bekleyeceklerini biliyordum.

Pietra artık derslerine onunla gidiyordu. Ona sıkı bir tasma takmışlardı.

Araba 10.55'te yanaştı. Kapı açıldı ve Gemma kabarık paltosu, at kuyruğu yapılmış saçları, açık yeşil taytı ve beyaz spor ayakkabılarıyla dışarı çıktı.

Nefesim kesilmişti. Gözümü kırpmadım.

Dönüp hızla stüdyonun içinde kaybolmadan önce sadece bir anlığına yüzünü görebildim.

İşte bu kadar. Günümün en önemli ânı olan on beş saniye. Bundan sonrası yokuş aşağıydı.

Bu düşünce çok iç karartıcı olduğu için bir sandviç aldım ve onun gidişini beklemeye karar verdim. Biraz uzattım.

Bir sonraki şırıngayı bekleyen bir bağımlı gibiydim.

Geri döndüğümde, planım New Jersey'de ona göz kulak olmaktı ama ne zaman evinin önünden geçsem, orada bir sürü araba ve en azından birkaç adam gözcülük yapıyordu.

Yakalanma riskini göze alamazdım.

Dem'in Messero ya da Garzolo'ya ne söylediğini bilmiyordum.

Gemma beni koruduğunu söylemişti ama o sırada ne demek istediğini açıklamasını isteyecek durumda değildim. Eğer Dem artık

onun emir eri olmadığımı kamuoyuna açıklamadıysa ve Gemma'yı izlerken yakalandıysam, uğraşması gereken başka bir sorun olacaktı. Bunu ona yapmak istemiyordum.

Onun yerine bunu yapıyordum. Buraya onu bir anlığına görmek için gelmiştim.

Pastanın tamamını isteyen bir adam için bu, kırıntıdan başka bir şey değildi. Evinden geliyor ve işi bitince doğruca oraya gidiyordu.

Döneli bir hafta olmuştu.

Düğüne dört gün kalmıştı.

Ve ne yaptığım, onu unutmaya çalışmak yerine neden takip ettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Çöplerimi kafenin kapısının yanındaki çöp kutusuna attım ve eve doğru yürümeye başladım.

Telefonum cebimde ağır bir yük gibi hissettiriyordu. Çıkarıp ekranı kontrol ettim. Mesaj yoktu.

Dem'in sessizliği oldukça korkutucuydu. Gemma'yla New York'tan kaçtığımız gün bir düzine cevapsız arama vardı ama o günden beri hiçbir şey yoktu. Gemma döndükten sonra bile onunla iletişime geçmeye cesaret edememiştim ama burada olduğumu biliyor olmalıydı. Döndüğümden beri telefonum açıktı. Napoletano beni dakikalar içinde bulabilirdi.

Sanırım utanıyordum. Beni bir hafta sonra terk eden bir kadın için en eski arkadaşıma karşı gelmiştim. O da tıpkı Sara gibi benden uzaklaşmıştı. Benim için yeterli olduğunu bilmesini sağlamaya o kadar odaklanmıştım ki onun için yeterli olmayabileceğimi hiç düşünmemiştim.

Alaycı bir kahkaha çıktı ağzımdan. Hâlâ ona bu kadar takılı olmasaydım durum daha komik olabilirdi.

Telefonum çaldı.

Orrin'in adını görene kadar kısa bir an için göğsümde bir umut yeşerdi.

"Selam. Bu akşam için planın var mı?"

Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. Yıkanmaya ihtiyacım vardı. "Evet. Bir şişe viski ve kaldığım yerin aşağısından aldığım yağlı bir pizzayı içeriyor."

"Tanrım. Dürüstlüğünün ferahlatıcı olduğunu söyleyebilirim. Eğer daha az iç karartıcı, moralini yükseltecek bir şeyler yapmak istersen, bu gece fazladan bir adama ihtiyacım var."

"Planın nedir?"

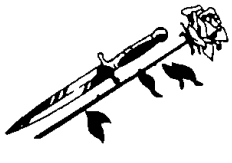
"Sadece birkaç arkadaşım yurt dışından hediyeler getiriyor. Çok cömertler. Hediyeleri taşımak için biraz yardıma ihtiyacımız olabilir."

Asıl demek istediğini anlamıştım. Bir çeşit soygun. Orrin hakkında bildiklerime dayanarak muhtemelen bir kamyondan ithal bok alıyordu.

Hayat iğrenç bir döngüydü, değil mi? *Don*un sağkolundan lanet bir piyadeye dönüşmek...

Her neyse. Bu iş birkaç saatliğine düşüncelerimi Gemma'dan uzak tutabilirdi.

Avucumun içiyle alnımı ovuşturarak "Pekâlâ. Bana ne zaman ve nerede olacağını söyle," diye mırıldandım.

Orrin ve iki adamı gece yarısı beni bir kargo minibüsüyle alıp Hackensack Nehri kıyısındaki bir sanayi bölgesine götürdüler.

Boş sokakta sıra sıra çirkin gri depolar sıralanıyordu ve indiğimizde elimle burnumu kapadım.

"Bu koku da ne böyle?" Çürüyen bir leş gibi kokuyordu.

"Çöp sahası." Orrin sağ tarafa baktı. "Yaklaşık bir kilometre ileride. Merak etme, uzun sürmez."

Önümüzde bir kamyon boşaltılıyordu ve buraya bunun için geldiğimize dair bir his vardı içimde. Tanrım. Şeyden beri böyle bir şey yapmamıştım... Ben hiç böyle bir şey yapmamıştım. Damiano'yla

bağlantı kurduğumda, o çoktan daha karmaşık planlar yapmaya başlamıştı.

"Gece amirini tanıyorum," diye açıkladı Orrin. "Kameraların kapalı olduğundan emin olacak. Yapmamız gereken tek şey şoförle başa çıkmak."

Adamlarına döndü. "Minibüsü olabildiğince hızlı doldurun. Ben şoföre durumu açıklayacağım ve anladığından emin olacağım. Bu gece sorun çıksın istemiyoruz, anlaşıldı mı?"

"Elbette, patron," dedi *Speedy* lakaplı olan.

"Sorun yok," diye ekledi diğer adam, Chris. "Çok kolay."

Orrin dikkatini bana vermeden önce başını aşağı yukarı salladı. "Ras, sen gözcülük yapacaksın."

"Elbette."

İlk beş dakika boyunca her şey plana uygun gitti. Şoförle ufak bir itiş kakıştan sonra Orrin onu kamyonun yanına kelepçeledi ve ağzını bantladı. Adam durumu kabullenene kadar bir süre gürültü çıkardı.

Speedy ve Chris kargoyu minibüse yüklediler. Bir sürü son teknoloji bilgisayar monitörü. Kafamda hesap yapıyordum ki ensem karıncalandı.

Gözlerim kısıldı. Bu tür durumlarda içgüdülerime güvenmeyi öğrenmiştim.

Otoparka siyah bir araba girdi, farları sonuna kadar açıktı.

Avucumu gözlerime siper edip ışığa karşı gözlerimi kıstım ama bir şey görmek çok zordu.

Orrin, "Kim o?" diye seslendi. "İşimiz neredeyse bitti."

"Toparlanın ve minibüse binin," diye bağırdım omzumun üzerinden. Her kimse, burada olacağımızı bildiği açıktı ve içimden bir ses bana polis olmadığını söylüyordu.

Araba kamyondan yirmi adım ötede durdu ve içinden dört adam indi.

Silahımı sıkıca kavrayıp aşağıda tuttum.

Yeni gelenler vücutlarıyla ışıkları engellediğinde işte o zaman onu gördüm.

"Siktir," diye mırıldandım ağzımın içinde.

Nunzio arkadaşlarından ayırıldı ve bana doğru yürüdü, adımları yavaş ve ukalaydı. Yanında bir silah vardı ve yüzündeki sırıtış bana şanslı gününde olduğunu düşündüğünü söylüyordu.

Birkaç adım ötede durduğunda güldü. "Yaptığın şeyden sonra buraya dönecek kadar aptal olacağını düşünmemiştim. Adının menüde olduğunu biliyor muydun?"

Dişlerimi sıktım. Orrin döndüğümde beni bu konuda bilgilendirmişti. Menü, ailelerin adil oyun olarak imzaladıkları isimlerin bir listesiydi. Nasıl işlediğinin ayrıntılarını bilmiyordum ama görünüşe göre bir süreliğine o listeye girmiştim. Gemma döndükten yirmi dört saat sonra adım silinmişti. Belki de Vince ve Messero istediklerini elde ettikten sonra uğraşmaya değmeyeceğime karar vermişlerdi.

"Görünüşe göre şansınızı kaçırdınız," dedim. "Artık değil."

Nunzio burnunu çekti. "Birkaç gün sonra biri senin cesedini nehirde bulursa patronun çok kızacağını sanma. Eğer akıllı olsaydın, sürünerek çıktığın deliğe saklanırdın."

Orrin yanımda belirdi. Salak herif. Minibüste kalmalıydı. Benimle ilişki kurması hiç iyi olmazdı.

Nunzio gözlerini kıstı. "Sen misin Petraki?"

"Evet, benim. Bunun ne olduğunu açıklamak ister misin?"

Omuz silkti. "Hepsini alabilecekken neden yüzde onuna razı olalım?"

"Bu işler böyle yürümüyor ve sen de bunu biliyorsun," diye homurdandı Orrin. "*Capo*n burada olduğunu biliyor mu? Onu arayıp haber vereyim mi? Bu açıkça geçen ay müzakere edildi ve kararlaştırıldı."

"Geçen ay mı?" Nunzio kıs kıs güldü. "Kahretsin, Petraki. O zamandan bu yana yaşananlara bakılırsa geçen yüzyıl da olabilirdi. Şimdi, yapacağın şey şu. Arkadaşların minibüsten inecek ve anahtarları bize verecek. Kıçını kaldırıp Manhattan'a dönmeden önce bura-

dan uzaklaşmamızı bekleyeceksin. Ve yarın beni arayıp bu gece ne kadar güzel vakit geçirdiğini anlatacaksın. Anladın mı?"

Arkasında duran üç adamı inceledim. "Blöf yapıyorsun."

Nunzio kaşlarını çattı. "Nasıl yani?"

"Bunu yapmak için izniniz yok. İzin yerine af dileyerek bu işten sıyrılmayı umuyorsun."

Yıllarımı Nunzio'nun yüzündeki küçük hareketlerden duygularını çözmeye harcadığım için bunu yakalayabiliyordum.

Dudaklarının sol tarafı hafifçe seğirdi. Bu her zaman bir işaret olmuştu.

Orrin koluyla bana hafifçe vurarak beni desteklediğini gösterdi.

Dörde karşı dört. Daha önce çok daha kötü ihtimallerle uğraşmıştım.

Nunzio alçak sesle, "Öyle mi?" diye sordu. "Casalesi'nin Ras'ından New York'un en önemsiz şirketlerinden birinde çalışmaya başlayan biri için çok şey biliyorsun. Bu kadar zekiysen buraya nasıl düştün?"

Sırıttım. "Bunun gibi aptalca, pervasızca şeyler yaparak."

Son kelime ağzımdan çıkmadan silah ateşlendi ama Nunzio yoldan çekilince mermi sadece kolunu sıyırdı.

Acı içinde tıslayıp pazısını sıktı. Yandaşları hemen kendi silahlarına davrandılar ama Orrin ve ekibi minibüsün arkasında siper almışlardı bile. Eğilip sola doğru yuvarlanarak onlara katıldım, o sırada bir silah sesi daha duyuldu. Bunu cam kırılma sesleri, metalin metale çarpması ve boğuk bir inilti izledi.

Orrin küfretti. "Lanet olsun, kamyon şoförünü vurdular."

"Bu işi çabucak bitirmeliyiz," dedim minibüsün etrafına bakarak.

Daha önce de silahlı çatışmalara girmiştim ama bu seferki farklı geliyordu. Daha kişiseldi.

Nunzio'nun adamlarına emir yağdırdığını duyabiliyordum.

"Şimdi," diye bağırdım.

Orrin'in başını sallamasıyla Speedy ve Chris silahlarını ateşleyerek minibüsün arkasından çıktılar. Ben de kendi silahım elimdeyken onları yakından takip ettim.

Silah sesleri boş otoparkta yankılanıyordu, çevredeki binaların duvarlarından yansıyordu.

Speedy bir darbe aldı ve devrilirdi ama Nunzio'nun adamları da öyleydi. Çabucak düşüyorlardı. Nunzio'nun kendisi farklı bir hikâyeydi. Beklediğimden daha hızlıydı. Her kurşundan kaçıyor ve arabasının etrafından dolaşmayı başarıyordu.

Etraf sakinleşmişti.

"Onu bana bırak."

"Hey, kahramanlık yapma," dedi Orrin. "Bunu biz hallederiz."

"Onu bana bırak dedim." Silahım hazırdı, minibüsün arkasından çıkarken sesim çelik gibi çıkmıştı.

Nunzio arabalarının diğer tarafında duruyordu, kendi silahını bana doğrultmuştu. Kolundan kan damlıyordu.

"Gerçekten beni alt edebileceğini mi sanıyorsun?" diye alay etti.

"Kimsenin başına bela olmaya değmezsin."

Güldü ama titrek bir gülüştü bu. "Bana karşı hiç kazanamadın, Ras. Bir kere bile."

Cevap vermedim, sadece derin bir nefes alıp silahımı doğrulttum. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü sen lanet olası bir—"

Kurşunum kafatasını delip geçti.

Yere düşerken Nunzio'nun gözleri fal taşı gibi açıldı.

Piç kurusu cümlesini bitirmeden tetiği çekemeyecek kadar kibirliydi.

Orrin yanımda belirdi, kaldırımdaki cesetleri inceliyordu. Sırtımı sıvazladı. "Temizlik çok zor olacak. Çocuklara malları bırakmalarını söyleyeceğim, sonra da malzemelerle birlikte geri dönecekler."

Nunzio'nun cesedinin altından kan sızıyordu, ayı ve yıldızsız gökyüzünü yansıtıyordu.

Silahı belime soktum ve harap olmuş kafatasına baktım.

Göğsümün içinde huzursuz edici bir boşluk vardı. Yıllarca bu ânın hayalini kurmuştum ama yine de hiçbir şey hissetmiyordum.

Neşe yoktu, rahatlama yoktu.

Geçmişim uzun süre peşimi bırakmamıştı ama bir noktada önemsizleşmişti.

Boynumun yan tarafını kaşıdım. Şu anda aklımdan çıkmayan tek bir şey vardı, o da Gemma'nın sesiydi.

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü seni sevmiyorum."

BÖLÜM 34

GEMMA

Rafaele, döndüğüm gün *papà*yı dışarı çıkarmak için çalışmaya başlamıştı ve bir hafta kadar sonra *papà* eve dönmüştü.

Annem, Cleo ve ben onu girişte bekliyorduk, çekirdek ekibi etrafımızda toplanmıştı.

Ön kapıdan içeri girdiğinde herkes sanki bir kahramanmış gibi davranıyordu. Tezahürat ve alkışlar vardı. Birisi bir şişe şampanya patlatmıştı.

Papá muzaffer bir şekilde güldü. Federaller bile Stefano Garzolo'yu kilit altında tutamamıştı. O bir efsaneydi. Zayıflamıştı ama yenilmemişti. *Seni öldürmeyen şey güçlendirir* sözünü tekrar tekrar duyuyordum.

Bana doğru geldiğinde kaslarım kendiliğinden gerildi. Olanlardan sonra ona karşı geliştirdiğim yeni bir otomatik tepki olmalıydı bu.

Kaskatı kesilmiş bedenimi, kollarının arasına aldı ve yanağıma bir öpücük kondurdu. Göz ucuyla Vince'in bizi izlediğini fark ettim, dudakları gergin bir çizgi hâlindeydi.

"Gemma, tatlım. Burada olmana sevindim," dedi içten bir gülümsemeyle. Sanırım artık her şey yerli yerine oturduğuna göre neden olduğum tüm sorunları geride bırakmayı seçmişti.

Birbirimizi son gördüğümüzde kaburgalarımı tekmelemeye çalıştığı gerçeğini de unutmaya mı karar vermişti? Ben bir yanıt veremeden adamları tarafından oturma odasına götürüldü ve orada mükellef bir ziyafet verildi.

Duruşum dikleşti. Tam olarak bir özür beklemiyordum ama bu yüzüme bir tokat gibi çarpmıştı.

Evlendikten sonra babamla bir daha konuşmak istemiyordum.

Acaba Rafaele buna izin verir miydi? Muhtemelen hayır ama belki en azından beni *papà* ile bir odada yalnız bırakmamayı kabul ederdi.

Omuzlarım çöktü. Rafaele'yle bu tür şeyleri konuşmaya yalnızca birkaç gün kaldığı gerçeği şu âna kadar aklıma gelmemişti.

Dört gün sonra evleniyorduk.

Cleo yanıma gelip kollarını göğsünde kavuşturdu. "Şuna baksana." Çenesini *papáya* doğru salladı. "Sanki olimpiyatlardan altın madalya ile dönmüş gibi."

Geniş ailemizin geri kalanı önümüzdeki birkaç saat içinde geldi.

Ev sıkışık ve gürültülü olmaya başlamıştı, herkes birkaç kadeh şarap içtiğinde sohbetin seviyesi kulakları sağır edecek kadar yükselmişti.

Ben içmiyordum. Midem sabahtan beri iyi değildi.

Yorgunluk beni çekiyordu ama Rafaele'nin gelişini beklemek için kendimi zorladım. Döndüğüm gün onu sadece kısa bir süre görmüştüm. Dönüşümü doğrulamak için eve gelmişti.

Bana tek bir şey sormuştu, ona söylemek istediğim bir şey olup olmadığını.

Ben de *evet* demiştim. Sonra ondan Ras'ı hiçbir şey için suçlamamasını istemiştim. Hepsinin benim hatam olduğunu, çok üzgün olduğumu söylemiştim. Artık geri döndüğümü ve evlenmek için sabırsızlandığımı söylemiştim.

Uzun bir süre beni incelemiş, başını sallayıp gitmişti. İnanmış mıydı bilmiyordum ama Vince'e göre şu anda New York'ta kimse Ras'la ilgilenmiyordu. Rafaele'nin yerine geçeceği haberi ben döndükten sonraki günlerde sızmıştı ve şimdi herkes bunun gerçekleştiğini biliyordu. Bugünlerde herkesin konuştuğu tek şey buydu.

Destek almak için sırtımı duvara yasladım ve teyzelerimle sohbet etmeye çalıştım ama tek bir kelimeye bile odaklanamıyordum.

Başım ağrıyordu.

Sadece Ras'ın kollarına geri dönmek istiyordum. Bunu yapabilseydim, kendimi hemen daha iyi hissedeceğime emindim.

Bunun yerine etrafım ailemle çevriliydi ama kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Bu özlem sancıları zamanla geçecekti. En azından kendime böyle söylüyordum. Şimdiye kadar iyiye gitmemişti. Ne zaman biri gelse, sanki biri yumruklarını kalbime vuruyormuş gibi hissediyordum.

Nona yanıma gelip beni şimdiki zamana geri döndürdü. "*Cara mia.*" Eğilip her iki yanağıma da birer öpücük kondurdu. "Baban için çok endişelenmiş olmalısın. Tanrıya şükür, geri döndü. Ne derler bilirsin, yağmur yağdığında bardaktan boşanırcasına yağar. Bu aile son zamanlarda çok şey yaşadı."

Sertçe başımı salladım. Nona gittiğimi bilmiyordu. Annem, Cleo, Vince ve *papá*nın birkaç adamı dışında aileden kimse bilmiyordu ama onlara da çenelerini kapalı tutmaları talimatı verilmişti.

"Biliyorum, Nona. Umarım artık diğer taraftayızdır."

"En azından dört gözle beklediğimiz düğününüz var. Gelecek hafta olacağına inanamıyorum."

Bir mide bulantısı dalgası geldi.

Nona yüz ifademin düştüğünü gördü ve kaşlarını çattı. "Sen iyi misin? Solgun görünüyorsun."

"Biraz yorgunum."

"Belki de gidip uzanmalısın. Etrafta kötü bir salgın dolaşıyor."

Hastalanıyor olabilir miydim? Şu anda ihtiyacım olan son şey buydu.

Zaten zar zor ayaktaydım.

Etrafıma bakındım. Rafaele'nin burada olacağını sanıyordum ama ya çok geç kalmıştı ya da gelmiyordu ve onu neden beklediğimden bile emin değildim. Görünüş için sanırım. Onu anlamak imkânsızdı ve ben de onu kızdıracak bir şey yapmamaya özen gösteriyordum. Ona anlattığım hikâyeden şüphe etmesi için ona bir neden veremezdim.

"Haklısın," dedim Nona'nın elini sıkarak. "Ben biraz dinleneceğim."

Bana nazikçe gülümsedi. "Git, canım. Ben Pietra'ya haber veririm."

Odama çıkıp yatağıma uzandım.

Hastalığı nereden kapmış olabilirdim? Belki pilateste çünkü evden çıkmak istediğimde gitmeme izin verilen tek yer orasıydı. Orası için bile annem bana eşlik ediyordu.

Başımın arkasında sıkıcı bir zonklama vardı ve midem bir türlü rahatlamıyordu. Son yirmi dört saat içinde yediğim her şeyi gözden geçirdim. Konserve ton balıklı salata, biraz yoğurt, sebzeli omlet... Bunlardan herhangi biri olabileceğinden şüpheliydim.

Bazen regl dönemimin ilk günü biraz başım ağrırdı ama bu hafta bunun için doğru hafta değildi.

Dur bir dakika.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. En son ne zaman regl olmuştum?

Yataktan kalkıp aceleyle masanın üzerindeki takvimi kontrol ettim. Hızlı bir tarama bana geçen hafta, dönüşümün ertesi günü adet görmem gerektiğini söylüyordu.

Midemde bir batma hissi vardı. Yaklaşık bir hafta gecikmiştim. Ben hiç gecikmezdim. Her zaman lanet bir saat kadar düzenli adet olurdum.

Kapı çalındı. "Gem?"

Cleo'ydu. "İçeri gel," diye seslendim, nabzım kulaklarımda atıyordu.

İçeri girdi, yüzü endişeyle kaplanmıştı. "Nona kendini iyi hissetmediğini söyledi. Seni kontrol etmek istedim."

"Kapıyı kapat ve otur."

"Her şey yolunda mı?"

"Hayır. Midem bulanıyor. Ve geciktiğimi yeni fark ettim."

Alnı şaşkınlıkla kırıştı. "Geciktin mi?" Farkına vardığında gözleri büyüdü. "Reglin mi? Bekle, ne? Sen—"

"Evet. Ras'la." İçimde bir panik dalgasının yükseldiğini hissedebiliyordum. Yerimde duramayarak yataktan kalktım. "Cleo, Rafaele'nin Ludovico'yu öldürdüğü gece, Ras ve ben..." Yutkundum. "Seviştik. Korunmadan. Ertesi gün hapı içtim. Yumurtlama dönemimdeydim."

Cleo başını iki yana salladı. "Eğer hapı içtiysen, bu yeterli olmalı, değil mi?"

Öyle olmalıydı. Yani, biz seviştikten saatler sonra içmiştim ve bu şeyler işe yarıyordu, değil mi?

Gözlerimi kırpıştırarak o sabah olanları hatırlamaya çalıştım ve hatırladığımda neredeyse bayılacaktım. "Aman Tanrım. Cleo, kustum."

Papá bana vurduktan hemen sonra. Hapı içmemin üzerinden bir saatten az zaman geçmişti ve bu süre ilacın tamamen sindirilmesi için yeterli olmayabilirdi.

Panik göğsüme yayılırken, "Hamile olabilirim," diye mırıldandım. "Test yaptırmam gerek."

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. En azından ne olduğundan emin olana kadar sakin kalmalıydım ama bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı.

"Nasıl yaptırabilirim?" diye sordum Cleo'ya. "Evden refakatsiz çıkamam, özellikle de eczaneye gidemem. Annem şoförüme ihtiyacım olanı getirmesini söylemem gerektiğini söyleyecektir."

Pencere kenarına oturdum, midem endişeyle sıkışmıştı. "Ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok."

Cleo ellerimi sıkarak, "Tamam, derin bir nefes al," dedi. "Sana test alacağım."

"Nasıl?"

"Bunun için endişelenme." Yanağıma bir öpücük kondurup ayağa kalktı. "Ben hallederim, tamam mı? Beş dakika içinde dönerim."

O kadar tedirgindim ki tek yapabildiğim başımı sallamak ve onun aceleyle odamdan çıkışını izlemekti.

O gider gitmez içinde bulunduğum durumun ağırlığı üzerime çökmüştü. Zor nefes alıyordum.

Boğazım sıkışıyordu. Pencere pervazına tutundum mart ayındaydık ama kışın soğuğu bir an bile dinmemişti.

Kar taneleri, araba yoluna düşmeden önce havada ağır çekimde dans ediyordu. Ras burada olsaydı, hiç şüphesiz havanın ne kadar soğuk olduğundan şikâyet ederdi.

Uzun süre kara baktım. Cleo'nun dönmesine yetecek kadar uzun bir süre. Kıyafetinin üzerine kapüşonlu giymişti ve orta cebinden bir kutu çıkardı. "Hizmetçilerin dolaplarını karıştırdım. Melody'nin sürekli hamilelik korkusu yaşadığını biliyorsun, o yüzden onda olabilir diye düşündüm."

Kutuyu açıp talimatları okurken uyuşmuş bir hâlde, "Teşekkür ederim," dedim.

Ellerim titriyordu.

Yeterince basit görünüyordu. Sadece bir çubuğa işeyip bekleyecektim. Söylemedikleri şey ise üç dakikalık bekleyişin dayanılmaz olduğuydu.

Cleo yanımda sessizce otururken ben yatakta tırnaklarımı yiyordum.

Cleo'nun telefonundaki zamanlayıcı çaldığında ikimiz de ayağa fırladık.

"Kontrol etmemi ister misin?" diye sordu, ben hemen banyoya koşmayınca.

Yutkundum. "Hayır. Ben yaparım."

Banyoya doğru ilerlerken bacaklarım güçsüzleşti. Kalbim göğsümde o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki patlayacakmış gibi hissediyordum. Derin nefesler almaya çalışıyordum ama titrek ve düzensiz

çıkıyordu. Banyo kapısını arkamdan kapattım ve lavabonun yanında duran çubuğa baktım.

İki çizgi.

İki lanet çizgi.

"Gem?" Cleo kapıda belirdi.

Konuşmak için kendime güvenmiyordum, bu yüzden sadece testi ona çevirerek tuttum.

Cevap vermeden önce uzun bir duraklama oldu. "Kahretsin."

Onu geçip yatağımın karşısındaki sandalyeye yığıldım.

Hamile. Bu kelime zihnimde yankılanıyor, susturulmayı reddediyordu. Nasıl bu kadar dikkatsiz olabilmiştim?

Nasıl olduğunu biliyordum. O gün tam bir kaostu. Ras beni *papá*nın ofisinden aldığında ertesi gün hapı aklıma bile gelmemişti.

Ama şimdi düşünmek zorundaydım.

Hamile kalmıştım.

"Bu bir felaket," dedim uyuşukça. Ben başka bir adamın bebeğine hamileyken Rafaele benimle evlenmezdi. Annemlere söylersem, eminim ki bebekten kurtulmamı isterlerdi.

Bunu yapmayı düşünmek bile midemi bulandırıyordu. Ahlaki inançlarım yüzünden değil, bu bizim bebeğimiz olduğu için.

Ras'ın bir parçası içimdeydi. Elim düz karnıma gitti, bilseydi nasıl tepki vereceğini düşündüm.

Sanırım mutlu olurdu.

Bir sızı göğsümü sardı. Şu anda ona çok ihtiyacım vardı. O ne yapacağını bilirdi.

Cleo odada gezindi. "Anneme ya da babama söylemek söz konusu bile olamaz. Nasıl tepki vereceklerini biliyoruz."

Hayır, onlara söyleyemezdik. Bu bebeği benden almalarına izin vermeyecektim.

Bu yüzden kaçmak zorundaydım ama bu sefer tek başıma.

Nereye kaçacaksın?

Ras'ı bulmalıydım. Ama önce Avrupa'ya gitmeliydim ve şansım pek yaver gitmiyordu. Rafaele ve *papá*dan nasıl kaçabilirdim?

Tek başıma mı? Bir planım olmadan öylece kaçamazdım. Ama bir şeyler yapmalıydım. Burada kalamazdım.

Kızgın bir inilti kaçtı içimden.

"Ne yapacağım ben?" diye mırıldandım. "Rafaele ve babamın bana ihtiyacı var. Bebekten kurtulmam için beni zorlayacaklar."

"Rafaele bunu yapmaz," dedi Cleo. "Ailesinin ne kadar gelenekçi olduğunu biliyorsun."

"Saf olma. Bizim dünyamızda sadece kendilerine hizmet eden geleneklere saygı duyarlar. Rafaele başka bir adamın bebeğini büyütmez."

Bebek onunmuş gibi davranabilirdim. Düğün gelecek hafta olduğu için zamanlama o kadar da uzak olmazdı.

Bu düşünce aklımdan geçtiği anda bunu yapamayacağımı anladım. Ras'ın çocuğunu ondan bu şekilde saklayamazdım.

"Ne yapacağımı bilmiyorum." Görüşüm bulanıklaştı. "Onu asla terk etmemeliydim. Haklısın Cleo. Cesur davranıp kalmalıydım. Beni seviyordu ve ben onun kalbini kırdım çünkü bir gün benim için bu kadar fedakârlık yaptığına pişman olmasından çok korkuyordum. O kadar güvensizdim ve gelecek hakkında o kadar endişeliydim ki önümde duran şeyi tamamen kaçırdım. O ve ben birlikte bir aile kurabilirdik. Mutlu olabilirdik. Bunun yerine her şeyi berbat ettim."

Cleo avucunu omzuma koyup gözlerimin içine baktı.

"İstediğin bu mu? Ras'la birlikte olmak istiyor musun?"

"Evet. Her şeyden çok." Gitmeden hemen önce ona söylediğim yalanlar beynime kazınmıştı. Beni affetmesi için ona yalvarmam ve çok geç olmamasını ummam gerekecekti.

"Bunun için savaşmaya hazır mısın?"

Sözleri düşüncelerimin bulanıklığını yarıp geçişti ve tereddüt etmeden başımı salladım. Ras için, bebeğimiz için, birlikte bir hayat için savaşmaya hazırdım. Ama nasıl?

"Ne gerekiyorsa yapacağım," dedim kararlı bir ses tonuyla.

Cleo başını salladı. "Gem, senin yerini alacağım."

Ona bakakaldım, anlamıyordum. "Ne demek istiyorsun?"

"Rafaele'yle evleneceğim."

Gözlerim kocaman açıldı. "Yapamazsın," diye mırıldandım. "Ondan nefret ediyorsun. Onunla evlenmektense ölmeyi tercih edeceğini söylemiştin."

"Bunu yapabilirim. Bunu senin için yapmak istiyorum."

Bakışlarında bir kararlılık kıvılcımı vardı. "Ras'ın çocuğuna hamilesin, Tanrı aşkına. Bunun şu anda iyi bir şey gibi gelmediğini biliyorum ama öyle. Bir düşün Gem. Küçük bir kız ya da erkek bebeğin olacak."

Küçük bir heyecan patlaması damarlarımda dolaştı.

"Teyze olacağım ve şimdiden kendimi korumacı hissediyorum," diye devam etti Cleo. "Rafaele'nin tek istediği aileden biriyle evlenip mirasını güvence altına almak, değil mi? Benimle ya da seninle evlenmesinin ne önemi var? Bu onun için bir iş anlaşması. Sonuç aynı olduğu sürece, hangi kızla evlendiğini neden önemsesin ki?"

Zihnim onun önerdiği şeyin büyüklüğünü kavramakta zorlanıyordu.

Bu çılgınca bir fikirdi. İşe yaramasına imkân yoktu. "Ama sen bakire değilsin."

"Öyleyim," dedi küçük bir sırıtışla.

Başımı iki yana salladım. "Sen neyden bahsediyorsun? Pizzacı çocuğu herkes biliyor."

"Danny ve ben sevişmedik. Denedim ama o konuşmaya devam etti ve ben de işleri hızlandırmak için kıyafetlerimi çıkarmaya başladım. Daha önce hiç çıplak bir kadın gördüğünü sanmıyorum çünkü kıpkırmızı oldu ve bana yorganın altına girmemi söyledi. Onu da yatağa çektim ve tam o sırada babam içeri girdi. Sadece *papa*yı kızdırmak için seviştiğimizi söyledim."

Duyduklarıma inanamıyordum. "Yalan mı söyledin? Cleo, o çocuğu öldürdüler!"

Başını iki yana salladı. "Onu öldürmediler. Babası polis. Onu sürükleyip götürmeden önce bundan bahsettiğime eminim."

Düşüncelerim tüm bu yeni bilgilerle çarpıştı. "Rafaele bu hikâyeye asla inanmayacak."

Cleo küçümseyici şekilde elini salladı. "Bir doktora kontrol ettirebilir, umurumda değil. Ama o zaten biliyor."

"Neyi?"

"Beni İbiza'da yakaladıklarında sarhoştum ve boşboğazlık ettim." Yatağa oturup bacak bacak üstüne attı. "Rafaele tek başıma dolaşmam konusunda bana ders veriyordu. Güvenli olmadığını söyledi. Ona İspanyol bir adam tarafından götürülmemin sorun olmayacağını çünkü çok seksi olduklarını söyledim. 'Belki o zaman sonunda biriyle yatabilirim ve Danny'nin yaptığı gibi zamanımı boşa harcamazlar,' dedim. Rafaele'ye bunu söylediğim için günlerce kendime kızdım. Ne demek istediğimi anladığında bana nasıl baktığını görmeliydin."

"Nasıl?" diye sordum, sesim şaşkın bir fısıltıya dönüşmüştü.

"Sanki kendimi ona bir tepside sunmuşum gibi. Ona sırrımı verdim. Bunu bana karşı kullanmakla tehdit edeceğini düşünmüştüm ama şimdiye kadar etmedi. Bakire olduğumu biliyor."

"Yani sence bunu kabul edecek mi?"

"Bence seni bu beladan kurtarmak için en iyi şansımız bu."

Göğsümde bir umut yeşerdi. *Ya bu gerçekten işe yararsa?*

Rafaele benim yerime Cleo'yla evlenmeyi kabul ederse, paçayı kurtarmış olacaktım.

İçgüdülerim hâlâ hayır diyordu çünkü kendi kız kardeşimden benim için böyle bir fedakârlık yapmasını nasıl isteyebilirdim?

Ama son zamanlarda içgüdülerimin her zaman doğru olmadığını öğrenmiştim. Bazen, düpedüz yanılıyorlardı.

Bunu yapmak istiyordu. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Neden onun yardımını kabul etmiyordum?

"Cleo..." Ne yapacağımı bilemeden yanma oturdum.

"Bak, *papá* nasıl olsa beni evlendirecek," dedi. "Rafaele ya da başka biri olsa ne fark eder? Benim için hepsi aynı. En azından bu şekilde sana yardım edebiliyorum. Keşke onca yıl babamın uyguladığı şiddetle tek başına mücadele ederken sana yardım edebilseydim." Gözleri parladı. "Geçmişi değiştiremeyiz ama geleceğimizi iyileştirebiliriz."

Bekledi, ben bu kararı, hayatımın en büyük kararını verirken beni izledi.

Bu sorunu tek başıma çözemeyeceğimi kabul etmek çok zordu.

Bunu çözmek için başkalarının hayatlarını zorlaştırmam gerektiğini kabul etmek daha da zordu. Bencilce ve rahatsız edici geliyordu. Başkalarının hayatını kolaylaştırmak için kendi ihtiyaçlarımı en aza indirmekte çok iyiydim.

Ama artık bunu yapamazdım, değil mi?

Kendimi en sona koymaya ve kutsal görevlerim benim için yeterince tatmin ediciymiş gibi davranmaya devam edemezdim.

Gerçek mutluluğa ulaşmak için bir şansım olsun istiyorsam olmazdı.

Derin bir nefes alarak kararımı verdim.

"Tamam. Hadi yapalım şu işi."

Cleo gülümseyip beni kucakladı. "Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

Umarım haklıdır. Rafaele artık bir sorun olmadığına göre endişelenmem gereken tek şey *papá*nın Ras'a gitmemi engellemesiydi.

Ama yapabilir miydi? Gerekirse Rafaele ve Vince'e yardım için yalvarırdım. Ras neredeyse oraya gitmek için dişimi tırnağıma takacaktım. Ailemin beni durdurmasına izin vermeyecektim çünkü bir kez olsun ne istediğimi ve neye ihtiyacım olduğunu tam olarak biliyordum ve kimsenin bunu elde etmemi engellemesine izin vermeyecektim.

BÖLÜM 35

GEMMA

Ertesi gün Rafaele'nin ailesiyle bir akşam yemeği planladık. Arabada Vince, Cleo, *mamma*, *papá* ve ben vardık. Yol boyunca Cleo'nun elini tuttum.

Cleo ve ben bu sabah saatlerce planımızın üzerinden geçmiştik ve şimdi bunu gerçekleştirmek üzereyken zihnim garip bir şekilde boştu.

Gergindim ama gerginliğimin altında soluksuz bir umut vardı. *Ya işe yararsa?* Avucumu boynumda asılı duran kolyeye doladım, soğuk taş sevdiğim adamı hatırlatıyordu.

Akşam yemeği Rafaele'nin Chelsea'de sahibi olduğu bir İtalyan restoranındaydı. Saat yedi civarında vardık ve on kişilik bir masanın kurulduğu ana yemek alanına götürüldük. İlk gelenler bizdik.

Cleo içeriye bakarak, "Şirin," diye yorum yaptı.

Haklıydı da. Burası rahat ve samimi bir yerdi, yemek salonunda sadece on kadar küçük masa daha vardı. Dekor geleneksel İtalyan tarzındaydı. Kareli masa örtüleri, duvarlardaki süslü aynalar, koyu renk ahşap mobilyalar.

Cleo duvarda asılı duran bir çerçeveyi incelemek için yaklaştı. Benim durduğum yerden, Rafaele ve ailesinin bir fotoğrafı gibi görünüyordu.

Şu anda Cleo'nun aklından neler geçtiğini merak etmekten kendimi alamıyordum. Ona kaç kez bu konuda emin olup olmadığını sorduğumu unutmuştum ve her seferinde bana emin olduğunu söylemişti.

Kız kardeşimi, bir kez karar verdikten sonra kimsenin fikrini değiştiremeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordum. Benim bile.

Onun bu fedakârlığını asla unutmayacaktım.

Rafaele yanında Nero ile geldi. Nero'nun sırıtışı her zamanki gibi korku salıyordu. Arkalarında Rafaele'nin annesi, büyükannesi ve amcalarından biri vardı.

Hepimiz yerimize otururken ürperdim.

Düğünden birkaç gün önce gelinini değiştirmesini istediğimde Rafaele nasıl tepki verecekti? Son birkaç haftadır Rafaele'de fark ettiğim küçük şeyler olmasaydı, bu çok saçma bir teklif gibi görünecekti. Bunu Cleo'ya söylememiştim,çünkü bana hayal gördüğümü söyleyecekti ama Rafaele'nin kız kardeşimin yanında davranışlarında bir tuhaflık vardı.

Ona, bana hiç bakmadığı gibi bakıyordu.

Bunu ilk İbiza'da fark etmiştim. Onu arabasından indirdiğinde bakışlarını ondan alamıyordu. Vale'nin düğününün olduğu gün, onun söylediği bir şeye kıkırdadığına emindim. Neredeyse hiç gülmeyen bir adam için bu büyük bir olaydı.

İbiza'dan döndüğümüzden beri buna benzer daha çok şey olmuştu.

O akşam Rafaele ve *papá* başarı planını açıkladıklarında, *papá* onun bu kadar çok içmesinden rahatsız olmuştu. Sanırım onun için endişeleniyordu. Ve sonra Ludovico ile olan her şey...

Rafaele'yi çok iyi tanımıyordum ama bir şeyden emindim.

Teklifimi kabul ederse, Cleo'ya zarar gelmesine izin vermeyecekti.

Ve belki de eşleşmeleri benim ve Rafaele'nin eşleşmesinden daha iyi olacaktı.

Garsonlar şarap ve su sürahileriyle çıkageldiklerinde konuşmak için beklemenin bir anlamı olmadığına karar verdim.

Rafaele'ye döndüm. "Seninle özel olarak konuşabilir miyim?"

Göz ucuyla Cleo'nun kaskatı kesildiğini gördüm. Benim hatırım için cesur davranmaya çalışıyordu ama o da en az benim kadar gergindi.

Rafaele teklifimizi reddederse ne yapardım bilmiyordum. Serbest kalmak için tek umudum Rafaele'nin gitmeme izin vermesiydi. Aksi takdirde, ona ve *papá* karşı hiç şansım olmazdı. Bana ne isterlerse yaparlardı ve Ras'ı bir daha asla göremeyebilirdim.

Rafaele bana bakıp başını sallayarak onayladı. "Ofiste konuşabiliriz."

Peçetemi masaya geri koyarken geri dönmemek için kendimi zor tuttum.

Rafaele sandalyemi çekip kalkmama yardım ederken herkes bize bakıyordu. *Papá*nın gözleri kısıldı ama görmezden geldim.

Artık onun ne düşündüğünü çok az önemsediğime inanamıyordum.

Odadan çıkarken Rafaele'yi takip ettim, avuçlarım ter içindeydi, kalbim ağzımda atıyordu.

Cesur ol. Doğru olanı yapıyorsun.

Ama bu, Rafaele'nin ona söyleyeceklerim yüzünden beni oracıkta öldürmeyeceği anlamına gelmiyordu.

Ahşap panelli ofise girdik. Oda, evraklar ve rastgele restoran malzemeleri ile doluydu. Masanın arkasında sadece bir sandalye vardı, Rafaele'nin oturmasını bekledim. Onun yerine kapıyı kapattı, ışığı yaktı ve benden birkaç adım ötede durdu.

Sanırım bu konuşmayı ayakta yapacaktık. Uzun sürmeyeceğini düşünüyor olmalıydı.

"Ne oldu?"

Gözlerine bakmak için başımı geriye eğmek zorunda kaldım. Her zamanki gibi yüz ifadesinden ne hissettiği anlaşılmıyordu.

"Rafael—" Üzerimizdeki ışık titredi.

Söyle. Ras için savaşacağını söylemiştin. Bebeğin için. Bu senin son şansın.

"Rafaele, seninle evlenemem."

Ellerini ceplerine sokmak dışında fiziksel bir tepki vermedi. Acaba bunu kendiliğinden boynumu kırmamak için mi yapmıştı?

"Nedenmiş o?" diye sordu.

"Başka birine âşığım."

"Bunun neden bir sorun olduğunu anlayamadım," dedi soğukkanlılıkla, sanki şimdiye kadar bildiğimi varsaydığı bir şeyi açıklıyormuş gibi. "Bu iş aşkla ilgili değildi."

"Biliyorum. Ama başka bir şey daha var." Yanaklarımın içini ısırdım. "Ben bakire değilim. Aslında hamileyim."

Odadaki hava ağırlaştı, ciğerlerime baskı yapıyordu. Rafaele durgunlaştı. Saniyeler geçti. Sanki o delici bakışlarıyla beynimi deliyormuş gibi hissediyordum.

"Kim o?"

Sorusunda hiçbir duygu yoktu. Bana saati de soruyor olabilirdi.

Başımı iki yana salladım.

İkimiz de biliyorduk ki bu sadece tek bir adam olabilirdi. Ama Ras'ın adını onun yanında söylemeyecektim. Söylersem olacaklardan korkuyordum.

"Bak, bunun ideal olmadığını biliyorum," dedim.

"İdeal yetersiz bir ifade."

"Doğru. Ama benim bir çözümüm var."

Kaşları çatıldı ve ne söyleyeceğimi duymak için bekledi. "Cleo benim yerime seninle evlenecek."

Her zaman taktığı maskesi kısa bir an için düştü ve bakışlarının içinde belli belirsiz bir şey parladı.

Yutkundum. "O benim yerimi alacak... Eğer onu kabul edersen."

Rafaele parmaklarını dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Bunu yapmayı o mu teklif etti?"

"Evet."

Bir süre geçti. "Anlıyorum."

Yavaşça diğer elini cebinden çıkardı. O eliyle bana bir şey yapmasını bekleyerek irkildim ama sanki ona bir şey vermemi istermiş gibi elini uzattı.

"Yüzük."

Gözlerimi kırpıştırdım. Daha fazla soru soracağını düşünmüştüm. Bu ne anlama geliyordu? Cleo'yla evlenmeye razı mıydı?

Bir an tereddüt ettim, sonra ağır zümrüt yüzüğü parmağımdan çıkarıp onun avucuna koydum. Parmakları yüzüğün etrafında kıvrıldı.

Bu olanlar konusunda çok sakindi.

Üç gün sonra gerçekleşecek ve tüm ailesinin katılması gereken bir düğün için gelinini değiştirmek konusunda çok sakindi.

"Yani bu kabul ettiğin anlamına mı geliyor?" diye sordum dikkatlice.

Yüzüğü takım elbisesinin cebine koydu ve bana tarafsız bir bakış attı. "Babanla yaptığım anlaşmanın bana düşen kısmını çoktan yerine getirdim. Eğer o da kendi payına düşeni ancak bu şekilde yerine getirebiliyorsa, öyle olsun. Cleo benim karım olacak."

İçimde bir rahatlama hissettim. "Babamın bunlardan haberi yok. Ona şimdi söylememiz gerekecek."

"Baban geldiğinde hiç de gergin görünmediği için ben de öyle düşünmüştüm."

Adrenalin derimin altında yayılıyordu. "Herkese söyledikten sonra gitmek zorundayım," dedim. "Bana hiçbir şey borçlu olmadığını biliyorum ama senden bir iyilik istiyorum. *Papá* beni durdurmaya çalışırsa, yardım edebilir misin? Sadece ben kapıdan çıkana kadar."

"Nereye gideceksin?"

Yutkundum. "Ona."

Rafaele bir an için hayır diyecek gibi göründü. Neden bana yardım edecekti ki? Ben onun hayatını daha da karmaşık hâle getiren kadındım. Ünü onu acımasız bir canavar olarak resmetmişti ama bence göründüğünden çok daha fazlası vardı.

Babam, Rafaele'nin garip bir ahlaki pusulası olduğunu düşündüğünü söylemişti. Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim

ama cevap vermesini beklerken pusuladaki okun beni göstermesi için dua ettim.

Sonunda çenesi gerildi. "Tamam. Gidebileceğinden emin olacağım."

Derin bir nefes verdim.

Ofisten çıkmak için hamle yaptı ama bir şey daha vardı.

"Bekle!"

Eli kapının kolundayken durdu. Ondan bu kadar çok şey isteyerek şansımı zorluyormuşum gibi hissediyordum ama bu son şeyi de söylemeden edemezdim.

"Lütfen Cleo'ya iyi bak." Sesim çatallaşmıştı. "Bazen baş belası olabildiğini biliyorum ama o zeki, komik ve delicesine cesur. Sevdiği insanlar için neler yapmaya hazır olduğuna bir bak."

Parmakları kapı kolunu sıktı. Omzunun üzerinden bana bakıp başını hafifçe salladı. "Karıma gözüm gibi bakacağım."

Arkasını dönmeden önce bakışlarında karanlık ve sahiplenici bir şey yakaladım. Nefesimi kesen bir şey.

Bunu düşünecek zamanımız yoktu. Rafaele kapıyı açtı ve çıkmamı işaret etti. Yanından geçerken heyecan, rahatlama ve sinir bir şekilde midemde çalkalanıyordu.

Özel yemek odasına tekrar girdiğimizde tüm gözler üzerimizdeydi.

Cleo'nun yanındaki sandalyeme oturdum. Hemen elimi tuttu ve parmaklarımızı birbirine geçirdi. İki kez sıktım. *Tamamdır.*

Aman Tanrım. İşe yaramıştı. Göğsümdeki ağırlık yavaşça kalktı ama aklımın arkasındaki rahatsız edici bir düşünce bana bunun bitmediğini söylüyordu.

Hem de hiç.

Hâlâ herkese haber vermemiz gerekiyordu. Sonra da Ras'ı bulup beni geri alması için ikna etmeliydim.

Rafaele masanın başında durdu ama yerine oturmadı. "Nişan iptal oldu."

Gözlerim kocaman açıldı. Vay canına, bir saniye bile kaybetmemişti.

Toplu bir nefes alış verişin ardından *papá*nın yumruğunu masaya vurmasıyla büyük bir gümbürtü koptu.

Derin bir nefes almayı hatırlamadan önce irkildim. Artık beni korkutmasına izin vermeyecektim.

*Papá*nın boynundaki damarlar şişmişti. "Ne?"

"Nefes al Garzolo," dedi Nero.

Başımı çevirip Cleo'ya baktım. Gururla gülümsüyordu

"Bana bakire bir gelin sözü vermiştin," dedi Rafaele kesin bir ifadeyle. "Ve Gemma bakire değil."

"Saçmalık."

"Garzolo, bunu kendisi itiraf etti," dedi Rafaele.

Papà kafasını çevirip kızgın gözleriyle bana baktı. "O iyi değil. Döndüğünden beri nasıl olduğunu biliyorsun. Ne söylediğini bilmiyor."

"Ben ne söylediğimi çok iyi biliyorum," dedim kararlılıkla.

Nero dilini şaklattı. "Bana öyle geliyor ki zihinsel yetileri oldukça yerinde, Garzolo."

Papá ayağa kalkınca sandalyesi düştü. "Bu bir yanlış anlaşılma. Kızımla özel olarak konuşmama izin verin."

Gerçekten bir daha onunla aynı odada yalnız kalacağımı mı sanıyordu? O gemi çoktan kalkmıştı.

Vince ve ben aynı anda ayağa kalktık. Ağabeyim, sanki *papá* bir hamle yapmaya kalkarsa beni koruyacakmış gibi bana yaklaştı.

"Seninle konuşmaktan bıktım," diye çıkıştım. "Çoktan karar verildi. Rafaele ile evlenmeyeceğim."

Papá yaklaşmaya çalıştı ama Vince yolunu kesti. "Otur," dedi ağabeyim ona.

Papá ona homurdandı. "Çekil yolumdan. Gemma, bu da ne böyle? Ne cüretle—"

Yeter. Artık onun kinini duymak istemiyordum. Bütün bunlarla işim bitmişti. "Ne cüretle mi? Asıl sen ne cüretle yaptıklarından sonra benden bir şey isteyebiliyorsun? Hayatımı seni mutlu etmeye çalışarak geçirdim, sadece senin tarafından dövüldüm ve annem

tarafından duygusal olarak istismar edildim. Beni hiç sevmedin. Çocuklarından hiçbirini sevdiğini sanmıyorum. Seninle işim bitti. Tek pişmanlığım buraya gelmemin bu kadar uzun sürmüş olması. Ve bu arada, hamileyim."

Oda sessizliğe gömüldü. Vince'in gözleri kocaman açılmıştı, *mamma* elleriyle ağzını kapatmıştı. Rafaele'nin ailesi bir grup hayaletle aynı solgunluktaydı.

Papá bana öyle bir nefretle bakıyordu ki bakışlarımı kaçırmamak için kendimi zor tuttum.

Ama yapmadım. Onun nasıl bir adam olduğunu asla unutmamak için onun suratına bakmaya devam ettim.

Çocuğuma asla dokunamayacaktı. Bebeğime asla gözlerini dikemeyecekti.

"Dediğim gibi, Gemma artık benim karım olmaya uygun değil," dedi Rafaele, ses tonunda bir öfke vardı. Tüm bunları bir an önce bitirmek istediği hissine kapılmıştım. "Sözleşmemizdeki şartlar çok açıktı. Söz verdiğim şeyi zaten yerine getirdim. Seni hapisten çıkardım ve suçlamalarını düşürdüm. Ben böyle iş yapmam, Garzolo."

"Ne yapmamı istiyorsun?" *Papá* homurdandı, belli ki artık panikliyordu. "Hiçbir fikrim yoktu—"

"Bana bir eş borçlusun." Rafaele'nin bakışları Cleo'nun üzerinde gezindi. "Bu yüzden diğer kızını alıyorum."

Nero güldü ama bu durumu komik bulan tek kişi oydu. Odada başka gülen kimse yoktu.

Rafaele'nin amcası homurdandı. "O kızın bir sürtük olduğunu herkes biliyor."

Cleo irkildi ve Rafaele bunu gördü. Yüz ifadesi kararadı. "Müstakbel eşim hakkında ortalıkta dolaşan dedikoduların farkındayım. İyi ki tamamen asılsızlar. Şu andan itibaren bu dedikodulardan bahseden herkes dilini kaybedecek. Yeterince açık olabildim mi amca?"

Cleo'nun gözleri kocaman açıldı. Rafaele'nin onu bu şekilde savunmasını beklemiyordu.

Rafaele'nin amcasının yüzü asıldı. "Bilmiyordum. Özür dilerim."

Nero sırıttı ve ellerini çırptı. "Mesele halloldu o zaman."

Ayağa kalktım, Ras'ı nasıl bulacağımı düşünüyordum.

Cleo bana, "Git Gemma," dedi, hâlâ elimi tutuyordu. "Bu iş bitti."

Haklıydı. Başarmıştık. Nasıl olmuştu bilmiyordum ama başarmıştık. Ve şimdi benim için sevdiğim adamı bulma zamanıydı.

Kapıya doğru bir adım attım. Sonra bir adım daha.

"Nereye gidiyorsun lan?" diye bağırdı *papá*. "Durdurun onu!"

Bizi buraya getiren şoför yolumu kesmeye çalıştı ama Rafaele'nin adamları hemen onu yakalayıp yoldan çektiler.

Omzumun üzerinden geriye baktım ve Rafaele'nin bakışlarıyla karşılaştım. Başını sallayarak sessizce gitmekte özgür olduğumu söylüyordu.

Sözde kaba bir adamdan gelen nazik bir hareketti.

Cleo için içimde bir umut filizlenmişti, karanlığı kovmak için tek bir kibrit.

Onunla iyi olacaktı. Olacağını biliyordum.

Papá tekrar bağırmaya başlayınca topuklarımın üzerinde dönüp kaçtım.

Kalbim boğazımda atarken restorandan dışarı koştum.

Karmakarışık bir korku, heyecan ve endişe yumağı içindeydim. Ya *papá* peşimden gelmeleri için adamlarını gönderirse? Aramıza biraz mesafe koymalıydım. Ortadan kaybolmalıydım.

Ayaklarım daha hızlı hareket ediyordu, ta ki kaldırımda koşmaya başlayana kadar. Nefesim tamamen tükenene kadar durmadım.

Köşedeki bir dükkâna girip biraz bozukluk aldım ve bir telefon kulübesinden Vale'yi aradım. Evden çıkmadan önce annemin mutfakta tuttuğu telefon defterinden numarasını almış ve kolumun iç kısmına yazmıştım.

Telefon uzun bir süre çaldı. Bilinmeyen bir numara olduğu için mi beni görmezden geliyordu?

Panik seviyem tavan yapmıştı. Onu aramak planımın sadece bir parçasıydı.

Lütfen aç.

Sonunda, hattın diğer ucundan bir tık sesi geldi. "Alo?"

"Vale!"

"Gemma?" Sesi şaşkındı. "Beni kimden arıyorsun?"

"Bir telefon kulübesinden. Vale, yardımına ihtiyacım var."

"Ne oldu?"

"Ras'la konuşmam gerek. Bana onun numarasını verebilir misin? Bende sadece ABD numarası vardı ve cep telefonumu aldılar, o yüzden artık bende de yok, Cleo'da da yok. Ona nasıl ulaşacağımı bilmiyorum. Bir şey oldu, Vale. Ona anlatmam gereken bir şey."

"Sakin ol. Neredesin?"

"Chelsea'de. Vale, lütfen, onunla konuşmam gerek. Damiano ile birlikte mi? O—"

"Gem, Ras burada değil. Damiano İtalya'ya dönmesini söylediğinden beri ondan haber almadı."

Kaşlarımı çattım. "Nerede o zaman?"

"Hâlâ New York'ta."

Midem bulanmaya başlamıştı. "Ne?"

"Giorgio onu takip ediyordu. Hâlâ aynı telefonla ve New York'ta. Senden bir gün sonra geri dönmüş."

Telefonu sıktım. "Öyle mi yapmış?"

"Evet. Dem'e onunla temasa geçmesini söyledim ama aralarındaki küçük anlaşmazlık konusunda inatçı davranıyor. Gem, sen ne yaptın?"

"Nişanı attım."

"Gerçekten mi?"

Boğazım düğümlendi. "Evet. Vale, Ras'a âşığım." Bir an için ona hamile olduğumu söylemeyi düşündüm ama her şeyi açıklayacak zaman yoktu ve başkaları duymadan önce Ras'ın bilmesini istiyordum, bu yüzden dilimi tuttum. "Bak, aramızda olanları düzeltmek zorundayım. Onu görmeliyim."

Bir hışırtı sesi duydum. "Tamam, bekle. Sana onun ABD numarasını vermemi ister misin?"

"Lütfen."

Bulması birkaç saniye sürdü, her bir saniye sonsuzluk gibi geliyordu. Cebimden bir kalem çıkardım.

"Tamam, işte burada."

Lanet şeyi koluma, Vale'nin numarasının hemen altına yazdım.

"Teşekkür ederim. Gitmem gerekiyor."

"Bekle, güvende misin? Tek başına mısın?"

"Seni arayacağım."

Telefonu kapattım, diğer numarayı çevirirken ellerim titriyordu. Çaldı, çaldı ve çaldı.

On kere aradım.

Açmıyordu. "Lanet olsun!"

New York'taydı. Nerede olabilirdi ki? Nerede olduğunu kim bilebilirdi ki?

Gözlerim kocaman açıldı.

Orrin.

BÖLÜM 36

RAS

Tak, tak.

Kafamı kaldırdım. Evdeydim, iki kişilik köhne kanepede oturuyordum, televizyonda bir basketbol maçı vardı.

Saat geç olmuştu.

Orrin habersiz gelmeyeceğini iyi bilirdi, bu yüzden o olamazdı ve burada olduğumu başka kimsenin bilmemesi gerekiyordu.

Garzolo'nun adamları beni bulmuş olabilir miydi?

Hay sikeyim.

Beni bilinmeyen bir numaradan arayan da o muydu? Yerimi tespit edebilmek için beni yemlemeye çalışan biri olduğunu hissediyordum, bu yüzden aramaları cevaplamamıştım. Silahıma uzandım, dolu olup olmadığını kontrol ettim ve kapıya doğru ilerledim.

Bu benim son direnişim olabilirdi.

Kilidi çevirirken nabzım kulaklarımda uğulduyordu.

Eğer burada ölürsem, en azından pişmanlık duymayacaktım.

Doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yapmıştım. İstediğimin peşinden gitmiştim.

Yine de onu elde edememiş olmam çok kötüydü. Kapıyı açtım.

"Gemma?"

Üzerinde erkek ceketine benzeyen bir şeyle, yanakları soğuktan hafifçe pembeleşmiş ve kollarını etrafına sarmış bir şekilde orada duruyordu.

Silahımı indirdim ve kaşlarımı çattım. "Burada ne işin var?"

·O neden buradaydı? Beni bu şekilde araması için kötü bir şey olmuş olmalıydı.

Yutkundu. "Iıı... Ben... Seninle konuşmam gerekiyordu."

Bakışlarım onun üzerinde gezindi, her yeni detayı açlıkla hafızama kaydettim.

Bir haftadan uzun bir süredir onu uzaktan kısa bir an için görerek hayatta kalmıştım.

Ve şimdi tam burada, gözümün önündeydi. Çok canlı ve gerçekti.

Ama gördüğüm bazı şeyler hoşuma gitmiyordu. Gözlerinin altındaki koyu torbalar. Soluk bir cilt. Biraz kilo mu vermişti?

Ona ne yapmışlardı böyle?

Silahımı belime sokup kapı aralığından eğilerek koridorda iki yöne de baktım. "Korumaların nerede?"

"Burada değiller."

Bir endişe içimde yükseldi. Burada yalnız mıydı? Korumasız hâlde mi? "Neredeyse gece yarısı oldu. Onları bir yerde mi kaybettin?"

Ellerine baktı. "Ben... Artık korumalarım yok."

Şimdi gerçekten çok sinirlenmiştim. "Ne oldu? Rafaele neden tek başına dolaşmana izin versin ki?"

Dudağını ısırdı ve bakışlarını yavaşça bana doğru kaldırdı. Sanki söyleyeceği şey beni dizlerimin üzerine çökertecekmiş gibi.

"Çünkü artık nişanlı değiliz."

Kendimi ayakta tutmayı başardım ama çınlama sesi geri gelmişti. Elimi boynumun kenarına koydum, nabzım davul gibi çarpıyordu. "Tekrar söyle. Sanırım seni yanlış duydum."

"Nişanı attım. Benim yerine Cleo'yla evleniyor."

Her zaman çabuk kavrayan biriydim ama onun küçük pembe dudaklarından çıkan kelimelere bir anlam veremiyordum.

Şaşkın ifadem karşısında iç geçirdi. "İçeri gelebilir miyim? Uzun bir gece oldu."

Geçmesine izin vermek için kenara çekildim.

Onu bu boktan ayakkabı kutusu dairenin içinde görmek şaşkınlığımı daha da artırmıştı. Onu hiç burada hayal etmemiştim.

Her şeyi içine çekerek odada bir daire çizdi. "Çok rahatmış."

Kapıyı kapattım. Kilitledim. Ona doğru bir adım attım.

Birbirimizden sadece birkaç santim uzakta olmamız için gereken tek şey buydu. "Beni nasıl buldun?"

"Orrin'le tanıştığımız kafeye geri döndüm. Oradaydı." Üstüne baktı. "Bana bu ceketi verdi ve beni buraya getirdi."

"Seni buraya getirdiğini ama sana eşlik etmeyi düşünmediğini mi söylüyorsun?" Nasıl olur da kendi başına çıkmasına izin verirdi?

"Ras, üç kat merdiven var," dedi yumuşak bir kahkaha atarak.

"Burası tehlikeli bir yer," diye homurdandım.

"O gelmeye çalıştı ama ben bunu tek başıma yapmakta ısrar ettim."

"Şunu açıklığa kavuşturalım," diye başladım, saçmalamak üzere olduğumdan emindim. "Nişanı sen bozdun."

"Evet."

"Nasıl?"

Yanakları kızardı. Kahretsin, o kadar güzeldi ki. Bunun hâlâ bir serap olduğunu düşünüyordum.

"Rafaele'ye artık bakire olmadığımı söyledim."

Aman Tanrım. Bu gerçek olamazdı.

"Bunun anlaşmayı bozacağını biliyordum."

"O da sana inandı mı?"

Yine kızardı. "Sanırım oldukça ikna ediciydim. Her hâlükârda, kanıt dokuz ay içinde burada olacak."

Dokuz ay mı? Birden nefesim kesildi. "Ne?"

Kirpiklerini kırpıştırdı. "Ben hamileyim. Daha dün öğrendim."

Zihnim bir an için bomboş kaldı, anlamaya çalışıyordum.

"Öğrendiğim anda seni bulmam gerektiğini biliyordum," dedi sakince, sözlerinin üzerimde yarattığı etkiden habersizmiş gibi.

"Seni terk etmek bir hataydı. Hayatımın en kötü hatasıydı. Benim için her şeyini kaybedeceğin düşüncesine dayanamadım ama şimdi görüyorum ki bu kararı kendin vermen için sana güvenmeliymişim. Korkmuştum, Ras. Bir gün uyanıp buna değmediğimi anlayacağından çok korktum. Bana yeterli olduğumu söyledin ama ben sana inanmadım." *Espresso* rengi saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Cleo, ailemin beni nasıl mahvettiğini fark etmemi sağladı. Sevgi ve şefkatle ilgili tüm inançlarım altüst olmuş durumda ve unuttuğum tüm bu anılar geri geldiğinde— Ne dediğimi bilmiyorum." Parmaklarını saçlarında gezdirip iç çekti, görünüşe göre kendine kızgındı.

Ona sessizce baktım.

Yumruklarını iki yanında sıkmıştı. "Özür dilerim, Ras. Sana söylediklerim için çok üzgünüm. Seni incittiğim için. Söz veriyorum, eğer beni kabul edersen, seni bir daha asla böyle incitmeyeceğim. Kendim üzerinde çalışacağım. Geçmişimin geleceğimi belirlemesine izin vermeyeceğim." Yanakları kızardı. "Yemin ederim, çok daha iyi bir konuşma hazırlamıştım ama buraya gelir gelmez hepsini unuttum."

Ellerimi kollarının üzerine koydum. Göğsümün içinde garip bir şeyler oluyordu.

"Hamile olduğunu mu söyledin?"

Yanaklarındaki kızarıklık artmıştı. "Evet. Muhtemelen ertesi gün hapını kustum. Bunun hiç beklenmedik bir şey olduğunu biliyorum. Bu konuda heyecanlanmanı beklemiyo—"

İşaret parmağımı dudaklarına bastırdım. "Çok heyecanlandım."

Gözleri rahatlayarak yumuşadı.

Kalbim kaburgalarıma çarpıyordu. Nişanı bozmuştu.

Çocuğumuza hamileydi.

Buraya gelmek için bir sürü çemberden atlamış olmalıydı.

Ve yine de yapmıştı.

Beni seçmişti.

Onu kollarıma aldım. Burnumu saçlarına bastırdım. Kokusu hayatımda kokladığım en tatlı şeydi ve şimdi sonsuza kadar etrafımda olacaktı. "*Cazzo*. Buna inanamıyorum. Seni tekrar kollarıma almayı ne kadar çok istediğimi biliyor musun? Seni düşünmediğim bir saat bile geçmedi. Rüya görüyormuşum gibi hissediyorum."

"Bana kızgın değil misin?" diye sordu, sesi göğsümde boğuklaştı.

Olmalıydım. İçimde küçük bir parça öylece çekip gittiği için onu cezalandırmak istiyordu ama ben bu düşünceyi aklımdan atıp daha önemli olana odaklandım.

Baba olacaktım.

Bu, bugün aklıma gelmesini beklediğim bir düşünce değildi ama çok heyecanlıydım. Hep çocuk sahibi olmak istemiştim ve Gemma'yla birlikte çocuk sahibi olmak bir hediyeydi. Bir ayrıcalıktı.

O benimdi. Tamamen benimdi.

Dudaklarımı başının tepesine bastırdım. "Seni affediyorum."

Vücudu rahatlayarak gevşedi.

Düşüncelerim hâlâ her şeyi anlamlandırmak için yarışıyordu ve ona bakmak için geri çekildim. "O telefon—"

Bana alaycı bir şekilde gülümsedi. "Eğer telefonu açsaydın, akşamım çok daha kolay olurdu."

"Gemma." Bana ulaşmaya çalıştığını ve ulaşamadığını düşününce sesim çatallaştı.

Başını iki yana salladı. "Hayır, Gemma değil. Bana her zaman söylediğin o diğer şeyi söyle."

Yanağını okşadım. "Şeftalicik."

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Evet, o. Bana böyle seslenmene bayılıyorum."

Ellerimi çirkin ceketinin altından geçirip belinin çukurunu ve kalçalarının genişliğini hissettim. Avuçlarımın altına mükemmel bir şekilde oturuyorlardı. "Artık benimsin. Umarım seni bir daha asla bırakmayacağımı biliyorsundur."

Ayak parmaklarının üzerinde yükselip başını geriye doğru eğdi, gözleri parlıyordu. "Biliyorum."

Onu öpmek için eğildim ama o geri çekildi. "Bekle. Söylemem gereken başka bir şey var."

Kendimi ona doğru bastırdım. "Acele et."

"Seni seviyorum," dedi tek nefeste.

Kıvılcımlar tenimde dolaşıyordu. "Bekle, yavaşla."

Boğazından bir kahkaha yükseldi. "Tanrım, çok kafa karıştırıcısın. Seni çooooooook seviyorum."

"Tekrar söyle."

"Seniii—"

Dudaklarımı onunkilere bastırdım. Dilim dişlerinin arasından geçti; tadıyor, yalıyor, her santimini sahipleniyordum.

Bana karşı eriyordu, öpüşüme aynı güçle karşılık veriyordu.

Burun deliklerime bir miktar sigara kokusu geldi. Şu lanet ceket. Ceketi omuzlarından yere ittim ve yüzümü boynunun kıvrımlarına gömmeden önce bir kenara attım.

İşte buradaydı. Tatlı kokusu en güçlü olduğu yer.

"Hâlâ burada olduğuna inanamıyorum," diye mırıldandım tenine karşı, onu tekrar kollarıma almanın verdiği hazdan gözlerim kapandı. "Seni o kadar çok seviyorum ki."

"Neden New York'a döndün?" diye sordu, sesi nefes nefeseydi.

"Sence neden?" Gözlerinin içine bakmak için geri çekildim.

"Seni bırakamazdım. Sen o uçağa bindiğin anda benim de geri dönmem gerektiğini anladım. Bir planım yoktu. Sadece seninle aynı şehirde olmak zorundaydım."

"Bu kadar yakın olduğunu bilseydim, belki daha erken gelirdim."

"Ne kadar yaklaştığımı tahmin bile edemezsin. Seni pilatese giderken izledim. Elimden geldiğince seni takip etmeye çalıştım."

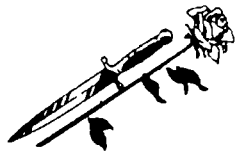
Dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Gerçekten mi?"

"Ben bir mazoşistim. Seni görmek ve sana dokunamamak işkence gibiydi."

Akmayan yaşlar gözlerini ıslattı. "Ras..."

"Biliyorum. Ama artık bitti. Ait olduğun yere döndün. Kollarıma."

Ayak ucuna kalkıp beni tekrar öptü, bana birçok şeyin sözünü veriyordu.

Karyola ortamı bozmaya karar verip keskin bir çatırtıyla kırılana kadar birbirimize dolanmış hâlde saatler geçirdik.

Gemma ve ben yataktan kaydık, aletim dakikalar önce onun içinde olduğu için hâlâ ıslaktı. Gülüyordu, saçları parke zemine değiyordu. "Kahretsin, çok yaklaşmıştım."

Yüzümde geniş bir gülümseme vardı. Geçen hafta mutsuzluktan başka bir şey yaşamadıktan sonra bu kadar mutlu olmak çok garipti. Onu kendime çektim, bacaklarını omuzlarıma attım ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. "Bir işi yarım bırakmayı sevmiyorum."

Ben onu parçalayana kadar klitorisini yalayıp, kızdırıp emerken inledi.

Serbest kalırken parmakları saçlarıma dolanmıştı. "Sen bir vahşisin," dedi nefes nefese kalmış bir hâlde. "Bacaklarımı hissedemiyorum."

Vücudunda gezinip ona derin bir öpücük verdim. "Senin için açlıktan ölüyorum."

Bizi çevirip onu kolumun altına aldığımda güldü. "Bunu görebiliyorum," dedi göğsüme sokularak. "Ben de seni özledim."

Gemma tuvalete gitmesi gerektiğini söyleyene kadar bir süre öylece yattık. Kalkmasına yardım ettim ve yatağa baktım. Üzücü bir manzaraydı. En azından düzeltmeye çalışmalıydım. Önce şilteyi kaldırdım sonra da yatak iskeletini ayarlamak için elimden geleni yaptım. Sadece gecenin geri kalanında bize yetmesi gerekiyordu. Yarın buradan gidiyorduk.

Çocuğumun annesinin bu bok çukurunda uyumasına izin vermeyecektim.

Ama nereye gidecektik?

İçimden bir ses Gemma'nın New York'ta kalma fikrine pek sıcak bakmayacağını söylüyordu. Burası kötü anılarla dolu bir yerdi.

Onu evime, İtalya'ya götürmek istiyordum.

Gün batımında ailemin arka bahçesindeki limon ağacının altında onunla evlenmek ve sonra onu, Dem *don* olduğunda Casale'de satın aldığım eve götürmek istiyordum. Restore edilmesi gereken eski bir binaydı ama onu bir eve dönüştürecektik. Ona bir sanat atölyesi yapacaktım.

Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. Kahretsin, kendimi aşıyordum.

Gemma beni Girit'te bıraktığında o kadar öfkeliydim ki bunu neden yaptığını bile anlayamamıştım. Ama New York'a uçmak bana sakinleşmek ve bazı şeyleri düşünmek için çok zaman vermişti.

Onun için her şeyi feda etmemi istemediği için gittiğini söylüyordu ama fedakârlık yapan tek kişi ben değildim.

Kız kardeşlerini seviyordu. Peki ben ne yapmıştım? Benim için onları terk etmesini istemiştim. Yıllarca saklanmanın anlamı buydu.

Kendimi Girit'te onunla birlikte olmaya o kadar kaptırmıştım ki onları hayatına geri sokmanın bir yolunu bulmaya bile çalışmamıştım.

Aynı hatayı bir daha yapmayacaktım.

Gemma sevdiği insanların hayatında olmasını hak ediyordu. Bunu sağlamak da benim görevimdi.

Vale ile başlayacaktım. Ayrı olmaları için hiçbir neden yoktu, özellikle de Gemma ve ailesinin geri kalanı arasında şu anda işlerin ne kadar gergin olduğu düşünüldüğünde. Gemma'nın, Vale'nin desteğine ihtiyacı vardı, özellikle de hamile olduğu için.

Ve benim de Dem'e ihtiyacım vardı.

Pek çok zor durumda yanımda olmuştu ve beni herkesten daha iyi tanıyordu. Arkadaşım olarak o olmadan baba olma düşüncesi içimi burkmuştu.

Ona Gemma'yı terk etmeyeceğimi söylediğimde duygularım tavan yapmıştı ve yapmam gerekeni yaptığımı bilsem de o zamandan beri barışmak için hiç çaba sarf etmemiştim.

Korkak olmayı bırakıp yapmamız gereken konuşmayı yapmamın zamanı gelmişti.

Derin bir nefes verip başımı arkaya eğdim, sudan hasar görmüş tavana baktım.

Bunu düzeltmek zorundaydım.

Arkadaşımı aramalıydım.

BÖLÜM 37

RAS

"Sen Damiano ile konuşurken benim aşağıda beklememi istemediğine emin misin?" diye sordu Gemma. İkimiz de kırık yatağın üzerinde oturuyorduk. Elinde bir fincan çay tutuyordu, dışarı çıktığımızda giydiğim ceketim hâlâ üzerindeydi. Uyandığında çaya ihtiyacı olduğunu söyleyerek Orrin'in ceketine uzanmıştı ama ben ceketi elinden alıp kendi ceketimi ona vermiştim. Şu andan itibaren giydiği tek erkek kıyafeti benimkiler olacaktı.

Onun bu kıyafetler içindeki görüntüsü o kadar hoşuma gitmişti ki dışarı çıktığımızda soğuğu hissetmemiştim bile. Dün gece bana geldiğinden beri göğsümün içinde beni sıcak tutan bir şenlik ateşi vardı.

Ona gülümsedim. "Hayır, Şeftalicik. Seni burada istiyorum."

Eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Her şey yoluna girecek. Göreceksin."

O benden daha iyimserdi. Damiano çevresine kimi alacağı konusunda her zaman dikkatli olmuştu ve kolay kolay güvenmezdi. Onun için neredeyse birlikte büyümemiz gerekmişti.

İbiza'ya taşındığında beni gemiye alarak kıçımı kurtardığını o da benim kadar iyi biliyordu. Yıllar boyunca bana çok şey vermişti.

Arkadaşlık. Saygı. İhtiyacım olandan daha fazla para kazanma fırsatı.

Ve tüm bunlardan sonra doğrudan bir emri reddetmiştim.

Bazı açılardan Camorra ordu gibiydi. Üstünüzün emrine itaatsizlik kariyerinizin sonu demekti. Otomatik olarak terhis edilirsiniz ve bu sorunlarınızın sadece başlangıcı olurdu.

Çoğu durumda, sonu ölüm olurdu.

Ama Dem beni öldürmeye çalışmamıştı. Ne yaptığımı kimseye söylememişti bile, en azından Gemma ve benim bildiğimiz kadarıyla.

Belki hâlâ umut vardı. Uzun dostluğumuz, hayatımız boyunca oynadığımız oyunun kurallarından daha önemli olabilir miydi?

Gemma'ya bir öpücük verip telefonumu aldım.

Bunu öğrenmenin, durumla yüzleşmekten başka yolu yoktu.

Son birkaç gündür onlarca kez baktığım numarayı açtım ama bu sefer sadece bakmak yerine ara tuşuna bastım.

Telefon çalmaya başladı.

Belki de söyleyeceklerimin provasını yapmalıydım ama prova yapmış gibi görünmek istemiyordum. Kahretsin, Dem'le konuşurken hiç bu kadar gergin olduğumu hatırlamıyordum.

Riskler yüksekti. Yaptığım şeyi neden yaptığımı anlamasını sağlamalıydım.

Telefonu açtı. "Ras."

Çok mu abartıyordum bilmiyordum ama sanırım sesinde bir rahatlama vardı.

"Evet, benim."

Boğazını temizledi. "Sanırım Gemma seninle birlikte? Dün gece Vale'yi arayıp seni sordu."

Ona doğru bir bakış attım. "Burada."

"Güzel. Vale bunu duyunca rahatlayacaktır. Rafaele ile nişanın atıldığını duydum."

"Evet, öyle. Gemma yerine Cleo'yla evleniyor."

Alaycı bir kahkaha attı. "İnanılır gibi değil."

Elimi dudaklarıma götürüp bir nefes verdim. "Bak, konuşacak çok şeyimiz var."

Gemma güven veren elini sırtımda gezdiriyordu.

"Evet, öyle de denebilir." Dem'in ses tonuna bir soğukluk yerleşti. "Sana kesin bir emir verdim, sen de buna itaat etmedin ve sonra karımın kız kardeşiyle birlikte ortadan kayboldun. Sakinleşmek için zamanım olduğu için şanslısın. Aklından ne geçiyordu, Ras?"

"Dem, yapmam gerekeni yaptım. Onu burada bıraksaydım, bununla yaşayamazdım. Ben..." Uzun bir nefes verdim. "Onu seviyorum. Onunla birlikte olmak istiyorum."

Sessizlik.

"Vale'yi düşün. Ona âşık olsaydın ve o başka bir adamla, sevmediği biriyle nişanlı olsaydı, sen de aynı şeyi yapardın," diye ekledim. "Yapacağını çok iyi biliyorsun."

Dem homurdandı. "Vale'ye olan hislerimin kararlarımı etkilediğini düşündüğünde bana ne kadar bok attığını hatırlıyor musun? Şimdi şu hâline bak."

"Biliyorum. O zaman anlamamıştım. Şimdi anlıyorum."

"Kayıtsız şartsız güvendiğim tek kişi sensin," dedi Dem.

Bunu gizlemeye çalışıyordu ama ses tonundaki incinmişliği duyabiliyordum. Başımı kaldırıp tavana baktım. "Keşke senin emirlerine karşı gelmeme neden olmasaydı ama durum çok karışıktı ve alternatifleri düşünecek zamanım yoktu."

"Tabii ki düşünmedin," diye tersledi. "Çok inatçısın. Ve nasıl yardım isteyeceğini bilmiyorsun. Bu hep senin sorunun oldu, çocukken bile. Bana gelip Gemma'yla aranızda neler döndüğünü anlatsaydın, bir iki gün içinde bir plan yapabilirdik."

Başımı iki yana salladım. "Bunun saçmalık olduğunu biliyorsun. Ona karşı hislerim olduğunu fark ettiğinde çok kızmıştın. Bana bunu iyi bilmem gerektiğini söylemiştin."

Bir duraksama oldu. "Sana karşı biraz sinirli olabilirim."

"Geri dönmem için ısrar edip durdun. O bu durumdayken onu bırakamazdım."

"Peki ya gittikten sonra? Neden beni aramadın?"

"Çünkü kellem için birini gönderip göndermediğinden emin değildim. Beni bulup öldürmeni kolaylaştırmak istemedim."

"Ciddi misin?" Sesi öfkeli geliyordu. "Gerçekten sana bunu yapacağımı mı düşündün? Tanrı aşkına. Sen benim en yakın arkadaşımsın, Vale'nin kafamı uçuracağından bahsetmiyorum bile."

İçimde bir rahatlama hissettim. Şükürler olsun. Bir yerlere varıyorduk. "Yaptığım şeye nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Biz her zaman bir takım olduk. Her zaman uyum içinde çalıştık. İlk kez bunu yapmamıştık. Daha önce hiç geçmediğim bir çizgiyi geçtim ve diğer tarafta beni nelerin beklediğini bilmiyordum."

Uzun bir duraklama oldu. "*Cazzo*. Pekâlâ, aradığında tartışmaya pek yer bırakmadığımı itiraf etmeliyim. Gemma'ya bu kadar âşık olduğunu fark etmemiştim. Onunla sadece eğlendiğini, her zamanki gibi ortalığı karıştırdığını sanıyordum."

"Anlıyorum." Onunla tanışmadan önce de hep böyle yapardım.

"Sara'dan sonra birlikte olduğun her kadın bir kaçamaktan başka bir şey değildi."

"Gemma bir kaçamak değil."

"*Don*un yerine onu seçtikten sonra o kadarını anladım."

Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim. "Kolay bir seçim değildi. Ayrıldığımdan beri düşünmek için zamanım oldu ve..."

Düşüncelerimi mantıklı kelimelere dökmeye çalışıyordum.

Sara'dan sonra kimseyle ciddi bir ilişki kurmamamın nedeni aşka inanmayı bırakmamdı. Bunun benim için iyi bir şey olduğunu düşünmüyordum. Kalbim söküldükten sonra kendimi ortaya koyamamıştım. Tekrar savunmasız olamazdım. Ama Gemma'ya karşı koyamamıştım. Tüm olası sonuçları biliyordum ama onunla yine de denemek istemiştim.

İç çektim. "On yıldır birlikte çalışıyoruz, Dem. Çok uzun bir süre. Ve istediğin şeyleri elde etmene yardımcı olmak için elimden

gelen her şeyi yaptım. Senin için çalışmak, imparatorluğunu kurmana yardım etmek ve Sal'ı devirmek bana bir amaç verdi. Ama gerçek şu ki hayattan ne istediğimi hiç düşünmemiştim. Otomatik pilottaydım. Ve Gemma'yla tanıştığımda..." Ona baktım. Gözleri kocamandı. "Pekâlâ, uzun zamandır gerçekten istediğim ilk şeydi. Ve bunu fark ettiğimde, onunla olmak için her şeyi yapacağımı biliyordum. Bu seni ilk kez hayal kırıklığına uğratmak anlamına gelse bile. Üzgünüm ama bunu yapmak zorundaydım."

Kollarını bana doladı ve omzuma bir öpücük kondurdu.

Damiano boğazını temizledi. "Bak, bunun benimle onun arasında bir seçim olmasını asla istemedim. Bu şekilde olmak zorunda değil. Ben..." Bir nefes verdi. "Belki de buraya dönmen için seni bu kadar zorlamam adil değildi."

Göğsümün içindeki bir düğüm gevşedi.

Kırık yatak başlığına yaslandım. "Seni daha önce aramalıydım. Sanırım şu âna kadar ne diyeceğimi bilemedim. Gemma beni terk ettiğinde de doğru düzgün düşünemiyordum."

"Ona göz kulak olmak için New York'a geri mi döndün?"

"Evet. Kendimi hiç bu kadar kötü hissetmemiştim ama sanırım bir yanım hâlâ bir mucize olmasını umuyordu."

"Öyle görünüyor. Vale kendisi için doğru olanı yaptığı için Gemma'yla gurur duyuyor."

"Ben de öyle. O bir savaşçı." Gemma'yla göz göze geldim ve o da bana gülümsedi. "Bilmen gereken bir şey daha var."

"Neymiş o?" diye sordu Dem.

Başımı Gemma'nın dizine yaslayarak uzandım ve hoparlörü açtım.

"Gemma hamile."

Uzun bir duraklama oldu. "Bekle biraz." Kendi hoparlörünü açtığından emin olduğum bir süre geçti. "Tekrar söyleyebilir misin?"

"Gemma hamile," diye tekrarladım.

Hattın diğer ucundan yüksek sesli bir çığlık geldi.

"Aman Tanrım!" Şimdi telefon Vale'deydi. "Sen ne?!"

Gemma ve ben birbirimize sırıttık. "Doğru duydun," dedi Gemma. "Dün öğrendim."

Vale bağırmaya ve tebriklerini sunmaya başladı ve ben sadece Gemma'nın heyecanla ablasıyla konuşmasını izliyordum.

Göğsüm kabarmıştı. Onun gözlerindeki mutluluğu görmek her şey demekti.

Kolumun yataktan düşmesine izin verdim ve avucumu onun narin ayak bileğine doladım. Keşke çocuğumuzu taşıdığını fark ettiğinde orada olsaydım. Neşeyle dolu olması gereken bir anda çok korkmuş olmalıydı.

Bir daha asla böyle bir durumda kalmayacaktı.

Ve bir tanede durmamızın imkânı yoktu bu nedenle bir dahaki sefere hamile olduğunu öğrendiğinde hemen yanında olacaktım.

Dem'in sesi tekrar geldi. "New York'ta uzun süre kalamazsın. Garzolo'nun peşine düşmesi riskini almak istemeyiz. Mümkün olduğunca çabuk ayrılmalısınız."

"Onunla ve anlaşmanızla ilgili ne yapacaksınız?" diye sordum.

"Bitti. Gemma'ya yaptıklarından sonra onunla çalışmamızın imkânı yok. Vale onun bizim için ölü sayılacağını söyledi."

Aynen öyle. Burada işler sakinleştiğinde onu kendi ayaklarımın altına almaya hâlâ çok niyetliydim.

Dem devam etti. "Ama Cleo artık Rafaele'yle evlendiği için onunla ilişkimizi sürdürmek istiyoruz. Belki de anlaşmayı doğrudan onunla bozarız ve Garzolo'yu devre dışı bırakırız. Rafaele, Garzolo'nun bu işten tek kuruş almayacağını garanti ederse ileriye dönük bir yol izleyebiliriz. Bu işin içinden çıkmak zor olacak." Derin bir nefes verdi. "Sağkolumun olabilecek en kötü zamanda istifa etmesi çok kötü."

Dudaklarım seğirdi. "Ne yani, o piçi geri isteyeceğini mi söylüyorsun?"

"Birkaç gün önce yerine birini bulmak için açık bir seçme yaptım. Kimse gelmedi."

Homurdandım. "Açık bir seçim... Sadece beni özlediğini söyle, *Stronzo*."

"Bana yine bok mu atacaksın?"

Doğrulup dirseklerimi dizlerime dayadım. "Bunu düzelteceğim, Dem. Beni kadınımdan uzak tutmaya çalışmadığın sürece her şeyi yoluna koyacağım."

"Senin kadının... Vale, Gemma'ya 'kadınım' diyor." Uzaktan bir kahkaha geldi ve Vale tam olarak anlayamadığım bir şey sordu. "Düğünün ne zaman olduğunu soruyor," dedi Dem.

Gemma kıpkırmızı oldu. Sırıttım. Bana kalsa yarın olurdu ama içimden bir ses Gemma'nın düğün muhabbetine bir süre ara vermesi gerektiğini söylüyordu.

Ayrıca mümkün olan en iyi hamileliği geçirmesini istiyordum ve ona ne kadar özel olduğunu göstermek için zaman istiyordum.

Ailesi onu mahvetmişti. Eğer yıllarımı harcamam gerekse bile kendisini yetersiz hissettirmelerinin ne kadar yanlış olduğunu ona göstermek için bunu yapacaktım.

"Emin değilim ama ilk öğrenen sen olacaksın," dedim Dem'e.

"Yarın seni oradan çıkarması için bir uçak göndereceğim."

"İyi bir plana benziyor. Teşekkürler, Dem."

"Senin adına sevindim."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Biliyorum."

Telefonu kapattım.

Gemma kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Demek işini geri aldın?"

Ona sırıttım. "Bir kez daha kazançlı bir şekilde çalışıyorum. Dem İtalya'ya geri dönmemizi istiyor. Bu konuda ne hissediyorsun?"

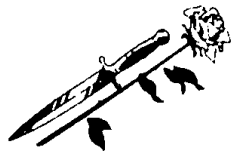
O da gülümsedi. "Sen oraya aitsin. Ve ben de sen neredeysen oraya aitim."

Yanağını okşadım. Bu kadını çok seviyordum. "Aynen öyle, Şeftalicik."

Dokunuşuma doğru eğildi ve gözlerini kapattı.

"Heyecanlı mısın?" diye fısıldadım.

"Kelimelerin tarif edebileceğinden bile fazla."

O öğleden sonra, birkaç eşyamızı toplayıp Orrin'in ödünç verdiği arabaya atlayıp bir otele gittik.

Yolda Dem, uçağın yarın sabah bizi alacağını teyit etmek için mesaj attı.

Yakında İtalya'ya doğru yola çıkacaktık ve ben sabırsızlanıyordum.

Gemma çayından bir yudum alarak, "Biliyor musun, dairede bir gece daha kalmayı hiç sorun etmezdim," dedi. Çay keyfi yapıyor gibi görünüyordu. Acaba hamilelik hormonlarından mıydı? Ve başka neleri arzulamasına neden olacaklardı? Umarım sefil bir Amerikan yemeği istemezdi, gerçi mecbur kalırsam her hafta buraya bir uçak gönderip neye ihtiyacı varsa aldırırdım.

"Orası berbattı, Şeftalicik. Ve orada uzun, iç karartıcı günler geçirdim. Seni kral dairesine yerleştirmeyi ve ipek çarşaflarda yatmanı tercih ederim." Bu kızı her şekilde şımartmak istiyordum. Henüz bunun farkında olduğunu sanmıyordum. "Daha sonra kahvaltı için güzel bir yere gidelim."

Yemeği hatırlayana kadar yaklaşık iki saat boyunca ana odayı kullandık ama Gemma, onu üç kez boşalttıktan sonra gecikmeye aldırmıyor gibi görünüyordu. Dışarı çıktığımızda yanakları pembeleşmiş ve dudakları biraz şişmişti.

Nefes nefese kalmıştı. "Dışarısı sıcak!"

Sıcak biraz abartılıydı ama en azından hava vücuduma çarpar çarpmaz ceketimin fermuarını çekmek için acele etmedim.

Yukarı baktım. Buraya geldiğimden beri ilk defa gökyüzünde hiç bulut yoktu.

Eğilip yanağına bir öpücük kondurdum. Çok mutlu görünüyordu. Telefonumu çıkarıp fotoğrafını çektim.

Fark etti. "Bu ne için?"

"Telefonum için yeni bir arka plan fotoğrafına ihtiyacım var."

Gemma sırıttı. "Tanrım, tam bir ahmaksın. Kimsin sen ve huysuz mafyaya ne oldu?"

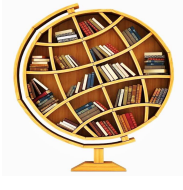
"Huysuz mu?" Homurdandım. "Sana karşı hiç huysuz olmadım," dedim kıçına sert bir şaplak atarken.

Ciyakladı. "Unutkan da." Elini benimkine dolayıp sıktı.

Saçlarını yüzünden çektim, göğsüm o kadar güçlü bir sevgiyle kabarıyordu ki bu kadın için her şeyi yapacağımı biliyordum. "Geçmişi geçmişte bırakalım," dedim ona. "İleriye bakmamız gereken koca bir geleceğimiz var."

Bu fikri en az benim kadar sevmiş gibi bana gülümsedi.

SON SÖZ

GEMMA

Uyuyamıyordum.

Ras yanımda sızmışken yatak çok sıcak ve rahattı ama son bir saattir dönüp duruyordum ve bir türlü uyuyamıyordum.

Belki de bunu kabullenmenin ve yeni günü kucaklamanın zamanı gelmişti.

Ras derin bir uykucu olmasına rağmen çok fazla gürültü yapmamaya dikkat ederek yorganın altından çıktım. Bazen rüya görürken beni göğsüne çeker, sıcak göğsüne o kadar sıkı bastırırdı ki terlemeye başlayıp uyanması için onu gıdıklamak zorunda kalırdım.

Ona baktım, rahatlamış yüz hatlarını ve uzun saçlarının çarşafın üzerine dökülüşünü hayranlıkla inceledim.

Sevgilim çok yakışıklı bir adamdı.

Evet, ona kafamda sevgilim diyordum çünkü erkek arkadaş yetersiz geliyor ve partner çok belirsiz görünüyordu.

Kendisine bir an önce "kocam" dememi istediğine dair birçok ipucu vermişti ve bunu her yaptığında göğsümde bir havai fişek patlıyordu.

Ben de isterdim. Hem de çok.

Ama sanırım bebeğimiz doğana kadar beklesek daha iyi olacaktı.

Bir çocuk için plan yapmak, bir düğün için plan yapmaktan çok daha zordu.

İpek sabahlığımı askıdan alıp giydim ve yatak odasının kapısını arkamdan sessizce kapattım.

Çocuk odasında çalışmalar devam ediyordu. Mutfağa giderken içeriye bir göz attım. Geçen hafta duvar kağıdını yapıştırmıştık. Ras ve ben cinsiyetin sürpriz olmasını istediğimiz için hayvanlı bir desen seçmiştik. Köşede, içinde beşik olan bir kutu vardı. Ras, teslimatta montaj dâhil olsa bile beşiği kendisinin monte etmek istediğinde ısrar etmişti. Bir şeylerle uğraşmayı seviyor gibi görünüyordu.

Harika bir baba olacaktı.

Çocuk odasından çıkıp oturma odasına doğru ilerledim.

"Günaydın! Günaydın!"

Churro odanın köşesindeki kafesinde çoktan uyanmıştı. Ona birkaç yeni kelime öğretmek için biraz zaman harcamıştım ama eski favorilerine dönmesi uzun sürmemişti. Yaklaştığımda ciyak ciyak bağırıyordu, "Güzel kız! Güzel kız!"

"Sağ ol dostum," dedim yanından geçip kendime çay yapmak için mutfağa giderken.

Çaydanlık kaynarken adanın yanındaki bar taburelerinden birine oturdum. Bakışlarım bana gönderilmiş büyük kahverengi bir zarfa takıldı.

Bu sabah gelmiş olmalıydı. Dikkatlice açtım, içinde ne olduğundan emin değildim.

Cleo'nun düğün fotoğrafları.

Onları görünce göğsümde garip bir his oluştu.

Doğal olarak Ras ve ben davet edilmemiştik. Kız kardeşim evleneceğim adama doğru mihrapta yürürken biz de buradaydık.

Beş ya da altı fotoğrafa göz gezdirdim. Cleo biraz sert olsa da güzel görünüyordu. Fotoğrafların çoğunda, smokini içinde ciddi ve yakışıklı olan Rafaele'den en az birkaç santim uzakta duruyordu.

Cleo'nun taktığı mücevherlere bakılırsa kraliyet ailesinden bir çift gibi gözüküyorlardı. En azından buna sevinmiş olmalıydı.

Son fotoğraf farklıydı. Fotoğrafçı tarafından çiftin haberi yokken çekilmiş samimi bir kareydi ve bu ikili arasındaki gerilim neredeyse hissediliyordu. Cleo burnunu yukarı kaldırmış, Rafaele'ye bakıyor, Rafaele ise gözleri kapalı ve dudakları hafifçe bükülmüş bir şekilde ona dönüktü. Sanki gitmesini engellemeye çalışıyormuş gibi onun elini tutuyordu.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Cleo'yu aramalı ve nasıl olduklarını öğrenmeliydim.

Su ısıtıcısı ses çıkarmaya başladı, ben de fotoğrafları bırakıp kendime bir fincan çay yaptım.

Ras ve ben burada beklediğimden daha hızlı bir şekilde rutine alışmıştık. Casale di Principe, Casalesi'nin üssü olduğu için Ras işlerinin çoğunu çok fazla gece gezisine çıkmadan yapabiliyordu.

Birkaç kez İbiza'ya gitmiştik ama bu gezilerden her zaman keyif alıyordum, özellikle de Damiano ve Vale bize katıldığında.

Bugün öğle yemeğine geliyorlardı.

Ras, bebek konusunda ne kadar heyecanlıysa, ablam da o kadar heyecanlı olabilirdi. Daha önce aramızda hissettiğim uçurum ortadan kalkmıştı.

O yine benim sırdaşımdı. Garzoloların geri kalanından uzakta olabilirdim ama o ve Ras ile çok fazla desteğim vardı.

Ras ve ben birkaç kez Napoli'ye gitmiştik. Şehir güneş ışığı ve saf, dizginlenemez bir enerjiyle doluydu. Halkın bir futbolcuya tanrı olarak taptığını hiç bilmiyordum. Diego "*Dios*"* Maradona'nın fotoğrafları duvarlara grafitiyle çizilmişti, İspanyol Mahallesi'nin dar sokakları arasında pankartlar asılmıştı ve görünüşe göre her Napolilinin tişörtünde yer alıyordu. Onun adına yapılmış birkaç sunak bile görmüştüm.

Ve yemekler, Tanrım, yemekler. New Yorkta büyürken şımarık olduğumu düşünüyordum ama Napoli'deki yemekler birkaç kez göz-

* *İsp.* "Tanrı." -ed.n.

lerimi yaşartmıştı. Belki de hamilelik hormonlarından ve kimsenin eleştirisine maruz kalmadan istediğimi yiyebilmemden kaynaklanıyordu. Benim favorim *Fiocchi di Neve* adında içi ricotta kreması ile doldurulmuş şeker tozu kaplı bir hamur işiydi.

Sadece bir tane yemenin imkânsız olduğuna ikna olmuştum.

Hatırladıkça midem gurulduyordu. Belki de bu hafta Ras'ın beni tekrar oraya götürmesi gerekecekti.

Tanıdık ayak sesleri odaya geldi. "Günaydın, Şeftalicik," dedi Ras, sesi hâlâ uykunun etkisiyle kısıktı. Beni arkamdan kucakladı ve boynumun yan tarafına bir öpücük kondurdu.

Sakalı tenime lezzetli bir şekilde sürtünüyordu. "Erken kalkmışsın."

Ona doğru eğildim. "Uyuyamadım."

Eli karnıma doğru kaydı. "Nasıl hissediyorsun?"

Ras bunca zamandır üzerime titriyor, günde en az birkaç kez iyi olup olmadığımı kontrol ediyordu. Ona birden fazla kez sakin olmasını söylemek zorunda kalmıştım ama içten içe bu kadar ilgili olmasını seviyordum.

Alışık olduğumdan çok farklıydı.

"Güzel," dedim çayımı yudumlarken ve yüzümü ona döndüm. "Vale ve Dem'in birkaç saat içinde geleceğini hatırlıyor musun?"

İç geçirdi. "Evet. Gerçi, bütün cumartesi seni kendime ayırabilmek için iptal etmeyi düşünüyordum."

"Sakın buna cüret etme," dedim dudaklarımda bir gülümsemeyle.

Fincanımı elimden aldı, arkamdaki tezgâhın üzerine koydu ve beni derin bir öpücükle fethetti.

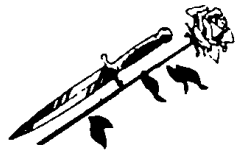
Ağzının içine doğru inledim. İhtiyacı olabilecek her şeymişim gibi beni öpmesi hiç eskimiyordu.

Geri çekildiğinde gözleri şehvetle kararmıştı. Parmaklarını saçlarımın arasına soktu ve kendini bana bastırdı. "O kadar çabuk gelmeyecekler, değil mi?"

Kalçalarımı döndürdüm, sıcaklık tenimin altına yayılmıştı. "O kadar çabuk değil."

Yüzünde tembel bir sırıtış belirdi. "Yatağa geri dön o zaman."

Dediğini yaptım.

Vale ve Damiano öğleyi biraz geçe geldiler. Vale bana maya ve şeker gibi kokan açık mavi bir kutu uzattı. Açtığımda nefesim kesildi. Üç düzgün sıra hâlinde dizilmiş on iki *Fiocchi di Neve.*

"Ben de tam bunları ne kadar çok istediğimi düşünüyordum. Nereden bildin?"

Bir kolunu omuzlarıma doladı ve dudaklarını saçlarıma bastırdı. "Abla sezgisi."

Damiano onun arkasında belirdi. Yanağıma bir öpücük konduraraak beni selamladıktan sonra Ras'a dönüp onun da sırtını sıvazladı. "Bu sabah yeni fabrikayı ziyaret ettim. Gerçekten çok iyi gidiyor."

"İşçilerin işe başlamasına birkaç hafta kaldı," dedi Ras. "Gelecek hafta Messero'yu arayıp haber vermek isteyebilirsiniz. "

Ras ve Damiano *papáyı*, sahte mal anlaşmasından çıkarmışlardı ve şimdi doğrudan Rafaele ile çalışıyorlardı. Ras eski nişanlımla konuşmaktan hoşlanmıyordu, bu yüzden iletişimlerinin çoğunu Damiano yürütüyordu.

Gittiğimden beri *mamma* ya da *papáyla* konuşmamıştım ve ne zaman konuşacağımdan da emin değildim. Şu anda onları hayatıma geri almak gibi bir isteğim yoktu. Beni gerçekten ne kadar az önemsediklerini fark ettikten sonra olmazdı.

Vince ile arayı düzeltmiştim. Her şey için gerçekten pişman görünüyordu. Bana her hafta mesaj atıyordu ve zaman zaman görüntülü konuşuyorduk. *Papà*dan ya da New York'ta olanlardan bahsetmiyorduk ama İtalya'daki yeni hayatımla ilgili bir sürü soru soruyordu. Dayı olacağı için heyecanlıydı ve sanırım onu bizi ziyaret etmesi için davet etmemi bekliyordu. Ben de bu fikri düşünüyordum.

Vale, Damiano'yu, "İş konuşmak yok," diye azarladı. "Bu sabah Giorgio'yu aramasını engellemek zorunda kaldım," dedi bana, kocasına yandan bir bakış atarak. "O ve Mari Venedik'te tatildeler."

"Venedik mi? Bir gün gitmeyi çok isterim," dedim.

Ras duydu ve kollarını belime doladı. "Ben seni götürürüm, Şeftalicik."

Arka verandadaki masaya yerleştik ve aşçı meze, *bruschetta*, mis kokulu sarımsak soslu makarna ve ızgara balık tabaklarını getirdi.

Sohbet kolayca aktı. Ras ve Damiano'nun barışması uzun sürmemişti ve şimdi sanki araları hiç bozulmamış gibiydi.

Sandalyelerini birbirlerine yaklaştırdılar ve hızlı hızlı İtalyanca bir şeyler tartışmaya başladılar.

Vale onlara bakıp iç geçirdi. "İşte yine başladı." Bilmiş bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. "Dem muhtemelen Ras'a yeni takıntısından bahsediyordur. Buralarda devasa bir mozzarella fabrikası açmak istiyor. Yemin ederim, kafasında her zaman en az beş yeni iş fikriyle hokkabazlık yapıyor."

"Bunlardan biri için ona yardım etmeyi düşünüyor musun?" diye sordum. Vale zamanını değerlendirecek bir şeyler aradığından bahsetmişti. Ablamın çok enerjisi vardı ve Dem klanı yönetmekle meşgulken onun da kendi evlerinde oturmaktan mutlu olmayacağını biliyordum.

"Aslında seninle konuşmak istediğim bir şey vardı." Şarap kadehini bırakıp telefonunu çıkardı. "Bir göz at."

Ekranda boş bir alanın fotoğrafları vardı.

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Neye bakıyorum ben? Bir sürü beyaz duvara mı?"

Vale güldü. "Tamam, şahsen çok daha etkileyici ama Napoli'deki Chiaia Mahallesi'nde bir sanat galerisi için mükemmel olabilecek bir yer." Duvardaki son resimlerimden birine dikkatle baktı. "Ne düşünüyorsun?"

Ne dediğini anlamaya çalışırken ensem karıncalandı. "Dur bakalım Vale," diye güldüm endişeyle. "Resim yapmaya yeni başladım. Yaptıklarım sanat galerisi için pek uygun değil."

Casale di Principe'ye gelmemizin üzerinden bir hafta geçmeden Ras beni bir sanat malzemeleri mağazasına götürmüş ve ürünlerin yarısını satın almıştı. Ya da en azından bana öyle görünmüştü. Eve döndüğümüzde, odalardan birini benim için bir stüdyo hâline getirmekte ısrar etmişti. Ona delirdiğini söylemiştim ama doğrusu o zamandan beri neredeyse her gün oraya gidiyordum.

Resim yapmak benim için tedavi edici olmuştu.

Duvardaki sulu boya tablosunu inceledim. Onunla gurur duyuyordum ama hâlâ acemiydim.

Vale omuz silkti. "Çalışmalarını sergilemek isteyip istemediğin sana kalmış, ancak bu alanı yerel sanatçıları tanıtmak için kullanmaya ne dersin? Bu konuda birlikte çalışabiliriz. Yetenekleri keşfedebilir, sergiler düzenleyebilir, etkinliklere ev sahipliği yapabiliriz."

Tepkimi beklerken kendinden geçmişti.

Göğsümün içinde bir heyecan kıvılcımı belirdi. Burada yeni bir hayat kurmak ve bebek için hazırlık yapmakla o kadar meşguldüm ki sonrasında ne yapacağımı düşünecek pek zamanım olmamıştı.

Ama bir sanat galerisi oluşturmak için Vale ile birlikte çalışma fikri, belki de eserlerini sergileyecek yeri olmayan sanatçılara bir platform sağlamak...

Bunu yapabilir miydim? Bu tür bir işi yürütmek için her şeyi sıfırdan öğrenmem gerekirdi. Muhtemelen ilk başta bir sürü hata yapardım.

Damiano ile konuşmasına dalmış olan Ras'a baktım.

Bana yapmamı söylerdi. Mükemmel olmamanın normal olduğunu söylerdi.

Bu, hâlâ öğrenmekte olduğum bir dersti ama her geçen gün içimde daha da derinlere sızıyordu.

Vale'ye gülümsedim. "Biliyor musun, sanırım bu fikri sevdim."

Vale kıkırdayarak bana sarıldı ve adamların dikkatini üzerimize çekti. "Gemma da sanat galerisi fikrine bayıldı!" dedi.

Damiano'nun bakışları onaylarcasına parladı. "Bu harika."

Ras'a her şeyi açıklamak üzereydim ama yüz ifadesinde hiç şaşkınlık yoktu.

"Bundan haberin var mıydı?" diye sordum.

Sırıttı. "Yeri ilk fark eden bendim. Vale'den gidip bir bakmasını istedim."

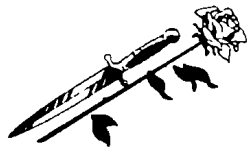
Göğsümün içinde bir sıcaklık yayıldı. Böyle zamanlarda o kadar mükemmel davranıyordu ki bunun gerçek olduğuna inanmak için kendimi çimdiklemem gerekiyordu.

Ras başını Damiano'ya doğru eğdi. "Bu arada, ilk müşterin tam burada. Bir sürü boş duvarı var."

Bir kahkaha attım. Tabii ya. Sanat eseri satışları Casalesi gelirlerinin bir kısmını temizlemek için harika bir yol olmalıydı.

Vale elimi sıktı. "Ne düşünüyorsun, Gem? Bu ikisiyle iş yapmak ister misin?"

Parmaklarımı onunkilere doladım. "Bu soruyu sormak için çok geç, öyle değil mi?"

Birkaç saat sonra Vale ve Damiano gitmişti, Ras ve ben de Ras'ın arazimizdeki iki yaşlı meşe ağacının arasına gerdiği hamağa uzandık. Sıcak hava ve hamağın yavaş sallanışı beni huzurlu bir hâle sokuyordu. Başımı Ras'ın göğsüne yasladım ve kulağımın dibinde kalbinin düzenli atışını dinledim.

Ras koruyucu elini karnımın üzerine koydu. Dördüncü ayımdayım ama Ras neredeyse her sabah merakla aynada benimle birlikte büyüyen karnımı inceliyordu.

Gerçek şu ki gergindim. Hamile kalmadan önce çocuk sahibi olmanın gerçekte nasıl bir şey olacağını düşünmek için çok az zaman harcamıştım ve küçük bir parçam korkuyordu. New York'tan ayrılmış olabilirdim ama Vale gibi ben de kendimi aynı tehlikeli dünyada bulmuştum.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Ras.

Doğru kelimeleri arıyordum. Cleo'nun aksine bu hayattan kaçmak gibi bir isteğim hiç olmamıştı. Bunu her zaman bir parçam olarak kabul etmiştim.

Ama şimdi buna bir de bebek ekliyordum. Söz hakkı olmayan masum bir varlık.

Elimi Ras'ınkinin üzerine koydum. "Kız ya da erkek, tüm bunların içinde doğacak."

Uzun bir süre sessiz kaldığında ne demek istediğimi anladığını biliyordum. "Çocuklarımızı her zaman güvende tutacağız," dedi.

Çocuklar.

Ras gelecekteki çocuklarımız söz konusu olduğunda çoğul konuşmayı seviyordu, birden fazla çocuğumuz olacağından o kadar emindi ki.

"Peki ya büyüdüklerinde?"

"Onları hiçbir şeye zorlamayacağız," dedi elini saçlarımın üzerinde gezdirerek. "Kendi seçimlerini kendileri yapacaklar. Ama tüm bunları kendi özgür iradeleriyle seçmeleri olasılığına hazır olmalısın."

Sözleri bir an beni tedirgin etmişti.

Haklıydı, olasılık hep vardı. Her şeyi kontrol edemezdik ama çocuğumuzu nasıl yetiştireceğimizi kontrol edebilirdik. Onlara sevgi, sıcaklık ve kabulle dolu bir hayat sunacaktık. Hangi yolu seçerlerse seçsinler her zaman geri dönebilecekleri bir aileye sahip olacakları bir hayat...

Bu dünya cazip olabilirdi. Karanlığının insanları içine çeken eşsiz bir cazibesi vardı.

Ama o karanlığın içinde bile ışık vardı.

Parlak, sıcak ve güzel.

Ras'a sarıldım.

Benim ışığım oydu.

SON

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı yazmak tam bir duygu fırtınasıydı! Ras ve Gemma'nın hikâyesinin hakkını vermek istedim, bu da kendi duygusal sınırlarımı daha önce hiç olmadığı kadar zorlamam anlamına geliyordu. Ancak son düzenlemeden sonra taslağı okuyunca sonunda anlatmak istediğim hikâyeyi yazdığımı hissettim. Umarım siz güzel okuyucularım da bu çifti en az benim kadar seversiniz.

Ekibim dünyadaki en iyi ekip. Heidi, Maria, Lorna, Becca ve Skyler'a çok teşekkür ederim. Hepiniz bu projeye pek çok şekilde katkıda bulundunuz, ihtiyacım olduğunda beni desteklediniz ve bu kitabın olabilecek en iyi hâle gelmesine gerçekten yardımcı oldunuz.

Aileme ve özellikle de bu kitap üzerinde çalışırken bana çok iyi bakan, gece geç saatlere kadar çalışırken karnımın doyduğundan emin olan ve ne zaman ihtiyacım olsa bana destek olan inanılmaz kocama teşekkür ederim. Seni seviyorum.

Son olarak sana teşekkür ederim, sevgili okuyucum. Bu kitabı aldığın, çalışmamı okuduğun ve Ras ve Gemma'nın hikâyesinin içinde kaybolduğun için. Desteğiniz benim için gerçekten çok önemli!

Sevgiler,
Gabrielle